

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GRACE
BURROWES

Mirasıyedi

*O, kontun her şeyiyle ilgileniyordu,
Kontun gerçekten istediğı şey hariç...*

Mirasyedi

"Tutku, romantizm ve zekayla dolu büyüleyici bir başlangıç."

Sophia Nash

BAŞTAN ÇIKARILAMAYAN BİR KONT...

Westhaven Kontu Gayle Windham, Moreland Dükü'nün ilk meşru oğlu ve vârisi. Evlenmesi için babasının yaptığı inanılmaz baskıdan kaçmak için yazı, Londra'daki evinde geçirmeye karar verir. Orada onu gizemlerle dolu güzeller güzeli kahyası beklemektedir...

SAVUNMASIZ BİR KADIN...

Güzel, yetenekli ve eğitimli bir kadın, Anna Seaton. İşte bu yüzden, Gayle Windham onun kahya olarak çalışmasını anlayamıyor.

Bu ikili yaklaşıp, birbirlerinin kalplerini çalarlarken, Anna'nın sırları, kontun düzenli hayatını mahvetmek üzeredir. Ah bir de kont kadını nelerden koruyacağını bilse...

"Parlak ve zarif bir roman... Okuyanları son sayfaya kadar merak içinde bırakıyor."

Publisher's Weekly

"Burrowes'in bu ilk romanı son derece duygusal ve zekice yazılmış. Zamanın gerçeklerini yansıtan, karmaşık karakterlerle dolu, okuyucuları şaşırtacak, romantik bir eser."

Booklist



17 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteyp.org>

Mirasyedi

GRACE
BURROWES

Çeviren: Arzu Petek



KORİDOR YAYINCILIK – 170

ISBN: 978–605–4188–82-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

MİRASYEDI

Grace Burrowes

Özgün Adı: ***The Heir***

© 2010 Grace Burrowes

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Arzu Petek

Kapak ve sayfa tasarımı: İlnur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No:55 - 56

Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2011

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

Bir

WESTHAVEN KONTU, GAYLE WINDHAM, onu en çok mutlu eden şeylerin tadını çıkartıyordu: Issız bir yer, sessizlik ve huzur.

Kendine bir parmak konyak doldururken, *en iyi plan, en sade olandır* diye düşündü. Ağabeyinin Westhaven'daki gizli bir yere kaçma önerisi işe yaramıştı. Bir dükaliğin bekar vârisi olarak, her şeyden uzak kalmak çok zor bir işti. Özellikle de insanı sömüren annelerden ve sosyeteye tanıtılan azimli genç kızlardan. Her yerde rağbet görüyor, bir sürü yerde görünmesi gerekiyordu.

Ama bu yaz öyle olmayacaktı. İştahla gülümsedi. Bu cehennem sıcaklığında, olduğu yerde kalacaktı. Londra'nın herkesten uzak bir köşesinde. Bitmek bilmeyen ev partileri, kayak gezileri ve sosyal toplantılar hiç de ona göre değildi.

Babasının öyle ortamlarda sınırsız hareket yetkisi vardı ve Westhaven, düke gereksiz bir avantaj sağlamaktan çok daha fazlasını yapıyordu.

Morelands Dükü dürüstlükten uzak, hırslı, ahlaksız, çapkın bir ihtiyardı. Hayattaki tek amacı, vârisinin evlendiğini ve erkek çocuklara sahip olduğunu görmektir. Westhaven, yaşlı adamı kurnazca mat etme işini bir gurur meselesi haline getirmişti adeta.

Başından daha önce zoraki bir nişan geçmiş ama müstakbel gelinin ailesi son anda evlilik işinden caymıştı. Bu bir kere bile, ona yeterinden fazla gelmişti. Westhaven, sorumluluklarını bilen, görevine düşkün bir oğul, güvenilir bir kardeş ve babasının güçlü vekili olarak, sahip oldukları mallara ve yatırımlara sahip çıkan bir vâristi. Ama hiç kimse, yapmacık gülümsemesiyle ortada dolaşıp, tavuk gibi yumurtlayacak bir kuklayla evlenmeye zorlayamazdı onu.

Anlamsız eğlencelerle onu boğmayan gün ve gecelerin zevki, Westhaven'ı resmiliikten kurtarıp, neşeli birine çevirmişti bile. Bir sürü şeyi fark etmeye başlamıştı. Çiçeklerin kokusunu daha iyi alıyor, onların etrafında olmasının göz zevkini nasıl okşadığını fark ediyor, tek başına yediği yemeklerin tadını çıkarıyor, lavanta kokulu çarşaflarının üzerinde rahatça uyuyordu. Komşusunun geceleri piyano çaldığını, sabahları mutfakta neşeli bir şekilde kahkaha attığını duyuyordu.

Şöminenin altına, güllerle dolu bir vazo yerleştirirken, *örnek bir keşiş olurdum*, diye düşündü. Ama sonra keşişlerin fazla yalnız kalamadıklarını ve seks zevkinden yoksun olduklarını hatırlayarak fikrinden vazgeçti.

Bu sırada, mütevazı bir bayan sessizce eğilip selam verdi, kütüphaneye girdi ve vazolardaki çiçekleri sulamaya başladı. Hiç ses çıkarmadan hareket eden kızı izleyen genç adam, onun ne zamandır bu cvde olduğunu merak etti. Kendine özgü güçlü bir havası olan kız, vakur ve hoş biri gibi görünüyordu.

Oda hizmetçisi, diğer çiçekleri suladıktan sonra, boş şömine-
de duran güllerin kocaman vazosunu ağzına kadar suyla doldurdu. *Soğuk bir şömineye gül yerleştirme fikri kimin aklına gelmişti ki?* Westhaven, ctrafta boş boş dolaşırken, hizmetçinin çiçek sulama işini ağırdan aldığını fark etti.

“Bir sorun mu var?” diye sorarken, rahatsız edici olmamaya

çalışmıştı ama kızın korkuyla sinmesi yüzünden bunu başaramadığını fark etti. Kız doğrulup selam vererek onu konyağıyla yalnız bırakacağına, öylece durdu.

Hizmetçilerin yavaş anlayabileceğini düşünerek bu sefer daha dikkatli konuştu. “Bir sorun mu var?” Kız, garip bir ses çıkarttı ama elindeki sulama kabıyla birlikte şömineye eğilmiş olarak beklemeye devam etti.

Westhaven konyağını bıraktı ve sorunu görmek için şömineye doğru gitti. Kız, o garip sesi çıkarmaya devam ediyordu. Bu, adamın pek hoşuna gitmemişti.

Kont şömineye yaklaşınca, kız korkuyla eğildi. O eğilince, Westhaven sorunun ne olduğunu anladı. Kızın bluzunun düğmeleri şöminenin paravanına takılmıştı. Elindeki ibriği yere koyacak kadar uzun boylu da değildi. Dengede durması için gerekli olan elini, kendini kurtarmak için kullanıyordu.

“Yavaş,” dedi adam nazikçe. Annesinden ve beş kız kardeşinden bildiği kadarıyla kadınlar dramatik sahnelere bayılırlardı. “Seni hemen kurtaracağım. Ama önce, elindeki ibriği bana ver.”

Kızın parmakları ibriğe yapışmıştı. Zor durumda gibi görünüyor, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi garip sesler çıkartmaya devam ediyordu.

“Onu bırakabilirsin,” diyen adam paravana doğru yaklaştı. “Şimdi seni oradan kurtaracağız. Bir dahaki sefere şöminenin içindeki çiçekleri sularken, paravanı kenara çekmeyi unutma ama.” Westhaven, düşmanın birini kurtarmış, diğeriyle ilgilenirken, kızın çıkardığı tuhaf ses, iniltiye dönüştü.

“Şişşt,” diye mırıldandı genç adam. “Sana zarar vermeyeceğim. Neredeyse bitmek üzere. Sadece kıpırdamadan dur da...”

Adam cümlesini bitiremeden, ilk hamleyi omuzlarında hissetti. İnanılmaz bir acıydı bu. İçgüdüsel olarak, kollarını korumacı bir tavırla kıza doladı ama ikinci darbeyi yemekten kurtulamadı.

Kafasının arkasına isabet eden üçüncü darbeden sonra ise etraf aniden karardı.



Westhaven inlerken, iki kadın şaşkınlıkla ona bakıyordu. Kollarından destek alıp, kafasını salladı. Sonra dizlerinin üzerinde doğrularak oturdu. Bu arada kafasını bir daha salladı.

Kaşlarını çatarak odayı incelerken, hizmetçinin yanında başka bir kadın daha gördü. Kendi kendine fikir yürütmeye başladı. Kadın onun için çalışıyordu ama giyimine göre genç görünüyordu. Adı neydi? Bayan... Kahyalar bayan olurdu zaten... Bayan...

Sidwell? Dikkatini vererek kadına baktı. Sommers... Hayır, Seaton.

“Buraya gelin,” diye seslendi. Güçlü kuvvetli birine benziyordu. Uzun boyluydu ve evin içinde daima koşar adımlarla yürürdü. Kadın temkinli bir şekilde ona doğru geldi.

Kaşlarını çatarak kadına kükredi. “Bayan Seaton, yardımınıza ihtiyacım var.”

Kadın nasıl olduysa, ordunun başındaki komutan edasından sıyrılıp, adamın yanında diz çöktü. Kolunu kadının omzuna atan adam, yaptığı hareketin verdiği acının geçmesini bekledi.

Ağırlığını kadına veren Westhaven, “Odama,” diye homurdandı. Neyse ki kadın konuşmadan hareket ediyordu. Durup kapıyı açtı. Adamın oturma odasına girmişlerdi. Kontu dikkatlice şöminenin yanındaki kanepeye bıraktı.

Sonra dönerek onları odaya kadar takip eden hizmetçiye, “Morgan, hemen git, biraz sıcak su, temiz havlu ve tıbbi gereçleri getir.”

Morgan, kafasını salladıktan sonra, kapıyı hafif aralık bırakarak ortadan kayboldu.

“Aptal şey,” diye mırıldandı kont. “Ona zarar gelmesine izin vereceğimi mi sanıyor?”

“Sanmıyorum ama güzel ahlakı elden bırakmayalım.”

“Özel hayatım bunu gerektiriyor. Hatta...” dedi ve biraz durup nefes aldı. “Beni öldürmeye çalışan biri olarak, pek istekte bulunacak konumda olduğunuzu sanmıyorum, Bayan.”

“Sizi öldürmeye çalışmadım,” diye düzeltti kadın. “Sizin bir misafir olarak, yakışıklı bir davranışta bulunmamanız için çalıştığınızı korudum.”

Adam, kuşkucu ve aşağılayan bakışlarını kadına yönelttiği halde, kahya gayet dik duruyor, kollarını göğsünde birleştirmiş, suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

“Morelands’ten bugün döneceğimi bildirmiştim. Ama kapı açık değildi. Sanırım yanlış anlamışsınız.”

“İki gündür posta gelmiyor, Lordum. Sıcak, insanların normal fonksiyonlarını bozuyor sanırım. Ayrıca ağabeyiniz doğru davranışları pek iyi gözlemleyemiyor.”

“Ağabeyim bir hizmetçiye tenezzül eder mi sanıyorsunuz?”

“Fazla arkadaş canlısı diyelim, Lordum,” diyen kadın göğsünü dikleştirerek devam etti. “Ayrıca Morgan’dan yararlanmak oldukça kolaydır.” Tam o sırada, hizmetçi kız kapıda belirdi. Lordu selamladıktan sonra, elindekileri küçük masaya bıraktı.

“Teşekkürler, Morgan.” Bayan Seaton konuşurken bütünüyle kıza doğru dönüyor ve kelimeleri yavaş yavaş söylüyordu. “Şimdi de bir tepsiye çay, biraz kek ya da kurabiye koy, getir.”

Kek mi? Westhaven’ın dudakları istem dışı seyirdi. Darbe almış bir kafatasını çay ve tatlıyla mı tedavi edecekti?

“Masaya oturabilirseniz, Lordum,” derken adamın yüzüne bakmıyordu. “Sırtınıza ve kafanıza bakabilirim.”

Kahretsin, doğrulup masaya oturmak için bile yardıma ihtiyacı vardı. Yaptığı her hareketle acı kafasından omuzlarına doğ-

ru yayılıyordu. O yüzden, Bayan Seaton'un becerikli bir şekilde gömleğin düğmelerini açıp üzerinden sıyırmasını fark etmedi bile.

"Korkarım bu gömlek mahvolmuş."

"Gömleklerin yeri doldurulabilir," dedi kont. "Ama babamın benim için planları var, o yüzden beni hemen toparlamalısınız."

"Sırtınıza ve başınıza şömine demiriyle vuruldu," derken, adamın üzerine eğilerek ensesini inceledi. "Bu yaraları dikkatle temizlemek lazım."

Adamın gömleğini top haline getirip ensesine bastırdı.

"Vuruldu diyerek bundan kurtulamazsınız, Bayan Seaton," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından adam. "Zira vuran sizsiniz. Tanrı aşkına, çok acıyor." Kadın gömleği kanayan yaraya bastırırken, diğer elini adamcağızın alnına götürdü.

"Kanama yavaşlıyor ve sırtınız da o kadar kötü değil."

"Ne kadar da sevindirici," diye mırıldandı Westhaven. Kadının eli, alnındaki ağrıyı biraz olsun dindirmişti. Bir de çok güzel bir koku geliyordu. Taze çiçek kokusu gibiydi, biraz da nane ve biberiye. Yazı hatırlatan esintili bir koku.

Yumuşak bir el omzuna dokundu ama sonra getirilen dezenfektanı boynuna sürünce, sanki cehennemin bütün ateşi arkasına toplanmış gibi oldu.

Birkaç dakika sonra "Neredeyse bitiyor," dedi kadın. Westhaven, kulaklarındaki uğuldama yüzünden onu zar zor duyuyordu. Biraz sonra kendine gelince, kadına doğru yaslandığını fark etti. Yüzü beline, omuzları kalçasına değiyordu.

"Bu en kötüsü," diyen kadın, elini yine adamın omzuna koydu. "Gerçekten üzgünüm." Sesi gerçekten pişman çıkıyordu ama adam bir yandan ölümcül acılar çekip, bir yandan da itibarı sarılsmışken, bunu umursayacak durumda değildi.

"Yakında iyileşirim."

“Biraz afyon tentürü ister misiniz?” diye soran kadın endişeli bir şekilde adamın önünde diz çökmüştü. “Gerçi kafa yaralanmalarında pek önerilmiyor ama.”

“Daha önce de rahatsızlandım. Başa çıkabilirim,” dedi kont. “Ama bana bir robdöşambr bulmalı ve kütüphaneden mektuplarımı getirmelisiniz.”

“Robdöşambr mı?” diyen kadın kaşlarını kaldırdı. “Bir uşak bulayım ya da Bay Stenson’u çağırayım.”

“Mümkün değil.” Westhaven doğrulmaya çalıştı. “Stenson Morelands’te kaldı. Biraz dinlenmesi gerekiyormuş. Ne bir erkek hizmetçi, ne de uşak var. Zira bugün erkekler yarım gün izinli.” Bunu duyan Bayan Seaton, kollarını kontun beline doladı ve yerini değiştirmesine yardım etti.

“O zaman bir kıyafet bulayım,” diyen kadın hemen yelkenleri suya indirmiş, adamı şaşkın bakışlarla bırakıp odadan çıkmıştı.



Bir çift erkeksi ve çıplak omzun üzerinden robdöşambrı geçirmek ne kadar zor olabilirdi ki? Kontu gördükten sonra, Anna az önce sorduğu soruyu düzeltmek zorunda kaldı: İnanılmaz geniş, kaslı ve çıplak omuzlar. Tanrı yardımcısı olsun.

Anna, elbette ki, emrinde çalıştığı adamı daha önceki haftalarda fark etmişti. Patronu 1.80 boyunda, yeşil gözlü, koyu kestane saçlı, aristokrat soyundan geldiği belli olan yüz hatlarıyla yakışıklı bir adamdı. Yaşının otuz civarında olduğunu tahmin ediyordu. Kişiliği hakkında ise pek bir bilgisi yoktu. Geliş gidiş saatleri belli değildi. Nadiren en alt kata iniyor, genelde iş arkadaşları ve diğer beyefendilerle birlikte kütüphaneye kapanıyordu.

Düzeni, yalnızlığı ve belli saatlerde yemeyi seviyordu. Çok miktarda yemek tüketse de, içki olayında aşırıya kaçmıyordu. Çarşamba ve cuma günleri kulübe, salı ve perşembe günleri

metresine gidiyordu. Kütüphanesinde, Byron ve Blake'in kitapları vardı. Gece geç saatlere kadar okurdu. Bir tatlılara, bir de atına düşkünlüğü vardı. Genellikle yorgun oluyordu zira babası dukalığın mali işlerini birbirine karıştırmış, düzeltme işi de Westhaven'a kalmıştı.

Adam, hayatta kalan tek erkek kardeşi Valentine'in üzerine titriyor, ölen iki kardeşi için de hâlâ yas tutuyordu.

Hiç arkadaşı olmamasına karşın herkesi tanıyordu.

Evlenmesi için baskı görmesi yüzünden, bu cehennem sıcaklığında bile kasabadan ayrılmak istemiyordu.

Anna'nın kafası bu düşüncelerle meşgulken, kontun gardırobunu araştırdı ve koyu mavi renkte, ipek bir robdöşambr buldu. Sırtındaki yarayı bandajlamıştı ama kafasındaki yara kanayacak olursa, koyu renkte gözükmemiş olurdu.

"Bu olur mu, Lordum?" Adamın oturma odasına dönüp de çatik kaşlarla kontu bakarken sordu. "Solgun görünüyorsunuz. Kalkabilecek misiniz?"

"Önce botları çıkarın," dedi Westhaven koca ayağını sehpaye koyarak. Anna'nın dudakları hoşnutsuz bir şekilde gerildi. Yine de kıyafeti koltuğa koydu ve sehpanın yanına gelip botu çıkarttı.

"Böyle daha iyi." Kadın çorabı da çıkarınca, kont çıplak ayak parmaklarını oynattı. "Şimdi bana yardımcı olabilirsiniz," derken, destek istemek üzere kolunu yukarı doğru kaldırdı. Anna adamı tuttu ve yavaşça kaldırdı. Kontla birlikte uzun süre öylece ayakta dikildiler. Daha sonra Anna, uzandı ve robdöşambrı aldı. Garip bir şekilde giydirmeye çalıştı. Önce tek kolunu sokturdu. Daha omzuna çekmeden ikinci kolu da geçirdi.

"Yardımsız durabilir misiniz?" derken, adamın suratındaki solgunluktan hoşnut görünmüyordu.

Kont, "Durabilirim," dese de, acı çektiği her halinden belli oluyordu. "Pantolonum, Bayan Seaton."

Adam düşecekmiş gibi dururken, kadının bunu tartışacak hali yoktu. Kontun pantolonunun önünü ustalıkla açarken, adamın kendini *soydurmak* niyetinde olduğunu fark etti. Kadını ölüme teşebbüsle suçlayacak olsa, kıyafetlerini çıkartmasına yardım etmesini ister miydi?

“Sizin için zor olmayacaksa, sonsuz ödülüne kavuşmadan önce şu işi halletsek diyorum.”

Adamın yüzünden anladığı kadarıyla, bu beklenmeyen yakınlık, kadının aksine, onu hiç rahatsız etmemişti. Pantolonu yavaşça kalçalarına doğru indirdi.

Tanrı aşkına, *adamın üzerindeki hiçbir şey küçük değildi*. Westhaven dengesini sağlamak için elini, beklenmedik bir anda kadının omzuna koyunca, Anna kızardı. Önce bir ayağını, sonra diğer ayağını çıkarttı pantolonun içinden. Bir anda canı acıyınca, ağırlığını iyiden iyiye kadının üstüne verdi. İyice eğilince, rob-döşambrın önü açılmış, adamın çıplak vücudu ortaya çıkmıştı. Verdiği nefes kadının yanaklarına vuruyordu.

“Hazır mısınız?” diyen kadın, adamın belindeki kuşağa doğru uzandı. Önünde birleştirdi ve düzgünce bağladı. Ama bunu yapmadan hemen önce göreceğini görmüştü...

Anlaşılan yüzü sürekli kızaracaktı. Mutfakta oturup, sürekli geçmişle ilgili hikayeler anlatan büyükannesi Fran gibi olana kadar sürecekti herhalde.

“Sanırım yatağa gideceğim,” dedi kont. Sesinde ıstırap vardı.

Kafasını sallayan kadın, kolunu adamın beline doladı ve minik adımlarla onu yandaki odaya götürdü. Üzerinde cibinlik olan yatağına çıkmak için birkaç basamak vardı.

“Biraz dinleneyim,” diyen adamı yatağın ayakucuna doğru bıraktıktan sonra örtüyü kaldırmaya başladı.

“Yüzüstü yatarsanız daha az rahatsız olursunuz sanırım, Lordum.” Adam kararlı bir şekilde yatağa bakarak kafasını salladı.

Anna, kontun yanında pozisyonunu aldı ve onu yavaş bir şekilde yatağın başucuna getirdi. İkisi birlikte yatağa oturdular.

Adamın eli hâlâ kadının omzundaydı. Derin derin nefes alıyordu.

“Mektuplarımı unutma,” diye hatırlattı adam.

Kadın kaşlarını çatsa da, kafasını salladı. “Fazla kıpırdamayın, Lordum. Düşüp kafanızı tekrar çarpmak istemezsiniz.”



Kadının tavsiyesini dikkate alan Westhaven, kadının heyecan verici yürüyüş tarzıyla odadan çıkmasını seyretti. Ölecek olursa, ağabeyi Valentine onu asla affetmezdi. Ayağının ucuyla yatağın altında duran kabı kendine doğru çekti; işini gördükten sonra, kapağını yavaşça kapattı ve sonra yine ayağıyla uzağa itirdi.

Penisini hafifçe sallarken, kahyasının aile hazinesini gördüğünü düşündü...

Kadının onu dikkatle incelemesine kızması gerekirken, aksine eğlendiğini hissediyordu. Kadının ona ihtiyacı olan bakımı sağlaması yüzünden de minnet duyuyordu. İstese bir fizik tedavi uzmanı gönderebilirdi ama herhalde Westhaven’ın doktorlardan nefret ettiğini biliyordu.

Yatağa doğru uzandı ve yan yatacak şekilde yastıkları ayarladı. Bu hareket ona öyle acı vermişti ki, kahya döndüğünde hâlâ yatakta oturuyordu.

Kont tek kaşını kaldırarak, “Çay mı?” diye sordu.

“Bir zararı olmaz,” diye cevap verdi kadın. “Buzlu limonata da getirdim.”

“Limonata isterim.”

Adamın odaları, evin arka bölümünde yer alan, yüksek tavanlı loş odalardı. Yüksek pencereler açık bırakılınca, sıcaklığı önce yukarı, sonra dışarı çıkmasını sağlıyordu.

Bayan Seaton’un verdiği buz gibi bardaktaki limonatayı dik-

katli bir şekilde içti. Kadın şekerini bolca koymuştu, tadı çok güzeldi. Koca bir yudum daha aldı.

Odada dolaşan kadına dönen adam, “Siz içmiyor musunuz?” diye sordu.

“Siz benim işverenimsiniz,” diye cevap verdi Anna. Sonra komodinin üzerindeki maşrapayı aldı ve pencere pervazındaki çiçeklere su verdi. “Gülleriniz susamış.”

Westhaven içeceğini bitirirken, “Evimi, çiçekçi dükkanına çeviren siz misiniz?” diye sordu.

“Evet, benim. Çok güzel bir eviniz var, Lordum. Çiçekler bunu göz önüne seriyor.”

“Bir saatten fazla uyursam, lütfen beni uyandırın,” diyen kont, bardağını komedinin üzerine koymaya uğraştı. Onu gören kadın hemen uzanıp bardağı aldı ve göz göze geldiler.

“Sizi saat başı kontrol edeceğim, Lordum. Ama ne çay içtiniz, ne de yemek yediniz. Uyumadan önce bir şeyler atıştırırsanız iyi olur.”

Adam, üstündeki tabakta kocaman meyveli bir kek olan tepsiyi inceledi.

“Yarısını yerim,” dedi yorgun bir ifadeyle. “Lütfen oturun,” derken, kadını çekiştirdi. “Sürekli hareket eden bir kadına tahammülüm yok.”

“Biliyor musunuz, bazen tıpkı babanız gibi konuşuyorsunuz,” dedikten sonra, kekin yarısını böldü. Sonra yatağın kenarına oturdu. “Hükmedici,” diye ekledi.

Keke dikkatli bir şekilde bakarak, “Sersemce, demek istiyorsunuz herhalde,” dedi.

“Babanız sersem değil, sadece bazı entrikaları öyle.”

“Hımm, demek kahyam bir diplomat,” diyerek alaycı bir şekilde güldü kont. “Güzel kek yaptığınız da aşîkar. Sanırım diğer yarıyı ziyan etmemeliyiz.”

“Kalan yarısının üzerine tereyağı ister misiniz?”

“Çok az. Babamın entrikalarını nereden biliyorsunuz?”

“Merdivenlerin altında daima dedikodu yapılır,” diyen kadın fazla ileri gittiğini fark ederek titredi. Kekin üzerine yağ sürerken duraladı. “Olağan randevularınızı bile izlettirdiğini söylüyorlar.”

“Asıl sersemce olan,” dedi adam sitemli bir şekilde, “yaşlı çapkının, her sosyal etkinlikte önüme atlayan bayanları kandırması, Bayan Seaton. Sadece benim düşesim olabilmek için kurbanlık koyun olmayı severek kabul ediyorlar. Ama hiç bana göre değil.” Sonra Westhaven metresinin evindeki casusları düşündü. Tanrı aşkına. “Babamın entrikalarına rağmen, düşesimi kendim seçmek istiyorum, teşekkürler. Bu arada, sadece bir tane mi kek getirmiştiniz?”

“Yenir diye iki tane getirmiştım. Biraz daha tereyağı?” dedikten sonra, tepsinin yan tarafında duran tabağın üzerindeki peçeteyi kaldırıp keki aldı.

Westhaven, kadının gözlerindeki muzipliği fark edince hafifçe güldü.

“Azıcık olsun. Ve biraz daha limonata, lütfen.”

“Beni herhangi bir şeyle suçlamayacaksınız, öyle değil mi?” diyen kadın bir anda kaşlarını çatı. Sorduğu soru, isteği dışında ağızından çıkmış gibiydi.

“Hımm, enteresan bir yaklaşım,” dedi kont. Bir eliyle kekini aldı. “Ne söyleyebilirim ki? Morelands’ın vârisini, hizmetçisine sarkıntılık ederken yakalayan kahyası yaralamış mı?”

“Aslında bu doğru, Lordum ama hiç hoş değil.”

“Bayan Seaton,” dedi Westhaven, gözünü kadına dikerek. “Korumam altındaki kadınları taciz etmem. Düğmeleri paravana takılmıştı ve kendini kurtaramıyordu. Hepsini bu.”

“Düğmeleri mi?” diyen Anna, eliyle ağızını kapattı. Çok farklı şeyler düşünmüş olduğu açıktı. “Özür dilerim, Lordum.”

“Sorun değil, Bayan Seaton.” Adam kadının paniklemesi karşısında hafiften gülümsedi. “Bir dahaki sefere sadece ‘Lordum, ne yapmaya çalışıyorsunuz?’ diye sorarsanız, ikimiz de kendimize olan saygımızı korumuş oluruz.” Kont bardağını uzatarak, devam etti. “Tabii sizden öcümü alacağım.”

“Öyle mi?”

“Evet. Korkunç bir hasta yakınındakilere nasıl kök söktürüyorsa.”



Anna tam uyukluyordu ki, kontun içerideki odadan seslendiğini duydu.

“Evet, Lordum?”

“Buraya gelin. Kendi evimde, kendi çalışanlarımı çağırmak için bağırmak istemiyorum.”

Kadın, ayağa kalkıp odaya doğru ilerlerken, adamın gerçekten de çekilmez bir düğ olduğunu düşündü. Olabildiğince nazik bir ses tonuyla, “Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Uzanırken kalem ve mürekkep kullanmaktan nefret ediyorum,” derken, yatağın kenarından kadına baktı. “Lütfen kucak masasını alıp, bana yardım eder misiniz?”

“Elbette,” diyen Anna, oturma odasına giderek kucak masasını aldı. Yatak odasına geri döndüğünde oturacak sandalye olmadığını fark etti.

“Yatağın ucuna oturabilirsiniz,” dedi düğ sabırsızlıkla. Kadın, yaptığığın uygunsuz bir davranış olduğunu ima edercesine, aksi aksi kontun suratına baktı. Daha sonra terliklerini çıkarıp yatağa tırmandı ve sırtını karyola direklerinden birine yaslayarak bacak bacak üstüne attı.

Kont gözlüğünün üstünden kadını inceleyerek, “Okuma yazma biliyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu.

“İyi derecede Fransızca, İngilizce ve Latince ve daha yüzey-sel olarak Almanca, Gal dili ve İtalyanca.”

Kadının sert cevabı karşısında adamın tek kaşı kalksa da, kah-yasının yerleşmesini bekledikten sonra, arazisini yönetenlerden birine, görüşlerini bildiren bir yazı dikte ettirmeye başladı. Yazıda, mahsulün büyük ölçüde arttığına değiniyor, hububat olgunlaşırken önceliğin sulama kanallarına verilmesini öneriyordu.

Limanla ilgili olan diğer bir mektup, dükün ricası üzerine, Morelands’e gönderilmek üzere hazırlandı.

Başka bir mektup, dul kalan bir kadına, eşinin ölümünden duyduğu üzüntüyü bildirmek için yazıldı. Adamın yazdırmak istediği mektuplar bittiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Anna, kalemi mürekkebe batırmak için durduğunda, kont, “Yoruldunuz mu, Bayan Seaton?” diye sordu.

“Yazıcılık yapmak o kadar da zor bir şey değil, Lordum,” diyen kadın, gerçekten de yorulmamıştı. Adam, soyluluğun getirdiği kibirli ve ağdalı konuşmasını bırakıp, mektuplara odaklanınca, sesi kulağa son derece hoş gelen bir melodiye dönüşmüştü adeta.

“Demek iş nezaketimi beğendiniz,” diyen kont, sözlerine devam etti. “Yorulmadıysanız, mutfaktan içecek bir şeyler getirmenizi rica edeceğim. Bu kadar uzun konuşup yorulmasam, istemezdim, inanın.”

Kucak masasını kenara bırakan kadın, “Mutfaktan istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Birkaç kek olabilir,” dedi adam. “Son yediğim çoktan haz-medildi.”

Anna omzunun üzerinden bakarak, “Yedikleriniz,” diye dü-zeltti.



Adam kadının yaptığı düzeltmeye aldırmadan, arkasından keyifle baktı. Yaşı otuzun altında olmalıydı. Korsikalılar'ın yıllar boyu süren kötülükleri birçok kadını dul bırakmıştı. Belki de kahyası da onlardan biriydi.

Genç olmasının dışında, adam ilk defa, kadının aynı zamanda hoş olduğunu da fark etti. Bu fazla belli olmuyordu, zira çalışan kadınlar kendilerini fazla açık etmezlerdi. Ama kontun zeki bakışları, o kasvetli kıyafetlerin altında harika bir vücudun olduğunu sezmişti. Koyu kahverengi saçlarının arasında, kıvılcık ve altın rengi tutamlar vardı. Gözleri, yumuşak ve berrak bir griydi. Son derece egzotik olan yüz hatları biraz Doğu, biraz Akdeniz, hatta biraz da Çingene esintileri taşıyordu. Adamın sarışın, mavi gözlü olan ufak tefek metresinin tam tersiydi.

Westhaven, kaşlarını çatarak, özel hayatı için neden minyon bir kadın seçtiğini düşündü. Aslında uzun boylu kadınlar ona daha çok uyardı. Sonra metres bulmanın ne kadar beceri istediğini hatırladı. Sosyal konumu yüzünden geneleve sık sık gidemezdi. Şansını dullar üzerinde de deneyemezdi. Zira onlar da, adamı evlilik tuzağına düşürmek için en az genç bayanlar kadar hazırlardı.

O yüzden kalan tek seçenek Elise idi. En azından kasabada olduğu zamanlarda.

Westhaven, hâlâ kaşları çatık bir haldeyken, Morelands'te iki haftalık tatil yapan dük ve düşese eşlik eden ağabeyi Valentine'in mektubunu eline aldı. Ağabeyi kırsal alanda son derece mutluydu. Saatlerce piyano çalıyor, ata biniyordu.

Adam zamanını boşa harcamıyordu. Raporuna ufak bir not ilıştirmişti. "Yokluğunda, Trambay'daki kiraya verdiği arazi, Renfrew tarafından ekilmese bile sürülüyor. Acaba hasat kime düşecek, merak ediyorum."

Elise'in kiralık evi, Tambray Caddesi'ndeydi. Baron Renf-

rew, şu eğlence düşkünü, şehvetli genç lordlardan biriydi. Elise eğlenmek istiyorsa, ona saygı duyardı. Aralarındaki anlaşma basitti. İkisi de kasabadayken, kadına randevuyla gidiyordu. Onun dışında, ikisi de hareketlerinde özgürlerdi.

Son zamanlarda buna ne vakti ne de isteği vardı.

“İçeceğiniz, Lordum,” diyen kadın tepsiyi yatağın ayakucuna koyduktan sonra, bardağı alıp adama uzattı.

Adam tepsiye bakarak, “Sanırım balkon daha rahat olur,” dedi.

“Nasıl isterseniz, Lordum.” Anna, bardağı tekrar tepsiye koyup balkonun kapılarını açtı. Daha sonra yatağın yanına gitti. Westhaven, dikkatli bir şekilde yatağın ucuna kadar geldi. Kadının yanına oturarak, eliyle belinden tutmasını bekledi.

Anna tam kalkacakken, “Bu koku nedir?” diye soran adam duraladı.

“Bunu kendim yapıyorum,” derken, adama baktı. “Lavanta ve birkaç malzeme daha var. Bu seneki bayağı hoş oldu sanırım.”

Kadına doğru eğilip koklayarak, ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Lavanta ve tatlı bir şey.” Kont yaptığı hareketin uygunsuzluğunu dikkate almamış gibiydi. “Zambak mı?”

Bayan Seaton, önüne doğru bakarken, “Olabilir,” dedi. Yanakları kızarmıştı. “Detaylar, kişinin koklama duyusuna ve çevredeki diğer kokulara bağlı olarak değişiyor.”

“Yani ne giydiğime bağlı olarak mı? Hımm, bunu hiç düşünmemiştim.”

Adam, Anna’yı bir kere daha kokladıktan sonra, omuzlarını dikleştirerek, kalkmaya hazırlandı. İstemeyerek de olsa, kahyasının omzuna yüklendi ve “İlerle,” dedi. Çok geçmeden, kendilerinin tatlı bir yaz akşamının karanlığında buldular.

“Hanımeli,” dedi adam, geceyi koklayarak.

“Evet, o da geliyor biraz,” dedi Bayan Seaton. Balkondaki minderli bankın yanına geldiler. Tatlı bir esintiyle birlikte arka bahçedeki çiçeklerin kokusu yukarı kadar çıkıyordu.

Kont, banka yerleşirken, “Benimle oturun,” dedi. Bayan Seaton rahatsız olmuş gibi durunca, adam, emir verir gibi konuştuğunu fark ederek, “Lütfen,” diye ekledi. Sesindeki neşeli tonu gizleyememişti.

“Siz hizmet etmek için doğmamışsınız,” diye tahminde bulundu adam. Anna, onu dinlerken sallanan koltuğa oturdu.

“Hafif bir aristokratlık var,” dedi kadın. “Çok hafif.”

“Kız ve erkek kardeşler?”

“Benden küçük bir kız kardeşim ve bir ağabeyim var. Limonatanız, Lordum.”

“Lütfen,” diyen kont, bunun için kadını gecenin karanlığında iki kez aşağı gönderdiğini hatırladı.

Gökyüzünde ay yoktu ve balkon karanlıktı. Bardağı verebilmek için Anna boştaki elini önce konta uzattı, sonra bardağı eline tutuşturdu.

“Sıcaksınız,” dedi kadın, dikkat kesilerek. Elini tam alnına götüreceğini düşünürken, yanağına koydu. “Özür dilerim,” diyen Anna, elini geri çekti. “Ateşleniyor olabilir misiniz?”

“Sanmam,” dedi adam kısaca. Sonra bardağını bırakıp kadının elini tuttu ve alnına doğru getirdi. “Durumumu düşünürsek, normal sıcaklıkta sayılır.”

Westhaven, kadının elinin saçını okşadığını hissetti. Ya da ona öyle gelmişti. Hareketin annelik içgüdüleriyle yapıldığına şüphe yoktu. Herhalde Elise’in biraz uzun süren yokluğu, adamın bunu daha az masum bir hareket gibi hissetmesine sebep olmuştu.

“Başınız nasıl, Lordum?”

“Alev topu kıvamında. Sırtım da ateş almış gibi. Bir süre atlı spor yapamayacağım kesin. Gün ışığında yapabileceğim en

kötü şeyin kızı ellemek olabileceğini düşünürsen, bana bayağı yüklendin.”

Adamın sözleri kadının esnemesine yol açtı.

“Arkadaşlığım o kadar yorucu mu, Bayan Seaton?” diyen Westhaven, ses tonunun duruma içermiş gibi çıkmamasına gayret ederken, son derece arzulu çıkmıştı.

“Gün bayağı uzundu, Lordum. Çarşamba günü pazarımız var. Aşçıyla ben, ayakaltında dolaşacak erkekler olmayınca, bütün günü ambara yiyecekleri yığarak geçiriyoruz.”

“Yani yorgunsunuz,” dedi kont. “O zaman gidin ve dinlenin, Bayan Seaton. Oturma odamdaki koltuğu kullanabilirsiniz. İhtiyacım olduğunda sizi çağırırım.” Kadın ayağa kalktı. Sanki aile değerleri ile ilgili bir konuşma yapacakmış gibi nefes alarak, gidip gitmemekte tereddüt etti.

“Gidin, Bayan Seaton,” diye tekrar etti adam. “Yalnızlığım benim için çok değerlidir ve de düşüneceğim şeyler var. Merak etmeyin burada uyumam. Sizin de biraz kestirmeye ihtiyacınız var. Kahyam olarak, Westhaven kontunun kimseye sıkıntı vermek istemeyen biri olduğunu en iyi siz bilirsiniz.”

Bu sözler kadını sakinleştirmiş olmalı ki, saldırmaktan vazgeçerek balkondan çıktı. Gecenin karanlığında oturan adam, içeceğinin ve düşüncelerinin tadını çıkarmaya devam etti.

Kadının kokusu, yaz gecesinin güzel esintisine karışmıştı. İnsanda minik minik ısırma isteği uyandırıyordu. Gerçekten de tadı lavanta, gül ve hanımeli gibi mi diye kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. Olması gerekenden çok daha genç, daha korumacı olan güzel Bayan Seaton’u ne zaman işe aldığını hatırlamaya çalıştı. Büyük ihtimalle ilkbaharın başıydı. Babasının ve annesinin bitmek bilmeyen ısrarları ve onu damızlık gibi gören ve sürekli peşinde gezen kuzenlerinden kurtulmak için dükalık evinden kaçmaya karar verdiği zaman olmalıydı.

Bütün bu olay son derece küçük düşürücüydü. Tamam, ailesini anlıyordu. İki oğul kaybetmişler, meşru olan diğer iki oğullarından ümitsiz bir şekilde vâris bekliyorlardı. Val, erkeklere ilgi duyduğunu söylemişti – en azından buna sadece ilgi diyordu. Gayri meşru olan oğlu Devlin’in ise, Waterloo savaşıdan sonra kendisine gelmesi yıllar sürebilirdi.

Dükalıkla ilgili sorumluluklar her dakikasını doldururken, nasıl olup da, sadece yatakta değil, aynı zamanda çocuklarının annesi olarak ve her sabah kahvaltı masasında görmeye dayana-bileceği bir eş bulacaktı, işte bunu bilemiyordu.



“Westhaven!” diye bağırان Elise, koşarak adama doğru geldi ve sınımsıak bir şekilde sarıldı. “Beni özledin mi?” derken, adamı kocaman göğüslerine doğru bastırđı ve yanağını öptü. Genç kadın, “Sensizlikten öldüm, Westhaven,” derken, bir yandan da adamın kolunu elleriyle tutarak göğsüne değdiriyordu. “Bir ay çok uzun, öyle değil mi? Eminim ben yokken çok yaramazlık yaptın ama artık buradayım. Sensizlikten ortalığı birbirine katmana gerek yok.”

Kız bir yandan gevezelik yaparken, bir yandan da adamın kıyafetlerini çekiştiriyordu. Sabırsızlandığı belliydi. Birini arzulamak, vücutla ilgili diğer şeyler gibiydi; açlık, yorgunluk ya da fiziksel huzursuzluk gibi. Genellikle haftada iki kere, bazen daha fazla ama son zamanlarda daha az ihtiyaç duyuyordu. Elise’in bir aylığına gittiğini öğrendiğinde, o kadar da yıkılmamıştı.

Ama kız artık dönmüşü. Bir aylık bir aradan sonra yine birlikteydiler ve adamın kıyafetleri çoktan yerde küme oluşturmıştu.

“Elise,” dedi adam kadının ellerini tutarak, “biliyorsun dağınık olmayı sevmiyorum.”

“Ama çıplak olmayı seviyorsun,” dedi Elise nükteli bir şekilde. Sonra da adamın gömleğini, yeleğini ve kravatını yerden alarak sandalyenin arkasına koydu. Westhaven’ı kanepesinin üzerine ittiren genç kadın, çizmelerini çıkartmaya başladı. “Ben de seni soymayı seviyorum.” Kadın hızla adamı soyarken, daha önce olmadığı kadar hevesli görünüyordu.

Kontun pantolonunu sandalyeye fırlatırken, “Biraz kilo almışsın,” dedi. “Eskisi kadar ince değilsin, Westhaven. Hımm, üstelik beni gördüğüne sevindiğin belli oluyor.”

Penisinin sevindiği belliydi. O kadar ki, kadın onu garip kırmızı yatağına atınca, bir aylık bekarlığın yettiğini anlamıştı.

“Bırak da tadına bakayım,” diyen kadın yatağa tırmanarak, kalçalarının orada diz çöktü. Üzerindeki elbiseyi çıkartmamıştı.

Bu sefer bazı şeyler farklıydı. Normalde Elise, adamın onu korumasından, bir düğün olarak zevk için onu seçmesinden hoşlanıyordu. Ama adamın kendisini ya da seksi sevmiyordu. Bu faktörler adamı pek de rahatsız etmiyordu. En azından kadını ettiği kadar. Birbirlerine bağlı olmamaları birçok yönden işleri kolaylaştırıyordu.

Adamın penisini yalayan dil, işini o kadar ustalıkla yapıyordu ki, şimdiye kadar kadının yaptığı ön sevişme yöntemlerinin hepsinin pabucunu dama atmıştı. Elise daha önceden adamı memnun etmeye çok da gönüllü olmazdı. O yüzden Westhaven, ön sevişmeyi fazla uzun tutmuyordu. Çoiktandır birlikte olmamaları ve kadının maharetli dili yüzünden, adam kendine daha fazla hâkim olamayacaktı.

Adam, birkaç dakika sonra, “Ağzına geleceğim, Elise,” diyerek uyardı kadını. “Penisimi yalayınca ben...”

“Öyle şey yapmazsın sen,” diyen Elise, sevgilisine baktıktan sonra, sabahlığının önünü açtı ve sırt üstü yatağı uzandı. “Tek eğlenen sen olamazsın.”

Sevgilisi bacaklarını istekle açınca, Westhaven kadına doğru kaydı ve kendini üzerine yerleştirdi.

“Ben seninle ilgilenirim, Elise,” diyen adam, kadının boynuna doğru sokuldu. Elise, dudaktan öpüşmeyi çok sevmese de, göğüslerine olan ilgiye bayılıyordu.

“İyi olur,” dedi kadın kendini adamın vücuduna doğru bastırırken. “Acele etmene gerek yok.” Elise’in söylediği şey kışkırtıcı da olsa, ses tonundaki nezaketsizlik ve terslik yüzünden, adam daha fazla oynamak istemedi ve kadının içine kaydı yavaşça.

Kendini iyice içeri doğru ittirirken, “Sanırım, bu zevki özlemişsindir,” dedi.

Elise bacaklarını adamın sırtına doğru götürüp bileklerini birbirine kilitledi. “Hem de nasıl! Şimdi konuşmayı bırak da, aklımı başımdan al.”

Adamın penisi bu fikri çok beğenmişti ama içinde sürekli onu izleyen, düşündüren bir yönü de, onu biraz sinir etmişti. Kadının duyduğu heves sahte gözüküyordu ama aynı zamanda pek de sıcak sayılmazdı.

Kadın kendini iyice ittirerek, “Daha sert,” dedi. “Bugün sert olmanı istiyorum, Westhaven.”

Sert mi? Bu da nereden çıkmıştı? Kendini sertçe içeri doğru ittirdi. Elise’in topukları sırtına batıyordu. O yüzden dikkati dağılmış, orgazmdan uzaklaşmıştı. Ama aynı şeyi Elise için söyleyemiyordu.

“Oh, Tanrım...” Kadın kalçalarını tutkuyla oynatırken, şimdiye kadar vermediği bir tepki veriyordu. “Tanrı seni kahretsin, Westhaven...”

Elise kendini iyice bastırırken, onun tamamen rahatlamasını bekledi. Sonra kendini hafifçe dışarıya çekti ve boşaldı.

Elise daha da sıkı yapışmış, bacakları hâlâ beline dolanmış durumdaydı.

Westhaven ani bir hareketle, beline sarılmış bacakları çözdü ve kendini geri çekti.

“Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükredi. Dizlerinin üzerine oturduğu yerden, Elise’in arzulu ama aynı zamanda da sinirli ifadesine bakıyordu.

“Neden?” diye bağırdı kadın. “Neden bir sefer olsun kahrolası normal bir adam gibi içime boşalamıyorsun? Sadece sevişemiyorsun, Westhaven. Bunda bile düğün olmak zorundasın, öyle değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sorarken, şaşkın gözlerle kadına bakıyordu. “Benim şartlarımı biliyorsun, Elise ve...”

Westhaven kadının yüzüne bakarken, bir anda olayı çözdü.

“Oh, Elise,” dedikten sonra, yatağın kenarına kaydı ve sırtı kadına dönük şekilde oturdu. “Renfrew’in döllerini içine akıtmasına izin verdin ve bebeği de bana mı yutturacaktın?” Evlensin diye onu oyuna getirmeye çalışıyorlardı. Tahminin doğru olduğunu anlamak için kadının suratına bakmasına gerek yoktu. Renfrew, uzun boylu, yeşil gözlü, kahverengi saçlı ve keçi kadar inatçı bir adamdı.

“Düğün Hazretleri söz verdi...” dedi Elise sessizce. “Eğer hamile kalırsam, bizi evlendireceklerini söylediler.”

Westhaven öfkeyle başını salladı. “Ona çocuğun Renfrew’den olduğunu söyleyince, düğün bunu asla yapmazdı.”

“Bunu nasıl bilebilirdi ki?”

“Ben aptal değilim, Elise. Tohumlarımı hiç içine bırakmadım. Babam en azından buna inanır,” dedi ve yerinden kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diyen kadın, sanki adam çıplak vücuduna bakacakmış gibi, robdöşambırı üzerine tutarak yatakta doğruldu.

Westhaven, “Sanırım soğuk bir duş alacağım,” dedikten sonra kıyafetlerini bulmaya çalıştı. “Elmas mı, zümrüt mü yoksa yakut mu istersin?”

Elise, kollarını göğsünde kavuşturarak, “Hepsini,” dedi. “Senin için bir sürü şey yaptım, Westhaven.”

“Gerçekten öyle miydin?” Adam bir an için şaşırılmıştı. Sonra giyinme işine geri döndü. “Nasıl?”

“Bu sadece seks,” diyen kadın, eliyle odayı işaret etti. “Ama yine de, *başka biriyle* seks.”

“Sence seni bir insan gibi görmüyor muyum? Zevk almana önem vermedim mi?” diye sordu. Son derece meraklanmıştı.

“Senin,” derken isteksizce baktı. “Büyük ihtimalle, cebinde bugün yapılacaklar listesi vardır: Atın sağ arka ayağındaki nalı değiştir, dünyayı yönetmek için koşulları belirle, Elise’i ziyaret et, kulüpte arkadaşlarla buluş. Sonra buraya geldiğinde de,” diyerek devam etti, “onu yanağından öp ve dikkatlice kıyafetlerini çıkart. Çıkarttığın her bir parçayı itinayla katladıktan sonra, memelerini ovala, bacak arasını ovala, penisini içeri sok, beş dakika boyunca hareket ettir, oh” – ellerini yukarı kaldırdı – “neyse ağzımı açtığımı unut.”

“Ovala mı,” dedi Westhaven, yatakta yanına gelerek. “Benimle ilgili hayal kırıklığına uğramanı anlıyorum ama ‘ovalamak’ sözü biraz ağır oldu. Bu kadar hassas olduğuna göre, zaten düşesim olmaman en iyisi.”

“Evet,” diyerek kafasını salladı kadın. “Sanırım seni öldürmek isteyebilirdim, Westhaven, ama özünde iyi birisin.”

“Çarpıcı bir yorum,” dedi ve doğrularak kadını inceledi. “Ne yapacaksın, Elise? Renfrew’in cebi dolu. İyi de vakit geçirirsin.”

“Bilmiyorum ama düşünmem için bana biraz zaman verirsen, bunu takdirle karşılarım.”

“İstedğin kadar zamanın var,” derken kadına hafifçe sarıldı. “Sanırım şimdilik metreslerden uzak duracağım. Buranın kirası yıl sonuna kadar ödendi. Burayı sen de kullanabilirsin.”

“Ne kadar da cömertsin. Tam da sana göre,” diyor Elise, kendini adamdan uzaklaştırdı. “Unvanı olan adamlardan uzak duracağım. Kendime zengin, yükselmekte olan bir şehirli bulup evleneceğim.”

“Ciddiyim, Elise,” diyor Westhaven, kadının ona bakması için bekledi. “Çocuk için elimden geleni yaparım. Lütfen buna izin ver.” Adam, bütün otoritesini yüz ifadesine yansıtmıştı. Elise çekinerek bakışlarını kaçırdı.

Yutkunan kadın, “Olur,” diye cevap verdi.

“O zaman, hoşça kal.” Sanki az önce dans etmişler gibi, adam eğildi ve selam verdikten sonra yanağından öptü.

Westhaven, metresinin güzel ve şirin evinden çıkarken Elise’e, özellikle de babasına kızması gerektiğini düşündü. Lord düz mantıkla düşünmüş olmalıydı: Westhaven’ın zaten takıldığı bir kadın varsa, kadının, oğlunun çocuğunu doğurması mantıklıydı.

Ama Elise ve annelik? Tanrı aşkına... Dük Hazretleri bunu-
yor olmalıydı.

Westhaven, kafasında yapılacaklar listesini gözden geçirdi: Elise’e ayrılık hediyesi gönder, mümkünse elmas, yakut ya da zümrüt olsun; Elise’in yerine bir başkasını bul; Dük Hazretleri’ne, yaptığı dalavereden dolayı teessüflerini bildiren bir mektup yaz.

Val gönderdiği notta herhalde bunu kastetmek istemişti.

Adam eve doğru yürürken, evlenmesi gerektiğini düşündü. Ama bir metres bulmak bile bu kadar zorken, düşesi ve eşi olmaya geçecek bir kadın bulmak imkansız gibi bir şeydi.

Tam evin holüne varmıştı ki, içerden, “Mirasyedi dönüyor,” dendiğini duydu.

Westhaven, kütüphanenin kapısında dikilen erkek kardeşini görünce, gülümseyerek, “Valentine?” dedi. “Babamızı başıboş mu bıraktın? Ve de kız kardeşlerimizi korumasız?”

“Sadece hafta sonu için geldim,” diyen Val, ona doğru gele-
rek elini uzattı. “Senin için endişelendim. Dük Hazretleri, Düşes
Hazretleri’nin kontrolü altında, merak etme. Sanırım birkaç gün-
de bir şey olmaz.”

“Benim için endişelendin mi?”

“Renfrew’in böbürlenip durduğunu duydum,” diyen Val,
ağabeyini kütüphaneye doğru yöneltti. “Ayrıca, sana yolladığım
notun fazla açık olmadığını düşündüm.”

“Elise ile ben arkadaşça ayrıldık. Gerçi biraz masraflı oldu
ama neyse. Renfrew’in benden önce davranarak evliliğe adım at-
masını önerip, çok yakında iyi dileklerimi göndereceğim.”

Val ıslık çaldı. “Elise, ümitsizce bir oyun oynadı. Ne kadar
da küstahmış!”

“O ve Renfrew tam birbirlerine göreler,” dedi Westhaven,
“Şu Monk Crossing’e gitmemek için bir yol arıyorum. Sadece
orada görünmek bile her sene iki haftama mal oluyor. Sanki hiç
mülkümüz yokmuş gibi.”

“Neden bazılarını satmıyorsun ki? Kendini fazlasıyla yoru-
yorsun, Gayle. Dük Hazretleri’nin takibini yapmak kolay iş de-
ğil.”

“Üretimi çok az olanları sattım zaten. Bu tür gelişmelerden
seni haberdar etmem gerekir, ama ilgili olmadığın için söyleme-
dim.”

“Evet,” dedi Val. “Ama çok istersen, dikkat ederim. İlgilen-
diğimi Dük Hazretleri’ne söyleme sakın.”

“Ah,” diyen Westhaven, ikisine de birer konyak koymak için
büfeye doğru gitti. “Piyano yapım evleri ne durumda?”

“Onları yapım evi olarak düşünmüyorum ama idare ediyor-
ruz.”

Kardeşinin üzerine gitmediğini umarak, “İşler iyi mi?” diye
sordu Westhaven.

“Savaştan sonraki ilk on yılda, işlerin geleceği belirsiz olabilir,” diyen Val, içkisini aldı. “İnsanlar zevkli, güzel ve rahatlatıcı şeyler istiyorlar. Ve müzik de bunu sağlıyor. Ama bayağı madeni para açığı var.”

“Bazı tabakalarda var,” diyerek kardeşine katıldı Westhaven. “Ama okul, kilise gibi kurumlar, bu açıktan fazla etkilenmez. Hepsi de piyano alıyor.”

Kadehini ağabeyine doğru kaldıran Val, “Evet, öyle,” dedi. “Öyle yerlerde pek bulunmadığım için bunu hiç düşünmemiştim. Ama haklısın. Senin dükalığa benden çok daha uygun olduğunu bir kez daha anlamış olduk bu arada.”

“Tek bir yararlı fikrim yüzünden mi?”

“Çünkü sen her ayrıntıyı ve olayı derinlemesine düşünüyorsun. Eskiden senin yavaş olduğunu düşünürdüm.”

“Ailenin diğer bireylerine göre yavaş sayılırım. Ama pratiğim.”

“Yavaş olduğuna inanıyor olamazsın. Kız kardeşlerimiz kadar sosyal olmayabilirsin ama senin bir soruna odaklanma ve onu paramparça edene kadar kurcalama yeteneğin var.”

Westhaven içkisini kenara bıraktı. “Sanırım burada durup birbirimize çiçekler atacağımıza, biraz kek yiyip limonata içsek hiç fena olmaz.”

“Seyahat etmek insanı susatıyor. Morelands’te bile hava iğrenç sıcak,” diyen Val etrafını göstererek, “Bu arada, çiçeklerden bahsetmişken, burası da ılık havadan nasibini almış gibi görünüyor,” diye ekledi.

“Kahyam,” diyen Westhaven, çay söylemek için kapıya yöneldi. “Bayan Seaton...”

“Evet?” diyen Val, meraklanmışa benziyordu.

“Bazıları evi toplu tutar, bazıları da orayı ev gibi yapar,” dedi Westhaven. “O, her ikisini de başlıyor.”

Hafta başındaki şömine olayından sonra, kont evdeki farklılıkları gözlemlemişti. Camlar sadece temiz durmuyor, aynı zamanda ısıldıyorlar; ahşap malzemeler son derece parlak gözüküyor ve limon yağıyla balmumu kokuyorlardı; halılar özenle dövülmüş ve temizlenmişti; evde tek bir toz bile yoktu. En önemlisi evin içindeki hava akışı, beraberinde mis gibi kokular getiriyordu.

“Seni de güzelce doyuruyor olmalı,” dedi Val. “O son derece aç ve huzursuz ifadenin bir kısmı sönmüş gibi görünüyor.”

“Bu, son birkaç aydır kendime ait evim olmasının bir sonucu. Dük Hazretleri’yle zaman çok yavaş geçiyordu. Kız kardeşlerimiz ise insanın huzurunu kaçırmakta birebirler.”

“Dük Hazretleri çocukça davranıyor,” diyen Val, elindeki boş bardağı büfeye bıraktı. “Bence bir ağabey ve kont olarak iyi idare ediyorsun. Ayrıca babamdan avukatlık yetkilerini almak ve yapacaklarını engellemek iyi bir fikirdi. Bence harika bir iş çıkarttın, Westhaven.”

“Bedeli biraz ağır oldu.”

“Ama sonuç olarak, onunla evlenmek zorunda kalmadın ve her şey yoluna girdi.”

“Dük Hazretleri’ne meşru torunlar vermeden, hiçbir şey yoluna girmeyecek. O zaman bile yetinmeyebilir.” Westhaven cümlesini bitirdikten sonra, terasa bakan pencereye doğru gitti.

“Eninde sonunda ölecek. Geçen kış neredeyse gidiyordu.”

“Bronşitten değil de, doktor olduğunu zanneden şarlatanlar yüzünden ölecekti neredeyse.” Westhaven arkasına dönüp kardeşine baktı. “Ciddi bir şekilde hastalanırsam, şarlatanları ve kasapları benden uzak tutacağına söz ver, Valentine. Güzel bir hemşire ya da gerçek doktor olursa tamam ama onun dışında sadece Tanrı’ya bırak.” Westhaven bakışlarını tekrar terasa çevirdi. O sırada, Bayan Seaton’u elinde bir sepet ve büyük bir makasla

alçak taş duvarın yanındaki bahçeye giderken gördü.

“Beni zor duruma sokuyorsun,” dedi Val gülümseyerek. “İstemediğini söylesen de seni hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?”

“O zaman sağlıklı yaşamaya devam etmem için dua et.” Bugün Bayan Seaton’un başı açıktı. Koyu renk saçları, kalın bir tokayla boynunun arkasında toplanmıştı. Önceden gördüğü için, aralarında kızıl tutamlar olduğunu biliyordu.

O sırada limonata geldi. Tepside kocaman kekler, taze ekmek, yağ, dilimlenmiş et ve peynir, soyulup kesilmiş meyve ve küçük bir demet menekşe vardı. Keten peçetenin üzerinde de dört parça badem ezmesi bulunuyordu.

“Akşam vakti çay böyle mi sunuluyor sizde?” diyen Val kaşını kaldırdı. “Çok iyi görünmene şaşmamalı. Piyanonu akort etmeye söz veririm, hemen buraya taşınabilir miyim?”

“Kesinlikle taşınmalısın,” dedi Westhaven. O sırada kendine bir tabak hazırlamaya başlamıştı. Dükalkıta kalmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Burada gereğinden fazla odam var üstelik.”

“Zahmet vermek istemem,” diyen Val, payına düşenleri tabağına koyuyordu. “Ama çok cömert olduğunu söylemeliyim.”

“Cömertlikten değil. Doğrusu... Benim de işime gelir. Yaptığın müziği özlüyorum. Gece geç saatlerde piyano çalan bir komşum var ama o sen değil. Kendi evimden, Dük Hazretleri’ni takip etmenin zor olacağını düşünmüştüm ama yaptıklarını saklamaya gerek duymaması beni çok şaşırttı.

O sırada, kapı çalınmadan açıldı ve Bayan Seaton içeri girdi.

“Özür dilerim, Lordum, Lord Valentine.” Elindeki çiçek sepeti eteklerine çarpıyordu. Sonra durdu ve “Bu akşama kadar randevunuzda olacağınızı düşünmüştüm,” dedi.

Westhaven tek kaşını kaldırarak, *metresimin memelerini ovalayarak*, diye düşündü.

Val, “Bayan Seaton,” diyerek ayağa kalktı ve sanki ağabeyinin daha neşeli ve sağlıklı görünmesine sebep olanın o olduğunu biliyormuş gibi, kadına gülümsedi. “Çayla birlikte bize sunduğunuz şeyler için sonsuz teşekkürlerimi kabul edin. Ayrıca ev de harika görünüyor.”

“Bayan Seaton,” diyen kont biraz daha yavaş doğruldu. Bir kahyaya bu kadar yüz vermenin gerekli olmadığı düşünüyordu.

“Lordlarım,” diyen kadın hafifçe eğilerek selam verdi. Sonra kaşlarını çatarak, Westhaven’a baktı ve “Yavaş kalkmanız dikkatimi çekti, kusura bakmayın. İyi misiniz?” diye sordu.

Kont, kardeşine doğru baktı.

“Ağabeyim iyi durumda değil mi?” diye sordu Val sırtarak. “Anlatın lütfen.”

“Kafama ufak bir darbe yedim sadece,” dedi kont. “Bayan Seaton bana tıpkı bir doktor gibi baktı.”

Bayan Seaton’un kaşları hâlâ çatıktı. Westhaven, kadının cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. “Çiçeklerinizle ilgilenebilirsiniz, Bayan Seaton. Ayrıca kardeşime katılıyorum: Çay bir harikaydı.”

“Badem ezmesi için zar atabiliriz,” dedi Val, ağabeyine.

“Gerek yok,” dedi kadın. “Lordum sevdiği için mutfakta bolca bulunduruyoruz. Kremalı kek ve çikolata da var ama onları akşam yemeğinde servis ediyoruz.” Kadın, aceleyle eski çiçekleri alıp yerlerine yenilerini koyarken, etrafı gül, lavanta ve hanım eli çiçeği kokuları sarmıştı.

Val ağabeyine bakarak, “Belki de misafirperverliğinden faydalanırım, Westhaven,” dedi.

“Onur duyarım,” dedi Westhaven. Bayan Seaton bu arada kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Odadan çıkmak için döndüğünde, her ikisine de gülümsedi ve hafifçe eğildi.

“Oh, Bayan Seaton?” diyen kont, kadını durdurdu.

“Lordum?”

“Bu akşam, kardeşimle birlikte resmi olmayan bir yemek yiyeceğimizi mutfağa bildirir misiniz? Aksini söyleyene kadar bu şekilde olacak.”

“Lord Valentine bir süre kalacak mı?”

“Evet, mavi odayı hazırlarsanız, iyi olur.” Sonra Westhaven tepsiye döndü ve badem ezmelerini saydı.

“Yeşil odayı önerebilir miyim?” dedi Bayan Seaton. “Hem tavanı yüksek, hem de evin arka tarafında olduğu için daha sessiz ve serin olur. Ayrıca balkonu da var.”

Kont, kadın ona karşı çıktığı için azarlamayı düşündü ama bunu son derece nazik biçimde söylemişti ve de arkadaki odalar daha küçük olmakla birlikte, çok daha rahatları.

“Önerdiğiniz gibi olsun,” dedi kont.

Kadın arkasından kütüphanenin kapısını kapatınca, Val, “Ne kadar de değişik bir kahyan var,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Westhaven. Bir yandan kendine sandviç yaparken, bir yandan da kardeşinin badem ezmelerini aşırmadığından emin olmak için kontrol ediyordu. “Dürüst olmak gerekirse, biraz küstah ama işini inanılmaz bir hevesle yapıyor. Bana Düşes Hazretleri’ni hatırlattı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Val. O da kendi sandviçini yapıyordu.

“Boyun eğmeyen bir yapısı var,” dedi Westhaven, lokmalarının arasında. “Benim bir hizmetçiyi taciz ettiğimi düşünerek, kafama şömüne demiriyle vurdu. Gözlerim karardı resmen.”

“Tanrı aşkına,” dedi Val, çiğnemeyi bırakarak. “Onu dava etmedin mi?”

“Görünüş aldatıcıydı, ayrıca bir hizmetçiyle oynaşmayacağı mı bilmiyordu.”

Val gözü ezmelerdeyken, “Ben olsam bir daha düşünürdüm,” dedi.

Westhaven durup kardeşine baktı. “Senden ne haber?” Val da bütün Windhamlar gibi uzun boylu ve yeşil gözlüydü. Onunkiler Westhaven’inkilerden biraz daha koyuydu. Saçları da siyaha yakındı.

Val, kocaman bir keke yağ sürerken, “Ne olmuş bana?” dedi.

“Son zamanlarda rahatsız ettiğin bir hizmetçi var mı?”

“Fairly Vikontu’nun bir işini hallettiğim sırada, Little Weldon’da ilginç bir kadınla tanıştım,” dedi Val. “Ama ben karıda yürüyüp izimi Dük Hazretleri’ne belli etmemeye çalışmakla meşgulüm daha çok.”

“Onu fazla yanlış yönlendirme,” dedi Westhaven. “Bazı tercihler konusunda karşı fikirde olanlar hayli fazla biliyorsun.”

“Evet, biliyorum,” dedi Val. “Aslında onlar da biraz maceranın nasıl olacağını merak ediyorlar. Ama korkma Westhaven. Kırıtıyorum, tıs tıs konuşuyorum, kıkırdıyorum ve flört ediyorum ama pantolonumun düğmeleri daima kapalı.”

Westhaven kaşlarını çatarak badem ezmesine uzanırken, “Görünüşe göre,” dedi, “benimkiler de öyle kalacak.”

Adam, olgun kavun şeklindeki dolgun ve yumuşak czmeyi ısırınca, tadının güzelliğine inanamadı. Evet, pantolonu kapalı kalacak ve ovalayacağı tek şey de parmakları olacaktı.

İki

ANNA OTURMA ODASINA ÇEKİLİNCE, kendine üç kuralı hatırlattı. Yaşlı Bay Glickman'ın ona söylediği ve başarıya ulaş-tırması kesin olan üç kural vardı:

Her zaman duruma uygun giyin.

Kendi yalanlarına inan.

Alternatif bir plan da dahil olmak üzere – gösterdiğinden faz-lan olsun.

Oysa bugün üçünü de ihmal etmişti. Tanrı yardımcısı olsun. İyi bir kahya başına kep ve ellerine eldiven giyerdi. Ama o, lordun ve kardeşinin yanına, başı ve elleri açıkta çıkmıştı.

Kendi yalanlarına inan demek, aldatmacanın gerçek olduğunu düşün demektir. Asla rolünü bozma. Ama o, adamın kafasına demirle vurduğundan beri, lordla rolünü hayli bozmuştu. Onun kollarının Morgan'a dolanmış olduğunu, kanlar içinde yerde yat-tığını görmüştü. Sonra asil ağzından küfür çıkmış, nasıl iyi yetiş-tirildiğini ve üç dili akıcı konuştuğunu söylemişti. Tanrı aşkına! Kahyalar sadece Kutsal Kitap'ı okurlardı, onu da yavaş yavaş.

İkinci ve üçüncü plan da dahil olmak üzere, gösterdiğinden fazlan olsun. Bu konuda tam bir felaketti. Buradaki maaşı ve Bay

Glickmann'ın son cömertliği sayesinde, az da olsa para biriktirebilmişti. Ama bu fon, bir plan sayılmazdı. Fonlar, ne yeni bir kimlik için, ne de başka bir ülkeye geçmek için garanti değillerdi.

Mutfağa girince, düğme gibi gözleri merakla açılan Dadı Fran, "Seni böyle titreten ne?" diye sordu.

"Misafirimiz var," dedi Anna, kendini oturmaya zorlayarak. Dadının gözlerine bakarak, "Lordun kardeşi bir süre burada kalacak ve ben işe başladığımdan beri ilk kez misafirimiz olduğu için biraz endişelendim," dedi.

"Evet," diyen dadı, anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Lord Val iyidir. Westhaven'dan çok daha kolay biri. Doğrusu bana zorluk çıkaran bu ikisi değildi. Lord Bart son derece şımarık ve yaramazdı. Hem de kötü biriydi. Tıpkı Lord Vic gibi. En akıllıları Westhaven'dır."

"Lütfen dedikodu yapmayalım, dadı," diyen Anna ayağa kalktı. "Gidip aşçıyı konuşmamız olacağı konusunda uyarayım. Belli bir süre lordlar evde yiyeceklermiş. Bu arada Morgan'ı gördün mü?"

"İçecek hazırlama odasında," dedi dadı. Sonra dikkatle ayağa kalktı. "Bugün üstü başı limon koktu."

Anna, sonradan çamaşırhanenin bir bölümünü ayırarak içecek hazırlama odası yaptıkları küçük odaya gitti ve Morgan'ı buldu. Kız garip bir şekilde mırıldanıyor ve elindeki havanla bir şeyleri toz haline getiriyordu.

Anna, eliyle Morgan'ın omzuna dokunarak, "Morgan?" dedi. Kızı korkutmadığı için sevinmişti. "Ne yapıyorsun? Dadı limon kokuları geldiğini söyledi."

Morgan, içinde karışık kuru çiçeklerin olduğu seramik kaseyi havaya kaldırdı. Anna gözlerini kapatarak karışımı kokladı ve gülümsedi.

"Bunlar harika. İçinde neler var?"

Morgan birkaç şişeyi yan yana koydu. Tek tek işaret ederken, bir yandan da kalem almış, kağıda yazıyordu. “Bir şeye ihtiyacı var. Tam istediğim gibi olmadı.”

Anna kafasını kaldırdı. Morgan’ın burnu seçiciydi ama geleneksel değildi.

“Kimin odası için bu?”

Morgan, hemen tek kaşını kaldırarak, kendini beğenmiş bir surat taklidi yaptı.

“Kontun,” dedi Anna. “Bunun egzotik bir şeylere ihtiyacı var.” Morgan sırtıarak, başını salladı. Sonra ufak bir şişeye uzandı ve yukarı kaldırarak Anna’ya gösterdi.

“İnci çiçeği mi?” diyen Anna kaşını kaldırdı. “Ama o kadınsı bir koku, Morgan.”

Morgan kendinden emin bir şekilde kafasını salladı. Birkaç damla döktükten sonra, tek parmağıyla nazik bir şekilde kaseyi karıştırdı ve üzerini seramik kapakla kapattı.

“Buradaki işini bitirdiğine sevindim,” dedi Anna. “Lordun kardeşi bir süreliğine burada kalacak. O yüzden arkadaki misafir odası bize lazım. Hazırlayabilir misin?”

Morgan başıyla, anladığını belirten bir işaret yaptı.

“Bu akşam beyler evde yiyeceği için daha zamanın var. Küveti kokulu suyla doldur ve biraz buz at. Biraz çiçek de lazım. Ayrıca çarşafların kokusu şimdiye kadar kaybolmuştur, o yüzden ters düz et. Odayı da biraz havalandır. Ben de yukarıdaki pence-releri açık bırakacağım ki, içeriye hafif meltem esintisi girsin.”

Morgan gülümseyerek Anna’nın yanından geçti ve odadan çıktı. Onu takip eden kadın, mutfığa gelince, aşçıyla konuşmak için duraladı.

Gülümseyerek, “Bu akşam her iki lord için yemek yapacaksın,” dedi.

“Lordumuzun misafiri mi var?” diyen kadın, karıştırdığı hamurun üzerinden baktı.

“Kardeşi, Lord Valentine. Westhaven’den birkaç yaş küçük ol-
masına rağmen, en az onun kadar zinde ve meşgul görünüyor.”

“İştahları iyidir o zaman,” dedi aşçı gülümseyerek. “Son bir-
kaç ayda lordumuzun iştahı bayağı arttı diyebilirim. Bu akşam
biraz değişiklik yapalım mı?”

“Bence gerek yok,” dedi Anna kaşlarını çatarak. “Ağır bir
şeyler yemek için oldukça sıcak. Yemek odası sıkıcı olabilir. Te-
rasta piknik tarzı bir şeye ne dersin?”

“Soğuk şeyler olabilir,” diyen kadın, hamuru bir kaseye koy-
du ve üzerini temiz havluyla örttü. “Diktiğin fesleğenleri kulla-
narak tavuk pişirebilirsin. Biraz da yeni mahsul domates. Ayrıca
meyve kesip buzun üzerine yerleştirebilirim...” Aşçı, hangi mal-
zemelerin olduğunu, neler gerektiğini düşünerek oradan ayrıldı.

Anna’nın sonraki durağı, baş uşağın yanı oldu. Yemek için
terası hazırlamak onun göreviydi. Anna kokulu meşaleler, mum-
lar, pikniğe uygun örtüler ve atal kaşık takımlarını hazırladı.
Küçük bir buket çiçeği de unutmadı.

“Bayan Seaton?” diye seslenildiğini duyan Anna irkildi. Ses
hemen arkasından gelmişti.

“Lord Valentine?”

“zr dilerim.” Adam çekici bir şekilde kadına gülümsüyor-
du. “Mutfaktakilere seslendim ama sanırım yemek telaşı yüzün-
den sesimi duyuramadım. Akşam bir ara banyo yapmam mm-
kn m acaba?”

“Elbette. Ağabeyiniz evde olduğu gecelerde, yatmadan önce
mutlaka banyo yapar. Yemekten önce vakit var ama odanız henüz
hazırlanıyor. İsterseniz küveti ndeki misafir odasına bıraktırabi-
lirim.”

“Bu harika olur,” diyen Valentine ciddileşti. “Ona iyi bakı-
yorsunuz, Bayan Seaton. Az da olsa yavaşladığına göre, kafasına
indirdiğiniz darbe hayli etkili olmuş.”

Anna kaşlarını çattı. Görünüşe göre, Westhaven geçen haftaki olayı kardeşiyle paylaşmıştı. Kahrolası adam.

Sonra Anna, bu sabah lordun tedaviyi beklemeden evden çıktığını hatırladı. Böyle yaparsa yara izi geçmeyecek, tedavisi uzayacaktı. Hemen ilk yardım çantasını aldı ve akşamları adamın genelinde balkonunda oturduğunu bildiği için, oraya doğru yöneldi.

Lord, asil bir şekilde kanepesine oturmuş, bahçeye bakıyordu. Ceketini ve kravatını çıkarıp özenle sandalyenin arkasına asmış, ilk birkaç düğmesini açtığı gömleğinin kollarını kıvrırmıştı.

“Lordum?” Anna birden izinsiz geldiği için kendini kötü hissederek, yatak odasıyla balkon arasında durdu.

“Bayan Seaton,” dedi adam, kadını inceleyerek. “Yaralarım el atmaya mı geldiniz? İşleri takip etme konusunda sizi hiçbir şey durduramaz, öyle değil mi?”

“Korkakça bir kaçıştı,” dedi kadın, balkona adım atarken. “Hastam günün ilk ışıklarıyla ortadan kaybolup çay saatine kadar ortaya çıkmıyor. Sonra da yanına korumacı erkek kardeşini alıyor.”

“Val korumacı mı?” diyen Westhaven, kanepenin ucuna kadar geldikten sonra gömleğini çıkarttı ve arkasını döndü. “Sanırım bunun sebebi, ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkmazsa, kafasını koparacağımı bilmesi olabilir. Tanrı aşkına, hâlâ acıyor.”

“Bazen hepimizin korunmaya ihtiyacı olur,” diyen kadın, lordun sırtına merhem sürmeye devam etti. “Yaralarınız gerçekten önemli, Lordum. Sabah ortadan kaybolarak kahvaltınızı atlamazsanız, çok daha çabuk iyileşebilirler.”

“Gündüz güneş çıkıp da hava ısınınca ata binmek zor oluyor. Özellikle de benim istediğim hızda.” Anna, yaraların ikinci bölümüne geçince, lord yine sızlandı.

“Ata binmemelisiniz, Lordum. Yaralarınıza dikkat etmeniz gerekiyor. Bakın burası boydan boya kesik,” diyen Anna, parma-

ğıyla adamın sırtını işaret etti. “Ya attan düşseydiniz? Sabahın köründe kimse yoktur oralarda.”

“Yani beni korumak için siz de gelir miydiniz?” diyerek kadına meydan okudu Westhaven. Bu sırada, Anna adamı giydirmeye başladı.

Kadın, adamın ensesindeki yer yer sarı, mor ve yeşil renk olmuş kesiklere bakarken, “Birileri korumalı,” diye mırıldandı.

Kont, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Aslında ben birilerini koruma ihtiyacı hissediyorum. Bugün metresimi işten çıkarttım.”

“Lordum!” diyen kadın, duyduklarına inanamamıştı. Olduğu pozisyonun izin verdiği ölçüde, adama onaylamayan gözlerle baktı.

“Hep dedikodu olmuyor mu sanki?” diye sordu kont alaycı bir tavırla. “Yani merdivenlerin altında?”

Kadın dudaklarını büzdü. “Dedikodu ve açıkça söyleme farklı şeyler. Yine de bu sıcakta biri neden...”

Kadın cümlesinin ortasında durdu. Az sonra ağzından çıkacakların uygun kaçmayacağını fark etmişti.

“Hiçbiri değil, Bayan Seaton,” diyen kont, şeytani bir şekilde gülümsüyordu. “Bu sıcakta mı?”

Anna, “Boş verin, Lordum,” dedikten sonra, beze tekrar ilaç sürdü ve adamın kafasını nazikçe kendi beline yasladı. “Bu yara fena gözüküyor, Lordum, lütfen kıpırdamayın.”

“Kafam kalındır,” dedi adam. Anna adamın sırtını halletmiş, daha uslu durduğu kafasına gelmişti. Parmaklarını kontun saçlarına soktu. Kafası beline yaslanmışken daha rahat müdahale edebiliyordu.

Kasın şimdiye kadar parmaklarıyla hiç böyle bir yumuşaklık hissetmemişti. Bu da kontun suçu değildi.



Neden Elise'den bahsederek, onurlu ve her konuda bilgili kahyasını kızdırmaya çalışmıştı ki? Kadın ilaç sürme işini bitirmiş, parmaklarıyla yaralı bölgeyi inceliyordu.

Anna, "Burada neden daha çok şişlik olmadığını anlamıyorum," derken bir yandan da yaranın etrafındaki saçları çekiyordu. "Baştaki yaralar zorlu olur ama siz gayet iyi üstesinden geliyorsunuz."

"O zaman bu saçmalığa son verebilir miyiz?" diyen adam, arkasına yaslandı ve eliyle bezleri işaret etti.

"Sanırım iki gün daha gerekli," diyen Anna, şişenin kapağını kapattı. "Bu sizin için bu kadar zor mu? İz kalmasını mı istiyorsunuz?"

"Sırtımın nasıl görüneceği pek de umurumda değil, Bayan Seaton. Özellikle de, kardeşim senelerce veremden çekip öldükten sonra, tıpla ilgili her şeyden nefret eder oldum."

"Üzgünüm," diyen kadın afallamıştı. "Hiç bilmiyordum, Lordum."

"Çoğu insan bilmez," dedi Westhaven. "Bu yola girmiş birini görmediyseniz, nasıl olduğunu anlayamazsınız. Bütün bu zaman boyunca, çevresindeki akbabalar koca karı ilaçlarıyla onu iyileştirmeye çalıştılar. O bütün bunlara katlandı. Onun için işkence olsa da, sadece ailemi rahatlatmak için sesini çıkartmadı."

Sessizleşen Westhaven, ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru gitti. Batmakta olan akşam güneşinin arkadaki bahçede yarattığı ışık huzmesini seyretti.

"Sonra bu kışın sonuna doğru, inatçı babam ısrarla tazı avına çıktı. Bir hafta sonra eve döndüğünde akciğerlerini üşütmüştü. Sülükler hemen yapıştı tabii ki. Gelenler, konyak içip kanını akıtmaktan başka işe yaramadılar. Benimle tartışamayacak kadar zayıf düştüğünde, hepsini evden attırdım. Ama neredeyse onun hayatına mal oluyorlardı."

Anna, adama doğru dönüp elini omzuna koyarak, “Üzgünüm,” dedi. Kadının hatasını anlayarak derin derin iç çektiğini fark eden Westhaven’ın üstü hâlâ çıplaktı. Adam kıpırdanman durdu ve Anna’nın ne yapacağını görmek için bekledi. Kadının eli onu rahatlatmıştı. Sonra Westhaven, istem dışı bir şekilde, elini, Anna’nın beline sardı ve onu kendi yanına doğru çekti.

Yüzü bahçeye doğru bakan kadının ifadesi kayıtsızdı. Düzen bir şekilde nefes alırken eli hâlâ adamın omuzlarındaydı. Westhaven giderek rahatladı. Sadece birkaç dakika için de olsa, kadının doğuştan gelen hassaslığı, sınıf ayrımını, durumun uygunsuzluğunu unutturmuş gibiydi.

Kadının huzur verdiğine karar verdi Westhaven. Şu anda hissettiği karanlık anı, endişeyi ve çaresizliği yatıştıran bir huzur.

Peki ya o ne hissediyordu?

Yüzünü görmesi için kadını yavaşça kendine doğru çevirdi ve yanağını kadının alnına yasladı.

Tek bir hareket, durumu, bir kadının bir erkeği rahatlatmasından, bir kadınla erkeğin sarılmasına dönüştürmüştü. Kadın ellerini adamın çıplak belinde tutarken, Westhaven’ın elleri Anna’nın omuzlarındaydı. Kont kendi kendine bu aptallığa *hemen* bir son vermesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Yoksa adamın bu yarımdan yararlandığını düşünebilirdi.

Ama kadın buna bir son vermiyordu. Adamın kollarının arasında kalarak kokusunu içine çekmesine izin veriyordu. Kont, Anna’nın sırtını yavaş yavaş okşarken, onun ağırlığını vererek, daha fazla yaslanmasını istiyordu. Westhaven tahrik olmadığını, sadece... Teselli bulduğunu fark etti.

Kont sonunda bir adım geri çekildiğinde, tek parmağını kadının dudaklarına götürdü. Onun herhangi bir açıklama yapmasını ya da özür dilemesini istemiyordu.

“Hiçbiri.” Başını sallayan adamın ifadesi sakindi. “Bu, benim de listemde yoktu, Anna Seaton.”

Anna, adamın başka bir şey söylemesini beklemeden, başını sıkkın bir şekilde salladı. Ne yanağına şaplak attı, ne istifa edeceğini belirtti, ne de reverans yaptı. Dükalığın vârisini, özel balkonunda, yarı çıplak şekilde, yaralı ve yalnız olarak bıraktı ve çıktı.



“Lord Hazretleri kendisine eşlik etmenizi rica ediyor efendim,” dedi uşak John Anna’ya. Adamın babası ve büyükbabası da, zamanında bu evde çalışmışlardı.

Anna, elindeki işi bırakıp iç çekerek, “Kütüphanede mi kendisi?” diye sordu.

“Evet,” dedi John. “Bir şeye bozulmuş gibi görünüyor.”

“Gidip şahsen bakayım,” diyen Anna, genç adama gülümsedi. John kadın için endişelenmiş gibiydi. Kadın omuzlarını dikleştirdi ve endişesiz bir yürüyüş tarzıyla odadan çıktı. Konta demirle vuralı bir hafta olmuştu. Balkonda yaşadıkları garip andan sonra ancak birkaç gün geçmişti. En son bu sabah yaralarını tedavi etmişti. Adam her zamanki gibi kibirli ve huysuzdu.

Anna kapıyı çalarken içi ürperdi.

“Gel,” diye bağırdı adam içerden.

Kont, eliyle masayı işaret ederek, “Bayan Seaton, lütfen bir sandalye alın. Sizin yeteneğinize ihtiyacım var,” dedi.

Anna kendine bir sandalye çekti. İçinden uşağın haklı olduğunu düşündü. Adamın morali bir şeye bozulmuş gibiydi. Kaşlarının arasındaki çizgi iyice belirginleşmiş, tavırları kabalık sınırındaydı.

“İşle ilgili yardımcım bana katılamadı ancak bu mektup bekleyemez. Orada kâğıt, kalem ve mürekkep var.” Adam masayı

işaret etti. “Gelin böyle oturun, ben dikte edeceğim. İlk mektup Bayan Meechum’a gidecek...”

Size de günaydın, diye düşündü Anna, kalemi mürekkebe batırırken. Bir buçuk saat ve altı uzun mektuptan sonra, Anna’nın eli sızlıyordu.

“Bundan sonraki mektup, muhtıra niteliğinde, Morelands’e gidecek. Ya bugün geç saatte ya da yarın Morelands’ten bir ulak gelecek. Ama durum acil değil.” Kont nefes almak için durunca, Anna bunu fırsat bilerek ayağa kalktı.

“Lordum,” deyince adamın sert bakışıyla karşılaştı. “Elimi biraz dinlendirmem lazım. Sizin sesiniz için de limonata hiç fena olmaz. Biraz ara verebilir miyiz?”

Adam, kavga çıkarmaya hazır bir şekilde saate baktı ama gördüğü şey onu şaşırtmış olmalıydı.

“Kısa bir mola,” dedi.

“Gidip içeceğinize bakayım,” dedi Anna. Koridora çıkan genç kadın, zavallı elini salladı. Kontun şimşek hızıyla dikte etmesi bir yana, adam yorulmak bilmiyordu. Söylediği her kelimeyi kaydetmesi için ona zaman veriyordu ama bir saniyeden fazla değil.

Anna, içini çekerek mutfağa gitti, tepsiyi doldurdu, bir bardak limonata da kendisi için ekledi ve kütüphaneye döndü. Görev yerinden sadece on iki dakika kadar ayrılmıştı. Döndüğünde, kontu el yazısıyla yazılmış bir notu okurken buldu. Adam kızgın denmese de, düşünceli görünüyordu.

Westhaven, masanın çekmecelerini kurcalarken, “Bir not daha, Bayan Seaton,” dedi. “Sonra bir şeyler içeceğim.”

Çekmecenin arkasından ufak bir parça kağıt çıkarttı. Zafer kazanmış ifadesiyle kağıda bakarken, “Burada olduğunu biliyordum,” dedi. Adam masanın diğer tarafındaki yerine geçerken, Anna da kağıdı, kalemi ve mürekkebi ayarladı ve kendi tarafına oturdu.

“Dr. Hamilton, Pugh ve Garner’a. Sue-Sue Tolliver’in babası, Marion Tolliver’in daveti üzerine, sizin için uygun olan en kısa zamanda hanımefendiyi görmeye gideceksiniz. Servisinizin faturası tarafımdan gönderilecektir, Westhaven, vs.”

Kontun her kelimesini yazan Anna şaşırılmıştı. Kuruması için kağıdı bir kenara koydu.

“Bakıyorum görgü kurallarıyla ilgili görüşlerinizi, havanın sıcaklığına göre değiştiriyorsunuz,” diyen adam, bardaklardan birini aldı ve içti. “Tanrı aşkına! Bunun tadı yok.”

“O benim bardağımdı,” dedi Anna, gülümseyerek. Kadın diğer bardağı uzattı. Kont tereddüt ederek bir yudum içti. Anna’nın iki seçeneği vardı: Ya Westhaven’in içtiği bardaktan içecek, ya da mutfaka inerek yeni bir bardak alacaktı.

Adam, kadının ikilemini anlamışçasına, merakla ne yapacağını izliyordu. Anna kocaman bir yudum aldı. Az da olsa şekerli vardı. Sonra bardağını kağıdın üzerine koydu.

Bir anda anlamış gibi, “Tolliver sizin işlerinizi yapıyor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet, öyle. Erteleyemeyeceği bir iş olduğunu ve bu sabah bana katılamayacağını bildirmiş. Bu ona göre bir hareket değil. Ayakçılardan birini gönderip durumu öğrendim. En küçük çocuğu suçluymiş.”

“Suçluymuş için bir yerine üç doktora mı gönderdiniz?” diyen Anna şaşırılmıştı.

Kont, “O üçü,” dedi ciddi bir şekilde, “kendisi de doktor olan bir tanıdık tarafından tavsiye edildiler. Garner ve Pugh, bu kış Lord Hazretleri’nin hayatını kurtarmaya yardım ettiler.”

“Yani onlara güveniyorsunuz.”

“Herhangi bir doktora güvendiğim kadar,” dedi kont.

“O zaman, sizin için bir doktora ihtiyaç duyduğumuzda, onları çağırabiliriz.”

“İlk seçeneğim, bana bu üç doktoru tavsiye eden, Fairly Vi-kontu David Worthington olurdu. Yine de, o durumda ölmem için dua etseniz iyi olur, zira hiçbir şarlatanı istemem, Bayan Seaton.” Kont, sözleriyle aynı gaddarlıktaki bir ifadeyle baktı Anna’nın yüzüne.

“Alakasız bir soru sorabilir miyim, Lordum?” dedi Anna. Konta bakmadan içeceğinden bir yudum daha aldı. Adam bu sa-bah son derece sabırlı görünüyordu.

“Elbette.” Westhaven bardağını tepsiye koyarak arkasına yaslandı.

“Bay Tolliver’le bu şekilde mi çalışıyorsunuz?” diye sordu kadın. “Yapacaklarını kelime kelime söyleyerek yani?”

“Bazen,” dedi kont, kaşlarını çatarak. “Birkaç senedir benim-le. Ben birkaç satır karalarım, o da mektubun son halini verir.”

“Biz de onu deneyebilir miyiz? Büyükbabam da öyle yapar-dı. Şimdiye kadarki mektupların hepsi sıradandı.”

“Tamam, deneriz. Ama ondan önce bir konuyu açıklığa ka-vuşturmak istiyorum. Sonradan bana köpürmeyin diye.”

“Size köpürmek mi?”

Kont başını salladı. “Aynen öyle. Geçen gece metresimden ayrıldığımı söyledim. Sizi bu konuda uyarıyorum, Bayan Seaton. Hassasiyetinize saygı duyuyorum, ancak Dük Hazretleri bütün dikkatini benim evime verecektir.”

“Dük Hazretleri neden sizin... Özel ilişkilerinizle ilgilensin ki?”

“Ben de aynı soruyu soruyorum kendime,” diyen Westha-ven, kısa ve öz şekilde, babasının metresini nasıl yönlendirdiğini, Elise’in planları nasıl değiştirdiğini anlattı. “Babam, yeni bir iliş-ki için ne zaman, kiminle görüşeceğimi bilmek isteyecektir. Bu yüzden, bir şey duyarsanız, mutlaka önlemeye çalışın.”

“Lordum, madem babanızın işlerinize karışmasını istemiyor-sunuz, neden hizmetçilerinizin yarısını onun evinden getirdiniz?

Bu şekilde her bilgiye kolayca ulaşabilir.”

Kont, kadının mantığını kullanarak vardığı sonuca şaşırıp kaldı.

“Ayarlamaları yaptığımda, babamın kollarının buralara kadar uzayacağını düşünmemiştim. Hatta Elise’in evinde bile casusları varmış.”

Anna bir şey söylemeden, masadaki yerini aldı. Westhaven, önündeki kağıt kümesinden birkaç mektubu kenara ayırdıktan sonra, Anna’ya kalem ve kağıt uzattı.

“Barstow’a,” diye söze başladı. “Şu anda ilgilenmediğimizle, ileride bakacağımıza dair nazik bir ifade, vs. Williams ve Williams’a, ödemenin ayın birinde olacağına dair sert bir hatırlatma. Sözleşmeyle ilgili çözüm hatırlatılacak.” İki mektubu Anna’ya uzattıktan sonra, aynı tavırla bir düzine daha yazdırdı adam.

“Siz nazik bir şekilde, samanlığı altına çevirmeye çalışırken,” diyen kont, ister istemez gülümsedi, “ben de Dük Hazretleri’ni yaylın ateşine tutacağım.”

İkili, bir saat boyunca sessizce çalışmaya devam etti. Bu işler, Anna’ya inanılmaz kolay gelmişti. Aynı işi büyükbabası için saatlerce yapmış ve beraber çalışıyor olmaktan acayip zevk almıştı.

O sırada, Lord Valentine gülümseyerek kütüphaneye girdi. “Evet, burada neler oluyor bakalım?” diye sordu. “Yoksa büyük bir ziyafet menüsünü mü böldüm?”

“Pek değil,” diyen Westhaven kardeşine gülümsedi. “Tolliver’in yokluğu yüzünden, Bayan Seaton’un ofis tecrübelelerinden yararlanıyorum. Neden bu kadar erkencisin?”

“Saat on bir,” dedi Val. “Piyanosuyla dört saat çalışacak biri için hiç de erken sayılmaz.” Sonra birden durdu ve sırtıttı. “Tabii bu sizi rahatsız edecek olursa, her zaman zevk evine dönebilirim.”

“Valentine.” Kont, Bayan Seaton’a uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Piyanolara olan özel ilgimi kahyana çoktan anlattım,” diyen Val, Anna’ya gülümsedi. “Buna çok şaşırmadı nedense.”

“Hiç de değil, Lordum.”

“Piyano ve şiirler konusunda herkes uzman olabilir,” dedi Val. Sonra Westhaven’ın gözlüklerinden birisini taktı. “Şimdi izin verirseniz, bana en uyan yerde, yani üzüm bağlarının orada çalışıyor olacağım.”

Val’in çıkmasıyla odaya bir sessizlik çöktü. Westhaven kaşlarını çatmış, kapıya doğru bakıyordu. Anna son yazdığı mektuba döndü. Birkaç dakika sonra, aşağı katlardan piyano tuşlarının sesi gelmeye başladı.

“Gerçekten dört saat boyunca çalacak mı?” diye sordu kadın.

“Sonsuza kadar çalabilir,” dedi kont. “Ama her gün en az dört saat çalışacak. Yirmi beşine gelene kadar, herhangi bir ustanın geçirdiğinden çok vakit geçirmiştir tuşların başında.”

“Sanırım bu işe sevdalı,” dedi Anna gülümseyerek. “Gürültü sizi rahatsız etmiyor mu?”

Kont, elindeki kalemi bırakarak, “Bu ses, yaşayan tek erkek kardeşimin mutluluğunun sesi,” dedi. Sonra Fransız balkona doğru gitti ve orada dikildi. “Bu ses gürültü olamaz.” Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden kadına baktı. “Evet, nedir? Bana bir şey sormak istediğinizin farkındayım. Bir iki soru hakkınız var. Zira sizi fazlasıyla yordum.”

Kadın, Westhaven’ın gözlerine bakmadan, “Sizi ne mutlu eder?” diye sordu hemen.

“Dükaliğin vârisi olan birinin mutlu olması gerekmez. Sadece çalışkan ve yeterli üretkenlikte olmalı.”

“Tamam, çalışkansınız ama sorudan kaçırıyorsunuz. Babanız hem dük olup, hem de mutlu olmayı becerebiliyor. En azından çoğu zaman. Bu durumda, geleceğin Morelands Dükü’nü ne mutlu eder?”

“İyi bir gece uykusu,” dedi kont, her ikisini de şaşırtarak. “Gün içinde, beklemediğim anlarda bana sunulacak badem ez-meleri. Öğle yemeğinden önce bitirilmiş olan bir yığın mektup.”

“Sanırım yazdıklarına bakma ihtiyacı duyuyorsunuz,” dedi Anna. Adamın belli belirsiz yaptığı iltifat hoşuna gitmişti. Ama zevk alacağı şeyin uykusu olduğunu duyunca da, biraz bozulmuştu.

Kont parmakla işaret ederek, “Şunları uzatır mısınız?” dedi. “En az üç yazım hatası bulacağıma eminim.”

“Ne yazım, ne noktalama, ne de gramer hatası bulabilirsiniz,” diyen Anna mektupları adama uzattı. “İzin vererseniz gidip öğle yemeğine bakayım. Terasta mı servis edilmesini istersiniz, Lordum? Bir de, Lord Valentine size katılacak mı acaba?”

“Terasta yemek istiyorum,” dedi kont. “Kardeşim alıştırma yapmaya henüz başladığına göre, başından kalkabileceğini sanmam. Bir kez daha, etüt ve repertuara geçtiğini duyduğunuzda, tepsiyle servis yapın ona.”

“Elbette, Lordum.” Anna yavaşça eğilerek selam verdiyse de, tipik çatık kaşlarıyla önündeki mektuplara eğilen adam, onu görmemişti bile.

“Ah, Bayan Seaton?” dedi kont, kafasını kaldırmadan.

“Lordum?”

“Suçlu geçiren bir çocuğun iyileşmek ve rahat etmek için neye ihtiyacı vardır?”

Hemen hemşirelik günlerindeki deneyimleri hatırlayan kadın, “Buz,” dedi.

Kafasını kaldırıp bahçe tarafına bakan adam, “Bununla siz ilgilenebilir misiniz?” diye sordu. “Buz ve ne gerekiyorsa, Tolliverler’e gönderilmesini sağlayın.”

“Elbette,” dedi Anna. “Çocuk iyileşene kadar düzenli olarak gönderirim.”

“Ne kadar sürer?”

“İlk birkaç gün en kötüsüdür. Beşinci günden sonra ateş düşmeye başlar. Ama kaşınma hissi daha fazla sürebilir. Bu sıcakta çocuğun da, ailesinin de işi çok zor.”

“Düşüncesi bile kötü. Bir sürü saçma mektubu bile tercih ederim. Bu arada, öğle yemeğinde badem ezmesi olacak mı?”

“Eğer kardeşiniz kileri talan etmediyse,” diyen Anna odadan çıktı.

Kadın ne kontun gülümsemesini, ne de öylece kaldığını gördü. Ta ki, kadının yazdığı mektupları kontrol etmek için kendini zorlayana kadar. *Anna gayet güzel yazmış*, diye düşündü. Bütün gününü yiyen mektup işi bittiğine göre artık özgürdü. Özellikle de, onu mutlu eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışmak için.

“Masayı kurması için John’u çağıracaktım,” dedi aşçı, “ama depodan buz almaya gitti. Morgan ise yumurta peşinde. Zira lord bu sabah at gezisine çıkmadığı için McCutcheon tavuklarla ilgilenemedi.”

Bu durumda, önümüzdeki yarım saat boyunca masayı kuran ben olacağım, diye düşündü Anna. Üstelik lordun, bunun en az yirmi dakikasında, *Times* gazetesini okumak için yanında kös kös oturacağını biliyordu.

Adamın aksi havasının, kendi üzerinden silindiğini düşündü genç kadın masa örtüsünü yayarken. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Küçük kız Sue-Sue için Tolliverler’e göndereceği şeyleri kafasında toplamaya çalıştı.

Kont aniden, “Düşünceleriniz arasında kaybolmuş gibi görünüyorsunuz,” dediğinde, kadın öyle bir irkilmişti ki, elindeki çatal bıçak sepetini düşürecekti neredeyse.

Kadın sebepsiz yere kızarak, “Evet, ben de fark etmemişim,” dedi. “İstediğiniz üzerine, Tolliverler’e göndereceklerimi kafamda planlıyordum.”

“Suçiçeği hastalığında neler yapılacağını nasıl biliyorsunuz?” diyen kont, masa örtüsünün diğer ucundan tutarak düzeltti.

“Bu, bilinen bir çocuk hastalığı,” dedi Anna. Sonra sepeti masaya koydu. “Ben de altı yaşımdayken yakalanmıştım.” Kont sepete uzanarak çatal kaşıkları çıkartmaya başladı. Adam, her birini özenle yerleştirirken, Anna da hayretle onu izliyordu.

“Kumaş peçete istemiyor musunuz?” diyen kadın, sepetten bir tane çıkararak konta uzattı.

“Elbette. Tabağın altına hem masa örtüsü, hem peçete yayıldığına yemeğin tadı kuşkusuz daha iyi oluyor.”

“İğneleyici olmaya gerek yok, Lordum,” diyen Anna tek kaşını kaldırdı. “Eğer tercihiniz buysa, sizi tahta bir masanın üzerinde de yedirebiliriz.”

“Özürlerimi kabul edin,” diyen kont, kadına şimşek gibi bir bakış attıktan sonra, gümüş çatal kaşıkları topladı ve kadının peçeteyi yaymasını bekledi. “Sabah at gezintimi yapamadığım için biraz keyifsizim.”

Anna, kontun aynı özenle çatal kaşıkları tekrar yerleştirmesini seyretti. Adamın harika bir uşak olacağını düşündü. Son derece dikkatli, özenli ve somurtkandı.

“Atımı bu sıcakta yormak istemedim,” dedi Westhaven ve sonra sepette tuzla karabiberi aradı. İkisini de bulduktan sonra dikkatle masayı süzdü.

“İşte,” diyen Anna, masaya bir kase dolusu papatya ve me-nekşe koydu. “Belki bu size bir fikir verebilir.”

“Tek kişilik bir masa kolayca asimetric olabilir.”

“Ne kötü bir etki,” diyen Anna gözlerini devirdi. “Peki, lord Hazretleri’nin badem ezmesini nereye saklayalım?”

“Dikkatli olun, Bayan Seaton. Buraya gelir de sizin ondan saygısızca bahsettiğinizi duyarsa, işinizi kaybedeceğinize emin olabilirsiniz.”

“O kadar espri anlayışı ve hoşgörüsü yoksa,” dedi Anna, “o zaman yaz gecesi kendisini tatlılarla besleyecek başka birini bulabilir.”

Kadının cevabı üzerine, kontun bakışları değişmişti. Anna biraz ileri gittiğinin farkındaydı. Ama kütüphaneye geldiğ andan itibaren adam kendisini sinir etmişti. Tolliver’in lordla uğraşmak yerine, hasta bir çocukla olmayı tercih etme nedeni anlaşılıyordu.

“Gerçekten de o kadar kötü müyüm?” diye sordu kont, bozulmuş bir şekilde. Karabiberi masaya yerleştirirken tuzu elinde tutuyordu.

“Siz...” diyen Anna, peçete yayma işine ara verdi ve sepetin üzerinden adama baktı.

Kont kadınla göz göze geldi ve bekledi.

“Sorunlu birisiniz bence,” dedi Anna. “Bu, sizde küstahlık olarak ortaya çıkıyor.”

“Demek sorunlu,” diye homurdandı Westhaven. “Bu pek çok şeyi içerebilir.” Daha sonra sepete uzandı ve çıkardığı büyükçe bir tabağı, kendi için hazırladığı bölümün tam ortasına yerleştirdi. “Bugün siz benim *sıradan* işim için, harıl harıl çalışırken, ben de babama bir mektup yazmaya çalıştım. Ve nasıl olduysa Bayan Seaton, babamın *benim işlerime burnunu sokmamasını* anlatmak için doğru kelimeleri bulamadım.”

Adamın son sözleri sıktığı dişlerinin arasından çıkmış, sesi belirgin şekilde vahşileşerek Anna’nın tedirgin olmasına sebep olmuştu.

“Büyük erkek kardeşimin savaşa gitmeyi Percival Windham’ın vârisi olmaya neden tercih ettiğini artık anlayabiliyorum. Elinden gelse babamın, beni soyup kendi seçtiği bir kadınla odaya kilitleyerek onu hamile bırakana kadar çıkarmayacağına inanıyorum. Bu konuyla ilgili endişelenmek bir yana, ne kadar ciddi olduğu-

mu ona gösterebilmek için kötü bir şeyler yapacağımı hissediyorum. Sadece kendi çıkarları için istemeyen iki insanı evlendirip çocuk yapmaya zorlamasına inanabiliyor musunuz?”

“En başta bu iki insanın bir araya gelmesinde babanızın bir suçu yok, Lordum. Üstelik neden annenizi hiç suçlamıyorsunuz? Sonuçta babanızı kontrol edebilecek bir kişi varsa, o da annenizdir.”

Kont başını salladı. “Annem ağabeyim Victor’ın ölümüyle sarsıldı. Onu sıkboğaz etmek istemiyorum. O zaten babamın niyetinin iyi olduğunu düşünür.”

Anna kederle gülümsedi. “Tabii o da torun istiyor.”

“Elbette. Sekiz çocuğu vardı. Şimdi altı kaldı. Bir sürü torunu olacak. Olur da altımızın da çocuğu olmazsa, iki tane de üvey kardeşim var. Onların çocuklarını da şımartabilir pekâlâ.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Anna. “Babanız zaten on çocuk sahibi olmuş. Şimdi de sizi mi sıkıştırıyor?”

“Evet öyle. Sadece bir kızı hariç. Zira onun çocuğu olmasına hiçbirimiz katılmıyoruz. Bir de, Bart’ın kendinden sonra hatırlanması için bir eser bıraktığı dedikodusu var ama sanırım bunu, babamı sinirlendirmek için özellikle kendisi yaydı.”

“O zaman bir eş bulun,” dedi Anna. “Ya da en azından bir nişanlı. Bu şekilde babanızı püskürtebilirsiniz. Amacınızı baştan söylerseniz çok daha iyi olur.”

“Gördünüz mü?” diyen kont ses tonunu biraz yükseltmişti. “*Amacımı* baştan söyleme fikri? O zaman babamdan ne farkım kalır?”

“Sizi sıkıştıran tek şey bu mu, Lordum? Vâris olduğunuz sürece, bunların babanız için bir önemi olacağını sanmıyorum.”

Kont, keskin bakışlarla kahyasını süzdü. Sonra dudağının kenarı kıvrıldı.

“Neden gülümsüyorsunuz?” diye sordu Anna. Zira adamın gülümsediğini görmek herkese kısmet olmazdı.

Kont, bir yandan su bardağıyla şarap bardağını masaya yerleştirirken, “Küçük hizmetçi kızı samanlıkta gördüm,” dedi. “Kedinin yeni doğum yaptığını keşfetmiş. Mırıltılarını hissedip mutlu olduğunu anlamış gibiydi.”

“Anlar,” diyen Anna, konunun, düke vâris vermekle ne ilgisi olduğunu kavramaya çalıştı. “Hayvanları sever ama burada şehirde, onlarla fazla ilişkisi olamıyor.”

“Morgan’ı çok mu iyi tanıyorsunuz?” diye sordu kont.

“Birbirimize bağlıyız,” diyen Anna, söylediğinin gerçeğe yakın bir cevap olduğunu düşündü. Hafif saptırılmışı.

“Demek ona acıdınız ve evimde işe aldınız. Hep sağır mıymış?”

Anna, “Bütün ayrıntıları bilmiyorum, Lordum,” dedikten sonra, sepeti kalçasının kenarına yerleştirdi. Tek ilgilendiğim şey, alnının teriyle çalışıp parasını kazanması. Öğle yemeğinde çay mı, limonata mı istersiniz?”

“Limonata,” dedi Westhaven. “Tanrı aşkına, şeker koymayı unutmayın.”

Kadın espri olsun diye, yere kadar eğilerek selam verdi. “Sizin tavırlarınızı tatlandırıyorsa, elimden geleni yaparım, Lordum.”

Kadının arkasından bakan kont, gülümsediğini fark etti. Kahyası son sözü söylemeyi seviyordu. Genellikle bu, adam için sorun teşkil etmiyordu. Ama az önce kadının *ilişkisinden* konu açılınca, nasıl kaçamak cevap verdiğini fark etmişti Westhaven. Savunmaya geçtiği, hem gözlerinden, hem de tavırlarından anlaşıyordu.

Herkesin, bir kontun yardımcısının bile, özel hayatı olabilir. Ama sırları olan biri, vicdansız bir düğ tarafından suiistimal edilebilirdi. Bu sebeple, kontun Anna Seaton’u dikkatle izlemesi gerekiyordu.

“ÖZÜR DİLERİM, EFENDİM,” DİYEN UŞAK EĞİLEREK SELAM VERDİ. “Lord Hazretleri sizi soruyor.”

“Kendisi kütüphanede mi?” diye sordu Anna iç geçirerek. Son dört sabahın üçünü, adamlarla kütüphanede çalışarak geçirmiş, sadece bu sabah rahat bir nefes alabilmişti.

“Odasında, hanımım.” Adam kadının yüzüne bakmadığı halde kızarmıştı. Anna yüzünü buruşturdu. Zira öğle yemeğinden sonra kontun odasına küvet göndermişti. Pek sıradan bir şey değildi bu.

“Gidip ne istediğine bakayım,” diyen Anna mutfak masasından kalktı. Aşçı acıyan gözlerle ona bakıyordu.

“Lordum?” İki kere kapıyı çalan Anna, içerden homurtuya benzer bir ses duyunca, oturma odasına girdi.

Kontun giyinik olduğunu görünce rahatlamıştı. Gerçi gömleğinin ve yeleğinin düğmeleri açık, ayakları çıplaktı.

Kadın odaya girdiğinde, kont tarak ve fırça çekmecesini karıştırıyordu. “Saçım arkadan gömleğimin yakasına değiyor,” diyerek sağ kulağının arkasını işaret etti. “Oda hizmetçim hâlâ Lord Hazretleri’ne yardım ettiği için bu durumu siz halledeceksiniz.”

“Saçınızı düzeltmemi mi istiyorsunuz?” diye soran Anna, kızsı mı, gülse mi karar verememişti.

“Mümkünse,” diyen kont, makası kadının eline tutuşturdu. Sonra da arkasını döndü. Anna, adamın yüzünü görmek için etrafından dolaşmak zorunda kaldı.

“Lordum, otursanız daha iyi olacak. Zira yakanız bile göz seviyemin üzerinde kalıyor.”

“Elbette.” Kont, odanın ortasına bir sandalye çekti ve oturdu.

“Ve de o güzelim beyaz keten gömleğe saç gelmesini istemiyorsanız, çıkarmanız gerekir.”

“Bir bayanın ricası üzerine kıyafetlerimi çıkartmayı hep sevmişimdir,” diyen adam gömleği kafasının üzerinden sıyırdı.

“Saçınızı kesmemi istiyor musunuz, Lordum?” diyen Anna, makasın keskinliğini eliyle denedi. “Belki de hayır?”

Kont, kadının yüzünü inceleyerek, “Kesin,” dedi. “Asık suratınızdan anladığım kadarıyla, size bir konuda özür borçlu olmalıyım.”

“Birisi size alçakgönüllü bir şekilde konuşmuşsa,” diyen Anna bir yandan da adamın saçını tarıyordu, “alaycı ve nükteli şekilde cevap vermezsiniz, Lordum.” Bu arada, kadın, adamın yaralı olan ensesine özellikle dikkat ediyordu.

“Hünerli elleriniz var. Oda hizmetçimden çok daha iyi.”

“Oda hizmetçiniz, kendini beğenmiş, dalkavuşun teki,” dedi Anna. “Ve de bu söylediğiniz bir özür sayılmaz.”

Kont, kadının makas tutan bileğini yakalayıp, tuttu ve “Pekala, özür dilerim,” dedi. “Bu öğleden sonra Carlton House’da randevum var. Gitmek istemiyorum, o yüzden huysuzum biraz.”

“Carlton House mu?” diyen Anna, kontun hâlâ sıkı sıkı tuttuğu elini aşağı indirdi. “Orada randevunuz olduğuna göre, hayli önemli bir kişi olmalısınız.”

Westhaven, kadının avucunu çevirdi ve üstündeki çizgileri inceledi.

Parmağıyla avucunun içini okşadı. “Büyük ihtimalle, başkan kapıdan kafasını uzatıp, bu ülkeye olan katkılarımızı nasıl takdir ettiğini söyleyecek ve öğleden sonraki eğlencelerine dönecektir.”

“Ama bu ziyareti reddedemezsiniz,” dedi Anna. “Bu büyük bir onur.”

“Benim için yorucu bir saçmalık,” dedi adam. “Evlilik yüzüğünüz yok, Bayan Seaton. Parmağımıza bakılırsa, hiç de takmamışsınız.”

“Kocam olmadığı için olabilir mi?” diyen Anna elini çekti.

“Size şu Tolliver’in işini öğreten büyükbabanız kim? Hem de ondan çok daha güzel kokuyorsunuz.”

“Babamın babası beni büyüttü,” diyen Anna, gerçeğin bir yere varacağını biliyordu. “O bir çiçekçiydi. Parfüm yapardı ve de çok iyi bir adamdı.”

“Bunun sonuçlarını benim mütevazı evimin her köşesinde görebiliyoruz. Bu arada, lütfen fazla kesmeyin. Yeni kırılmış koyun gibi görünmek istemiyorum.”

“Bunun için zamanınız yok,” diyen Anna kesmeye devam etti. Kesiyor, sonra çıplak omuzlarındaki saçları silkeliyordu. En son ensesindeki tutamı kesti ve eğilerek saçları üfledi.

Tekrar eğildiğinde, burnuna, adamın orman kokusuyla baharat karışımı kolonyasının kokusu geldi. Aldığı koku ve adamın ensesine bu kadar yakın olmak, kadına garip bir heyecan hissettirmişti. İş bittiği halde, adamın arkasında oyalanıp yüzünün kızarıklığının geçmesini bekledi. Parmaklarıyla adamın boynunda kalan saçları savuşturduktan sonra, “Tamamdır,” dedi. “Şimdi derli toplu oldunuz, yani en azından saçınız oldu.”

Westhaven, “Geri kalanım henüz hazır değil,” dedikten sonra makası geri aldı. “Kahrolası gömleğim nerede?”

Adama kahrolası gömleğini verdikten sonra, Anna tam odadan çıkacaktı ki, yeleğinin dolap kapağı gibi garip bir yerde ol-

duğunu gördü. Adam bu sıcakta kravat takmanın ne kadar saçma olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanırken, Anna adamın parmaklarını nazikçe ittirdi ve ellerini omuzlarına koydu.

Anna, “Sakin olun,” diyerek kontun gözlerinin içine baktı. “Sadece aptal bir komite ve tek yapmanız gereken bir banka hesabı bırakmak. Ne kadar mükemmel görünmek istiyorsunuz?”

“Olabilirdiğince sade görünmek istiyorum,” dedi kont. “Babam bu tarz şeyleri sever. Birbirini sıvazlamak, hikayeler anlatmak, politika hakkında tartışmak.”

Anna, kravata güzel bir düğüm attıktan sonra adamın elindeki iğneyi aldı. “Yine istemediğiniz halde, sadece göreviniz diye yapıyorsunuz. Tek camlı gözlüğünüz lazım mı bu arada?”

“Hayır. Numaralı gözlüğümü zincire takıyorum.”

“Kaç tane zinciriniz var? Saatiniz var mı?” Anna yazı masasının üzerindeki gözlüğü aldı. Bu sırada Westhaven zincir koleksiyonundan bir tanesini seçmeye çalışıyordu. En sonunda, sade, altın olan zincire karar verdi.

“Carlton House’a giderken yanıma saat almam,” dedi adam. “Çünkü o zaman, kaç saatimi boşa geçirmiş olduğumu görebiliyorum.” Anna eğildi ve zinciri adamın ceketindeki ilikten geçirdi. Sonra gözlüğü ucuna astı ve karnını sıvazladı. Zincir orta yerde sarkıyordu.

“Tamam mıyım?” diye soran kont gülümsedi.

“Ceketsiz olmaz. Bu sıcakta bile, insanlar, gideceğiniz yere varana kadar onu sadece taşıdığınızı düşünmemeli.”

“Ceket,” diyen kont şaşırmıştı.

“Dolapta,” diyen Anna neşeyle kafasını salladı.

“Demek öyle.” Kont başını salladı ama gözü Anna’daydı. “Görünüşe göre beni düzelttiniz Anna Seaton, teşekkür ederim.”

Kont, o an kendiliğinden gelişen bir dürtüyle eğildi ve kadını yanaklarından öptü. Daha sonra ceketini koluna astı ve odadan

çıktı. Anna öylece kalakalmıştı. Westhaven aceleyle ahırların oraya, Lord Valentine'i bulmaya gitti. Yoksa bu sıcak havada yürümek zorunda kalabilirdi.

Sersemleşmiş Anna, kontun oturduğu sandalyeye çökmüştü. Kadın parmaklarını yanağının üzerinde gezdirirken, adamın garip bir çekiciliği olduğunu düşündü. Dört gün boyunca gürleyip esmiş, Tolliver'in yokluğunda ona düzinelerce mektup yazdır-mış, sonra da sıcacık bir öpücükle teşekkür etmişti.

Olduğu yerde biraz daha uzun kalsaydı, belki de adamı azarlayabilirdi. Kadının eline bakıp evlilik yüzüğü olmadığını gördüğünde, Anna'yı hazırlıksız yakalamıştı.

Kontun öpücüğünün verdiği haz buharlaşınca, Anna sol eline baktı. Bu detayı nasıl olmuş da düşünmemişti? Her zaman duruma uygun şeyler giy, diyerek kendine birinci kuralı hatırlattı.

Sonra ayağa kalktı ve üzerinden kasırğa geçmiş gibi görünen odadaki kıyafetleri topladı. Kontun çalışma masasını düzenledi. Gardırobu açınca, hiç utanmadan içine doğru eğildi ve oraya sinen erkeksi kokuyu ciğerlerine çekti. Bir yandan da, eliyle adamın koyu yeşil rengi binici ceketinin kolunu okşuyordu.

Kont, yakışıklı olduğu kadar zeki bir adamdı da. Detayları dikkatle inceleyip, gerçekleri üst üste koyup, kadının yalanlarını yakalayabilecek biriydi. Ama o zamana kadar kadın gitmiş olacaktı.



Westhaven, o akşam nihayet evine dönebildiğinde, uşağa ceketini, şapkasını ve eldivenlerini bırakarak, koca bir bardak limonata içebilmek için doğrudan mutfaka koştu. Aslında hizmetçilerden birine söyleyebilirdi ama bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıyordu.

Uzun mutfak masasında oturmuş, bezelye ayıklayan Anna, kontun içeri girmesiyle yerinden fırladı. "Lordum?"

“Ayağa kalkmayın. Sadece bir bardak limonata almaya geldim.”

“Lord Valentine, ikinizin de akşam yemeğine gelmeyeceğini-
zi söylemişti,” diyen kadın, lavabonun yanındaki sürahiye uzan-
dı. Bu sırada kont da, dolaptan iki bardak bulup masaya koydu.
Anna, adama meraklı bir şekilde bakarken, bardakları doldurdu.
Sonra da şeker kavanozunu getirdi.

Westhaven, kadının kendi bardağına şeker koyup karıştırma-
sını seyretti. Adam hayretler içinde kalmıştı.

“Bu kadar şekerli mi içiyorum?”

Anna ölçeği şeker kavanozunun içine bıraktıktan sonra,
“Evet, ya bu kadar şekerli içiyorsunuz, ya da suratınızla garip
hareketler yaparak, kaşlarınızı çatıp somurtuyorsunuz.”

Adam bardağından koca bir yudum alırken, “Siz kendinize
hiç koymuyor musunuz?” diye sordu. Tanrı biliyor ya, bu muhte-
şem içeceğin hayaliyle bütün gün yanıp tutuşmuştu.

“Fazla kullanmamayı öğrendim,” dedi Anna. “Şeker kıymetli
bir şey.”

“Alın,” diyerek bardağını kaldırdı. “Hoşunuza giden şeyi al-
malısınız.”

Anna lavaboya yaslanarak adama baktı. “Siz bunu hangi
alanda uyguluyorsunuz peki?”

Westhaven gözlerini kırıştırarak kafasını kaldırdı. “Filozo-
fik sözler için biraz geç bir saat değil mi?”

“Yemek yediniz mi, Lordum?”

“Galiba yemedim.”

“Dünyanın bu eşitsizliğine karşı bir çare bulabilirim sanırım,”
diyen Anna bir yandan da bardaklarını yıkıyordu. “Siz kıyafetini-
zi değiştirirken, yukarı tepsiyile bir şeyler çıkartabilirim.”

“Beni şu sersem kravattan kurtarabilirseniz,” diyen kont,
lavabonun yanına gitti. Çenesini yukarı doğru kaldırıp kadının
ellerini kurulamasını bekledi.

“Kravatınızda tek leke yok,” dedi Anna. “Ama gömleğiniz biraz tozlanmış ve kendini bırakmış. Lütfen *hareket etmeyin*.” Kadın kravat iğnesini açmaya çalıştı ama o da başarılı olamadı. Lütfen sandalyeye oturur musunuz, Lordum?”

Adam, itaat ederek çenesi yukarda, sandalyeye oturdu.

İğneyi açan kadın, “İşte oldu,” dedi. İğneyi dikkatle masaya bıraktıktan sonra, adamın boğazındaki düğümü gevşetti. Adamın üstünden büyük bir yük kalkmış gibi oldu. Alnını kadının beline yasladı. Bu manzara, Anna’ya, kontun kafasında yara oluşturduğu anı hatırlatmıştı.

“Lord Westhaven?” Kadın elini adamın ensesine götürecek gibi oldu, sonra çekti. Sonra koymaya karar verdi. Kont, çekilmesi gerektiğini biliyordu ama kadın kafasını okşayana kadar, öylece kaldı. Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyordu? Hem de kahyasıyla? Bir anda ayağa kalktı ve kadınla göz göze geldi.

“Özür dilerim, Bayan Seaton. Tepsi getirirseniz sevinirim.”

Anna, adamın arkasından bakarken, onu hiç bu kadar yılgın görmediğini düşündü. Görünüşe göre, günü yorucu geçmişti. Yıllar içinde devam edecek olan bu görüşmeler acaba adamı nasıl etkileyecekti?

Anna, adamın kapısını ilk çaldığında cevap duyamadı. O yüzden, bir kez daha çaldı. Belli belirsiz bir ses duyunca, tepsiye dikkat ederek kapıyı açtı. Kont oturma odasında değildi.

Westhaven, yatak odasından seslendi. “Buradayım.” Altına bol bir pijama, üstüne ipek bir robdöşambr giymiş, Fransız mimarisine özgü balkonun önünde duruyordu.

“Dışarı koyayım mı?”

“Evet, lütfen,” diyen kont, balkonun kapısını açtı ve biraz geri çekilerek kadının geçmesini bekledi. Sonra onu takip ederek dışarı çıktı ve balkon kapısını arkasından kapattı. “Bana katılacak mısınız?”

Anna kapanan kapıya anlamlı bir şekilde bakarak, “Birkaç dakika oturabilirim,” dedi.

Kadının memnuniyetsizliğini fark etmiş olsa bile, görmezden gelmişti kont. Yiyeceklerle öyle meşguldü ki, kadının neye takıldığını anlamadı. O yüzden, Anna da fazla üzerinde durmamaya karar verdi.

Adam, yorgun bir günün sonunda, ona eşlik edecek birine ihtiyaç duymuştu, o kadar.

Tepsiyi alıp alçak masanın üzerine koydu, sonra da uzun koltuğu oraya doğru itti. “Nasıl oluyor da, bir adamın iştahını kabartmak için her seferinde tepsiye ne koyacağınızı ve nasıl yerleştireceğinizi biliyorsunuz?”

“Çiçeklere aşık bir adam tarafından yetiştirilirseniz,” dedi Anna, “neyin hoş görüldüğünü, onun neyden hoşlandığını öğreniyorsunuz.”

“Büyükbabanız, katı bir subay mıydı?” diye sordu kont. Bir yandan da kendine bir sandviç yapıyordu.

“Kesinlikle hayır,” diyen Anna, kendine bir sandalye çekti. “Tanımaktan çok büyük mutluluk duyduğum, sevgi dolu, cana yakın ve mutlu bir adamdı.” Kont şaşırmış gibi sandviçine bakıyordu.

Bir anda, “Siz de sevgi dolusunuz,” diyen Anna’nın ağzından bir anda çıkıvermişti sözcükler.

“Bu şaşırtıcıdan da öte bir şey.” Kont uzun uzun kadına baktı. “Bu sonuca nasıl vardınız, Bayan Seaton?”

“Ailenize karşı sonsuz bir sabrınız var, Lordum,” diyerek söze başladı. “Kız kardeşlerinize danslara gidiyorsunuz; gereken zamanlarda onlara ve arkadaşlarına eşlik ediyorsunuz; babanızı sürekli takip edip yanlış bir şeyler yapmasına mani oluyorsunuz. Sevmediğiniz halde, sadece aileniz güvende ve iyi olsun diye, kendinizi yığınla işin içine atıyorsunuz.”

“Ama o iş,” diyen kont, ilk sandviçinin bu kadar çabuk bitmesine inanamamış gibi görünüyordu. Anna ikinciye uzattı adama. “Ailenin başının görevleri bütün bunlar.”

“Aziz kardeşiniz Bart bunları yapmaya yeltendi mi hiç?” diye sordu Anna. Sonra da, kontun bardağının dibine çökmüş şekeri karıştırdı.

“Sizin deyiminizle, aziz kardeşim Bart, ancak yirmi dokuz yaşına kadar yaşayabildi ve o yaştaki vârislerden, sadece içki içip kafayı bulmaları, kumar oynamaları, at yarıştırmaları ve hayatın tadını çıkartmaları beklenir.”

“Peki, siz kaç yaşındasınız, Lordum?”

Adam arkasına yaslandı ve içeceğinden bir yudum aldı. “Erkek olsaydınız, size cehenneme kadar yolunuz olduğunu söylerdim, biliyor musunuz?”

“Erkek olsaydım,” dedi Anna, “Size çoktan o cümleyi söylemiştim.”

“Oh?” diyen kont gülümsedi. Çok hoşnut görünmüyordu. “Bunu ne zaman söylediniz?”

“Sabah birini ilk kez görüp de selam vermediğinizde, birine teşekkür ederken gözlerinin içine bakma zahmetinde bulunmadığınızda, küçük bir çocuk gibi ne yapacağınızı bilmediğiniz zamanlarda, endişeli halinizi çevrenizdekilere yansıttığınızda söylerdim.”

“Tanrı aşkına,” diyen kont, elini kaldırıp kadını durdurdu. “Tövbe ediyorum! Tıpkı babam gibiymişim.”

“Eğer küçük cam ayakkabı uyarsa, evet Lordum...” diyen Anna söylediklerinden hoşnut görünüyordu.

“Hiç korkunuz yok,” dedi kont, muzip bir şekilde.

“Size çıkmak için söylemedim, Lordum, zira siz son derece düzgün bir insansınız. Ama son zamanlarda, Lordum...”

“Son zamanlarda?”

“Kendiniz değilsiniz. Bunu daha önce de söylemiştim.”

“Bunu nereden biliyorsunuz, Bayan Seaton? Yani pençeli bir ayı olmadığı mı? Kabalık bazı insanların doğasında vardır.”

Anna başını salladı. “Sizde yok. Siz ciddisiniz ama gaddar değilsiniz; gururlusunuz ama kibirli değilsiniz; sevdiğiniz insanlarla ilgileniyorsunuz ama bunu fark ettirmeden yapıyorsunuz.”

“Beni bayağı çalışmışsınız sanırım,” dedi kont. Kadının verdiği sonuçlar tam olarak doğru olmasa da, gurur okşayıcı olduğu için rahatlamış gibiydi. “Peki, evlenmeye karşı olan isteksizliği mi, erdemlerimin hangi bölümüne koyuyorsunuz?”

Anna omzunu silkti. “Belki de bütün ilginizi, tek bir kadına vermeye henüz hazır değilsinizdir.”

“Soyluların evliliklerinin sadakat özelliği olduğunu mu sanıyorsunuz, Bayan Seaton?” diyerek homurdanan kont, içceğinden bir yudum daha aldı.

Yine Bayan Seaton olduk, diye düşündü kadın. Bu konu adam için fazlasıyla hassastı.

“Ailenizin sahip olduğu şeyi istiyorsunuz, Lordum,” dedi Anna ayağa kalkarak.

“Evlenmeyi reddeden çocuklar mı?”

“Anne ve babanız birbirlerini seviyorlar,” diyen Anna, ay ışığının güzelim bahçede oluşturduğu manzaraya doyasıya baktı. “Onlar birbirlerini hem arkadaş, hem sevgili, hem eş, hem de ebeveynleri gibi seviyorlar,” diyen kadın, yüzünü dönünce, kontun hemen arkasında dikildiğini gördü. “O yüzden, iyi niyetli babanızın bulacağı bir kadına tamam demiyorsunuz.”

Kont, bir adım daha yaklaştı. “İyi ama Anna Seaton, belki de benim ihtiyacım olan şey, annemle babamın arasında olan gibi bir sevgi değil, sadece istekli iki yetişkinin arasındaki tutkudur. Buna ne dersiniz?”

Sözlerini bitiren Westhaven, bir adım daha atarak, aralarında-

ki boşluğu tamamen kapattı. Kadının hayati organlarının olduğu yerde, sanki sonsuz bir çekiş gücü, gittikçe büyüyen, sarhoş edici bir hiçlik vardı. Sonra adam, nefes kesici bir yumuşaklıkla kadının omuzlarını tuttu. Avuç içlerini kollarından aşağı kaydırды ve sonunda da ellerini tutarak, Anna'yı kendine çekti.

“İstekli iki yetişkinin arasındaki tutku mu?” diye soran kadının sesi, fısıltı gibi çıkmıştı.

Kont, cevabını, kadının ellerini tutup kendi beline dolayarak ve sonra vücudunu vücuduna yapıştırarak verdi.

Gece csintisi, üzerlerindeki yapraklarla oynuyor, çiçeklerin muhteşem kokusu gecenin karanlığına yayılıyordu. Daha önce de bu durumda bulunduklarını hatırladı Anna. Adam tıpkı o zaman yaptığı gibi, kadının sırtını yavaş yavaş okşuyor, eliyle onu kendine yaklaştıran daireler çiziyordu.

“Buna izin veremem,” diyen Anna, adamın kokusunu içine çekti ve sonra yanağını adamın ipekli robdöşambrına bastırdı. Westhaven kıyafetini yana çekerek, kadının yüzünü, çıplak göğsüne dokunmasını sağladı. Anna, yanağının altındaki erkeksi ve temiz tenin verdiği zevke karşı koymaya çalışmadı bile.

“Evet, veremezsiniz,” diyen adamın ses tonu, hiç de söylediğini kasteder gibi değildi. “Vermemelisiniz,” dedi. “Ama belki de, yumuşak bir yaz gecesinden çalınan küçük bir öpücüğe izin verebilirsiniz, Anna Seaton.”

Yüzünü, adamın göğsünün sıcaklığında saklamaya çalışan Anna, sevgili lordum, diye geçirdi içinden. Onu öpmeyi düşünüyordu. *Hatta öpüyordu.* Alnından başlayan minik buseler, yavaş yavaş çenesine doğru iniyordu. Dudakları yumuşacık, sıcak ve başını kaldırması için ikna edecek kadar tutkuluydu.

Westhaven iç geçirerek, dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı. Anna'nın kulakları bir anda dikkat kesilerek, etraftaki her şeyi duymaya başladı; cırcır böceklerinin şarkısı, caddede yürü-

yen atın nal sesleri, kokulu esintinin uğultusu ve göğüs kafesinde adeta bir davul gibi atan kalbinin sesi.

“Sadece bir öpücük, Anna...” diyen kontun, adını söylemesi, ruhunun okşandığını hissettirmişti kadına. Şimdiye kadar onu her zaman dimdik ayakta tutan kemikleri eriyor, bütün ağırlığını adama vermesine yol açıyordu. Kont, dilini kadının dudaklarında gezdirmeye başlayınca dizlerinin bağı çözülde. İçinde sanki bir zevk şelalesi akmaya başlamıştı. Adamın dudakları yumuşak, tatlı, limonlu ve baştan çıkarıcıydı. Yavaş yavaş hareket ederek, Anna’nın her şeyin tadını çıkarmasını bekliyordu.

Sonra, sanki dudakları yeterince günah işlemiyormuş gibi, ellerini yavaşça aşağı kaydırde, kadının poposunu tutarak, sertleşmiş erkekliğine doğru bastırde. Anna geri çekilmedi. Aksine, parmak uçlarına yükseldi ve kendini adamın vücuduna doğru bastırde. Bir yandan da, elini robdöşambrın içine sokmuş, kontun sırtını okşuyordu.

Anna, kendini tamamen adama sarmış, bilincini ve mantığını bir kenara bırakarak, ondan öğrendiğı gibi, dilini dudaklarında gezdiriyordu. Westhaven’ın tadını içine sindirirken bir yandan da eliyle yumuşak göğsünü okşadı.

Tanrı aşkına...

“Yavaş,” diyen adam, dudaklarını çekti ama vücudu hâlâ Anna’nın vücuduna yapışık, çenesi kadının alnındaydı. O da ellerini bıraktı ama kendini bir türlü geri çekemiyordu.

“Yarın sabah ilk iş istifamı vereceğim,” dedi Anna. Yüzü adamın göğüs kemiğine yaslanmıştı.

“Kabul etmeyeceğim ki,” diyen kont, kadını hafif hafif okşuyordu.

“Yine de buradan ayrılacağım.” Yüzünün kızarıklığını adamın fark ettiğini biliyordu.

“Seni bulurum,” dedi kont ve kadının saçına son bir öpücük kondurdu.

“Bu kabul edilemez.”

“Anna,” dedi Westhaven, “bu sadece bir öpücük ve tamamen benim hatam. Senin de dediğin gibi son zamanlarda kendim gibi değilim. Beni affetmeli ve isteksiz bir kadını bir daha asla zorlamayacağımı bilmelisin.”

Anna, adamın ne yapmaya çalıştığını anlamak için öylece kollarının arasında durdu. Tanrı aşkına, böyle tutulmak, önemsenerek dokunulmak harika bir histi. Ama aynı zamanda, utanmaz, arsız ve kaybolmuş biriydi.

Elleri kıpırdamadan duran kont, “Beni bağışlayacağımı söyle,” dedi. “Erkekler sık sık affedilmek isterler, Anna. Bunu herkes bilir.”

“Sesiniz pek de üzgün çıkmıyor,” diye mırıldandı kadın. Hâlâ adamın göğsüne yaslanmış şekildeydi.

“Hemcinslerime ait bir günah işte,” diyen kontun sesi dalga geçer gibiydi.

Anna, “Gerçekten üzgün değilsiniz,” dedikten sonra, kendini adamdan koparma gücünü bulabildi nihayet. Yüz yüze gelmeye cesaret edemeden arkasını döndü. “Ama pişmansınız.”

“Evet, pişmanım,” diyen kontun sesi ve nefesi tam kulağının arkasından geliyordu. “Hem seni incitmiş olabileceğim için, hem de şu anda o lavanta kokulu çarşıların üzerine atlayıp, iki yetişkinin arasındaki tutkuyu yaşayamadığımız için.”

“Bu konu hiç açılmayacak,” dedi Anna sert bir şekilde. “Bundan bahsetmek, öpüşmek, çarşıflardan konuşmak yok.”

“Peki,” diyen kont, hâlâ fazlasıyla yakın duruyordu. Anna’ya dokunmamaya özen gösteriyordu ama kadın, adamın kendisini kokladığını hissedebiliyordu. O da aynısını yapıyor, kontun kokusunu içine çekiyordu.

“Ne istediğim hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi Anna, “gelecekteki bir dükün mutluluğu gibi.”

Bunu duyan kont, bir adım geriledi. Anna biraz rahatladı.

“Özrümü kabul ettiniz mi?”

“Evet.”

“İstifa etmeyecek, ya da habersiz gitmek yok, anlaşıldı mı?”

“Gitmeyeceğim.”

“Söz mü, Anna?”

“Söz, *Lord Hazretleri*.”

Bu sözün üzerine adam memnuniyetsizlikle irkildi.

Sonra bir süre sessizlik oldu.

“Ortadan kaybolsanız, sizin için endişelenirdim, biliyORSUnuz,” dedi kont yumuşak bir şekilde. Sonra da, parmaklarını kadının bileğinden aşağı kaydırarak parmaklarını tuttu ve sıktı.

Anna başını salladı. Zira bu aptal söze karşı söylenecek bir şey yoktu. Tek bir şey bile.



Westhaven, ay ışığında kadının profilini görebiliyordu. Başını arkaya atmış, gözlerini kapatmıştı. Anlaşılan yaptığı son yorum, tıpkı kadının ona lord hazretleri diye hitap etmesinin adamda soğuk düş etkisi yaratması gibi, Anna’ya da aynı etkiyi yapmıştı. Sanki sırtına bir ok yemiş gibi duruyordu.

Kont, kadının çıktığından emin olunca gitti ve yatak odasının kapısını kilitledi. Sonra da balkonun karanlığına döndü. Pantolonunu çıkarttı, peçeteyi masaya bıraktı. Gözlerini kapatırken, robdöşambrının önü açıldı. Westhaven da, Anna Seaton’la ilgili anların hayal gücünü kaplamasına izin verdi.

Öpüşme anının her saniyesini zevkle hatırlarken, bir yandan da gecenin yumuşak ve tatlı karanlığında, kendine zevk veriyordu. Kadının temiz ve taze kokusu, dudaklarının yumuşaklığı, ellerini omuzlarına götürdüğündeki şaşkınlığı... Sonunda adam tatmin olduğunda, duyduğu hisler, Elise ile yaşadıklarından çok daha yoğun ve doyurucuydu.

Bu gecelik yeter, diye düşündü Westhaven. Onu öpmek ve kendi kendine zevk vermek bir gece için yeterince memnun ediciydi. Eğer gerçekten kendisinden uzak durmak istiyorsa, Anna'nın bu isteğine saygı gösterecek, ama aynı zamanda da, kadının kararının gerçek sebebini öğrenecekti.

Gece, iliklerine kadar huzur verirken kont gözlerini kapattı ve kafasında liste yapmaya başladı.



Anna, işlerini halletmek için sabah erkenden kalkmıştı. Özellikle, her ayın başında severek yaptığı bir şey vardı; kar da yağsa, güneşten yansa da yapardı. Kalem, boş kağıt ve mürekkep aldı ve güzel yazısıyla, her ay yazdığı o üç kelimeyi yazdı: Her şey yolunda. Kuruması için kağıdı bir kenara koyarken, zarfın üzerini yazmaya başladı. Adres, Yorkshire'daki fazla bilinmeyen bir postaneydi. Mektubu zarfına koyarken, aniden yaklaşan ayak sesleri, birazdan mutfakta yalnız olmayacağını kanıtı gibiydi.

“Demek erken kalktınız, Bayan Seaton?” diyen kont, kadını selamladı.

Anna, mektubu hızla çantasına koydu ve “Aynı sizin gibi, Lordum,” dedi.

“Pericles'ın bacaklarını biraz açayım dedim ama önce biraz kuvvetlenmem lazım.”

“Kek ister misiniz, Lordum? Ya da daha besleyici bir şeyler hazırlayabilirim.”

“Bir, hatta iki kek fena olmaz,” diyen kont, gözlerini kısarak kadına baktı. “Benden çekinmiyorsunuz, öyle değil mi, Bayan Seaton?”

“Çekinmek mi?” diyen Anna, bir anda kızarıverdi. “Tanrı aşkına neden çekineyim...? Hımm, utanmak mı? Elbette hayır. İnsanın işverenin yaptığı küçük, önemsiz, affedilebilir bir den-sizlik neden utandırır ki?”

“Olayı büyütmediğinize sevindim. Zaten bizi görebilecekleri bir yerde sizi taciz etmezdim,” diyen kont, kendine limonata doldurdu.

“Lordum,” dedi Anna, “beni *hiçbir yerde* taciz etmezsiniz siz.”

“Öyle diyorsanız öyledir. Gitmeden önce bir limonataya ne dersiniz?”

“Sevimli olmaya mı çalışıyorsunuz?” diyerek kontu suçladı Anna. “Sanırım dün gecedен duyduğunuz pişmanlığın bir parçası bu.”

Westhaven, “Evet, bu yüzden olmalı,” dedi ve kafasını salladı. “Yine de biraz limonata alın. Sıcaklığın altında uygun adım yürürken, bir anda kavrulabilirsiniz.”

“Henüz o kadar sıcak basmadı,” diyerek karşı çıktı kadın. Sonra ona uzatılan limonatayı aldı ve ekledi. “Üstelik bayanlar uygun adım yürümez.”

“O zaman, uygun adım yürümeyen bayanlara içelim,” diyen kont, bardağını havaya kaldırdı. “Neyse kekleri alayım. Pericles bekliyor.”

Anna, kontun duyabileceği tında mırıldandı, “Sevgili Pericles’ı zora sokmayalım.” Sonra ekmeklerin konulduğu kutuyu açtı. Keklerin burada olacağını herkes tahmin edebilirdi. Kutudan iki iri kek aldı. Masanın üzerinde oturan Westhaven, kadının kekleri vermek için ona yaklaşmasını bekliyordu.

“İşte benim kızım,” diyen kont gülümsedi. “Gördünüz mü? Isırmıyorum. Azar azar tatmayı bilirim. Bunun içinde neler var?”

“Tarçın, biraz Hindistan cevizi, karamelli jöle,” dedi Anna. “İyi uyumuşa benziyorsunuz.”

Konta iyice yaklaşan kadın, onun yeniden enerjiyle dolmuş olduğunu görebiliyordu. Geçen gecedен çok daha iyiydi. Üstelik adam gülümsüyordu, hem de kendisine.

“Evet, iyi uyudum,” diyen Westhaven, kekinden bir ısırık aldı. “O benim için önemli, biliyorsunuz, yani Pericles. Aman Tanrım, bu harika bir kek!”

“Teşekkürler, Lordum,” diyen kadın, adamın konuşurken onu sinir etmemeye çalışmasına güldü.

“Belki biraz ısırarak istersiniz?” diyen kont, kekten bir parça kopardı ve Anna’ya uzattı. Farkında olmadan sinir bozucu bir hareket yapmıştı.

“Kendim alırım, teşekkürler.”

“Çok iyiler, öyle değil mi?” diyen kont, bozuntuya vermeden, kopardığı parçayı ağzına attı. “Bu kadar erken saatte nereye gidiyorsunuz, Bayan Seaton?”

Anna, sol eline yazlık bir eldiven geçirirken, “Bazı işlerim var,” dedi.

“Hımm,” diyen adam kafasını salladı. “Bir annem, beş kız kardeşim ve bir sürü kız kuzenim var. Bu işleri bilirim. Kadınların alanı. Bazen kısa zamanda baş döndürücü yoğunlukta olur, bazen de tek iş saatler sürer.”

“Evet, öyle,” diyen Anna, adamın bir çırpıda iki keki birden yiyişini seyretti. Kont daha sonra ayağa kalktı ve resmi bir şekilde gülümsedi.

“Sizi işlerinizle baş başa bırakayım. Benimkileri kahvaltıya kadar bitirmeliyim. Size iyi günler, Bayan Seaton.”

“Size de, Lordum.” Anna çantasını masanın üzerinden aldı ve kapıya yöneldi. Lordla o günkü ilk karşılaşmasını atlattığı için rahatlamıştı.

“Bayan Seaton?” diyen kont, kaşlarını çatmış masaya bakıyordu. Sonra başını kaldırdı. Suratında muzip bir ifade vardı.

“Lordum?” diyen kadın durdu. Kontun oyuncu hali, mızımız halinden çok daha can sıkıcıydı. Neyse en azından onu öpmüyordu.

Adam, parmağına kadının sağ eldivenini dolamış gülümseyerek döndürüyordu. Anna, adamın yanına gidip almadığı sürece, kontun onu vermeyeceğini biliyordu.

“Teşekkürler,” diyen Anna, Westhaven’a doğru yürüdü. Hiç beklemediği bir anda, kont kadının elini tuttu, dudaklarına götüreerek öptükten sonra eldiveni avucuna bıraktı.

Westhaven, “Bir şey değil,” dedikten sonra, ekmek kutusundan bir kek daha aldı ve Lord Valentine’in hafta boyunca çalmaya uğraştığı Mozart’ın şarkısını ıslıkla çalarak, arka kapıdan çıktı.

Anna, az önce adamın eline tutuşturduğu uzun eldivene bakakalmıştı.



“Günaydın, kardeşim!”

Westhaven, atıyla yanı başına gelen kardeşini görmek için döndü.

“Umarım sen de benim gibi, şehirde geçirdiğin uzun bir geceden sonra eve dönüyorsundur.”

“O biraz zor,” diyen kont, atları ahırlara doğru sürerlerken, kardeşine gülümsedi. “Ben bu delikanlıya sabah egzersizi yaptırıp temiz hava alıyordum. Az önce Dev’e de rastladım. Hayli büyümüş görünüyordu.”

“Kardeşimiz sağlıklı bir şekilde gelişiyor,” dedi Val sırtarak. “Onunla yaşayan etli butlu bir aşçı/kahyası var. İştahını arttırdığını söyledi. Bu arada eve varmadan önce, yaşlı Quimbey’nin dün gece Zevk Evi’nde olduğunu söylemeliyim. Babamın seni arayacağını söyledi. Galiba at araban, dün Fairly dükünün erkek kardeşinin evinin oralardaki genelevde görülmüş.”

“Sanırım bütün gece onun piyanosunu çaldınız,” diyerek kaşlarını çatı Westhaven. Val sırtıyordu. Adam sabah neşesinin bir kısmının uçup gittiğini hissetti. “Peki, hikayemiz ne olacak?”

“Elise’den ayrıldığımı herkes biliyor. O yüzden hikaye uydurmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Orada olman normal.”

“Valentine,” dedi kont. Kaşları çatıktı. “Babamın ne düşüneceğini biliyorsun.”

“Evet, öyle düşünecek ve ben ona aksini ispat etmeye çalışırsam, o daha da çok inanacak.”

Westhaven attan inip hayvanın boynunu okşadı. “Bir dahaki gizli aşk randevunda beni işine karıştırma lütfen.”

Arka kapıdan mutfığa girene kadar ikisi de konuşmadı. Val hemen ekmek kutusuna gitti ve bir kek aldı. “Sen de ister misin?”

“Üç tane yedim bile. Limonata ya da çay ister misin?”

“İkisini karıştır,” dedi Val. Kilerden biraz yağ aldıktan sonra ekledi: “İkisinden de yarım yarım. Lavabonun yanında soğuk çay var.”

“Küçük kardeşim, hep bir eksantriklik yaparsın zaten. Kahvaltıda bana eşlik edecek misin?” diyen Westhaven, kardeşinin içeceğini dediği şekilde hazırladı. Sonra da kendine bir bardak limonata koydu.

“Çok yorgunum,” diyen Val, kafasını salladı. Sabahın erken saatlerinde Zevk Evi’nde olanları yakından takip ettim. Sonra Mozart’ın G minör senfonisine çok benzeyen bir tema beni mest etti. Babam geldiğinde, Bay Mozart’la geçirdiğim günah gecesi yorgunluğunu atmak için uyuyor olacağım. Lütfen Dük Hazretleri’ni uyar.”

Val yukarıda umarsız bir şekilde uyurken, Dük Hazretleri gereksiz bir tantanayla geldi. O sırada Bay Tolliver ile Westhaven önemli işleri hallediyorlardı. Böylesine büyük bir şahsiyeti karşılama adabını bilen uşak, kapıyı çalarak araya girdi.

Tolliver’den özür dileyen kont, “Dük Hazretleri’ni buraya alın,” dedi. Babasıyla salonda uğraşmak istemiyordu. Kütüphane

hem daha serindi, hem de caddeye açılan penceresi yoktu. Babasıyla uzlaşmaya çalışırken zeka kadar sessiz bir ortam da gerekiyordu. Ama en çok işe yarayan şey acımasız olmaktı.

Kont ayağa kalkarak hafifçe eğildi ve “Dük Hazretleri,” dedi. “Her ne kadar beklenmedik olsa da, bizi şereflendirmenize her zaman seviniriz. Umarım yolculuğunuz iyiydi.”

“Beklenmedik,” diye homurdanan adam, havasında görünüyor, mavi gözleri parlıyordu. “Sana neyin beklenmedik olduğunu söyleyeyim: Seni genelevde bulmak. Senin için biraz aşağılayıcı değil mi? Hem de öğlenin ikisinde! Ah bu gençlik.”

Kont, bara doğru ilerlerken, “Düşes Hazretleri nasıllar?” diye sordu. “Konyak mı, viski mi?”

“Az içersen kusura bakma,” dedi dük. “Dışarısı felaket sıcak. Annen her zamanki gibi benim sağlığım ve iyiliğimle ilgileniyor. Kız kardeşlerin onunla birlikte Morelands’e gittiler. Aslında kardeşini burada bularak, onu da oraya göndermeyi umuyordum.”

Kont, düke içkisini uzatırken, sabahın bu saatinde içmekten duyduğu hoşnutsuzlukla, kendisinininkini de aldı.

Dük, asil bir şekilde içkisini yudumladı. “Sanırım Val burarlarda olsa, iğrenç sesleri duyardık. Hımm, bu arada içki hiç de fena değilmiş,” diyerek bardağını kaldırdı. “Hem de hiç.”

Kont, babasının şimdiye kadar üretilmiş en iyi viskiyi içişini seyrederken, Bayan Seaton’un sözlerini hatırladı: Sabah birini ilk kez gördüğünüzde selam vermiyorsunuz... Birine teşekkür ederken gözlerinin içine bakma zahmetinde bulunmuyorsunuz...

Bunları hatırlamak, tıpkı bir sonraki Morelands Dükü olmayı düşündüğünde hissettiği gibi, midesine bir yumruk olarak indi. Morelands Dükü’nün bir başka versiyonu olmayı hiç mi hiç istemiyordu.

“Eğer Val’i görürsem, Morelands’teki bayanların ona eşlik etmek için can attıklarını söylerim.”

“Hah,” dedi adam, “Yani annesi ve ablalarını kastediyorsun sanırım. Şu aralar birlikte olduğu tek karşı cins onlar.”

“Hiç sanmam,” dedi kont. “Her zaman kendisine eşlik etmek isteyenler var. Onunla olmaktan hoşlanıyorlar.”

Dük kendine acıyarak iç geçirdi. “Kardeşin nazlı bir züppe. Ama sen onu Fairly’nin genelevinde yola gelmesini sağlarsın. Sormak zorundayım. Bunu nasıl yapacaksın?”

Dükün cevabını istediği bir soru sorması pek sık rastlanan bir şey değildi. Westhaven cevabını dikkatle hazırladı.

“Fairly’dekilerin çok iyi olduklarını duydum.”

“O zaman tek yapmam gereken,” dedi dük, “Doğasında müzik olan iyi yetişmiş bir kız bulmak ve hınzırı bacağından zincirlemek.”

“Denemeye değer ama bana sorarsanız, onu danslara, müziklere gönderirken, yanında siz değil de, Düşes Hazretleri olsun. Yoksa huysuzlanabilir.”

“Kahrolası inatçı keçi,” dedi dük. “Tıpkı annesi gibi. Biraz daha boğazımızı ıslatalım, lütfen.” Westhaven sürahiyi alıp babasının oturduğu deri koltuğa yöneldi ve bardağının yarısını doldurdu. Biraz yakından bakınca, sıcaklığın dükü fazlasıyla etkilediğini fark etti. Her zaman pembemsi olan yüzü kıpkırmızıydı ve sık sık nefes alıp veriyordu.

Kont, sürahiyi yerine koyarken, “İnatçılıktan bahsetmişken,” dedi, “Elise ile ilişkim bitti.”

“Ne?” diyen dük kaşlarını çatı. “Küçük sarışına olan isteğini mi kaybettin?”

“Ben buna isteği kaybetmek demezdim. Şimdiye kadar kendi isteklerimi yapamadığım gibi, bir damla bile Windham kanı taşımayan birinin Morelands unvanına layık olduğunu da düşünmedim.”

“Sen neler saçmalyorsun, Westhaven? Elise’i severdim. Becerikli bir kadına benziyordu.”

“Neden? Rüşvetinizi kabul ettiği için mi?” dedi kont. “Sonra dönüp, kendisini bir başka yeşil gözlü, uzun boylu adama sundu ve daha kim bilir kimlere?”

“O, bir çeşit fahişe sayılır, Westhaven, ne bekliyordun ki? Ama en azından ağzı sıkı biriydi,” diyen dük, halinden memnun bir şekilde içkisini bitirdi.

“Ona verdiğiniz rüşvet çocuk konusunda ilham vermiş olacak ki, Renfrew’la işi pişirmiş, Dük Hazretleri,” dedi genç adam. “Ona çocuk doğurmasını söylediniz ve o da az kalsın başkasının çocuğunu bana yutturacaktı.”

“Tanrı aşkına, Westhaven,” diyen dük, ayağa kalktı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Kahrolası bir kadını beceremediğini mi söylüyorsun?”

“Konu bu bile olsa, size söylemezdim. Bu gibi konular özel *kalmalı*. Demek istediğim şu; eğer bir kadını daha yatağıma göndermeye çalışırsanız, asla evlenmeyeceğim. Atık geri çekilin, Dük Hazretleri, yoksa pişman olacaksınız.”

“Öz babanı mı tehdit ediyorsun, Westahven?” diyen dük, bardağını masaya vurdu.

“Sadece onu temin ediyorum,” dedi genç adam, “eğer bir kere daha özelime karışırsa, onu hayatı boyunca pişman edeceğime dair.”

“Özeline karışmak mı? Tanrı aşkına, oğlum,” diyen dük, kapıya yöneldi. “Bir kereliğine de olsa, buraya seninle kavgaya gelmedim. Kardeşini Fairly’ye götürdüğün için aferin diyecektim, tek amacım buydu... Neyse. Benim niyetim iyiydi ama şu hale bak, tehdit ediliyorum. Bu saygısızlık karşısında sevgili annen ne derdi acaba? Elbette seni düşüneceğim. Otuzu geçtin ve ortada ne bir gelin, ne bir vâris, ne de niyet var. Son-suza kadar yaşayabileceğini mi sanıyorsun? Yeri geliyor, onca yıl yaşayıp, iyi bir evlat yetiştiremeyebiliyorsun. Bunun en güzel

örnekleri kardeşin ve sensiniz. Sen mantıksız bir insan değilsin, Westhaven. Morelands'ın devam etmesi gerek. İstedğim tek şey, ölmeden önce, bunun olabileceğini görmek. Ayrıca annenin torunlarını sevmesini ve şımartmasını seyretmek istiyorum. Sana iyi günler.”

Dük kapıyı çarparak kapattı. Kont öylece kalakalmıştı. Birkaç dakika sonra, hafifçe kapı çaldığında, genç adam hâlâ başka bir dünyadaydı.

“İçeri gel.”

“Lordum?” diyen Bayan Seaton, son derece resmi, soğukkanlı ve düzgün giyimli bir şekilde kütüphaneye girdi ve her zamanki selamını verdi. “Öğle yemeği vakti yaklaşıyor. Terasa mı, yemek odasına mı hazırlayalım, yoksa bir tepsiyle buraya mı getirelim?”

“Sanırım iştahımı kaybettim, Bayan Seaton,” diyen kont, sandalyesinden kalkıp masanın önüne doğru geçti ve oturdu. “Dük Hazretleri geldi. Ziyareti her zamanki nutuk atma ve bağışmaya dönüştü.”

“Evet, duyuluyordu,” diyen kadının yüzünde sempatik bir ifade vardı. “En azından Dük Hazretleri’ninki.”

“Küçük kardeşimi geneleve götürdüğüm için takdir edildim, Tanrı aşkına. Yaşlı adam, gelinle damadın, seyircilerin önünde gerdeğe girdiği o eski zamanlara ne kadar da iyi uyardı.”

“Lordum, Dük Hazretleri’nin niyeti kötü değil.”

“Öyle olduğunu söylüyor,” dedi kont. “Morelands’ın devamını istediğini söylese de, esas istediği kendi soyunu sürdürmek. Eğer istediği gibi üreyemezsem, o zaman küçük düşecek. Üçü hayatta olan beş erkek çocuk dünyaya getirmek ona yetmedi. Ölmeden önce hanedanının devam edeceğini görmek istiyor.”

Bayan Seaton sessiz kalınca, kont, bunları daha önce kadına anlattığını hatırladı.

“Kardeşim uyuyor mu?”

“Evet, ama kendileri saat ikide uyandırılmak istediler. Tekrar Fairly Vikont’unun yerine gitmeden önce dört saat dinlenmek istiyorlarmış.”

“Sanırım kardeşim kadın olmaya çalışıyor.”

Kontun kahyası, bu sefer de cevap vermemeyi uygun gördü.

“Dışarıya bir tepsi istiyorum,” dedi kont. “Ama eskisi gibi uğraşmayın... Sofrayı kurmakla, çiçek koymakla falan. Yemeğin yanında tepside yeterince tatlandırılmış limonata olsun yeter.”

“Elbette, Lordum.” Anna eğilip selam verdikten sonra, tam çekilecekti ki, kont, kadını bileğinden yakaladı.

Anna’ya dikkatlice bakarak, “Benimle mutsuz musunuz?” diye sordu. “Yaptığım her hareketi eleştiren Dük Hazretleri var zaten. Çalışanlarımı, babamın beni sinirlendirdiği kadar sinirlendirmemek için çok çabalıyorum.”

“En kötü gününüzde bile, o adamın sizi sinir ettiğinin yarısı kadar sinir etmezsiniz bizi. Ona karşı olan sabrınız hayranlık uyandırıcı.”

“Kim duyuyor o hayranlığı?”

“Çalışanlarınız,” dedi kadın, “ve kahyanız.”

“Kahyamın hayranlığı,” dedi kont, “istediğim en önemli şeylerden biri.”

Westhaven, kadının bileğini dudaklarına götürdü ve başparmağının üst kısmındaki yumuşak yeri öptü. Dudaklarını orada o kadar çok tuttu ki, kadının nabzını hissetti.

Kadın kaşlarını çatarak döndü ve selam vermeden çıktı.

Kont, kadının oradan ayrılmasını seyrederken, hayranlığın bu kadarı da fazla, diye düşündü.

Dört

WESSTHAVEN, ELİNDEKİ GAZETEYİ KENARA KOYARKEN, “Bu sabahki işlerinizi başarıyla tamamlayıp tamamlayamadığınızı sormadım,” dedi. Bu sırada Anna tepsiyi adamın önüne koymuştu.

“Tamamladım. Başka bir isteğiniz olacak mı, Lordum?”

Kadın ellerini önünde kavuşturmuş, son derece ifadesiz bir yüzle bekliyordu.

“Anna,” diye söze başlayınca kadının irkildiğini hissetti. “Lütfen otur, gerçekten rica ediyorum.”

Kadın, cezalı bir öğrenci gibi, sandalyenin ucuna tünedi. Sırtı dik, gözleri önündeydi.

“Tek bir kelime etmeden beni azarlıyorsun,” dedi adam içini çekerek. “Sadece bir öpücüktü, Anna. Üstelik senin de hoşlandığımı düşünmüştüm.”

Boynunun yan tarafından doğru bir kızarıklık hisseden kadın, yere doğru baktı.

“Esas sorun bu, öyle değil mi?” dedi adam neşeli bir şekilde. “Alçak gönüllülük gösterip özrümü kabul edebilirdin ama öpüşmemiz senin de *hoşuna gitti*.”

“Lordum,” diyen kadın, kucağında yumruk yaptığı ellerine baktı. “Sizin yaptığınızı... Taşkınlığı cesaretlendirirsem, kendi mahvıma sebep olacağımı kabul edemiyorum musunuz?”

“Mahvına mı?” diyerek homurdandı adam. “Elise elimde mahvolarak, hayatının geri kalanını neşe içinde geçirebilirdi. Ayrıca onun bekaretini de almadım, Bayan Seaton. Kimseyi harca-yacak bir insan değilim.”

“Aramızda olanların sonucu olarak başka bir pozisyon isteyecek falan değilim. Ama durdurmalısınız.”

“Neyi durdurmalıyım, Anna?”

“İlk adımı kullanmamalısınız, Lordum,” dedi kadın ayağa kalkarak. “Bu konuda size izin vermedim.”

Kont, karşısındaki kadının saygıyı hak ettiğini gösteren bir hareketle ayağa kalktı. “En azından baş başa olduğumuzda, ilk adımı kullanmama izin verir misin?”

Kadını şaşkına çevirdiğini görünce için için sevindi. Kendisinin izin istemek için fazla aristokrat olduğunu düşünüyordu herhalde. Sonra babasının tarzını hatırladı kont. Ama Anna şimdi ona bakıyordu, gerçekten bakıyordu. Westhaven yakaladığı avantajı fark edince bastırdı.

“Seni Bayan Seaton olarak düşünmem imkansız. Bu evde, bana senin gibi davranan kimse yok, Anna. Nazik ama dürüstsün, büyüklük taslamadan sempatik olabiliyorsun. Dosta en yakın kimsesin benim için. Lütfen bu ricamı kabul et.”

Kadının gözlerini kapatarak, kendi kendisiyle savaştığını seyretti. Anna’nın yüzündeki acıklı ifadeye bakılırsa, bu çekişmeyi adam kazanmıştı. İsteğini büyük ihtimalle kabul edecekti çünkü adam rica etmiş, Anna’nın eline az da olsa bir güç vermişti.

Kadın teslim olmuş bir şekilde başını salladı ama üzgün duruyordu.

“Ve sen,” diyen kont, bakışlarının suçlu değil de, düşünceli olmasına özen göstererek, “sen de beni arkadaşın olarak görmelisin, Anna,” dedi.

Kadın gözleriyle ok atıyormuş gibi baktı ve “Benim hakkımda söylenecekler dikkat edecek, yoksa çok kötü olacağımı bilecek bir arkadaş,” dedi.

“Seni mahvetmeye niyetim yok,” diyerek kadını düzeltti Westhaven. “Ayrıca seni hiçbir şey için de zorlamam.”

Anna ayağa kalktı. Onun gözlerine bakan kont, parlamasına şaşırdı. “Belki de, Lordum,” dedi kadın, “bunu az önce yaptınız.”

Adam, uzun uzun Anna’nın arkasından baktı. Yaptığı son suçlama için bir cevap bulmaya çalıştı. Anna Seaton’a bir seçenek sunabilirdi. Onca yıl hizmet etmek, getirip götürmek yerine başka bir seçenek. Onu arzuluyor ama garip bir şekilde, yatak dışında onunla vakit geçirmekten de hoşlanıyordu. Kadının suskunluğu ve birbirine uygunluk konusundaki inatçı direnişi, onu baştan çıkarma konusunda karışıklık yaratabilirdi.

Belki şimdilik, en azından kadın onu tamamen reddedene kadar, küçük ve tatlı buseler alabilirdi, belki de biraz daha fazlasını.

Westhaven limonatasıyla oyalanırken, mahmur gözleriyle Val kapıda belirdi. Gömleğinin düğmeleri açık, kolları sıvanmıştı.

“Tanrı aşkına, uyumak için fazla sıcak,” diyen adam uzandı ve ağabeyinin limonatasının son yudumunu içti. “Bunu ne kadar da tatlı seviyorsun.”

“Bana iyi geliyor. Özellikle de bu sabah Dük Hazretleri’yle uğraşmamdan sonra bunu hak ettim.”

“Ne kadar kötüydü?” diye soran Val oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

“Yeterince. Fairly’deki olayı konuşmak için gelip torun ve saygısızlık hakkında bağırarak gitti.”

“Her zamanki muhabbetinize benziyor,” dedi Val. Bu sırada uşak elinde ikinci bir tepsiyle gelmişti. Bu seferkinde daha çok kahvaltılık tarzı şeyler vardı.

“Bayan S. bunun daha şekerli olduğunu söyledi, Lordum,” dedi uşak ve bardağın birini kontun önüne bıraktı. “Ve bu, daha az şekerli,” diyip, onu da Val’in önüne koydu.

Val büyük bir yudumdan sonra, “Sanırım içine nane koyuyor,” dedi.

Kont kendisinininkini yudumladı ve sonra “Bayan Seaton mı?” diye sordu. “Evle ilgili her şey hoşuna gidiyor onun.”

“Az önce dışarı çıktığında, sen pek hoşuna gitmemişsin gibi görünüyordu.”

“Valentine,” diyen Westhaven kardeşine sert sert baktı. “Beni mi izliyordun?”

Val, parmağıyla yukarıyı gösterdi. Genç adamın balkonundan ağabeyinin terası görünüyordu. “Çoğu gece o balkonda uyuyorum,” diyerek açıklama yaptı, “ve siz de fısıldamıyordunuz. Ama uyuduğum için, ilginç bir değiş tokuş hikayesinin ancak sonuna yetişebildim.”

Kont, vakur bir şekilde bir süre bekledi.

“Ve?” diyen adam, küçük kardeşinden bir azarlama bekleyerek baktı.

“O saygın bir kadın, Westhaven. Ama sen onunla oynarsan, öyle olmaktan çıkar. Senin için kısa süreli olacak bir zevk, onun hayatını tamamen değiştirebilir. İstesen bile olanları geri alamazsın. Her ne kadar zevkinin gelişmesine alkış tutsam da, son derece aktif olan bilincinin buna izin vereceğini sanmıyorum.”

Kont, içki bardağıyla oynarken, genç kardeşinin o zarif ve yetenekli parmaklarıyla, tam da doğru noktaya bastığını fark etti.

“Belki de,” diye devam etti Val, “onunla evlenmelisin. Buna ne dersin? Bu kadınla iyi anlaşıyorsun, ona saygı duyuyorsun.

Üstelik onunla evlenirsen düşes olur. Dük Hazretleri de biraz yatıştır.”

“Anna’nın düşes olma kısmından hoşlanacağını sanmıyorum.”

“Sen işini bilirsin,” diyen Val, kayıtsızmış gibi davranmaya çalışıyordu.

“Neler dediğini duyuyor musun? Dük Hazretleri’nin birkaç torunu olsun diye, beni frengili bir fahişeye bile evlendirirsin sen.”

“Hiç de değil. Öyle olsa Elise’in yaz planlarını açıklayan bir not göndermezdim sana.”

“Çok fena ve bulaşıcı bir şeysin. Dük Hazretleri’nin birebir kopyası olmazsam, teşekkür edilecek tek kişi sensin.”

Val, ağzına attığı keke rağmen sırıtıyordu. Yine de ağabeyine akıllıca bir cevap yetiştirebildi. “Ben de seni seviyorum.”



Anna aptal değildi. Hafta içi kontla yemek masasında yüzleştikten beri, adamın ona mesafeli davrandığının farkındaydı. Ama her an takipteydi. Kütüphanedeki çiçekleri sularken, ya da Anna odaya girince ayağa kalktığında, gözü kadındaydı. Aç bir kaplan tarafından takip ediliyormuş hissi son derece sinir bozucuydu.

Hafta ilerledikçe havalar iyice ısındı. Geceleri ara sıra şimşek çakıp gök gürüldese de, rahatlatıcı yağmurlar yağmadı. Evde yaşayan herkes sürekli soğuk çay, limonata ve soğuk elma suyu içiyor, ön kapı haricinde üniforma giyilmiyordu. Herkes kollarını kıvrımış, yakalarını gevşetmişti. Kadınlar iç eteklerini giymiyorlardı.

Anna dış kapının kapandığını duydu. Kontun şehirde geçirdiği uzun bir iş gününden döndüğünü biliyordu. Bir tepsi hazırlarken,

yukarda hangi kapının kapanacağını duymak için durup dinledi. Valentine piyano çalıştığı için dikkat kesildi. Gerçi adamın müziği yüksek tonda değildi. Daha çok derin bir duyguyu anlatıyor gibi çalışıyordu. Ama bu duygu mutluluk duygusu değildi.

“Kardeşlerimizi özlüyor,” dedi mutfak kapısından kafasını uzatan kont. “Ben de özlüyorum, tahminimden de çok.”

Sonra müzik değişti. Daha ağır ve karamsar oldu. Bu, ilk kaybın tutkulu ve şaşırtıcı acısı değil, daha sonra gelen, insanın içini acıtan, terk edilmişlik hissiydi. Anna kendi kayıplarını ve acısını hatırladı. Onu neredeyse mahveden acılar. Kadın öylece kalakalmış, kontun mutfakta dolanıp tepsiyi bulmasını bile fark etmemişti.

Westhaven döner dönmez, Anna’nın gözünün ucundan bir damla yaş aktığını gördü.

Kadının elini tutarak, “Gel,” dedi ve onu sandalyeye oturttu, kendi mendilini verdi. Sonra tepsiyi alıp kadının yanındaki sandalyeye oturdu. Kalçaları birbirine değiyordu.

Mutfaktaki serin esinti eşliğinde, müziğin güzelliğini ve acısını hissederek dakikalarca oturup dinlediler. Val daha sonra çaldığı melodiyi değiştirdi. Hâlâ acıklıydı ama bu sefer bir kabul ediş ve huzur da eklenmişti. Çalmasına bakılırsa, ölümün bir son olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Özellikle de aşk varken.

“Kardeşiniz bir dâhi.”

Kont, omuzlarını dinlendirmek için arkalarındaki duvara yaslandı ve “Sadece geceleri fahişelerin ve yabancıların arasında böyle çalan bir dâhi. Hâlâ biraz kayıp,” dedi. Sonra parmaklarını kadının parmaklarında gezdirip, elinin içine aldı. “Sanırım ben de hâlâ öyleyim.”

“Bir yıldan az mı oldu?”

“Evet. Victor sadece altı ay yas tutmamızı istedi ama annem hâlâ acı çekiyor. Valentine’i aylar önce buraya çağırmalıydım.”

“Büyük ihtimalle gelmezdi,” diyen Anna, elini çevirerek adamın parmaklarına baktı. “Sanırım kardeşinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

“Bu konuda o da, ben de Devlin de aynı şeyleri hissediyoruz.”

“Devlin üvey kardeşiniz, öyle değil mi?” Ducal piçlerinin kabul gördüğü aşıkardı, en azından Windham ailesinde.

“Evet,” diyen Westhaven başını salladı ve kadının elini bıraktı. “Çay, elma suyu, limonata? Hangisini istersin?”

“Hiç fark etmez,” dedi Anna. Val’in çaldığı müzik daha yumuşak ve özlem dolu bir tona geçmişti. Acı artık hissedilmiyordu.

“O zaman limonata veriyorum,” diyen adam, kendisinininkine şekeri doldururken Anna’nın bir kaşık attı ve bardağı kadına uzattı. “Burada benimle içersen, ben de sana bizim meşhur aileyi anlatırım.” Kont tekrar Anna’nın yanına oturdu. Bu sefer sadece kalçaları değil, bedenlerinin yan tarafı tamamen birbirine değiyordu. Bu şekilde otururken, genç kadın, Westhaven’ın vücudunun sıcaklığını ve bitkinliğini hissedebiliyordu. Kont, bütün kız kardeşlerini anlatmaya başladı; ölmüş olanı da, hayattakileri de, meşru olanları da, gayri meşru olanı da.

“Hepsinden sevgiyle bahsediyorsunuz,” dedi Anna. “Genelde kız kardeşler için böyle konuşulmaz.”

Parmağını bardağının kenarında gezdiren Westhaven, “Ebeveynlerime minnettar olduğum bir konu varsa,” dedi, “o da bizi gerçek bir aile yapmalarındır. Bizi on dört yaşımıza kadar okula göndermediler. İnanılmaz iyi yetiştirildik. Üniversiteye gittiğimizde, akranlarımızdan hiçbir farkımız yoktu. Her şeyi birlikte yaptık. Gerçi bizi eğitmek için bayağı bir öğretmen tutuldu. Dev ve Maggie de genellikle bizimle olurlardı, özellikle de yazları.”

“Kabul görmüşlerdi yani?”

“Her yerde. Düşes Hazretleri, genç bir lordun evlilik öncesi yaptığı düşüncesizliğin gizlenmemesi gerektiğini açıkça belli etti.

Olan olmuştu. Devlin son derece yakışıklı, çekici ve varlıklı genç bir adam ve Maggie de tıpkı kız kardeşleri gibi güzel ve iyi huylu.”

“Böylece birçok kapı açılmıştır.”

“Peki ya senin, Anna Seaton?” diyen kont başını kaldırdı. “Senin de bir ağabeyin, bir kız kardeşin var. Bir de büyükbaban vardı. İyi anlaşıyor muydunuz?”

“Hayır,” diyen Anna ayağa kalktı ve bardağını lavaboya götürdü. “Annem ve babam ben küçükken öldüler. Büyükbabam çabalasa da, ağabeyim aile disiplini almadan yetişti. Bana anlatılanlara göre annemle babam birbirlerini çok severlermiş. Onlar ölünce, büyükbabam bizi hemen yanına almış. Ağabeyim benden on yaş büyük olduğu için, onu çekip çevirmek daha zormuş. Sürekli bağıştıklarını hatırlıyorum.”

“Tıpkı babamla ben gibi,” diyen kont, Anna’nın karşısına geçip oturduğunu görünce gülümsedi.

“Anneniz, babanıza bağırmıyor, öyle değil mi?”

“Hayır. Kızdığında, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir bakışla bakar ve Percy diyeceğine, ya Percival der ya da Dük Hazretleri.”

“Büyükbabamda da o bakıştan vardı ama biraz daha yumuşağı ve parlağı. Hak ettiğim birkaç keresinde beni onlarla vurmuştu.”

“Demek uslu bir kızdın, Anna Seaton?” diyen kont, kadının anlayamadığı bir sebeple, gözleri bir başka parıldayarak bakıyordu.

“Dik kafalı ama evet, uslu bir kızdım,” dedi ve tekrar ayağa kalktı. Bu sefer de adamın bardağını aldı. “Ve hâlâ da öyleyim.”

“Bir dahaki salı işin var mı?” diyen kont, ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı ve kadının bardakları yıkamasını seyretti.

“Yok, sanırım,” dedi Anna. “Sadece çarşamba günü pazarımız var. O gün erkeklere de yarım gün.”

“O zaman hava güzel olursa, senden zamanını istirham edebilir miyim?”

“Ne için?” diyen Anna, neler düşündüğünü anlamak için kontu süzüyordu.

“Geçenlerde Windham mülklerine bir yenisini kattım; Monk Crossing. Babamla konuştuk. Kız kardeşlerimden her birine çeyiz olarak, Londra’ya yakın, kâr getirecek, güzel birer ev almaya karar verdik. Şimdi bir tane daha arıyorum. Victor’ın ölümü yüzünden kızlar bu sene pek sosyalleşemediler. Ama ikisinin sene ye evlenme olasılığı var. Evlerinin hazır olmasını istiyorum.”

“Peki, gelecek salı ne yapacağız?” diye soran Anna da kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Şehirden birkaç saat uzaklıkta olan Surrey’de bir ev buldum. Oldukça uygun bir fiyatı var. Pek inanmadım ama bir bakmak istiyorum. Bana eşlik edip oraya bir kadın gözüyle bakmanı istiyorum.”

“O da ne demek?”

“Bir erkek olarak, dikkat etmediğim noktalar olabilir. Siz kadınlar ince işleri daha iyi anlarsınız. Mesela ev nereden daha etkili hava alır, hangi odalar kışın soğuk olur ya da şömine doğru yerde mi? Bunun gibi şeyler. Mesela sen bir bakışta mutfağın kullanışlı olup olmadığını anlayabilirsin. Oysa ben ekmek kutusunun yerini bile zor bulurum.”

Kont sözlerini bitirince kadına doğru yürüdü ve önünde durdu. “Ben bir evin büyüklüğüne, yerine ve tarzına göre fiyatlandırılıp fiyatlandırılmadığını anlayabilirim ama sen bir evin yuva olup olamayacağını anlarsın.”

“Peki, o zaman geliyorum,” diyen Anna başını salladı. Bu, kendisine uygun olan bir işti ve sadece bir sabahını alırdı. “Ama orayı kime düşündüğünüze siz karar verip bana kardeşinizin sevdiklerini, sevmediklerini söylemelisiniz.”

“Son derece adil. Bunları yolda daha detaylı konuşuruz.”

Kont, melodiden melodiye geçen Val'i bulmak için müzik odasına yönelince, kadın adamın arkasından baktı. Yürürken hareket eden kaslarına hayranlık duymamak mümkün değildi.

Windham erkeklerinin sosyal etkinliklerde bir arada olmasına, kıbar sosyetik hanımların nasıl tavrı takındığını merak ediyordu doğrusu.

Beş

AHIRLARIN BULUNDUĞU YERDEN ÇIKARLARKEN, “MALİKÂNENİN ADI WILLOW BEND,” diyerek anlatmaya başladı kont. Şafak sökmek üzereydi. “Pericles’ı birkaç kez dinlendirsek bile, en geç iki saate orada oluruz.”

Arabayı çeken at sokağa çıkıp tırıs tırıs ilerlerken, yüzünde hissettiği esintiden keyif alan Anna, “Orayı daha önce gördünüz mü?” diye sordu.

“Sadece çizimlerini gördüm. O yüzden bu yolculuk gerekli. Burayı almayı düşünmemin tek sebebinin yakınlığı olduğu konusunda seni uyarmalıyım. Londra civarında birçok satılık yer var ve şehir her yıl dışarı doğru büyümeye devam ediyor.”

Arada birbirlerine meydan okuyarak, çoğunlukla da manzardan bahsederek, hayli yol gittiler. Şehrin bayağı dışına çıktıklarında, kont, atı dinlendirmek için durdu.

“Yürüyelim mi? Pericles kıyamet gününe kadar orada durur ya da ayağının dibindeki bütün otları yer,” diyen kont, kadının inmesi için elini uzattı. Sonra da, atın otlaması için dizginlerini gevşetti.

“Yiyeceğine önem veriyor,” dedi Anna.

“Yemek, Windham erkeklerinin hepsi için inanılmaz bir önem taşır.”

“O zaman koca bir sepet getirmem iyi olmuş, öyle değil mi?” diyen Anna, kontun uzattığı kolu tuttu. Aylardır orada çalışıyor olmasına rağmen, şimdiye kadar hiç yan yana yürümemişlerdi.

“Ne kadar güzel bir sabah,” dedi Anna. “Dün geceki rüzgar ve gürültüden sonra yağmur yağmasını bekliyordum.”

“Sadece birkaç damla. Val bu aralar balkonunda uyuyor. Tek hissettiği buymuş.”

“Bu sabah yoktu.”

“Küçük yeğenimiz Rose’u görmeye gitti,” dedi kont. “Mümkün olsaydı, onun da gelmesi için bu geziyi ertelerdim ama Willow Bend’le ilgilenen birkaç kişi varmış.”

“Yani emlak danışmanının size söylediği kadarıyla.”

“Hem de sürekli olarak ve benimle empati kuruyormuş gibi. Aslında Val’e daha önceden haber verseydim, en azından yolun bir kısmında bize eşlik ederdi. Sonuçta Welbourne, Willow Bend’e uzak değil.”

“Çocukları sever misiniz?” diyen Anna, bir ağacın dalına yaslandı. Adam onun yanına gelirken gülümsemesi kaybolmuştu.

“Bebekler gözümü korkutur. Sanki düşürdüğünde kırılacaklarmış gibi düşünürüm ama evet, çocukları severim. Val kadar sevimli değilim ama çocuklar buna aldırıyor. Tıpkı atlar gibi dürüst bir yaklaşım istiyorlar.”

“Sanırım Rose sizden pek hoşlanmıyor.”

“İşin aslı, Dük Hazretleri Rose’un annesini benimle evlendirmek istemişti. Yani beni sevmeyen o. Çocuk da bunu benim gibi gayet net hissetti.”

Öylece yan yana oturup sustular, ta ki kont, elini kadının elinin üzerine koyana kadar.

“Bugün sana Anna diyeceğim ve sen de bana izin verecek-

sin, tamam mı? Birbirimize cana yakın davranacağız. Ne ben kontum, ne de sen kahya. Kırılarda harika bir sabah geçireceğiz, Anna. Kaş çatmak, somurtmak yok. Kabul ediyor musun?”

“Kırılarda harika bir sabah geçireceğiz,” diyerek ona katıldı Anna. Bu sabah başını adamın omzuna yaslamaktan başka bir şey istemiyordu zaten. Ama bu tehlikeli bir tepki olabilir ve onda yanlış bir kanı uyandırabilirdi.

“O zaman bu anlaşılmayı,” diyen kont ayağa kalkıp kadının önünde dikildi, “bir öpücükle mühürleyelim.”

Westhaven, kadının daldan kalkarak, oradan uzaklaşacağını, hatta ona ufak bir ders vereceğini düşündü ama öyle olmadı. Kadın orada öylece bekledi. Adamın, yüzünü çıplak ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarına yaklaştırmasına ses çıkartmadı. Çizmeli ayaklarından birini aşağıdaki kütüğe dayayan kont, dudaklarını kadıninkilerin üzerine yapıştırdı.

Anna’nın mantığı oradan gitmesini söylerken, adam acele etmeden, kadının dudaklarının dolgunluğunu keşfediyor, burnunu saçlarına sürüyor, sonra tekrar dudaklarına dönerken, boynunun yanını öpüyordu.

Kadının mantığı ümitsizce son bir ses daha çıkarttıktan sonra sessizliğe gömüldü. Çünkü Anna onun yaptıklarından hoşlanıyordu. Boynunu, kulağının altını, boynuyla omzunun birleştiği yeri öpmesini seviyordu. Bunu adam da seviyor olmalıydı ki, kadının boynundaki ve boğazındaki tadı alabilmek için onu uzun uzun yalıyor, öpüyordu.

Anna, destek almak için bir elini adamın ensesine koydu ve kendini ona doğru bıraktı. Keşke eldivenlerini çıkartsaydı. Bu konularda hiç usta değildi. Tek bildiği onunla olmaktan hoşlandığıydı. Westhaven ona dokunduğunda hissettiği canlılığı, kokusunu veya tadını aldığı anda içinin erimesini, kaslı vücudunun kendisinininkine yaklaştığında duyduğu heyecanı seviyordu.

Tam o sırada, Anna, saç iğnesinin yanağından aşağı kaydığını fark etti ve hemen kendini geri çekti.

“Canım.” Anna, adamın yeşil gözlerindeki ateşi görerek şaşırdı. “Canım, canım, canım.”

Kont, parmağını kadının göğsünden aşağı doğru kaydırarak, elbisesine takılmış olan iğneyi aldı. Sonra Anna’ya uzattı. Gülmemesini gören, ona çiçek verdiğini sanırdı.

“Benim nefesim kesilmiş olabilir ama” dedi kolunu kadına uzatarak, “sanırım Pericles hayli dinlenmiştir.”

Anna, ihtiyatlı bir şekilde adama bakarak koluna girdi. Az önce parmağını göğsünden aşağı kaydırması, neredeyse kadının kalbinin kaburgalarından dışarı çıkmasına sebep olacaktı. Tanrı aşkına, bir kadına nasıl dokunulacağını çok iyi biliyordu. Ama sözlerinin aksine, hiç de nefesi kesilmiş gibi durmuyordu.

“Sesin çıkmıyor, Anna,” dedi, yola çıktıklarında.

“Biraz fazla geldi,” dedi kadın. “Sanırım ben kötü bir kadın olmalıyım, Lor... Size nasıl hitap edeceğim?”

Kont Pericles’ı ilerletti. “Seni ne memnun edecekse onu kullan. Neden kötüyüm dedin?”

Anna, “Sizi azarlamam, yaptığınız yanlış şey için çıkışmam lazım,” dedikten sonra durdu ve düzeltti, “yani yaptığımız yanlış şey için. Ama sanırım iç disiplinimi kaybettim ve tek istediğim...”

Kont, gözlerini boş yoldan ayırmayarak, “Tek istediğin?” diye tekrar etti.

“Mantıklı olan her şeyi unutmak,” diyerek düşüncesini tamamladı Anna. Ama kontun yanındaki soğukkanlı duruşu, kadının rahatsız hissetmesine neden oldu. “Sizinle daha çok yanlış şey yapmak için.”

“Bunu ben de isterim, Anna,” dedi adam. “Benimle yanlış bir şeyler yapmak seni memnun edecekse, ben de bundan hoşlanırım.”

“Bunun bir sonu yok,” dedi Anna zavallı bir şekilde, “ancak daha kötüye gidebilir.”

Kont kadına bir bakış atsa da, gözünü yoldan ayırmaması gerekiyordu. “Neden şu anımızın tadını çıkartmaya çalışmıyoruz? Bugün başka olaylara yol açsa da, sadece anılarda güzel birkaç saat olarak kalsa da, bana izin verdiğin ölçüde, seninle olmanın zevkine varacağım.”

Anna adamın söylediklerini düşünerek sustu. Eğer Westhaven’ın kardeşinin böyle bir sabahı olabilseydi, öksürmeden nefes alabilseydi, hiçbir yere varmayacak olan birkaç öpücüğe üzülür müydü, yoksa bu birkaç saati mükafat gibi mi görürdü? Bir sonraki savaşta ölümüne süreceğini bilse, Lord Bartholomew tereddüt eder miydi, yoksa kovaya bir şişe şarap mı koyardı?

“Ve şimdi de,” dedi Anna bir süre sonra, “siz sustunuz.”

“Güzel bir sabah,” diyerek gülümseyen adam, bu güzelliğin içine kadını da dahil etmişti. Bana eşlik eden harika biriyle yoldayım. Şehirden, Tolliver’in cehennem azabı veren mektuplarından ve Stenson’un pençelerinden uzak olmak bile sevinmek için yeterli.”

“Hoşlanmadığımı birinin bana dokunmasına tahammül edemezdim,” dedi Anna yüzünü ekşiterek.

“O zaman, onun ulaşabileceği yerlerde durmamak için elimden geleni yapacak ve kanunlara karşı geldiğinde de, Dük Hazretleri gibi kükreycem,” dedi Westhaven. “Gerçi bu aralar fena değil. Baksana Anna, az önce dolaylı olarak benden hoşlandığını mı itiraf ettin?”

Derin bir nefes alan Anna, adamın ona meydan okurken aynı zamanda da, ona... olta attığını fark etti.

“Elbette sizden hoşlanıyorum. Hem de kesinlikle ama beni itiraf ettirmeniz hiç de hoş değil.”

“O zaman kötüden daha kötüye gidelim. Tam olarak benden neden hoşlandığını söyler misin?”

“Ciddi misiniz?”

“Evet. İstersen birkaç saatimiz kalmasına rağmen kendi listemi sayabilirim ama çok uzun sürer.”

Benimle flört ediyor, diye düşündü Anna, kuşkucu bir şekilde. Üstünlük taslayan ciddi haliyle, Westhaven Kontu az önce kendisine iltifat etmişti. Kadının içinden ılık bir şeyler aktı. Suçluluk duyacağı bir zevkti bu.

“Tamam,” dedi Anna canlı bir şekilde. “Hem utangaç, hem de gururlu olmanızı, Morgan’a, hayvanlarınıza ve yaşlı dadı Fran’e nazik olmanızı beğeniyorum. Dük Hazretleri’ne karşı bir insanın gösterebileceği maksimum sabrı gösteriyor ve kardeşinize tapıyorsunuz. Ama aynı zamanda, gereken yerlerde sert ve kararlı olabiliyorsunuz. Ayrıca romantik olduğunuzu düşünüyorum. Zamanının yarısından çoğunu işlerle geçiren bir insana göre büyük bir başarı bu. Ama en çok *iyi* olmanızı seviyorum. Size güvenenleri yarı yolda bırakmıyor, herkese yardım ediyor ama kendinizle yeterince ilgilenmiyorsunuz.”

Kadının yanında duran kont, yine sessizleşmişti.

Anna birden kendini garip hissederek, “Devam edeyim mi?” diye sordu.

“Az önce ettiğin iltifatlardan daha fazla ne söyleyebilirsin ki?” dedi adam. “Tarif ettiğin kişi, tam bir fazilet örneği. Onunla tanışmayı isterdim doğrusu.”

“Gördünüz mü?” dedi Anna, adamı omuzlarından tutarak. “Kendinizi hiç düşünmüyorsunuz. Ama sizi iyi hissettirecekse, sinir olduğum taraflarınızı da sayabilirim.”

“Seni sinir mi ediyorum?” diyerek kaşlarını kaldırdı Westhaven. “Bu ilginç olmalı. Demek önce iyi haberleri verip sıkıcıları sona saklıyordun. Devam et, lütfen.”

“Fazla gururlusunuz,” diyerek başladı Anna. “Babanızın bazı şeyleri kendi başına halledemeyeceğini düşünüyor, konular onları

ilgilendirse bile, ne annenizden, ne de kardeşlerinizden yardım istiyorsunuz. Merak ediyorum, arkadaşım dediğiniz biri var mı?”

“Bu acıttı. Gerçekten de acıttı, Anna. Devam et.”

“Oynamayı unutmusunuz,” dedi Anna, “eğlenmeyi. Gerçi etrafınızı düşününce sizi suçlayamam. Kendinizi takdir ediyor ama şımartmıyorsunuz.”

“Anlıyorum. Peki, kendimi neyle şımartmalıyım?”

“Ona karar vermek size kalmış,” diye cevap verdi Anna. “Mesela badem ezmesi ve genel olarak tatlılar fena seçenek değil. Müzik sevginizi kardeşiniz Val’in etrafta olmasıyla şımarttınız diyebiliriz. Size başka nelerin zevk vereceğine, yine kendiniz karar vereceksiniz.”

Kont, kocaman meşe ağaçlarının gölge yaptığı bir patikaya saptı. Kenardaki açelyalar inanılmaz güzel açmıştı.

“O sendin,” dedi adam. “Val gelmeden önce duyduğum piyano sesi. Komşudan geldiğini sanıyordum ama o sendin. *Benim için mi çalıyordun?*”

Anna, gözlerini, ağaçların ötesindeki parka doğru çevirdi ve başını salladı.

“Birilerinin yapması gerekiyordu,” dedi kadın. “Dadı Fran harika bir sesiniz olduğunu ve çok güzel piyano çaldığınızı ama kardeşiniz Bart öldükten sonra, söylemeyi ve çalmayı bıraktığınızı söyledi.”

“Bart ölünce kimsenin hayatı iyi olamadı.”

Tudor tarzı bir malikaneye yöneldiler. Damı taze kamışla kaplanmıştı. Pencere tirizleri parlıyordu. Pericles, insana iç çekmeyi hatırlatan bir ses çıkarttı. İkisi de hâlâ atın üzerindeydiler.

“Bart gitmeden önce,” dedi kont, “izin vermeseydim gitmeyeceğini söyledi. Kullandığı kelime buydu... izin. O benim izni mi istedi. Ama onun bir şeyi isteyince ne kadar kararlı ve inatçı olduğunu bildiğim için, endişe duysam da, onu durdurmadım.

Dük Hazretleri'yle didişmenin ikisine de zarar verdiğini görüyordum. Bart günden güne vahşileşiyor, babam da vârisinin yapmak istediği şeye inanamıyordu. Bütün bunları seyretmek son derece acı vericiydi.”

“Bunu yeniden yapabilecek olsanız, yine izin verir miydiniz?”

Kont bir dakika sonra başını sallayarak, “Verirdim,” dedi. “Ama önce, kardeşime onu sevdiğimi ve gitmek zorunda olmadığını söyledim.”

“O bunu biliyordu,” dedi Anna. “Tıpkı sizin onu sevdiğinizi bilmeniz gibi. Ama o, seçeneklerin önemli sonuçlarını düşünerek hepsiyle baş etmeye çalışıyordu.”

Uzun bir sessizlik oldu. Anna, yanındaki adamın kendiyle nasıl savaştığını ve bunu nasıl ustalıkla gizlediğini görünce şaşırmıştı.

“Bu zor konuyu unutmaya ne dersin?” dedi kont. “Haydi, eve bakalım.” Evde kimse yaşamadığı için, Pericles’ı ahıra götürüp, saman ve su vermek onlara kalmıştı.

Atı oraya bıraktıktan sonra, evin arkasındaki terasa doğru geçtiler. Westhaven, arabadan taşıdığı hasır sepeti yere bıraktıktan sonra kapının sundurmasını açtı ve kendisini takip etmesi için Anna’ya işaret yaptı.

Anna, elindeki şalı mutfak tezgahına bırakırken, “Gördüklerim hoşuma gitti,” dedi. Eldivenlerini şalın üzerine bırakırken kontun tam arkasında olduğunu fark etti.

“Benim de,” dedi adam, kadına bakarak. Bakışları sakindi. Anna, kontun gözlerine bakınca, kendini kandırdığını kabul etti. Tamam, iyi bir kız olabilirdi ama bir yanı, onunla birlikte kötü olmak istiyordu. Adamın standartlarına göre az kötü ama Anna’ya göre, daha önce hiç olmadığı kadar.

Westhaven, herhangi bir harekette bulunmadan öylece duruyordu. Kadın bir anda anladı: Onun istediğini yapmasını, ilk olarak kadının dokunmasını bekliyordu.

Elleri yanlarında, Anna'yı izleyerek bekledi sadece. Ta kadın adamın yanına gidip ellerini beline dolayarak, alnını omuzuna yaslayana kadar.

“Tek istediğin bu mu, Anna?” diyen kont, kollarıyla kadını sararak kendine çekti. “Sadece sarılmak mı? Eğer gerçekten öyleyse, bunu anlayışla karşılarım.”

“Bu sadece sarılmak değil,” diyen Anna, adamın kaslı vücudunu hissetmeye bayılıyordu. “Bu, *senin* sarılman, *senin* kokun, *senin* nefesinin ritmi ve ellerinin sıcaklığı. Benim için bu, sadece sarılmak değil.”

Adamın kolları sırtında gezinirken, söylediklerini sindirmeye çalıştığını hissediyordu Anna. Öylece kollarında kaldı.

“Haydi, evi keşfedelim,” dedi kont. “Daha sıcak olmadan bir de dış kısma göz atalım.”

Kadın başını salladı.

“Anna,” diyerek bir adım geri atan adam gülümsüyordu. “Sana hiçbir zaman zarar vermem, merak etme. Seni buraya gerçekten eve bakman için getirdim, bir sonraki metresim olman için değil. Sakın böyle bir şey düşünme.”

“Bir sonraki ne...?”

“Sanırım kötü ifade ettim,” diyen adam, kadının elini tuttu. “Bunu söylediğimi unut.”

Anna, adamın onu mutfaktan çıkararak sırasıyla kilerleri, mahzenleri, çamaşır odalarını ve bodrum katındaki hizmetçi odalarını gezdirmesine izin verdi. Giriş katındaki muazzam kütüphaneye gelene kadar kadın sesini çıkartmadı.

“Burası, önceki sahibinin gururu ve neşe kaynağı olmalı,” dedi kont. “İtiraf etmeliyim ki, taşradaki bir kütüphaneye göre olağanüstü bir yer.” Tavan en az dört metreydi. İki duvarın tümü pencereyle kaplıydı. İki duvarda, kenarları kestane ağacından oyulmuş, kocaman iki şömine bulunuyordu.

Kont, elini şöinenin üzerinde gezdirerek, “Ne kadar güzel bir ahşap,” dedi. “Meşeden daha sıcak ve daha hafif görünüyor ama çok da sağlam.” Anna, adamın ahşabı okşayan eline bakınca, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti.

Genç kadın, “Hiçbir zaman bir adamın metresi olmam, bunu bilin,” dedi ve adama bakarak şöinenin kenarına oturdu. Evi gezerlerken, kont ceketini ve yeleğini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Sıcak yüzünden kravat takmamıştı ama kıyafetinin resmi olmaması, ona ayrı bir hava veriyordu.

Kont, “Neden?” diye sorarken ne şaşırmış, ne de üstüne alınmış gibi görünüyordu. Kadının yanındaki soğuk taşa oturdu ve yüzünü ona doğru çevirdi.

“Eğer düşündüğünüz buysa, benim değerlerime aykırı,” diyen Anna, kollarıyla dizlerini sardı.

“Evet, namusun senin için çok kıymetli olduğunu düşünmüş-tüm.”

“Elbette öyle,” diyen kadın, yanağını dizine dayadı ve kaşlarını çatarak adama baktı. “Benim de sınırlarım var. Metres olmanın hiçbir cazibesi yok, özellikle para yüzünden.”

“Paradan sakınıyor musun?” diye soran adamın sesinde kırgınlık vardı.

“Hayır, ama nasıl olur da bir adam para verdiği için ilgilenil-meyi kabul eder? Bence bu tamamen saçmalık. Üstelik kadınları aşağıladığı kadar erkekleri de aşağılayıcı bir şey.”

“Aşağılamak mı? Nasıl?” diyen adamın ses tonu eğleniyor gibiydi.

“Eğer bir kadın, sadece para verdiğiniz için size kendini teslim ederse,” dedi Anna, “o zaman, onun değer verdiği şey sizin öpücükleriniz, okşamanız veya başka bir şeyiniz değil, paranızdır.”

Kont gülmemeye çalışıyordu. “Erkeklerin çoğu o başka bir şeyi ister, Anna. Ona sahip olmak için her şeyi yaparlar.”

“O zaman birçok erkek çok kolay kontrol edilebilir. Onlara acıyorum. İnsan şüpheye düşüyor. Evliliğin kutsallığı nerede kalıyor?”

“O zaman evliliğe de saygı duymuyorsun artık, öyle mi?”

“Kiminle evli olduğuna bağlı,” diyen Anna ayağa kalktı ve pencerenin yanına gitti. “Bu oda çok hoş ve aydınlık. İnsanı adeta kendine davet ediyor. Pencerenin kenarındaki koltuklarda Sör Walter Scott’ın veya John Donne’un oturduğunu görür gibiyim.”

“Evet, biraz da evi değerlendirelim,” diyen Westhaven, kadının parmaklarını tuttu. Odadan odaya geçerlerken, Anna, kontun dokunmayı ne kadar sevdiğini fark etti. Kardeşi Val ile birlikteyken de ya onun koluna dokunuyor, ya yakasını düzeltiyor ya da sırtını sıvazlıyordu. Dadı Fran’le de aynı şey söz konusuydu. Kadını yanaklarından öpüyor, ona sarılıyor ve aynı şeyleri kendisine yapmasına müsaade ediyordu.

Anna’ylayken de, bazen elini tutuyor, koluna giriyor, parmaklarını sırtında gezdiriyor, yanağına düşen buklesini kenara çekiyor, bir şekilde ona dokunuyordu.

Bu kont için sıradan bir şey, diye düşündü Anna. Yirmi beş yaşındaki bütün kadınlardan daha aptaldı. Ona göre bu küçük hareketler tatlı ve çekiciydi. Onu büyülüyor ve adama daha da yaklaşmak istemesine sebep oluyordu.

Dışarı çıktıklarında, Westhaven, kadının çitlerden geçmesine yardım etti. Sonra yerden bir papatya kopararak Anna’nın kulağının arkasına yerleştirdi. Gül çardağının altına geldiklerinde ufak bir öpücük kondurdu. Daha sonra bahçeyi keşfetmeye çıktılar. O zaman da, Anna’yı yanına çekerek koluna girdi.

Güllerin yanında, gölgede bir bank bulduklarında, Anna, “Elise’le de böyle miydiniz?” diye sordu.

“Tanrı aşkına, Anna,” diyen kont, dehşet içinde kadına baktı. “Bir erkek, düzgün kadınlarla metresi hakkında konuşmaz.”

“Ben Elise’in değil, sizin davranışlarınızı merak ettim.”

Kont, gözlerini ilerideki eve dikerek, “Elise’i sosyal ortamlarda gördüğüm zaman,” diye cevap verdi, “samimiydik. Ara sıra dans ederdik ama çok uzun olduğum için, o bundan hoşlanmazdı.”

“Çok ne?” diye şaşırdı Anna. “Çok uzun değilsiniz ki!”

“Belki bir ara benimle dans ederek bunu kanıtlayabilirsin.”

Anna, kafasını dikleştirerek baktıktan sonra, adamın ona meydan okuduğunu düşündü. “Yani sosyal ortamlarda arkadaş gibi davranıyordunuz. Peki ya diğer zamanlar?”

“Elise’i akşam nezih bir toplantıda görmediğimde, öğleden sonraları randevu alırdım.”

“Sadece *randevuyla mı?*” diyen Anna’nın şaşkınlığı, adamın kafasını karıştırmıştı.

“Biliyorsun hafta içi birçok kere onu ziyaret ederdim,” dedi kont, yumuşak bir şekilde. “Ziyaretlerimin düzenli olması, onun diğer ilişkilerini ayarlamasını kolaylaştırıyordu.”

“Diğer ilişkileri mi? İstedığınız bu muydu gerçekten? Haftada iki kez birer saatlik ilgi? Elise’e güçlük çıkarmamak için önceden ayarlamak?”

“Evet, aşağı yukarı öyle,” diyen kont, Anna’nın sinirlenmesine şaşırmıştı.

“Tutku hakkındaki düşünceleriniz böyle mi yani? Onunla olmadığınız zamanlar, başkalarını bulması için serbest bırakmak mı?”

“Evet, geçmişini düşünürsek, bunun ideal bir durum olmadığına gösteren şeyler vardı. Ama bunu daha fazla tartışmayacağız, Anna Seaton. Bilgin olsun, tutku hakkındaki düşüncelerim bunlar değil,” diyen kont, kadının elini kendi ellerinin arasına aldı ve sustu. Konu kapanmıştı.

“Verdiğiniz paraya karşılık, haftada birkaç saat tahammül edilmekten fazlasını hak ediyorsunuz. Bütün iyi adamlar eder.”

“Duyguların takdir ediliyor,” diyen kontun sesindeki neşe geri gelmişti. “Getirdiğin o sepette neler olduğuna bakalım mı? Bayağı ağırdı. Tabii bu iyi bir şey, özellikle de benim iştahımı düşünürsen.”

Konu kapanmış ve *değiştirilmişti*.

“Arabadan battaniyeyi almamız lazım,” dedi Anna. “İçerde ne bir masa, ne de sandalye gördüm.”

“Birbirine uyan mobilyaları topluyorum. Daha tamamlanmadı,” dedi adam. “Eee söyle bakalım. Şimdiye kadar gördüğün kısım için ne düşünüyorsun?”

“Son derece hoş ve huzurlu. Üstelik şehre de fazla uzak değil. Şimdilik sevdim. Peki ya komşular?”

“Hımm, bunu hiç düşünmemiştim. Bir dul için bu önemli bir konu, haklısın. Yeğenim buraya çok yakın oturuyor. Bu konuyu araştıracağım.”

Mutfağa doğru yürürlerken, “Hâlâs, Rose’a yakın olmaktan hoşlanır, buna eminim,” dedi Anna.

“Rose için fark etmez. O herkesle iyi anlaşır. Dük Hazretleri’yle bile.”

“Siz onu sadece baba olarak görüyorsunuz. Dede olarak farklı olabilir.”

Kontla Anna, iki battaniyeyi de geniş bir ırmağa bakan küçük tepeliğin üzerine serdiler. Irmağın her iki yanında da dalları suya sarkan, kocaman söğüt ağaçları vardı. Bu görüntü, araziye son derece özel bir hava katıyordu.

“Suyun içinden yürümek mükemmel olurdu,” dedi Anna. “Uygunsuz mu olur?”

“Yüzmek için kıyafetlerimi çıkartmam senin için sorun olmazsa benim için uygun,” dedi adam.

“Yaramaz bir adamsınız. Sanırım Morelands’te büyürken, siz ve kardeşleriniz bunu yapmışsınızdır.”

“Evet, yaptık,” dedi Westhaven. “Morelands, nesilden nesile büyüdü. On binlerce dönüm arazide göller, ırmaklar, hatta bir şelale bile var. Avlanmayı, balık tutmayı, yüzmeyi, ata binmeyi, kardeşlerimle avare avare dolanmayı orada öğrendim.”

“Kulağa cennet gibi geliyor.”

“Sen nerede büyüdü, Anna?” diyen kont, battaniyenin üzerine oturdu. “Orada öylece dikilmeyeceksin, değil mi?”

Anna, gününün nasıl garip geçtiğini düşünerek adamın yanına oturdu. Birkaç öpücük, evi gezme ve şehirdeki gerçeklere dönüş. Bu kadar çok konuşup eğleneceklerini düşünmemişti. Hatta en az öpücük kadar zevk alacağını.

“Bana sepeti verin,” dedi Anna. “Bize tabak hazırlayayım. Hem limonata, hem şarap getirdim.”

“Tanrı aşkına! Hafta içi öğleden önce şarap mı, Bayan Seaton?”

“Soğuk ve beyaz olanını severim,” diye itirafta bulundu kadın. “Ve de esaslı bir kırmızıyı.”

“Umarım o sevdiklerinden sepete de koymuşsundur. Sadece ekmek yemek için bu kadar uzun yol gelmedik herhalde.”

Kadın hemen işe koyuldu. Hepsini hallettiğinde, tabaklarında dilimlenmiş çilek, peynir, üzerlerine yağ sürülmüş ekmekler, soğuk tavuk ve iki parça badem ezmesi hazır bulunuyordu.

“Peki, burada neyimiz var?” diyen kont, elini sepete soktu ve bir şişe çıkarttı. “Şampanya?”

“Ne var? Onu oraya ben koymadım,” dedi Anna.

“Sanırım bu dadı Fran’ın işi. Bir bardak lütfen.”

Kont, mantarı patlatırken Anna da bardağı uzattı. Üzerindeki köpükleri içtikten sonra, bardağı adama uzattı. Westhaven bardağı kendi eline almadan şampanyadan içti ve kadına gülümsedi.

“İşte bu harika oldu,” dedi kont. “Böyle sıcak bir öğlen için muhteşem.”

“O zaman bana da bir bardak koyabilirsiniz.”

“Nasıl istersen,” dedi adam ve hemen bardağı doldurdu. Sonra Anna’nın şaşkın bakışları arasında, hemen yemeğe ve içkiye saldırmak yerine, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarttı.

“Bir otoriteden duyduğuma göre, sıcak hava tehlikeliymiş ve gereksiz kıyafetler giymemek lazım. Yani, uşakları üniformalarının yarısı yokken yakaladığımda böyle söylemişlerdi,” diyen kont, gülümsemesini saklayarak içkisini yudumladı.

“Onlara tam olarak öyle dememiştim ama sanırım fena fikir değil.”

“Eee? Sende fazladan içlik ve jupon var mı şu anda?”

“İki yudum sizi böyle yapacaksa, başka içki yok.”

“Demek giymiyorsun,” diyen kont, kendine sandviç yapmaya başladı. “Düne göre çok daha sıcak olduğuna göre, bence çok mantıklı.”

“Hava ısınıyor ama aynı zamanda bulutlanıyor da,” dedi Anna.

“Boşuna umut,” dedi kont ve sonra gökyüzüne baktı. “Bu yılki kadar şiddetli ve erken gelen bir yaz hatırlamıyorum. İlkbaharı hemen hiç yaşamadık.”

“Kuzey çok daha iyidir. Tamam, kışları çok serttir ama gerçek bir ilkbaharı, dayanılabilir bir yazı ve muhteşem bir sonbaharı vardır.”

“Demek kuzeyde büyüdün.”

“Evet, öyle. Ve şu anda çok özlüyorum.”

“Ben de şu anda İskoçya’yı ya da Stockholm’ü özlüyorum. Ama yemek çok güzel. Bana eşlik eden kişi ondan da güzel. Biraz daha şampanya?”

“İçmemem gerekiyor,” diyen Anna’nın gözü şişedeydi. “Ama çok da hoş bir içecek.”

Kont, ikisinin bardağını da doldurdu. “Bugün hoşlandığımız

şeyleri yapma günümüz. Nelerin gerektiğini unut. Gerçi benim burayı almam gerekiyor, o başka.”

“Her şey harika! Beni tek düşündüren, yol kenarındaki meşe ağaçları. Sonbaharda yaprakları dökülüp her yeri kaplayacaklar.”

“Ve bahçıvanlar da onları toplayacak,” diyerek omzunu silkti kont. “Sonra da çocuklar yaprak yığınlarının üzerinde zıplayıp hepsini yeniden dağıtacaklar.”

“Sağlam bir plana benziyor. O çilekleri yiyecek misiniz?”

Kont biraz duralayıp tabağına baktıktan sonra, iri ve sulu olan bir taneyi eline aldı.

“Paylaşıyorum,” dedikten sonra elindekini kıza doğru uzattı. Tam Anna çileği tutacaktı ki, Westhaven elini kaçırdı. Adamın amacını anlayan kadın, kıpırdamadan bekledi. Kont çileği Anna’nın dudaklarına doğru yaklaştırdı. Kadın tatlı meyveden bir kere ısırıktan sonra şampanyasını yudumladı. Bütün tat damağına yayılmıştı.

“O şampanyayı gerçekten ben koymadım.”

“Ben koydum,” diye itiraf etti kont. “Dadı Fran’e söylememesi için söz verdirttim.”

“O size tapıyor,” diyen Anna gülümsedi. “‘Oğullarıyla’ ilgili tahmininizden çok hikayesi var.”

“Biliyorum,” diyen kont, dirseklerinden destek alarak geriye doğru uzandı. “Bart öldüğünde, onunla ilgili anılardan bahsedirdi. Ben de o zaman ona kızar ve odadan çıkardım. O yüzden şimdi gönlünü almaya çalışıyorum.”

“Acı çekme biçimi kişiden kişiye değişir. Annem öldükten sonra, saatlerce gardırobunun içinde oturduğumu hatırlıyorum. Orada onun kokusunu alabiliyordum.”

“Her iki ebeveynini de erken kaybetmiştin, değil mi?”

“Babamın babası tarafından büyütüldüm. O bizi, bir annenin

ve babanın sevebileceğinden bile fazla sevdi. Çünkü o da tek oğlunu kaybetmişti.”

“Çok üzgünüm, Anna. Ben iki erkek kardeşimi kaybettiğimi anlatıp duruyorum. Üstelik kocaman adamken. Oysa senin kayıpların daha zor, hem de çok küçükmüşsün.”

“Bu uzun zaman önceydi,” dedi Anna. “Ailem acı çekmemiş. Arabaları toprak setten aşağı kaymış. O anda boyunları kırılmış. Zavallı at ise, vurulmadan önce yaralı yaralı beklemiş.”

“Tanrı aşkına,” diyen kont titredi. “Sen de arabada mıydın?”

“Değildim ama kim bilir kaç kere keşke olsaydım dedim.”

“Anna...” diyen kontun ses tonu düşünceliydi. Kadın boş bardağına bakıp oyalandı.

“Acı çekmenin ne demek olduğunu öğrendim.”

“Şişşt,” diyen Westhaven, kadına doğru uzandı. Onu kollarının arasına alarak yanına yatırdı. Kafasını adamın omzuna koyan Anna, tenine değen teninin sıcaklığı dışında kendini buz gibi hissediyordu.

“Val geçen gün ağlama nöbetine tutuldu,” dedi kont içini çekerek. “Onun ne kadar hassas olduğunu unutuyorum bazen. Başkalarına zorluk çıkarmamak için her şeyi içine atıyor. Bart öldüğünde, Val günlerce piyanonun başından kalkmadı. Düşes hazretleri sayesinde babam ona bir şey demedi.”

“Aileniz zor günler geçirdi. Mevki ve paranın mutluluk getirdiğini söylerler. Ama Windhamlar bunun doğru olmadığını ispatı gibiler.”

“Ama para insanları mutsuz da etmez,” diyen kont, bir yandan parmağıyla kadının sırtına daireler çiziyordu. “Mesela ben, fakir olmayı düşünemiyorum bile.”

“Fakir var, fakir var. Mesela bazı yönlerden ben kendimi sizden daha özgür hissediyorum. Ve de özgürlük en büyük varlıklardan biridir.”

“Evet, öyle,” diyen Westhaven kadına katıldı. “Ama hiç de öyle görünmüyorsun.”

“Ama öyleyim,” diyen Anna doğruldu ve çenesini dizine dayadı. “Yarın sizin hizmetinizden ayrılıp, Bath’a gidebilir ve yaşlı bir kadının evinde iş bulabilirim. Veya Amerikalı bir tütün çiftçisinin eş ilanına cevap verebilir ya da batıya giderek Amerikan yerlileriyle yaşayabilirim. Seçenek o kadar çok ki! Bir İskoç manastırına girebilir veya dinsizleri eğitmek için Afrika’da misyonerlik yapabilirim.”

“Ve zavallı ben,” diyen kont gülümseyerek devam etti, “bu seçeneklerin hiçbirine sahip değilim.”

“Anna sırtarak, “Evet, aynen öyle,” dedi. “Siz Tolliver, Stenson ve Dük Hazretleri’nin arasında sıkışıp kalmışsınız. Kahyanız limonatanıza şeker koyunca zevk sözcüğünün ne demek olduğunu hatırlıyorsunuz ancak.”

Kont ellerini kafasının arkasında birleştirdi. “Bana sağlayabileceğin bir zevk var, Anna,” dedi adam. Sürekli adını söyleyerek sanki kadını okşuyor, onun tadını bildiğini hatırlatıyordu.

“Size sağlayabileceğim bir sürü zevk var,” dedi kadın temkinli bir şekilde, “ama sağlayacağım çok az.”

“Yani iyiliklerini hak etmeliyim, öyle mi?” diyen adam zorla gülümsedi. “O zaman bana şunu sağla: Sıcak ve koşuşturma saçlarının bozulmasına sebep oldu. İzin ver onları tarayayım.”

“Saçımı ne...?” diyen Anna şaşkınlıkla adama baktı.

“Küçükken Düşes Hazretleri’nin saçlarını tarardım. Sonra kız kardeşleriminkini fırçaladım. Rose’unkini de birkaç defa dedim ama onu bu konuda üvey babası ve annesi dışında kimse memnun edemiyor gibi.”

Anna, kendi kendine tekrar ediyormuş gibi, “Saçımı taramak istiyorsunuz,” dedi. “Bu pek rastlanmayan bir rica.”

“O kadar da değil. Ne elbiselerimizi çıkartmamıza gerek var, ne birbirimize dokunmamıza, ne de şehvetli bakışlara.”

“Tamam,” diyen Anna, çekinmekten çok şaşırılmıştı. Karşısında tutkularını günlük programına uydurabilen bir adam vardı. Sepetin içindeki el çantasını buldu ve içinden saç fırçasını çıkarttı.

“Ne hoş bir şeymiş,” diyen kont, fırçanın kıllarıyla oynadı. “Şimdi şöyle geç bakalım,” dedi ve kadını dizlerinin arasına oturttu.

“Bu uygun bir şey mi?” diye sordu Anna.

“Bir bardak şarap daha iç,” dedi Westhaven. “O zaman sana son derece uygun gelecektir.”

Sonra ikisi de sustular. Kontun parmakları kadının saçları üzerinde gezinerek tokalarını buldu. Onları dikkatli bir şekilde çıkartıp kenara koydu. Anna’nın tokadan kurtulan kalın saçları omuzlarına döküldü.

“Bu bölümü çok seviyorum,” dedi kont. “Tokayı çıkarınca, ipeğimsi parlak saçlar bir anda karışıyor. Saçların nasıl bu kadar güzel kokuyor?”

Adamın koklamak için eğildiğini hisseden Anna’nın kalbi duracak gibi oldu.

“Gül kokulu şampuan yapıyorum.” Bu cümleyi söylerken bile son derece zorlanmıştı. Adamın elleri ensesinde ve kafatasında geziniyor, ona masaj yapıyordu. Dokunuşu mükemmeldi: telaşsız, bilgili ve çok güç kullanmasını gerektirmeyecek şekilde usta. Saçlarını okşarken, Anna, sırtından aşağı bir zevk dalgasının aktığını hissetti. Adam kızın saçlarını tutarak yan tarafında topladı.

“Çok güzeller,” derken, Westhaven’ın nefesi Anna’nın kulağını yaladı. “Şehre döndüğümüzde, saçlarını saklayan o kepleri giymeyi yasaklayacağım.”

Kontun parmağı kadının ensesini okşadıktan sonra, sıcak bir nefes ve arkasından da daha yumuşak bir şey hissetti.

Tanrı aşkına, evet, diye düşünen Anna çenesini aşağı indirdi. Westhaven, kadının boynunu daha iyi öpebilmek için yaklaşıp, Anna da bunu sağlamak için başını arkaya bıraktı.

“Ah, Anna,” diye fısıldayan adam, dudaklarını kadının yanağına, oradan da boğazına götürdü. Ağzı, kadının teninin üzerinde açık şekilde duruyordu. Sanki birazdan onu yiyecek, ya da dişlerini boğazına gömecek gibiydi. Sonra durdu ve Anna’yı göğsüne doğru çekti. Dizlerinden birini indirince, kadının bacakları, adamın kalçalarına değdi.

Adamın kalkan dizi, kadının sırtını destekliyordu. Anna gözlerini kırıştırdı.

“Bunların hiçbirisi,” dedi kont kaşlarını çatarak. “Düşünmeye hazırlandığını görüyorum, Anna Seaton. Ama bu, düşünmek için iyi bir zaman değil.”

Kadın gözlerini tekrar kırpamadan, adamın dudakları şehvetle kadınınkileri buldu. Ağzının içine soktuğu dili, sanki yağıyor, daha çok istiyor ve umut vaat ediyordu. Tanrı aşkına! Öpücüğünün vaat ettiği şeyler öyle çoktu ki!

Adamın elleri, kadının kollarından aşağı kayarak kucağında tuttuğu ellerini yakaladı. Sonra onları kaldırarak, kendi boynuna koydu. Onu daha çok kendine doğru çekerken, destek almasını istiyordu. Adamın kokusu kadının her yerindeydi. Yakınlığının verdiği sıcaklık, havanın sıcaklığı gibi değil, son derece ateşliydi. Sanki damarlarında şarkı söylüyor, beraberinde tutkuyu getiriyordu. Ona daha yakın olabilme tutkusunu. Anna adama yapıştı ve dudaklarını ve dilini iyice bastırdı.

Westhaven bir an için durdu. Alnını kadının alnına yapıştırarak, çenesine doğru nefesini bıraktı.

“Tanrı aşkına, Anna,” dedikten sonra yavaşça soluk aldı ve sonra nefesini bıraktı. “Tanrım bana güç ver.”

“Ne?” diyen Anna, bir an için şaşırmış, yanlış bir şey yapıp yapmadığından şüphelenmişti.

Westhaven, “Arkana uzan,” dedikten sonra, kadının yatmasına yardım etti ve sonra kendisi de onun yan tarafına uzandı. Parmaklarını kadınınkilerin üzerine yerleştirdikten sonra sıkıca tuttu. “Biraz nefes almam lazım.”

Ama nefes almak yerine, kaşlarını çatarak kadına baktı. Sura-tında, bir gizemi çözecekmiş gibi bir ifade vardı.

“Anna,” derken kaşları daha da çatıldı. “Seninle aşk yapmak istiyorum.”

“Eskiden sevişmek derdik.”

“Daha açık olacağım: Beni boşaltmanı istiyorum. Hem de acilen.”

Hâlâ şaşkın olan Anna, tekrar etti. “Acilen.”

“İşte bak,” diyen kont, kadının elini tutarak, sertleşmiş erkekliğine götürdü ve avucunu üstüne bastırdı. “Seni istiyorum.”

Anna elini çekmesi gerektiği halde çekmedi ve adamın penisini tuttu. Sonra da, elinin altında ne olduğunu bilerek, “Çok rahat değilim,” dedi. Aslında adamdan uzaklaşması gerekiyordu ama söz konusu Westhaven olunca adeta büyüleniyordu.

“Eğer dokunmaya devam edersen,” dedi kont, “durum daha da acil olacak.”

Kadın elini çekmeden adamın yanına uzandı ve yüzüne baktı.

“Peki ya sonra?” diyen Anna, yapmaması gerektiğini bildiği halde, bir an önce adamın pantolonunu çıkartmak istiyordu.

Kont gözlerini kapatarak, “Ben bir tecavüzcü değilim,” dedi. “Ama boşalmak istiyorum, hem de fena halde.” Anna adamı uzun uzun okşayarak bekledi. Kadının el hareketleri serileştikçe, Westhaven’ın dudakları inip kalkıyordu. Anna bir yandan, hemen oradan kalkıp gitmesini gerektiren sebepleri de düşünüyordu.

Kadın, adamın kıyafetinin üzerinden parmaklarını aleti boyunca ileri geri götürürken, “Bu ne demek oluyor?” dedi.

“Tanrı aşkına!” diyen adam, kadının elini itirdi. Onun kalkıp

gideceğini düşünen Anna, adamın pantolonunu büyük bir hızla çıkarıp külotunu kalçalarına kadar indirmesini ve gömleğinin önünü açmasını şaşkınlıkla seyretti.

“Lütfen, aşkım,” diyen adam, kadının elini tuttu ve penisine götürdü. “Lütfen beni boşalt da bu iş bitsin.”

Kadının şaşkın bakışları altında, Westhaven Anna’nın elini tutup penisine götürdü. Kadın, hiç utanmadan, gün ışığında, ilk kez bu kadar yakından gördüğü penisini incelemeye başladı. Derisi son derece yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu. Baş kısmı daha pembemsiydi. Hayli uzun, kalın ve sertti.

“İşte böyle,” diye inledi adam. “Tanrı aşkına, işte böyle.”

Westhaven, kalçasını, kadının penisini ovduğu yönün tersine doğru oynatıyor, Anna’nın elini daha da sıkıyordu. Adamın sırtının büküldüğünü, çenesinin kilitlendiğini ve boynundaki kasların gerildiğini gören Anna, acıtıp acıtmadığından emin olamadı.

Kadın tam bir şey söyleyecekti ki, adam, “Tanrı aşkına, Anna, sakın durma,” dedi. “Lütfen, bu öyle güzel bir his ki!” Westhaven’ın penisinden beyazımsı bir sıvı parmaklarına ve çıplak göbeğine doğru fışkırırken, adamın boğazından boğuk bir inilti çıktı.

Kont, parmaklarını kıpırdatmadan kadının elinin üzerinde tuttu.

“Affedici, sevgili Tanrım,” diyen adam içini çekerek gözlerini açtı. “Bunu planlamamıştım, Anna. Oralarda peçete var mı?”

Kadın, gözünü adamın yumuşayan penisinden kaçırmadan, peçeteyi uzattı.

“Şimdi bırakabilir miyim?”

“Evet,” diyen adam kaşlarını çatarak kadına bir bakış attıktan sonra ellerini, göbeğini sildi ve peçeteyi kenara fırlattı.

Kadın, “Canın yandı mı?” diye sorunca, kont bakakaldı.

“Bunu daha önce yapmadın.”

Anna hâlâ oraya bakıyordu. “Bir kişinin böyle bir şey *yapabileceğini* bilmiyordum. Daha doğrusu iki kişinin. Rahatsızlanmış gibiydin.”

“İnsan tahrik olunca, boşalana kadar rahatsız olur. Ama sonraki zevki tarif etmek mümkün değil.” Adam öylece durdu ve kadının bakmasına izin verdi.

“Seni seyrederken öyle hissettiğini anlamadım,” dedi Anna. “Şu anda tahrik olmuş durumda değilsin, öyle değil mi?”

“Hayır,” diyen adamın gülümsemesi tatlı ve mutluydu. “Ama öyle bakmaya devam edersen, her an olabilirim.”

“Sana dokunabilir miyim?”

“Merakını istediğin şekilde giderebilirsin, sadece nazik ol yeter.”

Anna, her zevki tadan ve bilen bir erkeğe daha fazla soru sormaması gerektiğini düşündü. Onu tiksindirmekten korkuyordu.

O yüzden soruları parmaklarının sormasına izin verdi. Yüzünde büyük bir şaşkınlıkla, adamın penisini, testislerini elledi ve inceledi. Bu sırada kont, gözlerini kapamış, şekerleme yapıyor gibi görünüyordu.

Elleriyle adamın penisini okşarken, “Sanırım sen tekrar rahatsız hissediyorsun,” dedi.

Adam gözlerini açıp gülümsedi. “Sen inanılmaz bir hazinesin. Gel de sana sarılayım,” dedi.

Anna tereddüt edince, adam uzandı ve kadını yanına çekti; başını omzuna yaslattı.

“Sana tekrar dokunursam, aynı şey ikinci defa olur mu?” diye sordu Anna.

“Seninle mi? En az üç kere olur. Ama erkeklerin kendilerine gelmek için biraz zamana ihtiyaçları vardır, Anna.”

“Hımm,” diyen kadın elini kıpırdatmadan adamın penisinin üzerinde tuttu.

“Teşekkürler,” diyen kont gözlerini kapattı. “Söylenmesi gereken birçok şey var ama şimdilik teşekkürler yeter.”

Anna ne diyeceğini bilemedi. Zira o da adama teşekkür etmek istiyordu. Onunla günahkar, tehlikeli ve değerli bir şey paylaşmıştı. Kendi elbiseleri hâlâ üzerindeydi ve iffetinden taviz vermek zorunda kalmamıştı. Adam ona kendi ve vücudu hakkında bilgiler vermiş ama ondan aynısını istememişti.

Belki daha sonra ister, diye düşündü Anna. Belki de söylenmesi gereken şeylere o da giriyordu. Öyle olmamasını umdu kadın. Çünkü özgürlüğüne önem veriyordu ve buna zarar gelmemesi için, ne kadar çok istese de, aynı hakları adama sunabileceğini sanmıyordu.



KONT, BİR ELİYLE SEPETİ ALIRKEN, DİĞER ELİNİ ANNA'YA UZATTI VE “Gel,” dedi. “Konuşmamız lazım. Kütüphane mutfağa göre daha az kasvetlidir.”

Battaniyenin üzerinde miskin miskin uyuklarken, bir anda çıkan yaz fırtınası yüzünden içeri kaçmak zorunda kalmışlardı. Bu hızlı geçiş Anna'yı biraz sersemletmişti. Elini konta uzatırken, adamın yapmak istediği konuşmadan ödü patlıyordu. Sözler bir anda fırtınaya dönüşebilir, söylenmesi gereken şeyler, kızı üzeceği gibi adamı da kızdırabilirdi.

Kütüphaneye vardıklarında, Westhaven camın kenarındaki yastıkları aldı. Battaniyeleri de kullanarak, odanın ortasına bir yer yaptı. Daha sonra sepetten şampanyayı çıkartıp, camın birini açtı ve bacak bacak üstüne atarak, hazırladığı yere oturdu. Bu sırada Anna odanın içinde huzursuz bir şekilde dolanıp duruyordu.

Kont şişeyi uzatarak, “Sen de al biraz,” dedi. Eğer senin için bir mahsuru yoksa ayyaşlar gibi şişeden içebiliriz.” Kadın adama yaklaştı ve şişeden bir firt çekti.

“Bu aramızda kalacak,” diye uyardı kadın. “Bayan Seaton içkiye düşkün değildir.”

“Westhaven de öyle,” dedi adam. “Biliyorsun, kendisi kahrolası bir dükaliğin vârisidir.”

Genç kadın, o anda, kalbini karşısındaki adama kaptırdığını hissetti. Boş bir odanın ortasında, bacak bacak üstüne atarak oturmuş, nemli saçları boynuna değen, üstü başı dağılmış olan adam, şampanyayı tepesine dikiyordu. Haline aldırmadan kadının karşısında duran, kendince esprileri ve yeşil parlak gözleriyle Westhaven kontu, nasıl da tatlı görünüyordu.

“Gözlerindeki bu bakışı seviyorum, Anna,” dedi adam. “Yatalak bir adama çok iyi gelirdin.”

Kadın nedense bu lafa hiç şaşırılmamıştı. “Sen gayet sağlam-sın.”

“Pek sayılmaz,” diyen adam şişeyi kadına uzattı. “Yani benim konumumda, benimle aynı yaşta olanlara göre sayılmaz. Ama seninleyken son derece iyiyim.”

Adamın bakışları yumuşadı. Şimdiye kadar onu hiç böyle görmemişti.

Şişeyi kenara koyarak, “Ama o bakış, iffetiyle çalışmak isteyen bir kahya için hiç de hayra alamet değil,” dedi Anna.

Kont sepetten kadının tarağını ve tokasını aldı. “Üstü açık bir arabada yolculuk ettik, Anna. Şu yağmur durur durmaz, seni şehre geri götüreceğim. Ayak bileğine bile dokunmama izin vermedin.”

“Bu, sorunumuzun büyük bir kısmı değil, biliyorsun.”

“Sanırım birazdan önemli bir tartışma yapacağız. İzin ver de saçını tarayayım. Böylece sert bakışlarını görmek zorunda kalmam.”

“Dışarıda olanlar için seni azarlamayacağım,” diyen Anna, sırtını adama döndü.

“İyi,” diyen kont, kadının boynunu öptü. “Ben kendimi azarlamak istiyorum ama şu anda hayatımdan o kadar memnunum ki! Birkaç gün sonra da bunun değişeceğini sanmam.”

Anna, adamın sesindeki mutluluğu sezebiliyordu. Kendi kendine düşündü: Onunla paylaştığım birkaç dakikayla, o gülümsemeyi ona kazandırabildim.

“Ben de utanmıyorum,” diyen Anna yalan söylemeye çalıştı. “Aslında biraz olabilir ama bunu istemiyorum çünkü ikimiz de seviyesiz insanlar değiliz.”

Elini kadının uzun saçlarında gezdiren adam, “Benim metre-sim olmayacaksın,” dedi. “Eşim olma konusunda hiç de hevesli konuşmadın ama.”

Anna gözlerini kapattı. “Kimin eşi olacağıma bağlı dedim sadece. Gerçi evlilik beni fazla çekmiyor, haklısın.”

Adam aynı ahenkle, kadının saçını fırçalamaya başladı. “Neden ki? Kocan olmasının bazı avantajları var, biliyorsun.”

“Birini söyler misin?”

“Sana zevk verir,” dedi adam. Sesi bozulmuştu. “Yani veremeli. Seni rahat ettirir, bebeklerin olur. Sana yoldaşlık ve arkadaşlık eder, beraber yaşlanırsınız. Yükünü hafifletir, acılarını paylaşır. Çevrende mutlaka iyi bir adam olmalı.”

“Hah,” diyen Anna adama bakmak istedi ama saçım tutması onu engelliyordu.

“Sana ve vücuduna *sahip* olduğunu sanır,” diye cevabı yaptırdı kadın. “Nerede, ne zaman isterse, onunla ilişkiye girmeni ister. Onu reddedersem, canımı yakar, zarar verir. Hatta dövülmeye ihtiyacım olduğunu düşünerek beni istediğinde döver. Çocuklarımızı fiilen satabilir ve benim hiç söz hakkım olmaz. O sadık olmak zorunda değilken, ben olmak zorundayımdır. Koca, son derece tehlikeli ve nahoş bir şeydir.”

Kadının saçını ören kont, sessiz kaldı.

Sonunda, “Annenle baban mutlu muydu?” diye sordu.

“Sanırım mutluydular. Büyükanmemle büyükbabam da öyle.”

Cebinden kadının tokasını çıkarıp örgüyü tuttururken, “Benimkiler de,” dedi. “Senin söylediğin kabus adamı değil de, benim anlattığım tarz adamı seçebilme konusunda kendine güvenmiyor musun, Anna?”

“Bir kadının kocasını seçmeye pek hakkı yoktur. Öte yandan, erkekler flört ederken farklı, evlenip üç çocuktan sonra şişmanlayan karısına farklı davranırlar.”

“Bir kahya, olayları endişeli ve hoş olmayan bir açıdan görür,” diyen adam öne doğru gelip, kollarını kadına sardı. “Peki, Anna, ya ailelerimiz? Dükle Düşes Hazretleri, dans ederlerken, insanlar hâlâ onlara gıptayla bakar. Öyle güzel dans ederler ki, tek bir vücut gibi. Bunu gerçek hayata da uygularlar. Babam anneme tapar, annem de babamın hep iyi yönlerini görür.”

“Onlar mutlular tamam ama ne anlatmaya çalışıyorsun? İkimizin de bildiği gibi, aynı zamanda çok şanslılar.”

“Benim metresim olmayacaksın, Anna,” dedi yine adam. “Bir eş olmayı pek istemiyorsun ama bir düşes olma konusunda ne düşünürsün, Anna?”

Kont, bu sözleri söylerken kadının kulağına iyice yaklaşmış, kokusu ve sıcaklığı Anna’nın her yanını kaplamıştı. Bu soru üzerine genç kadın titredi.

Olabildiğince sakın bir şekilde, “Çoğu kadın, düşes olmaya karşı çıkmazdı. Ama annelerin örneğine bak. Babanın düşesi olmaktansa, onu yaralamayı tercih ederdim.”

“Peki, benim düşesim olsaydın?” diye fısıldadı kont. Dudakları, kadının boynuyla omzunun birleştiği yerdeydi. “Bu da tehlikeli ve nahoş bir durum mu olurdu?”

Kadın soruyu dikkatle düşündü. Bu bir teklif değil, bir varsayımıydı. O anda kalbi kırıldı. Göğsünün içinde bin parçaya bölündü. Nefesi tükenmişti. Yaşlı insanlar gibi vücudunun sızladığını hissetti.

Bu bir teklif olsaydı bile, kabul edecek pozisyonda değildi.

“Anna, aşkım?” diyen adam, kadını burnuyla dürttü. “Benim iğrenç ve zorba birine dönüşeceğimi düşünüyor musun?”

“Hayır,” diyen kadın yutkundu. “Seninle evlenen kadın çok şanslı olacaktır.”

“O zaman bana sahip olmak istersin,” diyen Westhaven, kadını kendine doğru çekti ve kolunu köprücük kemiğine dayadı.

“Ya *sen*?” diyen kadın şaşkınlıkla döndü ve adama baktı. “Yani bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Evet, sana evlenme teklif ediyorum,” dedi kont. “Beni eşin olarak kabul edersen, senin düşesim olmanı çok isterim.”

“Oh, Tanrı bize yardım etsin,” diye Anna ayağa kalktı ve camın yanına doğru gitti.

Westhaven yavaşça ayağa kalktı. “Bunun kabul anlamına geldiğini sanmıyorum,” dedi.

“Bu benim için bir onurdur,” dedi Anna. “Ama teklifinizi kabul edemem, Lordum.”

“Lord lafları istemiyorum, Anna,” dedi adam. “Özellikle de az önce yaşadıklarımızdan sonra.”

“Ben başka bir iş bulana kadar, Lord ve Bayan Seaton olmak zorundayız.”

“Senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim, Anna,” diyen adamın sesinde kızgınlıktan çok hayal kırıklığı vardı.

“Teklifinizi kabul etmek için özgür olsam bile tereddüt ederdim,” diyen kadın, kontun yüzüne baktı. Adamı kızdırmamak için lord lafını bıraksa da, ses tonundan resmi olduğu anlaşılıyordu.

“Neden tereddüt ederdin?”

“Ben düşes olabilecek biri değilim ve de birbirimizi hiç tanımıyoruz.”

“En az benim dükaliğe uygun olduğum kadar, sen de düşesliğe uygunsun,” diyerek karşı çıktı kont. “Üstelik pek çok çiftten

daha iyi tanıyoruz birbirimizi. Benim badem ezmesini, müziği ve atımı sevdiğimi biliyorsun. Ben de senin çiçekleri, güzel olan her şeyi, temizliği ve hoş kokuları sevdiğini biliyorum.”

“Beni öpmeyi sevdiğini biliyorum ve ben de...”

“Evet?”

“Seni öpmeyi seviyorum aynı şekilde,” dedi kadın mahcup bir şekilde gülümseyerek.

“Bana biraz zaman ver, Anna,” dedi adam. “Düşesliğe uygun olmadığını ve birbirimizi tanımadığımızı düşünüyorsun. Yanıldığını kanıtlamam için bana bir şans ver.”

“Metresin olmamı istiyorsan, tek bir kuruşunu bile almaya-
cağımı bil,” dedi kadın.

“Senden,” diye söze başladı adam, büyük bir sabırla, “kalbinde bir yer alabilmek için fırsat *istiyorum*, Anna. Daha fazlasını değil.”

Bir ilişkileri olsun mu istiyordu? Bunu da reddetmeliydi ama son derece cazip bir teklifti.

“Başka bir iş bulmam gerektiğini bilsem de, bu konuyu düşüneceğim. Ama beni utandırmayacağına söz vermelisin.”

“Sana harika bir bonservis vereceğim ama fikrini değiştirebilmem için, bana, en azından bu yazın sonuna kadar vakit vermelisin.”

“Tamam, bonservisi yazıp, saklaması için Lord Valentine’e verin, ben de bir sebep olmadığı sürece, yazın başka iş aramaya söz vereyim,” diyen Anna’nın kalbi yine bin parçaya bölünmüştü.

“Sana asla saygısızlık yapmam, Anna. Şimdiye kadar hiçbir kadına kötülük yapmadım,” diyen adamın yüzündeki dehşete kapılmış ifadeyi gören Anna sindi.

“Bana bir kötülük yapmış olsaydınız, evlenmek zorunda kalırdık. İkimizin de bu tarz bir şeyi istemeyeceğini düşünüyorum.”

Adamın ifadesi düşünceli bir hal almıştı.

“Yani seni hamile bıraksam benimle evlenir miydin?”

Anna kendi kendini düşürdüğü tuzağı fark ederek iç geçirdi ve geniş camlardan birinin önüne otururken, “Evet,” dedi. “Ama bunu yapma konusunda son derece isteksiz olurdum.”

Adam, kadının yanına geçti ve elini avucuna aldı. Anna’nın ifade ettiklerini ve etmediklerini anlamaya çalışıyordu.

“Senin düşmanın değilim ve asla da olmayacağım,” derken kadının parmaklarıyla oynuyordu.

Anna tartışmaya girmeden başını sallayınca, Westhaven kolunu kadının omzuna atarak, onu kendine doğru çekti.

“Sen de benim düşmanım değilsin,” dedi Anna. “Ama kocam ya da sahibim de olamazsın.”

“Yaz boyunca gizli aşkın olacağım. Sonra da ne durumda olduğumuza bakarız. Bu konuda anlaştık,” diyen kont son derece kararlı gibiydi.

Anna, adamın birkaç haftalık çabasının, onları şu an olduğundan daha yakın yapmayacağına emindi. Ama yine de, “Anlaştık,” dedi. Zira plan yapmak ve organize olmak için o birkaç haftaya ihtiyacı vardı.

Aynı zamanda, acı çekmek ve şu an yaşadığı gibi anları aklına kazımak için zamana ihtiyacı vardı. Ona sarılması ve rahatlatması, maalesef ileride sahip olamayacağı şeylerdi.

Uzunca bir süre, öylece yan yana oturup cama vuran yağmuru dinlediler. Bir süre sonra Westhaven kalkarak etrafına bakmaya başladı.

“Gidip Pericles’a bir bakıyım. Yağmur duracak gibi görünmüyor. Onun için burada ateş yakmam gerekebilir.”

“Ateş yakmak mı? Karanlık basmasına daha çok var,” dedi Anna. Oysa dışarıda şekerleme yaparken zaman su gibi akıp geçmiş ve akşam yaklaşmıştı. “Birkaç saat içinde çıkarsak, şehre dönebiliriz.”

Adam dudaklarını bükerken, kadınla tartışmak istemediği beliydi. Üstelik bu yağmurda dönmeye çalışırlarsa, araba zarar görebilirdi. O yüzden Anna kontun dışarı çıkmasına ses çıkartmadı. Westhaven geri geldiğinde iliklerine kadar ıslanmıştı. Pericles'ın hayatından memnun şekilde samanlarını yiyerek ahırdan dışarıyı seyrettiğini anlattı.

Anna ve Westhaven, daha sonraki saatleri, battaniyeleri düzenleyip ağaç kütüklerini kütüphanede istifleyerek geçirdiler. Hatta onlardan sonra eve gelecekler için fazladan kütük bile bıraktılar.

Adam kütüphaneye döndüğünde, Anna odunları üst üste dizmiş ama ateşi yakmamıştı.

“Aslında üşümemem lazım. Onca yıl sonra ilk defa balta kullandım. Ama biraz ürperiyorum,” dedi kont.

Anna üşümediği için bu durum ona garip geldi. Ama sonra adamın dışarı çıkınca ıslandığını hatırladı. Kendisi kupkuruydu. Ahşap dolapta çakmak bulduğuna çok sevindi. Adam tekrar ıslanmak zorunda kalmayacaktı.

Anna, “Ateşini yakarım,” diyince, kont gülümsedi. Sözlerini başka yöne çekmişti anlaşılan.

“Ben de bir parça badem ezmesi bulayım,” dedi adam.

“Bir sürü var,” dedi Anna şöminenin oradan. “Ve de limonata ama çok soğuk olduğunu sanmam.”

Kont, badem ezmesini bularak iki tane aldı.

Sonra odayı inceleyerek, “Eee? Nerede uyuyacağız?” dedi.

“Umarım evde.”

Adam yumuşak bir şekilde bakarak, “Havanın böyle olacağını bilemezdim,” dedi.

“Evet, bilemezdin ama gece burada yalnız kalırsam, hakkımda söylemediklerini bırakmazlar.”

“Ve hâlâ benimle evlenmez misin?”

“İngiltere büyük bir yer. Londra’da kötü ünü olan birinin, Manchester’da olmayabilir.”

“Kaçardın yani?”

“Mecbur kalırdım.”

“Buna izin vermezdim, Anna.” Kont kaşlarını çatarak konuşuyordu. “Bu durumun sonucu olarak sana bir zarar gelirse, her şeyi halletmeme izin vereceksin.”

“Elise’e yaptığın gibi mi?” diye sordu kadın. “Sanmıyorum.”

“Tekrar ata bakacağım,” dedi adam. “Yağmur durmazsa diye, her ihtimale karşı, arabadaki erzakları da getireceğim.” Anna adamın gitmesine ses çıkarmadı. Aralarındaki gerilimi azaltmak için çıktığı belliydi.



Westhaven atı kontrol ettikten sonra rahatlamak için ahırların dışına çıktı, pantolonunun önünü açtı ve penisini dışarı çıkarttı. Bütün o konuşmalar boğazını yıpratmış, baltayı kullanmak kaslarını ağrıtmıştı. Genç kadının yaşadığı tereddüt adamın canını bir hayli sıkıyordu. Sabrının neredeyse sonuna gelmek üzereydi.

Sonra aşağı doğru baktı ve öğleden sonraki zevk anlarını hatırlayarak gülümsedi. Anna Seaton, kendinden hiç beklenmeyecek bir şey yapmış ve günü her ikisi için de güzelleştirmişti. Kont, şöyle bir silkindi. Kendini birkaç kez daha okşadıktan sonra, pantolonunu ilikledi. Kahyasını, taktığı aptalca kepler yerine, taç takmaya ikna edecek ve eğer mecbur kalırsa, kadının tutkularını aleyhinde kullanacaktı.

Pericles’ın önüne dağ gibi saman yığıp su kovağını ağzına kadar doldurduktan sonra, arabadaki erzakları aldı. Eve dönerken, gelecekteki eşini nasıl baştan çıkaracağını düşündü. Sonra içeride Anna’ya vermek üzere, bahçeden tek bir gül koparttı.

Sepette kalanlarla karınlarını doyurup limonatayı paylaştılar. Hava kararmak üzereydi. Şöminenin ışığında sohbet ederlerken, kont, kadının arada sırtını okşuyor, arada elini tutuyor ama akşamı orada geçirme gerekliliğinden bahsetmekten kaçınıyordu.

Anna ayağa kalkarak gerindi. “Sanırım bu gece burada kalacağımızı itiraf etmenin zamanı geldi – ama esas soru şu: Tam olarak nerede?”

Tanrım teşekkürler, dedi kont içinden. Her ne kadar durumdan memnun kalmasa da, Anna’sı nerede ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Büyük odayı düşündüm,” dedi adam. “Yatak büyük ihtimalle orada inşa edilmiş ve hep orada durmuş. Oda temiz ama ısıtmak lazım.”

“Yukarı yeterince odun çıkarırsak ısıtırız,” dedi Anna. “Diğer seçenek kütüphanenin yeri olduğuna göre, aramıza birkaç battaniye koyarak yatakta uyumak çok daha mantıklı olur.”

“Bence de,” diyen adam, ateşin karşısında olduğu halde ürperdi. “Özellikle onca kütüğü kestikten sonra, yatak çok çekici geliyor.”

“O zaman haydi yatağa,” diyen Anna, odun yığınının taşıyabildiği kadarını aldı. Gerekli şeyleri odaya taşımak için birkaç kere gelip gittiler. Bitirdiklerinde, hava iyiden iyiye kararmıştı.

Westhaven, mutfaktan bir kova temiz su getirmeye gidince, Anna da yatağa uyacak çarşaf aramaya başladı.

Birkaç dakika sonra dönen kont, “Bu senin suyun,” dedi. “Bakıyorum hazine avın başarılı geçmiş.”

“Yatak hazır,” diyen Anna gülümsedi. “Sabunumuz ve havlumuz var ama battaniye sadece iki tane.”

“Bence yeter,” diyen kont esnedi. Sonra açık çekmecenin önünde diz çöktü. “Geceliği sen giysen, robdöşambri ben giysem olur mu?”

“Nasıl istersen. Birkaç dakika müsaade edersen sevinirim ve...”

“Ve?” diyen adam botlarını çıkarmaya başladı.

“Bu gece bana dokunmayacak ve benden sana dokunmamı beklemeyeceksin, öyle değil mi?”

“Dokunmak derken, dizinin dizime çarpmasını mı, yoksa bu öğleden sonra olanları mı kastediyorsun?” diye sordu kont.

“Bu öğleden sonra olanları. Bu arada ben de tekme atmamaya çalışacağım.”

“Seni zorlamam ama yapmanı isterdim,” diyen kont, kadını, yıkanması, üstünü değişmesi ve yatağın içine girmesi için yalnız bıraktı.

Westhaven döndüğünde, Anna yatağa girmiş, uyuyormuş gibi yapıyordu. Kadına verdiği sözü tutmaya niyetliydi. Sadece araba kullandığı, evi gezdiği ve Anna’yla konuştuğu halde daha çok iş yapmış gibi kendini yorgun hissediyordu.

Gerçekten tükenmiş gibiydi. Belki de yağmurda kaldığı için böyleydi. Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Ama düşesi olmasını istediği kadına işkence yapma fırsatını kaçırarak değildi. O yüzden, üzerindeki her şeyi çıkararak, eline kovayı aldı ve çaktırmadan bakan Anna’nın daha iyi görebilmesi için ateşin yanına gitti.

Gerçeği söylemek gerekirse, çıplak bir şekilde kadınla aynı odada olmak çok hoş bir duyuydu. Anna’nın şöminenin üzerine bıraktığı sabun ve havluyu aldı; yavaşça kendini temizlemeye başladı. İşi bitince mumu üflledi ve robdöşambırı yatağın kenarına koyarak kadının yanına yattı.



Saatler sonra, Anna, adamın elinin kalçasında dolandığını hissederek uyandı. Eski yatağın gıcırdamasından anladığı kadarıyla,

sadece elini hareket ettirmiyordu. Üstelik sık sık alıp verdiği nefes, kadının teorisini doğruluyordu.

Yine kendi kendini tatmin ediyor. Acaba bütün erkekler bu kadar şehvet düşkün müdür? diye merak etti kadın. Tek elinin vücuduna sürtünmesi bile kadının tenini ısıtmaya yetiyordu. Dönüp adamı öpmeye başlasa, ona işkence etmek için kim bilir daha neler bulurdu?

Sonra adamın nefesleri sıklaştı, iç geçirdi ve inledi. Sonra da eli durdu. Sakinleşen kont, Anna'ya arkadan sarılarak yanağına öpücük kondurdu. Adamın vücudunu kendi vücuduna yapıştırmasına şaşırان kadın, aynı zamanda son derece zevk alıyordu.

İstedığı özgürlüğü ona sunamazdı ama bu sarılma ve kenetlenme adam için çok değerliydi. Dışarıda gök delinirken, Anna, evlenemeyeceği adamın kollarında rahat ve huzurlu bir şekilde uyudu.



Westhaven robdöşambrını çıkarmasaydı, Anna adamın rahatsızlığını fark etmeyebilirdi. Geç yatmışlardı. Yağmur aralıklarla bir yağıp, bir durmuştu. Anna'nın hissettiği ilk şey sıcaklık oldu. Tabii ki mevsim yaz olduğu için bu beklenen bir şeydi ama evin içi gece hayli serindi.

Sonra kontun hâlâ arkasından ona sarılı olduğunu fark etti. Sıcaklık adamın vücudundan geliyordu. Anna hafifçe çekilince, o da sırt üstü döndü.

Westhaven yanındaki bardağa uzanırken, “Sanki bütün yol boyunca arabayı ben çekmişim gibi hissediyorum. Bu yatak ne kadar da sıcak,” dedi. Sonra yatak örtüsünü kenara ittirdi ve dengesini bulmaya çalışır gibi yatağın kenarına oturdu.

“Hayır, hayır,” diyerek konuşmaya devam etti. “Ondan da kötü hissediyorum. Gerçi sende pek bir şey yok ama.” Anna dü-

şünmeden adama doğru kaydı. Tam o sırada kont, çınlıçplak vücudunu sergileyerek yataktan kalktı.

“Sana da günaydın,” diye mırıldanan kadın hemen arkasını döndü. Çıplaklık konusunda adam kadar rahat değildi. Kont yatağa döndü, bir yudum su içtikten sonra kaşlarını çatı.

“Burayı almayı düşünüyorum,” dedi adam, “Ama bu yatak gidecek. Hiçbir sabah bu kadar yorgun uyanmamıştım.”

Anna diğer yanına döndü. Tam ağzını açıp adama bir şey diyecekti ki, sustu. Hafifçe doğrulup sırtını yastığına dayayan kont, bardağını bacaklarının arasına koydu.

“Lordlar aşkına!” diye mırıldanan Anna, örgülü saçını omzunun arkasına attı.

“Lord demek yok demiştim,” diye terslendi Westhaven. “Hiç de havamda değilim.”

“Hayır,” diyen Anna dizlerinin üzerine kalktı. “Şaşırma ifadesi olarak kullandım.” Sonra kadın dikkatli bir şekilde bakarak, elini adamın kalçasına götürdü.

“Dün gece beni gözetliyordun,” dedi kont. “Beni çıplak görmemişsin numarası yapma.”

Elini adamın göbeğine götüren Anna, “Onun için değil,” dedi. “Lordlar aşkına!”

“Lordlar aşkına, ne?”

Kadın inanamaz bir ifadeyle kafasını sallarken, “Sen,” dedi. “Suçiçeği çıkarıyorsun.” Şaşkınlıktan her ikisi de susmuştu. Sonra kont, hoşnutsuz bir ifadeyle homurdandı.

“Tabii ki öyle bir şey olamaz. Sadece çocuklar suçiçeği çıkarır ve ben çocuk değilim.”

“Çocukken çıkartmamışsın,” dedi Anna. “Yoksa şu an çıkarıyor olmazdın.”

Kont, kırmızı benekler çıkan kalçasına baktı. Çok fazla değildi ama dün gece orada olmadıklarını biliyordu. Sonra kollarını inceledi. Onlarda da biraz vardı.

“Bu Tolliver’in hatası,” dedi adam. “Onu ve Sue-Sue’yu bu yüzden yollayacağım.”

Anna yatağın ucuna doğru kayarken, “Seni eve götürmeliyiz,” dedi Anna. “Suçiçeği çocuklara rahatsızlık verir ama önemli değildir. Yetişkinlerde ise hayli sorun olabilir.”

“Hasta bir adama bu kahrolası yağmurda saatlerce yolculuk mu yaptıracaksın?” diyen kont kadına baktıktan sonra gözlerini karnına çevirdi. “Tanrı aşkına!”

“Burada ilaç yok ve gittikçe kötüleşeceksin. O yüzden hemen eve dönmeliyiz.”

“Peki ya araba çamurlu bir setten aşağı kayarsa, Anna? Kırık bir boyun suçiçeğinden daha mı iyi sence?”

Genç kadın arkasını dönüp, cama doğru gitti ve havayı inceledi. Söyleyiş şekli biraz kaba olsa da, adam haklıydı. Yağmur, tıpkı geceki gibi sağanak şeklinde yağıyordu.

Kont, kendini yatağın kenarına doğru iterek, “Özür dilerim,” dedi. “Hasta olmak sinirlerimi bozuyor.”

“Durumumuz gerçekten sinir bozucu. Yakın çevrede doktoru veya eczanesi olan bir kasaba var mı?”

Kont, robdöşambır alıp üzerine geçirdi. Bu hareketi yaparken bile acı çektiği belliydi. “Yakınlık göreceli bir kavram. Welbourne’nin bir kilometre ötesinde kilisesi olan bir kasaba var. Londra tarafında bir şey yok.”

“Welbourne’de yeğenin yaşıyordu, öyle değil mi?”

“Anna, olmaz,” diyen Westhaven ayağa kalktı. Sonra bir süre dikilip yüzünü buruşturdu. Amery’ye ve karısına muhtaç olamam. Hatırlarsan o kadını ve beni kısa bir süre nişanlamışlardı. Hasta olarak görünmek istediğim son insanlar onlardır.”

“Seni cenazende görmelerindense, hasta olarak görmelerini tercih ederim, Westhaven.”

“Yardım istemeyecek kadar kibirli olduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“İnatçısın,” diyen Anna, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve de gerçekten hasta olduğunu itiraf etmeyecek kadar korkak.”

“Belki de sen fazla vesvese yapıyorsundur, Anna. Eminim ki suççuğu o kadar da ciddi bir şey değildir,” diyen adam tekrar yatağa oturdu. Gözleri hâlâ kadındaydı.

Başını hafifçe yukarı kaldıran Anna, “Hayatında hiçbir sabah bu kadar kötü uyanmadığını söyleyen kimdi acaba?” diye sordu.

“Yorgun, demiştin,” diye düzeltti adam. Kendini cehennemde gibi hissediyordu. Üniversiteyken akşamdan kalma olduğunda bile böyle olmamıştı. Ne nezle olduğunda, ne de on üç yaşında kolu kırıldığında. Sanki vücudundaki bütün kasları çekiyor, kemiklerini kırıyor, iç organlarını parçalıyorlardı.

İçini çekerek, “Tamam, Welbourne olsun,” dedi adam. “Ama sadece daha sağlam bir araba bulmak için. Ne Amery’nin, ne de vikontesinin bu durumdan haz duymalarını istemiyorum.”

Beş kilometre uzağa gitmek bile onlar için cehennem azabıydı. Giyinip arabayı yükleyene kadar Westhaven’ın durumu daha da kötüleşti. Anna’nın yanına oturan adam, ona yaslanarak güç bela dik durmaya çalışıyordu.

Yol boyunca konuşmadılar. Adam bayılmamaya çalışırken, Anna da atın yoldan çıkmasını önlemeye çalışıyordu. Welbourne’ye geldiklerinde genç kadın neredeyse ağlayacaktı. Öyle rahatlamıştı ki! Üzerlerindeki kat kat ıslak kıyafetten bile, adamın ateşinin yükseldiğini anlayabiliyordu. Bu yolculuk onu çok zorlamıştı.

Ahırlar sıkı sıkıya kapalıydı. Anna bahçeye yönelmeden, Pericles’ı doğruca malikanenin önüne sürdü ve durdurdu.

Anna, “Westhaven,” diyerek adamı dürttü. “Geldik. Ben inip sana yardım edene kadar dik durmaya çalış.”

Kadını dinleyen kont, arabadan inerken adeta Anna’nın üzerine yığıldı. Girişteki merdivenleri çıkarlarken iki kere düşüyor-

lardı. Ön verandaya geldiklerinde, genç kadın nefes nefese kalmıştı.

Anna henüz çalamadan ön kapı açıldı. “Tanrı aşkına, onu içeri getir.”

Sarışın ve geniş omuzlu bir adam, Westhaven’ın boştaki koluna girince, Anna’nın yükü hafifledi. Neyse ki adam, kont kadar uzundu.

Uşaklardan birine, “Sen,” diye bağırdı adam, “Git Pericles’ı ahıra götür ve sıcak lapa yemesini sağla.” Sonra sert mavi gözlerini Anna’ya döndürdü ve “Sen,” dedi, “Düşmeden önce otur.”

Şaşırان Anna, oturma odasına doğru taşınan Westhaven’ı takip edemedi.

Sonunda kendinde konuşma gücü bulan Anna, “Suçiçeği çıkarıyor,” dedi. “Buraya, üstü kapalı bir araba bulup, şehre dönmeyi umarak geldi.”

“Douglas Allen,” diyen adam kadının önünde eğildi. “Vikont Amery, emrinizdedir.” Sonra hizmetçi zilini çaldı ve kanepesinin üzerini ıslatan Westhaven’a baktı.

“Amery?”

Kontun sesi boğuk ama gururlu çıkmıştı.

“Bu halinle seyahat etme konusunda ısrar edersen,” dedi Amery, “Dük Hazretleri’ne hemen bir not iletir ve seni *çekıştiririm*. Ayrıca Rose’a senin *kötü bir örnek* olduğunu söylerim. Daha da kötüsü, vikontesimi *endişelendirmiş* olursun. Vârisimi besleyen tek kadının üzülmesi beni de gerer, bilmem anlatabildim mi?”

“Tanrı aşkına, evet,” diyen Westhaven ev sahibine baktı. “Son derece ciddisin.”

Amery tek kaşını kaldırarak, “En az yüksek ateş, Windham gururu ve kibri karışmış suçiçeği kadar ciddiyim,” dedi.

Koyu kestane rengi saçlı, uzun boylu bir kadın içeri girerek, “Douglas?” dedi. Sesi meraklı ve endişeliydi.

“Özür dilerim, anlamadım?” diyen Gwen, fincanını bırakıp, açıklama bekledi.

“Dük Hazretleri’nin her yerde casusu var. Westhaven’ın hasta olduğunu açık bir şekilde yazarsanız, anında kapınızda belirir ve herkese emirler vererek ortalığı ayağa kaldırır.”

“Bunu yapamaz,” diyen Douglas, kapıdan içeri girdi. Eğleniyor gibiydi. “Dük Hazretleri’nin kötülük yapamayacağı bir yer varsa o da burasıdır. Ben de çay alabilir miyim, aşkım?”

Kocasına bir fincan çay dolduran Gwen, “Westhaven nasıl?” diye sordu.

“Uyuyor ama rahat değil. Yüzünde kırmızı nokta göremeyince, yanıldığınızı düşünmüştüm, Bayan Seaton, ama vücuduna bakınca, teşhisinizin doğru olduğunu anladım.”

“Çocukken ağır bir şekilde geçirmiştım,” dedi Anna. “Ayrıca hemşirelik bilgim de var.”

“Size seve seve yardım ederim,” dedi vikont. “Ama aşkım sen hasta odasından uzak kalmalısın.”

“Olur,” dedi Gwen. “Hem bebeğimiz için, hem de Westhaven için. Sana bile bu şekilde görünmek yeterince kötüyken, bir de benim şahit olmamı istemeyecektir.”

Anna çayını yudumlarken, karı koca arasındaki bakışmaları, gülücükleri ve sevgi dolu dokunuşları seyretti.

“Westhaven berbat bir nişanlılık olduğunu söyledi.”

“Üçümüz için de,” dedi Gwen. “Ama çok çabuk bitti. Onu buraya getirmekle doğru olanı yaptın. O da aileden. Nişan olayını asla ona karşı kullanmıyoruz.”

“Hastalığı ciddi,” dedi Anna. “En azından yetişkinlerde ciddi. Zaten hastalık konusunda son derece huysuzdur. Gerçekten gerekirse doktor çağırmak istemezdim.”

Douglas fincanını doldururken, “Adam son derece gururlu,” dedi. Onu seyreden karısı eğleniyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedi.

“Gururdan değil, Lordum,” dedi Anna. “O korkuyor.”

“Korkmak?” diyen adam dudaklarını büktü. “Kardeşi Victor yüzünden mi?”

“Tam olarak değil,” diyen Anna düşüncelerini ve duygularını nasıl anlatacağını düşündü. “Ölmek, onun için işini ihmal etmek demek. Ayrıca gerek kardeşinin olayında, gerekse Dük Hazretleri’nin geçen bahar hastalanması sırasında, doktorların yetersizliğini gördü.”

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Douglas. Sonra karısına baktı. “Guinevere?”

“David’i çağırttım,” dedi Gwen. Hem kontla, hem suçüçeğiy-le nasıl başa çıkacağını bilir o.”

“Vikont Fairly’den bahsediyoruz,” diye açıklama yaptı adam. “Gwen’in bir akrabası ve benim de arkadaşım. Çok yetenekli bir doktordur. Ona güveniriz. Westhaven’ın da aynı güveni duyduğu belli.”

“Evet, duyuyor,” dedi Anna. “Fairly olmadığında, Pugh, Hamilton ve biri daha vardı, ismini hatırlayamıyorum, onlara güveneceğini söylemişti.”

“Fairly bilir,” dedi Douglas. Merak ettiğim bir şey var, Bayan Seaton. Nasıl oluyor da siz ve kont bu saatte buradasınız? Westhaven bu havada şehirden buraya gelmeyecek kadar akıllıdır.”

Gwen fincanıyla ilgilenirken, Anna kendini batağa saplanmış bir kelebek gibi hissediyordu. Adamın mavi gözleri son derece donuktu.

Anna, adamın yalandan hoşlanmayacağını düşünerek, “Dün Willow Bend’e gitmiştik,” dedi. “Sonra yağmur bizi hazırlıksız yakaladı. Bu sabah hasta olduğunu fark edince, kontu buraya gelmeye ikna ettim.”

Amery bacak bacak üstüne atarak, “Saçmalık,” dedi. Normalde bu hareket bir erkeğe yakışmazdı ama onda son derece za-

rif duruyordu. “Westhaven mantıklı ve tedbirli bir insandır. Nasıl olur da böyle bir şey yapar?”

“Bence siz geçen akşam bizde yemektedirsiniz. Rose onu gördüğü için çok heyecanlandı ama o sessizdi.”

Vikont Anna’ya anlaşılmaz bir bakış attı. “Rose sevdikleri için her şeyi yapar. Tıpkı annesi gibi. Biraz daha çay alır mısınız, Bayan Seaton?”

Adam çay koyarken, karısı ona öyle bir bakıyordu ki, duyduğu aşk kolayca anlaşılıyordu. Bir gün bir adamı öyle çok sevmek istiyorum ki, diye düşündü Anna, konuğuma çay doldururken bile onun hayatımda olduğuna şükredeyim.



“Fairly gelemiyor,” dedi Douglas Westhaven’a. “Suçiçeği geçirip geçirmediğini bilmiyor.”

“İsa aşkına. İnsan nasıl olur da bir leopar gibi benekli duruma geldiğini ve leopar tarafından yenmiş gibi hissettiğini hatırlamaz?”

“Altı yaşına kadar İskoçya’daki annesi tarafından bakılmış ve şu anda bunu ona sorması imkansız. Kendisi de hatırlamadığı için tedbirli davranmak zorunda,” diyen Douglas yatağın kenarına oturdu ve adamı inceledi.

Westhaven rahatsız olmuştu. “Neden bakıyorsun?” diye sordu. “Suratımda da mı var?”

“Hayır,” dedi adam. “Ama olsa hayli eğlenirdim. Fairly bize detaylı bir not göndermiş. Seni rahatlatmamız, ateşine dikkat etmememiz ve herhangi bir kanamadan uzak tutmamız gerekiyor. Bir de, kaşınmayacakmışsın.”

“Kaşınmıyorum,” dedi kont. “*Ağrı çekiyorum.*” Bu arada, kendisi yokken, vikontun ve eşinin Anna’ya nasıl davrandıklarını merak ediyordu. Douglas titiz biriydi. En azından davranış ve

ahlak konusunda. Sadece Gwen'le kontun evlenmesini önlemek için bazı kuralları yıkmıştı.

“Seninle iskambil oyunu oynayalım mı?” diye öneride bulundu Douglas. “Ya da istersen Rose’u buraya çağırayım?”

“Az önce buradaydı. Bana bunu verdi,” diyen kont, küçük kahverengi bir ayıcığı havaya kaldırdı.

“Bay Ayıcık,” diyen Douglas başını salladı. “Sussex’de grip olup yattığımda, bana da refakat etmişti. İyi adam, Bay Ayıcık. Ama yararlı tavsiyelerde bulunduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Bunun için Rose var,” diyen Westhaven neredeyse gülümsemişti. “Annesinin sözünü dinlersem iyileşeceğimi söyledi.”

“Guivenere’e karşı gelmek, doğaya karşı gelmek gibi bir şeydir. Sonu ölümcül olabilir. O muazzam bir kadın.”

“Muazzam bir düşes olabilirdi,” diyen Westhaven, ağzından çıkanı son anda fark etti. “Özür dilerim.”

“Douglas, “Evet, olabilirdi,” diyerek kafasını salladı. “Neyse ki, erkek seçimi konusunda da muazzam. Zira parmağında benim yüzüğüm var.”

“Seni rahatsız ediyor mu?” diyen kont, elindeki ayıya baktı. “Yani burada olmam.”

“Abartma, Westhaven,” diyen adam odanın köşesindeki dolaba gitti ve iskambil kağıtlarını aldı. “Gwen bana anlattı. Reddedeceğini bildiğin halde ona evlenme teklifi etmişsin. Seninle mutlu bir evliliğin ne kadar zor olacağını da söyledi. Ona inanıyorum. O kadar.” Konuşmasına ara veren Douglas, tahta masayı yatağın üzerine koydu.

“Demek öyle?” diyen Westhaven, ikili açtı. Bozularak kendi kağıdına baktı Douglas. “Onu mutlu ederdim,” dedi kont.

“Guivenere geçmişte kalmayı sevmeyen bir kadın. Ben neden kalayım? Özellikle de Rose, küçük John ve Guivenere ile aşırı mutlu bir geleceğim varken?”

“İskarta kağıtlar,” diyen Westhaven, adamın söylediklerini düşündü. Aşırı mutluluk olarak tanımlanan bir gelecekle yüzleşmek nasıl olurdu acaba?

Douglas her konuda gösterdiği ciddiyeti oyunda da göstererek Westhaven’ı bozguna uğrattı. Oyun bittiğinde, kontun gözleri ağırlaşmıştı. O sırada kapı çaldı. Yatağın kenarında bekleme sırası Anna’ya gelmişti. Douglas karısına bakmak için dışarı çıktı.

Anna ayıya bakarak, “Bakıyorum arkadaşın var,” dedi.

“Rose’un dediğine göre, koruyucu ayı,” diyen kont, ayıyı yüzüne yaklaştırıp kaşlarını çatı. “Katı ve ketum bir kişiliğe sahip sanki.”

“Tıpkı vikont gibi.”

“Douglas mı?” diyen kont, Anna’nın adamı tanımlamasına güldü. “Babamın ve benim yaptığımız gibi onu küçümseme. O, arazisini yöneten ve karısına tapan düzgün bir Püriten. Ama Douglas bir konu açtığında, Heathgate, Greymoor ve Fairly onu dinlerler.”

“Vikontesine taptığı belli ama bence genel olarak korumacı bir adam.”

“Korumacı mı?” diyen kont, kelimeyi düşündü ama beyni garipleşmeye başlamıştı. “Rose’un üzerine titrediği belli. Ona zarar vermeye çalışan birini mahvedeceğine eminim.”

“Bu arada geçmişî hatırlamakta zorlanıyor,” diyen Anna krem kapağını açıp kokladı. “Eşi de tıpkı onun gibi.”

“Öyle mi? Bak bu yeni bir haber. İkisi de cin gibidir.”

Anna krem şişesini kenara koydu. “Eğer birisi soracak olursa, geçen gece onlara yemeğe geldiğimizi söyleyeceklermiş. Sen biraz sessizmişsin ama Rose seni gördüğü için çok memnun olmuş.”

Westhaven çok şaşırmıştı.

Durumdan son derece memnun olan kont, “Bunu sana Gwen mi söyledi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Anna. “Bu, Amery’nin fikriydi.

“Belki de gerçekten benden daha iyi biriyle evlenmiştir.”

Yedi

“BAK, BAK, BAK,” DİYEN DOUGLAS KAŞLARINI ÇATTI.

“Bayan Seaton seni böyle mi bıraktı? Bu esinti hiç iyi değil.”

“Hiç de değil,” diyen kont içini çekti. “Çok sıcakladım ve de senin pijaman beni çok kaşındırdı,” diyen Westhaven lazımlığı aradı.

“Lazımlık burada,” dedi Douglas. “Odadan çıkabilirim ya da sana yardım ederim, hangisini istersen.”

“İkisini de istemem,” diyen kont, ayağa kalktı. Douglas dik-katle onu inceliyordu.

“Biraz kilo alabilmişsin,” dedi. “Hayli zayıflamıştın.”

“Evet, zayıftım,” diyen adam paravanın arkasına geçti. “Ama Anna, yani Bayan Seaton beni ele aldı ve güzelce yedirdi. Problem yemeklerin kötülüğüydü biraz da.”

“Seni kahyan iyileştirdi, öyle mi?”

“Anna... Bayan Seaton, düşesin, herkesin tercihini bilmekle övünen aşçısıyla görüştü ve menüler ilginç hale geldi.” Paravanın arkasından çıkan kont, yatağa baktı ve enerjisini toplayarak “Ve yemediğimde bana kızdı. Bunun mutfak çalışanlarına hakaret olacağını söyledi,” dedi.

“Buraya gel,” diyen Douglas, adamın kolunu tutarak, yatağın

yanına getirdi. “Kıpırdama,” dedikten sonra pijamasını giydirdi. İç geçirerek, “Sen hastasın,” dedi. “Şimdi yatağa gir ve uslu ol. Bu gece büyük ihtimalle çok kötü geçecek. Yarın gece de öyle. Ama ondan sonra düzelmeye başlayacaksın.”

“Douglas?” diyen Westhaven, yatağın kenarına oturdu. Kontun şaşkın bakışları arasında, adam da yanına oturdu.

“Evet?”

“Gwen’e kur yaparken, sen hiç...?”

“Ben ne?” dedi adam. “Bu arada Bayan Seaton her an gelebilir. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacaktı. O yüzden ağzındaki baklayı hemen çıkarsan iyi olur.”

“Yemek mi hazırlıyor?”

“Evet, onun için gitti. Ben burada olmadığımda, o olacak. Bu arada sorun neydi?”

“Gwen’e kur yaparken,” diyen adam tekrar denedi. “Düşüncelerin her zaman, yani oraya...?”

“Bulduğum her fırsatta onunla oldum,” dedi adam. “Onun içinde olamadığım zamanlarda da, ya elini tuttum, sarıldım ya da aç kedinin ciğere baktığı gibi baktım. Durum son derece rahatsızlık vericiydi. Çünkü hayatımdaki tüm tutkuları geride bırakmam gereken bir zamandı.”

“Bana neden bunları anlatıyorsun? Bana güvenmek senin için zor olmalı.”

“İlişkine burnumu sokuyorum,” diyen adamın sıcak mavi gözleri neşeyle parlıyordu. “Çünkü eşimin izni var. Yani onun bilgisi dahilinde hareket ediyorum.”

“Burnunu sokmak mı?”

“Yani Bayan Seaton’la olan durumunu destekliyorum. Bence birbirinize uyuyorsunuz.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama o düşünmüyor.”

“O zaman onun fikrini değiştir. Bu çok yavaş bir iyileşme

demekse, öyle olsun. Sen Morelands'in vârisisin sonuçta. Sağlığınla ilgili şeyler şansa bırakılmamalı.”

Kont gülümsedi. “Yavaş iyileşme ha? Tanrı aşkına! Senin karşında hiç şansım yokmuş.”

“Sanmıyorum,” diyen adam ayağa kalktı. “Gerçi beni bayağı korkuttun ve planlarımı bozdun ama ne onun, ne de benim düşmanım oldun. Rahatsızlık veren tek kişi düktü.”

Douglas, tepsi taşıyan Anna'ya kapıyı açtıktan sonra odadan çıktı. Kadın, Westhaven'ın yemeğini yedirdikten sonra, onun rahatça yatmasını sağladı. Ve sabahın ilk ışıklarına kadar, arada uyuyup uyanarak yanında bekledi.

“Anna?” diyen adamın sesi boğuktu.

“Buradayım,” dedi Anna. Sandalyeden kalkıp yatağın kenarına oturdu.

“Kendimi berbat hissediyorum.”

Elini adamın alnına koyan kadın, “Ateşin yüksek,” dedi. “Uyandığına göre, su ve süngerle vücudunu silebilirim. Ateşin de düşer böylece.”

Adam kafasını sallayınca, Anna banyodan örtü, su dolu bir kap ve sünger getirdi. Örtüyü yatağa serdikten sonra adamın üstüne geçirdi ve belden aşağısını örttü.

“Fairly'nin seyisi getirdi bunu. Güvercin ağacından yapılan bir merhemmiş. Vücudundaki kızarıklıklara iyi gelecek.” Scrin sünger adamın vücuduna değince, kont içini çekti. Kadın yavaş yavaş adamın sırtını, kollarını, omuzlarını sildi. Sonra örtüyü yukarı çekerek bacaklarına indi. Adam rahatlayana ve ateşi hafifleyene kadar tekrar tekrar sildi. Sabah olduğunda, Westhaven en azından daha kötü hissetmiyordu.

Kapı çalındı. Douglas dinlenmiş ve güne başlamaya hazır bir şekilde odada belirdi.

“Günaydın, Bayan Seaton. Bu arada sana Anna diyebilir mi-

yim?” diye sordu adam. Sonra “Günaydın, Westhaven,” dedi ve elini kontun alnına götürdü. “Hımm, düşündüğümden çok daha iyisin.”

Anna, Gwen'i bulmak için çıkınca erkekler odada yalnız kaldı.

“Bu nasıl oluyor da,” diye sordu Douglas. “ateşin sadece onun dokunuşuna cevap veriyor?”

“Hadi ama” dedi kont. Son derece yorgundu. “İlla bilmen gerekiyorsa, suya bir şeyler koydu. Sanırım onun yararı oldu.”

Douglas temiz çarşafı serene kadar Westhaven sabah temizliğini yapmış ve yeniden uykusu gelmişti. Douglas, zavallı adama zorla söğüt kabuğu çayı içirdikten sonra onu yatağa yatırdı ve gardiyan ayısı eşliğinde uyumaya bıraktı.



Ertesi gün küçük aktiviteler ve şekerlemelerle geçti. Val'in çok yakında ziyarete geleceğini söyleyen notu geldi. Westhaven, babasına, Welbourne'de Rose'u ziyaret ettiğini bildirdi. Rose ara ara amcasının odasına geliyordu. Ama kont ne zaman on beş dakikadan fazla süren bir şey yapsa, ya lazımlığı kullanmak zorunda kalıyor, ya şekerleme yapması gerekiyordu.

Akşam da yavaş geçti. Anna, önce iskambilde kontu yendi, sonra ona kitap okudu. Uykuyla uyanıklık arasında olan Westhaven, kadının sesini duyuyor ama kelimeleri anlamlandıramıyordu. Kadın sustuğunda gözlerini açıp baktı. Anna, kucağında kitapla uyuyakalmıştı. Onun ne kadar yorgun olduğunu fark eden adam, hiç sesini çıkarmadan kendini yine uykuya bıraktı.

Gece her ikisi için de zor geçti. Kont ateşler içinde yanarken, Anna ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Sünger banyolarının yardımı oluyordu ama istedikleri kadar değil.

Saat iki civarında, “Sanırım seni ılık suyun içine soksak, çok daha iyi olur,” dedi Anna.

“Ama o zaman hareket etmem gerekir. Şu an nefes almak bile canımı acıtıyor.”

“Ateşini düşürebilirse, o kadar acımaz.”

“Peki, öyle olsun,” diyen kont, kendini zorla yatağın ucuna ittirdi. Ama küvete girip oturmak için Anna’nın yardımına ihtiyacı vardı. Su ılık olduğu halde, on dakikaya kalmadı, kont titremeye başladı. Kadın Westhaven’ı sudan çıkarıp sardı ve ateşin başına oturtarak, havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

“Yarın gece daha mı kolay geçecek?”

“Öyle olmalı,” dedi Anna. “Bu hastalık, çocuklara nazaran, yetişkinlerde çok daha ciddi seyrediyor.”

Kont, havlunun altından, “Çocuğun var mı?” diye sordu.

Kadın kurulamayı bırakarak, “Hayır, yok,” dedi. “Ya senin?”

“Hayır. Ama benimle evlenirsen, istediğin kadar çocuğun olur.” İşin gerçeği onunla çocuk yapmak çok zevkli olur, diye düşünen kontun, onca acının içinde bile penisi kıpırdandı.

Adamın arkasına doğru geçen Anna, “Seninle evlenmeyeceğim,” dedi. Yumuşak bir şekilde kontun saçını tararken devam etti. “Ama senin çocukların olmalı. Çok iyi bir baba olursun. Çocuk sana iyi gelir.”

“Nasıl yani?” diyen adam gözlerini kapattı ve kafasına masaj yapan tarağın keyfini çıkartmaya çalıştı. “Babam bana iyi bir örnek olamadı.”

“Bence abartıyorsun,” dedi Anna. “Onu kendini beğenmiş, eski moda bir aristokrat olarak tanımlıyorsun ama o torunu için her şeyi yapabilecek biri.”

“Saçma şeyler,” dedi Westhaven. “Sana detaylı olarak anlattırdım ama gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum.” Anna tarağı kenarı bırakınca, kont kendi gücüyle ayağa kalktı. Yatağın kenarına otururken kadının elini tutup alına götürdü. “Hastalı-

ğın doğal sürecinde ilerlediğini söylediğinizde, sana ve Amery'ye güveniyorum ama kendimde hiç gelişme görmüyorum.”

“Daha kötüye de gitmiyorsun.”

“Doğru,” diyen adam gözlerini kapattı ve kadının gül kokan tenini içine çekti. “Eğer kötüleşirsem, Dük Hazretleri’nin kafadarlarının başıma üşüşmelerine engel olacağına dair bana söz ver.”

Anna eğildi ve adamın alnını öptü.

“Babanın seni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Fark ettim ki, babanın yaptığı hatalara karşın, Amery ve eşi, seni annenden daha iyi koruyabilirler.”

“Aslına bakarsan haklısın. Şimdi daha iyi uyuyacağım.”

Anna, adamın üstünü örttü. Elini alnına götürdükten sonra saçının arkasını okşadı. Adamın nefesinden uykuya daldığını anlayınca mumları söndürdü, ateşe odun attı ve kendi omzuna battaniye aldı. Sonra dinlenmek için yanağını yatağa koydu. O anda, kontun saçını yavaş yavaş okşadığını fark etti. Yaptığı hareketin yumuşaklığı ikisini de mayıştıırken, kadın da çok geçmeden uykuya daldı.

Sekiz

“DÜK HAZRETLERİ, BENİM ÇATIMIN ALTINDAKİ BİR MİSAFİRİ RAHATSIZ edemezsiniz.”

Douglas’ın sesi yüksek çıkmıştı ama bağırıyordu. Koridordan gelen sesi duyan Anna uyandı. Tanrı aşkına! Dük Hazretleri onu burada görecekti.

Hemen yataktan atladı ve kontun omzunu sarstı.

“Lordum,” diye fısıldadı. “Uyanın.” Homurdanarak dönen adamın üzerindeki yatak örtüsü düştü ve kırmızı lekeli poposu açıkta kaldı. “*Lordlar aşkına!*” diyen adam kaşlarını çatarak yan döndü.

“Gayle Tristan Montmorency Windham, hemen *uyan!*” diyen ses hemen kapının dışından geliyordu.

“Uyanığım,” diyen kont, örtüleri kenara itti. “Üstelik kendimi berbat hissediyorum. Düştüğüm şu hale bak.”

Anna adamın robdöşambrını giydirmeye çalışırken, “Dük Hazretleri burada,” dedi.

“Kenara çekil, Amery,” diyen dükün sesi otoriter ve aşağılayıcı çıkıyordu. “Bir babayı hasta oğlunun yatağından uzak tutamazsın, yoksa hesabını verirsin.”

“Acele et,” diyen kont kolunu robdöşambra soktu. Babasının

sesi onu telaşlandırmıştı. “Kitabı bul,” diye emir verirken, bulabildiği son güçle küveti, paravanın arkasına ittirdi. Anna yatak örtüsünü kapattıktan sonra perdeleri açtı ve şöminenin başına iki sandalye koydu.

Douglas aynı otoriter sesle, “Oğlunuz bebek değil,” dedi. “Babasının onu kontrol etmesine ihtiyacı yok. Bu uygunsuz saatte, lütfen uygun olan salonda bekler misiniz?”

“Şansını zorluyorsun, Amery,” diye kükredi düğ. “Sen bir babanın ilgisini nereden anlarsın? *Oğlumu göreceğim.*” Kapı kırılırcasına açılınca, ateşi düzenleyen Anna kafasını kaldırdı. Elinde maşa olduğu halde yavaşça kalktı.

“Westhaven,” diyen düğ, kitap okuyan oğluna doğru yürüdü. “Doktorlarımızın gözetimi altında olman gerekirken bu köyde ne yapıyorsun sen?”

“Hasta mı görünüyorum?” diyen kont ayağa kalktı. Babasından hayli uzundu. “Yoksa her zamanki yorgunluğumdan daha mı kötü durumdayım? Bir insan benim kadar çok işe koşturursa, yorgunluk onun vazgeçilmez arkadaşı oluyor.”

Düğ homurdanıp kaşlarını çatarken, iki şişman adam koşarak içeri girdiler. Aşağıdaki uşakları atlatmış olmalıydılar.

“Düğ Hazretleri, kontu hemen muayene edebiliriz,” diyen kısa boylu adam, siyah çantasını açtı. “Tabii genç bayan bize müsaade ederse?”

“Dışarı çık kızım,” diye bağırdı düğ Anna’ya.

“Benim işim sizinle değil, Lordum,” dedi Anna yüksek sesle. “Eğer oğlunuz hasta olsaydı, sadece dinlenerek iyileşebilirdi, *Düğ Hazretleri*. İtaatkar yardımcılarınızı alıp salonda beklemenizi öneririm. Yoksa Lord Amery, zorla içeri girenleri hâkime şikayet edebilir.”

Düğ ev sahibine baktı. “Amery senin yardımın gereksiz.”

Westhaven, aynı Anna’nın gösterdiği soğuklukla, “Hayır, Düğ

Hazretleri,” dedi. “Siz gereksizsiniz. Yeğenimi ziyaret etmek için burada bulunuyorum ve sizin işime burnunuzu sokmanıza gerek yok. Her zamanki gibi, kendi eğlenceniz için herkesin önünde büyük bir drama yarattınız. Yokluğunuz takdir edilecektir.”

“Peki ya benimki?” diyen Valentine Windham odaya girdi. “Üzgünüm, Westhaven. Dük Hazretleri’nin senin izini nasıl bulduğunu bilmiyorum.”

“Neler görüyorum?” diyen kalın sesli bir adam koridordan içeri girdi.

Uzun boylu, buz gibi mavi gözlü, koyu renk saçlı bir adam, Valentine’in arkasında dikiliyordu.

“Greymoor,” diyen Douglas’ın gözleri parlıyordu.

“Amery.” Son oyuncu da sahnedeki yerini almıştı.

“Onun ne işi var burada?” diyen dük kükredi. “Sanırım sersem kardeşin de hemen arkadadır.”

Greymoor hafifçe eğilip selam vererek, “Marki bize birazdan katılabilir. Bütün gece kolit olmuş bir bebekle uğraştı da,” dedi.

“Bir an önce oğlumun sağlığından emin olmak istiyorum,” dedi dük. “Kadın hemen dışarı çık, yoksa ben seni çıkaracağım.”

“Ona clini sürersen, ne kadar kaba olabileceğimi görürsün baba,” dedi kont. Bu arada Douglas, Greymoor ve Valentine, kızı korumak için Anna’nın önüne geçtiler.

“Buna katlanmak zorunda değilim. Bir dük vârisinin sağlığından endişe etmekte haklıdır.”

“*Büyükbaba!*” diyen Rose kapıdan içeri daldı. “Çok ayıp! Çiftlikte koşturmama kuralı gibi evde bağırmama kuralı da var.”

Kızın sesinin tonundan anlaşıldığı üzere, bir büyükbabanın evdeki kuralları bilmesi ve uygulaması gerekiyordu.

“Rose,” diyen dükün ses tonu düşmüştü. “Bize izin verirsen, tatlım, amcalarınla ufak bir konuyu tartışıyorduk.”

Rose kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bağırın sendin, büyükbaba ve de özür dilemedin.”

Herkesin şaşkın bakışları altında, dük, Westhaven ve Amery’ye bakarak, “Ses tonumu, torunumu rahatsız edecek seviyeye çıkarttığım için özür dilerim,” dedi.

“Özrünüz kabul edildi,” dedi Westhaven.

Dük abartılı bir sabırla, “Şimdi bize biraz müsaade eder misin, tatlım?” dedi.

“Baba?” diyen Rose, ona elini uzatan üvey babasına döndü.

“Şimdilik gitmene gerek yok,” diyen adam kızı kucağına aldı. Dehşet içindeki dük, sinirli bir bakış atarak odadan çıktı. Giderken parmaklarını şıklatınca, iki dalkavuşu da peşinden gitti.

Greymoor kapıyı kapatıp kilitledi. Val koşup ağabeyini bir sandalyeye oturturken, Douglas da Rose’u yatağa bıraktı.

Rose yatakta zıplarken, “Büyükbabam çok sinirliydi,” dedi. “Boynu kıpkırmızıydı. Sanırım doktorları onu muayene etmeli.”

“Beyin kanaması, onun için bile isteyeceğim bir şey değil,” dedi Douglas. “Rose o kadar yükseğe zıplama, kafanı tavana vuracaksın.” Kız uyarıları duymaksızın, daha da yukarı zıplayarak yatağın üzerini kaplayan tenteye değmeye çalıştı. Bu sırada Val gözünü dikmiş ağabeyine bakıyordu.

“Gerçekten de hiç iyi görünmüyorsun, Westhaven,” dedi sonunda. “Dük Hazretleri hasta olduğunu nereden duydu acaba?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi kont, bitap bir şekilde.

“Casuslar,” dedi Greymoor. Bu konuya gelmeden önce, oda da bulunan diğer hoş hanımefendiyle tanışabilir miyim acaba?”

“Özür dilerim,” dedi Douglas. “Bayan Anna Seaton, sizi Andrew Alexander, Lord Greymoor’la tanıştırabilir miyim lütfen? Bayan Seaton, Westhaven’ın iyileşme sürecinde burada bizimle kalıyor.”

“Peki ya ben?” dedi Rose. “Bana selam vermediniz, kuzen Andrew?”

“Sen o yataktan in de, düzgünce selam ver,” dedi Andrew. “Ben de sana selam vereyim.” Rose inip selam verirken, adam kızı kucağına aldı. “Biliyor musun, Magic seni özlüyor,” diye kulağına fısıldadı. “Şu anda George’a seni ne kadar özlediğini söylüyor.”

“Siz çıkmadan gidip Sör Magic’i ziyaret edebilir miyim?” diyen Rose’un, annesinin kuzeninin kucağında olmaktan son derece memnun olduğu belliydi.

“Elbette ama şu anda tartışmamız gereken hayli önemli konular var,” diyen adam, Rose’la birlikte yatağa oturdu ve konta baktı. “Westhaven, neyin var?”

“Suçiçeği çıkarıyor,” dedi Rose. “Bilirsin işte her yerin kızarır, kaşınır ve ağrır.”

“Ağrıdığını görebiliyorum,” dedi Greymoor. “Sanırım durumun ciddi, Westhaven. Belirtiler bir süredir olmalı. Ama kızarıklıkları görmüyorum.”

Bunun üzerine kont kolunu sıyırdı ve kırmızı benekli, kılı ve kaslı kolunu açığa çıkardı.

“Zavalılık,” dedi Lord Andrew. “Ben de yedi yaşındayken olmuşum.”

“Sanırım hepimiz geçirdik,” dedi Lord Valentine. “Fairly dışında.”

Westhaven yorgun bir şekilde oturdu. “İyileştigimi söylüyorlar. Kafamda sürekli dırdır eden biri olmazsa daha kolay olacak. Birisi inip de Dük Hazretleri’ni kontrol etsin. Zira bir şeyler karıştırıyor olabilir.”

“Seninle geleyim, Douglas,” dedi Greymoor. “Dükle yapacağınız eğlenceli tartışmada hakemlik yaparım. Val, sen ağabeyinle kalır mısın?”

“Elbette,” diyen Val, elini Anna’ya uzattı ve sıcacık gülümsedi. “Bayan Seaton, ağabeyim iyileşiyor gibi, bunun için size teşekkür ederim.”

“Anna?” diyen Westhaven kadına baktı. “Ben de teşekkür ederim.” Anna hafifçe başını salladı ve odadan çıktı.

“Buraya gel, Rose,” diyen Greymoor küçük kuzenini kucak na aldı. “Ahırda iki yakışıklı şövalyeyle randevumuz var.”

Val kapıyı onların arkasından kapattıktan sonra ağabeyinin gözünün içine baktı. “Amery’nin giysi dolabını yağmalayıp geliyorum. Seninle konuşacağız.”

Kardeşi çıkar çıkmaz Westhaven paravanın arkasına geçti ve yalnız kalabilmenin huzurunu yaşadı. Tanrı aşkına, kardeşi Victor onca sene yatalak olarak, özel hayatı, ümidi ve iyileşme olasılığı olmadan nasıl yaşamıştı?

Olabildiğince sağlıklı görünmeye çalışan ve kardeşi, ev sahibi ve Lord Greymour tarafından korunan Westhaven, bir saat boyunca babasıyla uğraşmak zorunda kaldı. Son derece uzun ve nahoş bir saatti. Greymoor’un yaptığı dikkat dağıtıcı birkaç espri sayesinde dayanabildi bu azaba.

Daha sonra diğerleri salondan çıkarak, dükle vârisini ve onun yedeğini yalnız bıraktılar. Dük son derece delici bakışlarla oğullarını inceledi.

“Siz ikiniz,” diyerek kafasını salladı. “Rose’a olan ilginizi takdir etmiyor değilim. Ama bir şeyler karıştırdığınızı hissediyorum. Ne olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğim.”

Westhaven sıkılmış bir ses tonuyla, “Söyler misin, Düşes Hazretleri, bu yağmurda koştura koştura buraya gelerek saçma düşüncelerine Amery’yi rahatsız ettiğini biliyor mu?”

“Annen gereksiz yere endişeleniyor.”

“Sizi az daha öldüren hastalığınızın sebebi de böyle bir yağmur değil miydi, Dük Hazretleri?”

“Sus, oğlum,” dedi adam. “Annemi üzmem istemedim. Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

“Kendine gelirsen biz de dedikodu yapmak zorunda kalma-

yız. Ama bu şekilde davranmaya devam edersen, bize başka seçenek bırakmayacaksın.”

“Kendime gelmek mi?” diyen dük somurttu. “Kendime gelmek. Bunu eşi, metresi veya nişanlısı olmayan yetişkin bir adam mı söylüyor bana? Kendime gelmek mi? Sen kendine gel, Westhaven ve vâris yapmaya bak.”

Sözlerini bitiren adam, tam düklere has kibirli bir ifadeyle oğullarına baktıktan sonra salonu terk etti. Val ile kont adamın arkasından bakakaldılar. Dükün bağırış çağırışından sonraki sessizlik son derece huzur vericiydi.

“Otursana,” dedi Val. “Ya da istersen seni odana götürebilirim.”

“Evet, yukarı çıksam iyi olur,” dedi kont. “Ama Val, sanırım dük gittikçe kötüleşiyor. Hiçbir şeye aldıracağı yok. Baksana Amery’nin evine böyle fütursuzca gelebildi... Gwen ve Douglas isteseler onu özel mülklerinden attırabilirlerdi.”

“O Rose’un büyükbabası,” dedi Val, odaya çıkarlarken. “Ama sana katılıyorum. Victor öldüğünden ve kendi hasta olduğundan beri, babam vâris olayına takmış durumda.”

“Ben seni aday olarak gösteriyorum.”

“Ben de seni,” dedi Val. “Oturalım mı?”

“Oturalım. Enerjim bitik. Dinlenmek iyi gelse de, geçici bir şey.”

“Gel çizmelerini çıkartayım,” diyen Val, ağabeyini sandalyeye oturtup çizmelerini çıkarttı. Sonra da kahvaltı getirmelerini söyledi.

Val alakasız bir şekilde, “Demek Bayan Seaton’la üç gece geçirdin,” dedi.

Kont, gözlerini kapatarak, “Evet,” dedi. “Düzgün davrandım, Valentine.” Zor olmuştu ama gerçekten de düzgün davranmıştı. “O iyi bir kadın. Ayrıca hiçbir kadına zorla bir şey yapmam.”

“Zorla mı?” diyen Val kaşını kaldırdı. “Dük Hazretleri senin

bu aptalca sözlerini duysa, şu an mihraba doğru yürüyor olurdu nuz.”

“Ne o, ne ben mihraba yürüyeceğiz. Bunu bana bir kez yaptı, Val, bir kez daha yapmasına izin vermeyeceğim.”

“Sana ve Gwen’e yaptı bunu. Üstelik onun ailesi de arkasındaydı. Bayan Seaton’u koruyacak kimse yok. Heathgate, Amery, Greymoor ve Fairly’yi bile tuzağa düşürebiliyorsa, küçük bir kahya ona karşı nasıl durabilir?”

“Sinir bozucu bir konu açtın, Valentine,” diyen kont kaşlarını çatı. Gerçi babam teklifimi kabul etmesi için Gwen’in ailesini tehdit etmişti. Bayan Seaton’un ailesi yoksa o kadar etkilenmeyecektir.”

“Onunla konuş, Westhaven,” diyen Val, ayağa kalktı ve çalan kapıyı açmaya gitti. “Ona aldığı bütün riskleri ve umutsuz bir dükkün vârisini evlendirmek için neler yapabileceğini anlat.” Kapıyı açan Val, kahvaltı masasını taşıyan uşağı içeri aldı.

Kont, çay, tost ve portakal yemek için kardeşine katılırken, onun haklı olduğunu düşündü. Anna Seaton’un zayıf noktaları veya saklayacağı şeyler varsa, bunları ona anlatmalıydı. Zira dükkün bulursa, kullanmaktan kaçınmazdı.

Westhaven, Anna’yla evlenerek iyi bir şey yapacağını hissetse de, bunun dükkün sersemce oyunları ile olmasını istemiyordu.



Westhaven iyileşiyordu. Yavaş da olsa, Douglas’ın uyuması gerektiğini söylemesine uymak zorunda kalsa da iyileşiyordu. Üçüncü gün yağmur durdu. Dördüncü gün kont bütün gece uyudu. Beşinci gün eve dönme konusunda homurdanmaya başladı. Rose’la birlikte ahıra gidip atını tımar ederken, yeğenine babasıyla ilgili hikayeler bile anlatabildi.

Gezinti ne kadar yavaş olsa da, onun için son derece yoru-

cuydu ve kendini derhal yatağa atma isteği uyandırmıştı. Rose’u, anlattığı hikayeleri resmetmeye gönderince, yatağına gömüldü.

Birden bir gariplik hissetti. Sanki eksik, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kıyafetlerini çıkartıp örtüyü açtı. Duyduğu bu histen kurtulamamıştı.

Yeni serilmiş mis kokulu çarşafların üstünde kayarken, *Anna*, diye düşündü. İki veya üç saattir onu görmüyordu. Onun yokluğu zihninde yankılanıyordu. Şehre döndüklerinde, Welbourne’de olduğu gibi yalnız kalamayacaklarını düşündü.

Kadınla birlikte olmak istemek, hatta evlenmeyi düşünmekle aynı şey değildi bu. Bir erkeğin bunları düşünmesi için iyice abayı yakmış olması gerekiyordu.

Dokuz

LORD AMERY’NİN EVİNDE GEÇİRDİĞİ BİR HAFTA, WESTHAVEN’DA BİRTAKIM değişiklikler yapmıştı. Surrey’deyken ellerini kendine saklamış ve bu zoraki disiplinin ilginç ödülleriyle karşılaşmıştı.

Mesela Anna, bir kahyanın patronuna dokunmayacağı gibi ona dokunmuştu. Ona banyo yaptırmış, tıraş etmiş, saçlarını taramış, giydirmiş, soymuş, hatta yatakta onun yanında uyumuştur. Adamın ateşi düşmeye başlar başlamaz, kişisel bakımını başkalarına bırakmıştı.

Westhaven çizmelerini giyerken, dünyaya yeniden geldiğini hissetmişti.

Bu arada kont, kadını yakından izleme fırsatı bulmuş, diğerleriyle olan ilişkisini incelemişti. Onu seyrettikçe, adamın şaşkınlığı artmış, bütün ipuçlarını toplayınca, onun sadece bir kahya olmadığı sonucuna varmıştı.

Kontun şehirdeki evinin yatak odasına giren Devlin St. Just, “O surat neden asık bakayım?” diye sordu. Adamın üzerinde binicilik kıyafetleri vardı. Her zamanki çekiciliğiyle gülümsüyordu.

“Bir bayanı düşünüyordum,” diye cevap verdi kont. Yatağının altında çizmesinin diğer tekini arıyordu.

“Ve de kaşlarını çatıyorsun. Yatağın altında ne arıyorsun, Westhaven? Kadını mı?”

“Kahrolası çizmemi,” dedi Westhaven. “Biraz yalnız kalabilmek için Stenson’u Val’le birlikte Brighton’a gönderdim. O yüzden de kendi işimi kendim görmem gerekiyor.” Kont sonunda çizmesini bulup, oturdu ve gülümsedi. “Ziyaretinizi neye borçluyum acaba?”

“Val sana göz kulak olmam için beni görevlendirdi,” dedi Dev ve yatağın ucuna oturdu. “Milletin hastalığından haberi olmasın diye Stenson’u oyaladığımı söyledi.”

“Suçiçeği geçirdiğim çok belli, en azından soyunukken. O yüzden Stenson’u bir yerlere gönderdik.”

“Dük Hazretleri beni sorguya çekmeye geldi,” diyen Dev dirseklerinin üzerine yaslandı. “Hiçbir şey bilmediğim için hiçbir şeyi açık etmedim. Hayli sinirli görünüyordu. Aranız limoni mi, Westhaven?”

Kravatını arayan kont, “Sanırım sıcakla arası pek iyi değil,” dedi. Kıyafetlerinin nerede olduğunu bilen kahyasını çağırırdı normalde ama Dev yatağının üzerindeyken bu bir seçenek değildi.

“Kıyafetini biraz gevşetse, sıcağa daha kolay dayanırdı,” dedi Dev. “Böyle sıcak bir günün öğlen ikisinde, tam takım giyinmişti. Düşes Hazretleri’nin onu öyle göndermesine şaşırdım.”

Dolabında temiz bir kravat arayan Westhaven, “Orası onu ilgilendirir,” dedi. “Bana yardımcı olur musun lütfen?” Dev yaktan kalktı.

“Eee, nereye gidiyorsun?” diyen adam, iki saniyede kravatı bağladı.

“Maalesef iskeleye,” diyen Westhaven, bu sefer de yeleğini armaya başladı.

Ağabeyinin gardırobun içini kurcalamasını seyreden Dev, “Neden maalesef?” diye sordu.

“Sıcakta oranın kokusu dayanılmaz olur,” diyen kont, dolap tan sarılı yeşilli bir yelek aldı.

“Bu aklıma gelmemiştir. Vâris olunca yapman gerekenleri düşünüyorum da, özellikle de her Salı Dük Hazretleri’nin bağırış çağırışlarına boyun eğmek.”

“Bana katılmak istediğini pek sanmıyorum,” diyen kontun şimdiki amacı kravatına güzel bir iğne bulmaktı.

“Bunu otuz yıl kadar yaşadım,” dedi Dev. Kutudan altın rengi bir iğne aldı. “Böylesine sıcak bir günde iskelenin kokusunu almadan hem de. Sanırım görmezden gelmeme bir çare bulmalıyız. Kıpırdama.”

İğneyi kravata geçirdikten sonra, geri çekilip yaptığı işi inceledi.

“Oldu,” diyerek başını salladı. “Oraya varmadan ceketini giyecek olursan, seni tanıımıyormuşum gibi yapacağım.”

“Bunu yapamazsın. Herkes seni tanıyor.”

“O zaman Düşes Hazretleri’ni kışkırtırım,” diyen Dev kendi ceketini aldı. “Ve senin hasta olduğunu söylerim.”

“Tanrı aşkına, Dev.” Westhaven durdu ve adama baktı. “Bunun şakası bile kötü. Fairly, bazı vakalarda, suçlu geçiren yetişkin erkeklerin kısır kaldığını söyledi. Dük Hazretleri bunu duyarsa, özel hayatımı didik didik eder.”

“Hayır yapamaz. Buna ne ben, ne Val, ne de sen izin vereceksin.”

“Onu zorluyorum,” dedi Westhaven evden çıkarlarken. “Senin sinirli olduğunu düşünüyorsun.”

“O ölmekten korkuyor,” dedi Dev. “Soyunun devam edeceğini bilmek istiyor. Ve de Düşes Hazretleri’ni memnun etmek istiyor.”

“Büyük ihtimalle,” dedi Westhaven. “Bu konuyu kapatalım artık. Sevgili Bridget nasıl?”

“Maalesef bitti,” diyen Dev gözlerini devirerek devam etti. “Beni gözden çıkartmış veya yeni bir gözdesi var.”

“Hangisi? İnsan bazen gizli detayları bilmek istiyor.”

“Bilmiyorum ama büyük ihtimalle Bridget’ı Windsor’da bekleyen biri vardır. İnsan gerçek aşka karşı koyamıyor. Tek ek-siği iyi bir çeyizdi.”

“Windhamlar’dan olduğunu kanıtlarcasına sen üstüne düş-e-ni yapmıştın,” dedi Westhaven. “Sevdiğin kadınla baş edememe yeteneğini Dük Hazretleri’nden almışsın.”

“Belki de onun hak ettiği bir özelliktir bu,” dedi Dev. Morgan’ı elinde kedi yavrusuyla ahırdan çıkarken gören adam, “Merhaba tatlım,” dedi. Genç kız sessiz bir şekilde selam verdi.

“O basit biri mi?”

“Hiç de değil,” diyen Westhaven Pericles’a bindi. O konu-şamıyor ve çok az duyabiliyor. Yani Val öyle olduğunu söyledi. Ama çok çalışkan ve eskilerin gözdesi. Birkaç ay önce kahyamla birlikte geldi.”

“Seninle Amery’lerde olan mı?” diye sordu Dev, sanki bil-miyormuş gibi.

“Evet, ta kendisi,” diyen kont, yaptığı numarayı yemediğini gösteren bir bakış attı. “Val’den öğrenemediğin neyi bilmek isti-yorsun tam olarak?”

“Onu nereden buldun? Benim de bir kahyaya ihtiyacım var.”

“Onu sonsuz cazibemle etkiledim,” dedi Westhaven.

“Evet, çekici birisin,” dedi Dev giderlerken. “Ama flörtçü olmayı göze alamıyorsun.”

Westhaven, anlayışı ve desteği için kardeşine gülümsedi. Ona minnettardı. Bütün öğleden sonra ona eşlik etti. Dev, İrlanda’yla taşımacılık işi yapıyordu. Bu yönden Westhaven’ın hayli işine yarıyordu.

Ahırlara girerlerken, “O özel durumun çözüldüğüne inanılmaz sevindim,” dedi Westhaven. “Stoklarını Fransa’ya ihraç ettiğini bilmiyordum.”

“Korsika neredeyse yarım dünya uzaklıkta olduğundan, Anakara’da atlar için inanılmaz bir talep var. Fransız atlı askerleri Moskova’ya kırk bin civarı at konuşlandırdılar. Daha geçen sene iki bin civarıydı. Dört toynağı ve yuları olduğu sürece Anakara’da alıcı bulabilirim.”

“Ne kadar da girişimcisin. Akşam yemeğinde ne yapıyorsun?” diye sordu Westhaven. “Aslında kahyan olmadığına göre, bir süreliğine ne yapacaksın diye sormalıyım.”

Westhaven, Devlin’in yüzünün bulutlandığını fark etti. Dev savaşa gitmiş ve Tanrı’ya şükür geri dönebilmişti. Ama yarımadadaki savaşta, Yüzyıl Savaşları’nda ve Waterloo’da bulunan her asker gibi ruhun parçalarını anakarada bırakmıştı.

“Zevk Evi’ne gitmeyi önereceksen, gelmek istemiyorum.”

“Ben bir fincan çaydan bahsetmiştim,” dedi kont. “Val’in söylediğine göre, orası eski havasını kaybetmiş zaten. Kafaları çekelim de demiyorum. Sadece Val ve benimle takıl.”

Dev düşünceli şekilde dudaklarını büktü. “Çok cömertsin. Gelecek baharda satılmak üzere hazırlanacak üç atım var.”

“Yerimiz var,” dedi Westhaven. “Bu arada merak ettiğim bir şey var. Yaşamını sadece o hayvanlardan elde ettiğin kazançla mı sürdürüyorsun?”

“Sadece o değil,” dedi Dev. Şimdiye kadar bu kişisel konulardan hiç bahsetmemişlerdi. “İstiyorsan bir ara bütün operasyonla ilgili bilgi veririm sana. Senin bağlantıların sayesinde, benim göz ardı ettiğim bazı şeyleri daha etkin kullanabileceğimize eminim.”

Westhaven baktı ama Dev duygularını kendine saklamayı tercih ediyordu. Bu fikrin sıradan bir hayal olduğunun farkındaydı adam.

“Evet, gerçekten çok sevinirim.”

“Aynı teklifi Val’e da yapabilirsin, biliyorsun,” dedi Dev. “Her yerden müzik aleti ithal ediyor. Ayrıca iki ayrı piyano üreticisi var. Ama işle ilgili sorularla seni zorlamak istemiyor.”

“Val *beni zorlamak istemiyor?*” Ya sen Dev? Sen de mi beni zorlamak istemiyorsun?”

Dev adama baktı ve başını salladı.

“Zaten bir sürü sorumluluğun var. Yenilerini eklemek istemiyoruz.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Westhaven. “Bana sunabileceğiniz tek şey bu mu? Sorumluluk? Rosslare’deki liman konusunda benden bilgili değil misin? Ya da Calais’e gidecek paketleri programlama konusunda?”

“Westhaven, senin yükünü azaltmaya çalışıyoruz, artırmaya değil.”

“Lordum?” diyen Anna yan tarafta dikiliyordu. Güzelim saçını yine o aptal keple kapatmıştı. Kardeşiyle konuşması onu ne kadar şaşırtmış olmalıydı ki, kadını fark etmemişti.

“Bayan Seaton,” diyen kont gülümsedi. “Çok sevgili kardeşim Devlin St. Just’ı tanıtmama izin verin. St. Just bu Bayan Anna Seaton, kahyam, çiçekçim ve ara sıra hemşirem olur kendisi.”

“Lordum,” diyen Anna hafifçe eğilerek selam verdi. St. Just da selama karşılık vererek yarım yamalak gülümsedi.

“Tam bir lord sayılmam, Bayan Seaton. Zira dükalığın yanlış tarafında doğmuşum. Ama en azından Düşes Hazretleri sayesinde tanınıyorum.”

Westhaven kardeşinin gözüne bakarak, “Ben de kendisini evimde yaşamaya davet ettim,” dedi kont. “Tabii kabul ederse.”

Bir süre derin bir sessizlik oldu.

Sonra Dev sırtarak, “Kabul edecek,” dedi. “Buradan atılana kadar.”

“Val’in piyano çalmasına alışman biraz zaman alabilir,” diye uyardı Westhaven. “Ama Bayan Seaton, bu ölümcül sıcakta bile bizimle çok iyi bir şekilde ilgilenir.”

“Lord Valentine’den bahsetmişken,” diyerek araya girdi kadın.

“Evet?” diyen kont, Pericles’ı seyise verdi. Kadının kafasındaki kep çok kötü duruyordu. Biraz da gergin gibiydi.

“Brighton’dan yarın döneceğini söylemiş,” dedi Anna. “Bay Stenson’a başka meşgaleler bulma konusunda da uyarılmış sizi.”

“Stenson’la ben ilgilenirim,” dedi Dev. Önceki kahyamin di-kişle arası pek iyi değildi. O yüzden Bay Stenson’u elbiselerimin başına oturtursam, en az birkaç gün oyalanmış olur.”

“İyi olur. Başka bir şey var mı, Anna?”

“Sanırım akşam yemeğinde iki kişi olacaksınız ve de terasta?”

“Evet, terasta. Bu arada yemekleri beklerken soğuk limonata alabiliriz. Ağabeyimi hangi odaya yerleştirelim?”

“Evin arka tarafında tek bir oda kaldı, Lordum. Akşamdan önce orayı hazırlarız.”

Başını sallayarak onaylayan ve kadının çekilebileceğini işa-ret eden Westhaven, Anna bahçe kapısından geçene kadar gözü-nü ondan ayıramadı. Sonra ağabeyine döndü. Adam da dikkatle kendisini izliyordu.

“Ne?” dedi Westhaven.

“Evlen onunla,” dedi Dev aniden. “Kahya olmak için fazla güzel. Metres olmak için fazla düzgün. Dük Hazretleri’nin baskı-sını kabullenecek bir tip değil ve hayatın boyunca sana mis gibi yatak ve yemek hazırlar.”

“Dev?” diyen Westhaven başını yukarı kaldırdı. “Ciddi misin?”

“Evet. Evlenmen gerek, Westhaven. Seni bu işten kurtarmak isterdim ama imkansız. Bu bayan bence çok uygun. Ortalama bir kahyadan çok daha iyi olduğuna emin olabilirsin.”

“Bunu nasıl anladın?”

“İlk olarak boyundan,” dedi Dev, eve yürürlerken. “Köylüler o kadar uzun olmaz. Ayrıca dişleri de çok güzel. Diksiyonu akıcı. Hem tavırları, hem de teni bir bayana yakışır şekilde. Ellerine baktın mı hiç? Bir bayanı ellerinden tanıyabilirsin. O eller hanımefendi elleri.”

Westhavenhiçbirşeydemedenkaşlarınııçattı.Amery’lerdeyken demek kadına bu kadar dikkat edebilmişti. Kep giymesine ve toz almasına rağmen o bir hanımefendiydi.

Mutfağa girerlerken, “Büyükbabasının ticaretle uğraştığını söylemişti,” dedi Westhaven. “Çiçek yetiştiriyormuş. O yüzden ev böyle çiçekle dolu. Bu arada kilerimiz doludur. En sevdiğim tatlı badem ezmesi. Sen ne istiyorsan, onu da alalım. Benimkileri aşırısan bozuşuruz.”

Westhaven, adama bir avuç kurabiye uzatınca, “Tanrı seni korusun,” dedi Dev.

“Akşam yemeğinde kendimizi şımartabiliriz,” dedi Westhaven. “Sürahi, şeker kasesi ve iki bardak al.”

Dev söyleneni yaptıktan sonra terasa kadar kardeşini izledi. Westhaven her ikisine de koca birer bardak limonata doldurduktan sonra kendisinininkine şeker ekledi.

“Delikanlılığımdan beri limonata içmiyorum,” dedi Dev. “İnsanı ferahlatıyor.”

“Fazladan şeker koyunca daha güzel oluyor. Val kendisinininkine soğuk çay koyuyor. Benimkini denesene.”

“Suçiçeği geçirdiğime göre bir mahsuru yok,” diyen Dev, kardeşinin bardağından içti. “Şu şeker kasesini uzat bakalım.”

Harika bir akşam geçiren iki kardeş, kız kardeşlerinin evlilik olayından, Morelands’teki ev partisinden ve genel olarak İngiliz Hükümeti’nin durumundan bahsettiler.

Akşamın sonunda Westhaven kütüphanede yalnız kalınca, neden daha önce kardeşlerini burada kalmaya çağırmadığını dü-

şündü. Hem kız kardeşlerine daha yakın olur, hem de kendisine arkadaşlık ederlerdi.

Welbourne'deyken Anna ona arkadaşlık etmiş ama eve döndüklerinden beri, bir haftadır yeniden görünmeyen kahya olmuştu. Kont odaya girince, o çıkıyor, adam yemeğe oturunca ortadan kayboluyordu. Adam odasına çekildiğinde, kadın orayı önceden temizleyip toparlamış oluyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve sanki düşünce gücüyle kadını çağırmış gibi, Anna içeri girdi. Üzerinde sadece sabahlığı vardı ve ayakları çıplaktı.



“Anna,” diyen kont, sabahlıklar içindeki kadına bakarak, olduğu yerde dikildi.

Kadın, “Lordum,” diyince, adam kaşlarını çattı.

“Bana unvanımla seslenmen için ne yaptım, Anna?”

“Yalnız olduğumuzdan emin olamadım,” diyen kadın hiç de inandırıcı değildi. “Samimi konuşmanın akıllıca olduğunu da düşünmüyorum.”

“Ah,” diyen adam arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana karşı neden değiştiğini konuşalım mı? Şhregeldiğimizden beri benden kaçırıyorsun. Sakın bunun aksini söyleme.”

“Artık hasta değilsin,” dedi kadın çenesini kaldırarak. “Ve tek başına giyinebiliyorsun.”

“Zar zor,” diye homurdandı adam. “Söyler misin lütfen, benimle aynı odada kalmazsan, sana nasıl kur yapabilir, evlenmeye ikna edebilirim? Hiç adil dövüşmüyorsun, Anna.”

Kadın bitkin bir şekilde adama baktı. Onu daha fazla kızdırmayacak bir cevap düşünüyordu. Onun burada, karanlıkta tek başına olduğunu bilse, tam aksi yöne kaçardı.

Kont ses tonunu yumuşatarak, “Buraya gel,” dedi ve elini uzattı.

“Bundan çekinmiyorsun,” diyen Anna kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kur yapma olayını onaylamadığımı da biliyorsun. Çabalarının boşa olacağını söylemiştim.”

İşin zor yanı, Anna’nın yeni bir pozisyon, yeni bir kimlik ve kaçış planı düşünememiş olmasıydı. Büyükbabasının tüylü ve şişko koyunlarından biri gibi işlerini yapmış, çiçekleri budamış, çarşafı havalandırmış, kendi kendine *yakında* her şeyi halledeceğine, Morgan’a durumu açıklayacağına ve başka işlere başvuracağına söz vermişti.

Aradan bir hafta geçmesine rağmen düşündüklerini yapamamış, koskoca yedi günü, istememesi gereken bir adamı arzulayarak geçirmişti.

“Beni zorlayacaksın, öyle değil mi?” dedi Westhaven, hafifçe gülümseyerek. Masadan kalkıp kadının yanına geldi. “Zaten böyle olmalı.”

Adam kollarını kadına sarınca, Anna sadece başını öne eğdi. Kontun öpücüklerinin, sarılmasının ve kucacağının rahatlığının onu felç edeceğini biliyordu. O, sıcacık, güçlü, diri bir adamdı. Onu çaktırmadan korumaya çalışması, kadın için dayanılmaz bir çekimdi.

“İzin ver sana sarılayım,” diye fısıldadı, “yoksa benimle ilgilenmen için tekrar mı suçüçeği geçirmem lazım?”

“Tekrar suçüçeği geçiremezsin.”

“Aslında geçirebilirim,” diyen adam, yumuşak yumuşak kadının sırtını okşuyordu. “Fairly bunun milyonda bir olduğunu söyledi. Rahatla Anna, sadece seni kollarımda hissetmek istiyorum.”

Adam kocaman elleriyle, kaslarını, kemiklerini okşarken, kadının gergin olması mümkün değildi. Atına dokunduğu gibi ona

sevgiyle dokunuyor, sanki Anna'nın vücudunun söyleyeceklerini elleriyle dinliyordu.

"Daha fazla yemen lazım," dedi kont. "Bana kilo aldırдың ama kendini ihmal ediyorsun."

"Hasta olduğun için kilo verdin," diye düzeltti Anna adamı. Sesi mahmur çıkmıştı. "Ve de hemen durman lazım."

"Nedenmiş o?" diyen adam, kadını şakaklarından öptü. Anna kendini güçlü kollara bıraktı.

"Çünkü çok hoşuma gidiyor. Birazdan beni öpmeye başlayacaksın. Sonra ellerin vücudumda gezinecek ve ben de devam etmeni isteyeceğim."

Kont esprili bir ses tonuyla, "Çok iyi," dedi. Sakin ellerinin aksine, sesinde heyecan vardı. "Seni öpmek istiyorum. Günlerdir sinsi bir kedi gibiydin." Adamın dudakları kadının yanaklarında gezinirken, Anna kendini savunmaya çalışmasının yararı olmadığını fark etti.

"Öpmemelisin," diyen kadın, adama iyice sokuldu. Sanki onu koruyacak olan yine konttu.

"Bence öpmek zorundayım," dedi Westhaven. "Bu kadar çok öpülmeyi isteyen bir kadınla tanışmadım şimdiye kadar." "Adamın dudakları, Anna'nın çenesinde, boynunda geziyordu. Oh, kötü, kötü adam... Anna bir dahaki sefere daha iyi karşı koyacağına dair kendine söz vererek başını arkaya attı. Şimdilik onu kucaklamasına hayır diyemeyecekti..."

Anna kötüydü. Ağabeyi onun inatçı, zalim ve kıymet bilmez biri olduğunu söylerdi. Bunların hepsinin toplamı kötü biri yapıyordu. Kontu bu şekilde yanlış yönlendirmemeli, ona fikir vermemeli, fikir vermekten hoşlanmamalıydı. Ama adam ona dokunduğunda, hissettiği yalnızlık, endişe ve korku uçup gidiyor, beraberinde onurunu, mantığını da götürerek, onu eritip istekle çıldırtıyordu.

“İşte böyle,” diyen adam dilini yavaşça kadının teninde dolaştırdı. “Düşünme, sana zevk vermem, bize zevk vermem için izin ver sadece.”

“Westhaven...” diye fısıldayan kadın hâlâ onu durdurmaya çalışıyordu. Adam onu asla zorlamayacağını, istediği zaman duracağını söylemişti.

Kontun dudakları, dudaklarının üzerine yerleşirken, durmasını istemeye cesareti yoktu.

Anna kendini geri çekmeye, adamın öpücüklerinden, sarılmalarından uzak tutmaya çalıştı ama konu sekse gelince, kendini tutma konusunda tecrübesi yoktu. Vücudunu adaminkine bastırarak boynunu, çenesini okşamaya başladı. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordu.

Adam kalçasını kadına doğru bastırınca, öpüşmeyi bırakan Anna, “Bu olmaz...” dedi. Kafasını adamın göğsüne dayadı. “Birazdan ayıp şeyler yapmaya başlayacaksın.”

“Seninle ayıp şeyler yapmayı çok isterim, Anna.”

“Buna izin veremem. Benim durumumu anlamıyorsun, Westhaven. Bu çok saçma. Hemen bir son vermeliyiz.”

“Birazdan,” dedi adam. “Namusun tehlikede değil, Anna. En azından bu gece. İzin ver de sana zevki tattırayım.”

“Demek ayıp şeyler yapmak istiyorsun,” derken, adamın belini tuttu.

“Eğer istemezsen kıyafetlerimi çıkartmam.”

“Bunun için söz verir misin? Pantolonunu çıkarmayacaksın,” diyen kadın, kafasını kaldırıp, ateşin ışığında adamın gözlerine baktı.

Adamın yeşil gözleri muzip bir şekilde parlıyordu. “Tamam, çıkarmayacağım, söz. Şimdi izin ver, sana sarılayım, seni öpüp zevk vereyim.”

Eğer pantolonunu çıkartmazsa, o zaman iffetsizlik yapmış

olmam, diye düşündü Anna. O zaman onun sert ve pürüzsüz penisine dokunmam ve kendime hâkim olabilirim.

Anna uzanıp adamı öperken, kont onu kollarına alarak, köşedeki masanın üzerine oturttu.

Adam bir sandalye ve diz yastığı çekerek, kadının sallanan ayaklarının altına koydu. “Ayaklarını uzat ve bir yere dayanman gerekirse, bana dayan.”

Sonra adam dudaklarını, kadınınkilere bastırdı. Kalçalarıyla kadının bacaklarının arasına baskı yaparken, dili de ağzının içinde geziniyordu. Kendini Anna’nın bacaklarının arasına iyice yerleştirirken, kadın midesinin altında bir yerde sıcaklık hissetti. Kollarından biriyle Anna’nın sırtını desteklerken, diğer eli geçtiği yerlerde sıcaklık bırakarak vücudunda dolaşıyordu.

“Bana dokun, Anna,” diyen adamın sesi, ısrarcı ve baştan çıkarıcıydı. “Nasıl istersen öyle dokun bana.”

Kadın ellerini adamın göğsüne götürdü ama gömleği ona engel oluyordu. Dudaklarını dudaklarından çekmeden, ellerini gömleğin altından soktu ve kaburgalarına doğru götürdü. Westhaven’ın ılık tenine dokunmak, adını koyamadığı bir rahatlama hissettiriyordu kadına.

Kadın gömleği iyice kaldırıp, elini adamın belinde gezdirirken, “Durma,” dedi kont. Ona bu şekilde dokunmak, teninin tenine değmesi, içinde bir şeyleri harekete geçiriyor, adama ne kadar dokunsa yetmiyordu.

Anna, adamın göğüs ucuna dokununca, “Tanrı aşkına,” diye inledi kont. Kadın biraz duralayınca, adam onun boynunu ısırdı hafifçe. “Bu harika bir his,” dedi Anna. Westhaven kalçalarının açısını değiştirirken, kadın yutkundu. Adamın yaptığı hareketler, kadındaki şehvet duygularını kamçılıyordu.

Kalça hareketlerine devam eden adam, “Benim de çok ho-

şuma gidiyor,” dedi. “Bacaklarını daha çok aç, aşkım, birazdan harika hissedeceksin.”

Adamın söylediklerini idrak edince, dediğini yaptı. Bir yandan da, meraklı elleriyle, adamın göğsünün, karnının ve boynunun hassasiyetini öğreniyordu. Dudaklarını onun tenine değdirmek istiyordu ama şu lanet olası gömleği engel oluyordu.

Kont, dilini kadının ağzına sokmadan önce, “Gömleğini çıkart,” diyebildi Anna. Yavaş yavaş zevkten delirmeye başlıyor, daha çok, daha çok istiyordu. Westhaven gömleğini başının üzerinden çıkarıp atarken bir an için ayrıldılar. Sonra öpüşmelerine kaldıkları yerden hararetle devam ettiler.

Adam elini kadının sırtından çekerek, geceliğini hafifçe sıyırdı.

Anna adama daha da yakın olmak istiyordu. Kont kendini bacaklarının arasına tekrar yerleştirirken, kadın adamı iyice kendine doğru çekti. Az önce onu zevkten deli eden noktayı tekrar bulması için dua ediyordu.

“Bana istediğini yapabilirsin,” dedi adam. “Boşalmak için kendini rahat bırak.” Anna adamın sözlerini fazla düşünmeden, az önceki uyumu bulabilmek için kalçalarını oynatmaya başladı.

Westhaven’ın elleri aşağılara kayarken, “Bulamıyorum...” dedi kadın.

“Ben bulurum,” diye fısıldayan adamın elleri, kadının özel kıvrımlarına daldı. Kontun dokunuşu son derece bilgili, hafif, baştan çıkarıcı ve hatta *çıldırıcıydı*. Sonra elinin açısını değiştirdi. Başparmağı kadının tam *orasına* denk gelmişti.

“Westhaven,” diyen kadın nefes nefeseydi. “...Tanrı aşkına sen ne...?”

Adamın boştaki eli, kadının geceliğinin altından göğsüne doğru çıktı ve meme ucunu bularak, hafif hafif sıktı. Bu kadarı

ona yetmişti. Meme uçlarıyla biraz ilgilenince ve bacak arasını ovuşturunca, kadının vücudu zevkle sarsıldı.

Kendini sessizce kontun vücuduna teslim eden Anna, zevkin doruklarına çıkmıştı. Sonraki sarsılmalar ve titremeler geldikçe, kendini adama doğru itti ve yanağını onun göğsüne dayadı.



Westhaven, sertleşen erkekliğiyle, çılgın bir boğa gibi, kadının ıslak sıcaklığına dalmamak için kendini zor tutuyor ama içgüdüleri bunun doğru zaman olmadığını söylüyordu. Anna'nın tepkileri fazlaca göz ardı edilmiş, kendiyle hiç ilgilenmemişti.

O kadar masumdu ki!

O yüzden kadına sarıldı ve saçını okşayarak bütün dikkatini ona verdi ve sabırsız penisini görmezden geldi.

"Az önce olanları tam olarak anlayamadım," diye fısıldadı Anna.

"Daha önce seni hiç kimse böyle boşaltmadı mı?" diyen Westhaven, kadını şakaklarından öptü. Kadının bakire olduğundan değil ama ona bunu yaşatan ilk kişi olduğundan dolayı kont çok sevindi. Bir koca hakkı olanı alırdı ama bir sevgili zevk verirdi.

"Zevk mi?" dedi kadın sarhoş gibi, "Muhteşem bir zevk."

"Umarım öyledir," dedi kont. Sonra eliyle kadının saçını kulağının arkasına yerleştirip, ona dikkatlice bakarak, "Bayağı zaman olmuştu, öyle değil mi?" diye sordu. Kadının kendinden geçmiş yüzü, kucağındaki incecik ve nazik vücuduyla birleşince, kont kalbinin derinliklerinde ona karşı büyük bir *çekim gücü* hissetti.

Kollarıyla kadını daha da sıktı ve "Aynısından biraz da ben isterdim," diye fısıldadı. "Bana bir iyilikte bulunur musun?"

"İyilik mi?" diyen kadının beyni bir anda çalışmaya başladı.

Zevkten gözü dönmüş adam, “İzin ver üzerine uzanayım,” dedi. “Koltuğa geçelim mi?” Kont herhangi bir itiraz duymayınca, kadını masadan alıp uzun koltuğa yatırdı.

Kadının üzerine doğru uzanırken, “Ne güzel,” dedi.

Üstünde, Tanrı aşkına sonunda onun üstündeydi.

İlk defa yarı çıplak vücuduyla kadını bir örtü gibi sardı. Ona ezmek için son derece dikkatliydi. Dudakları dudaklarıyla buluşup elini göğsüne kaydırırken, kadının, “Harika,” diye inlediğini duydu. Anna da bir yandan kalçalarını oynatarak, yine adama sürtünüyordu.

“Yavaş,” dedi adam kadının kulağını yalarken. “Kıyafetlerimi çıkartmamak için sana söz verdim.”

Eskiden, toy bir delikanlıyken yaptığı gibi iç çamaşırına boşalabilirdi. Ama Anna o sırada adamın pantolonunun önünü açtı ve penisini dışarı çıkarttı.

“Böyle çok daha iyi,” diyen adamın, serbest kalınca isteği daha da artmıştı.

Her ikisi için de uzun ve kötü bir hafta olduğu halde, kont acele etmedi. Kadından öç alırcasına, öpücükleri yavaş ve tatlıydı. Arada sırada vücudunun tüm ağırlığını kadına vererek, penisini Anna’nın beline doğru bastırıyordu. Kadın da kendince öç alıyor, elleriyle adamın sırtını, göğsünü, saçlarını okşuyordu. Kontun göğüs uçlarını sıkınca adam yüksek sesle inledi. Sonra bir ucu ağzına aldı, diğerini okşamaya devam etti. Adam zevkten ölmek üzereydi.

“Aşkım, ben... Tanrı aşkına, Anna...”

Kadın biraz yavaşlasa da adamı bırakmadı. Sonra kalçasını yana doğru döndürerek, adamın üzerine yerleşmesini sağladı. Kollarıyla da vücudunu kendine doğru çekti.

Sonra kontun yanağını öperek, “Hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı. “Üzerime ağırlığını vermen hoşuma gidiyor. Çevremde olman, üzerimde olman.”

Kadının sözleri kadar cüretkar olan ses tonundan da cesaret alan adam, kendini iyice bastırmaya başladı. Anna'nın dili tekrar kontun göğüs ucunu buldu. Adam kadının işini kolaylaştırmak için yay şeklinde duruyordu.

"Ah, Anna, o dudakların... lütfen... *Tanrı aşkına.*"

Kadın bacaklarını adamın beline doladı. Westhaven ağırlığını verirken, Anna da kontun kalçalarını tutup, bastırdı. Sonra adamın sıcacık spermeleri karnının üzerine akarken onu iyice kendine doğru çekti, ta ki adam dirseklerinin üzerinde doğrulup, şöminenin ışığında kadının yüzüne bakana kadar.

Bir dakika boyunca öylece kaldıktan sonra, Anna elini adamın ensesine götürdü ve tekrar üzerine gelmesini istedi. Westhaven onun bu sessiz isteğine uydu ve çok geçmeden sanki yıllardır her gece sevişiyorlarmış gibi ikisi de nefes nefeseydi. Kadın adamın sırtını okşayıp, ellerini saçlarında gezdirdi, sonra kulak memesini dudaklarının arasına aldı.

"Birimizin kalkması lazım," dedi kont. "Seni aday olarak gösteriyorum."

"Memnuniyetle hizmetinizdeyim," dedi Anna. "Ama şu an için bu isteğinizi programa uyduramıyorum."

"Sanırım iş bana kaldı," diyen kont, iç geçirerek, önce kollarının, sonra da ayaklarının üzerine kalktı. Adam kocaman vücuduyla önünde durup, uzun uzun kadını seyredince, Anna bacaklarını kapatma ihtiyacı duydu.

"Kapatma," diyen adamın sesi, istemese de emir verir gibi çıkmıştı. "Lütfen, çok güzel görünüyorsun." Sonra kadının kendini savunmasız hissettiğini fark ederek geri çekildi ve toparlanması için ona zaman verdi. Tekrar döndüğünde, pantolonunu yukarı çekmiş ama düğmelerini iliklememişti. Kadının yerinden kıpırdamadığını, üzerini örtmediğini, bıraktığı pozisyonda kaldığını gören adam sevindi.

“İzninle,” diyen Westhaven, ıslattığı mendiliyle kadını yavaş yavaş sildi. Sonra bunu bir oyun haline getirerek, mendili göbeğinden göğüslerine ve bacak arasına doğru gezdirdi. En sonunda da kalçalarının içini sildi.

Sonra yine, “İzninle,” diyerek, mendili kadının tam bacak arasına tuttu. Anna gözlerini kapattı. Şömine ışığında bile yanaklarının kızardığı anlaşıyordu.

“Anna Seaton,” diyen adam eğilip dudaklarıyla kadının kalbine dokundu. “Seninle şimdiye kadar paylaşmış olabileceğimiz zevkler...” diyen adam cümlesini bitirmeden sustu. Yaşadıkları onu sarsmıştı. Elindeki mendili bir kenara bıraktıktan sonra kadının geceliğini iyice kenara sıyırdı ve tekrar üstüne çıktı.

Kalkıp yatağına gitmeye, kalan son mektuplara dalmaya, kendine bir konyak doldurup balkona çıkmaya hazır değildi. Tamamen karakterinin dışında hareket ediyordu. Yapmak istediği tek şey orada Anna’yla kalıp ona sarılmaktı.

Anna da kollarını konta dolayınca, hislerinin karşılıklı olduğunu anladı. Adamın yanağını öptükten sonra, elleriyle başını omzuna doğru indirdi. Westhaven seve seve ona itaat etti.

Anna’yla olan durum gittikçe karmaşık bir hal alıyordu. Elise ile olsa çoktan kapıdan çıkıp gitmişti. Kadın için bir alışkanlıktı sadece. Şimdi dönüp olayları düşününce, o kadar bile olamadığını anlıyordu adam. Elise bir kere bile kafasını böyle okşamamış, teninde ellerini gezdirmemişti. Hiçbir zaman kalçalarını tutmamış, dudaklarını göğüs ucuna değdirmemişti. Adam istese bile yapacağını sanmıyordu.

Milyon yıl geçse bile bunu ondan istemezdi zaten.

Anna’nın, *bunu istemek zorunda kalmamalıydın*, dediğini duyar gibi oldu. Ama aslında bu düşünceler kendi düşünceleriydi.

Anna farklıydı. Ama tam olarak nasıl farklı olduğunu anlayamamıştı.

“Aşkım?” diyen adam kollarının üzerine kalktı. Sonra Anna’nın yüzüne gelen saçlarını çekti. “Nasılsın? Sestin kesilince merak ettim.”

“Ben... Söyleyecek şey bulamıyorum,” diyen Anna gülümsedi. Beyninden neler geçtiğini tahmin edebiliyordu adam. Bir an önce oradan kalkıp, kendine çekidüzen vermesi ve yaptığı hatadan pişman olması gerektiğini. Ama bunu yapamazdı. Her ikisinin vücudu da zevkten kıvranırken olmazdı.

Kont kadının alnını öptü. “Umarım söyleyecek söz bulamaman olumlu yöndedir.”

“Evet, öyle,” dedi kadın. Sonra da içini çekerek gerindi ve kasıklarını yukarı kaldırarak adamınkine değdirdi.

“Burası değil,” diyen adam gülümsedi ve kadının boynunu gıcıklayarak aşağı kaydı. Sonra dizlerinin üzerine kalktı ve Anna’nın meme uçlarından birini dudaklarının arasına aldı. Kadın adamın başını tutarak iç geçirdi.

“Bir dahaki sefere,” diye mırıldandı adam, “nereden başlayacağımı biliyorum. Çok hassas göğüslerin var, tatlım. İnsana ilham veriyor.”

“Neresi olduğu önemli değil.”

“O ne demek?” diyen adam şaşırarak başını kaldırdı.

“Bir dahaki sefere olmayacak. Bu bir hataydı,” dedi Anna.

Westhaven dikildi. “Bu konuyu konuşmamız lazım ama bunun için giyinik olmalısın.”

“Öyle mi?”

Adam ağırlığını ve sıcaklığını kadının üzerinden çekti. Anna’nın sesinde hayal kırıklığı vardı.

“Evet, öyle,” diyen adam, kadının yanına oturarak geceliğini düzeltmeye başladı. Tam cinsel organına geldiği sırada durdu ve “Hani şu olmayacağını söylediğin bir dahaki sefer geldiğinde, dudaklarımı buraya koyacağım,” dedi. Sonra bacaklarının arasını

avuçladı. “Çok hoşuna gidecek ama benimkinin yarısı kadar bile değil.”

Kadının şaşkın bakışları altında adam geceliğin önünü bağladı. Onun orgazmı yaşamadığı gibi oral seksi yaşamadığını da biliyordu. Ona tattıracağı çok şey vardı.

“Yukarı çık,” diyen kont, Anna’yı oturma pozisyonuna getirdi. Sonra yanına yerleşerek kolunu omzuna attı. Kadın başını adamın göğsüne yaslarken, eli de çıplak kamındaydı.

Westhaven yorgun bir şekilde esnerken, “Ciddi bir konuşma yapacaksak, gömleğimi giymeliyim,” dedi.

“Gerek yok,” dedi Anna. “Bunun bitmesi gerektiğini söylemek o kadar da uzun sürmez.”

“Verdiğin sözü hatırlatırım, Anna,” diyen kont, eğildi ve kadını şakağından öpüp, saçının kokusunu içine çekti.

“Yaz sonuna kadar başka iş aramayacağıma söz verdim,” diye hatırlattı kadın. Westhaven’ın yavaş yavaş kanı çekilmeye başlamıştı. “Fahişen olacağımı söylemedim.”

“İffetinden hiçbir şey kaybetmedin.”

“Ama bu böyle devam ederse kaybederim.”

Westhaven şaşırmıştı. “Seni zorlamayacağım, Anna.”

“Zorlamana gerek yok. Tıpkı bu akşam olduğu gibi, bacaklarımı sana istekle açarım.”

“Böyle bir zevkten neden mahrum kalalım, Anna? Neden tadını çıkartmıyorsun? Geçerli bir sebebin varsa bilemem tabii. Mesela seni başka bir yerde bekleyen bir eş gibi. Ama tek korkun kontlarla kahyaların evlenmeyeceği hurafesiyse, o zaman senden vazgeçmem,” diyen adam yorumunu, kadının boynuna kondurduğu yumuşak bir öpücükle noktaladı.

“Lütfen dudaklarını benden uzak tut,” diyen Anna doğruldu ama koltuktan kalkmadı. “Düşünemiyorum. Öpmeye başladığımda doğruyla yanlış bile ayırt edemiyorum. Amacının bu olmadı-

ğını biliyorum. Ama karşında savunmasız kalıyorum. Ne demek istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok, öyle değil mi?”

“Aslına bakarsan,” diyor kont, kadının başını tekrar omzuna getirdi, “ne demek istediğini biliyorum. Aramızdakilerin bu kadar hızlı gelişmesine ne kadar şaşırdığıma inanamazsın. Ve ben kolay kolay şaşırmam.”

“Tamam, işte,” dedi Anna. “Bu kur yapma olayının devam etmemesi için senin de sebebin var.”

“Sana katıldığımı söyleyemem,” diyor adamın dudakları, kadının şakağını yaladı tekrar. Ama bunu bilinçli olarak yapmamıştı kont. “Benimle evlenmemen için tek bir geçerli sebep söyleyebilir misin? Yoksa kutsal yeminin mi var?”

“Hayır, yok.”

“Sevişme korkun mu var?”

Kadın burnunu adamın omzuna gömerek bir şeyler mırıldandı.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Evli misin?”

“Hayır, değilim.” Kont duymak istediğini duyduğu için kadının sesindeki tereddüdü fark etmemişti.

“Peki, neden o zaman, Anna?” diyor kont, nazikçe kadının kulak memesini ısırdı. “Bunlar benim dişlerimdi, dudaklarım değil, seni uyarıyorum. Birbirimize ne kadar zevk vereceğimizin farkında değil misin? Neden bu oyunu oynuyorsun?”

“Bu bir oyun değil. Kimseye söyleyemediğim bazı durumlar var. Sana bir eş olarak söz vermeme engelleyecek durumlar.”

“Hımm,” diyor lord dikkatle dinlemiş ve kadının ne kadar kararlı olduğunu fark etmişti. “Bana hiçbir sırrını söylemene gerek yok. Ama bana güvenmen için her çabayı göstereceğim, Anna. Bir adam bir kadınla evlenince, iyi günde de, kötü günde de yanında olmalı.”

“Sana sebebimi söyledim,” diyor Anna kafasını kaldırıp adama yakından baktı. “Şimdi beni rahat bırakacak mısın? Bana kur yapmaktan vazgeçecek misin?”

“Söyleyemediğin, sana ağır gelen şeylerin olduğunu bilmek, evlenmemiz gerektiğine daha çok inandırdı beni. Senin yükünü hafifletmek istiyorum.”

Anna, kontun yanağına dokunarak, “Sen iyi bir adamsın,” dedi. Sesi son derece üzgündü. “Ama benim kocam olamazsın. Ben de senin karın olamam.”

“Şimdilik, daha önce anlaştığımız gibi gizli aşkın olmayı kabul ediyorum, Anna Seaton. Ayrıca bana güven duymanı sağlamaya çalışacağım,” diyen kont, kadının avucunu öptü, sonra elini bırakmadan, “Son bir soru, Anna,” dedi. “Eğer bu sözünü ettiğin zorunlulukların olmasa, evlenme teklifimi düşünür müydün?”

Kadının kendisine az da olsa güvendiğini, yaşadıkları şeyler yüzünden yakınlaştıklarını düşünen kont, kadının ona hayır demeyeceğini hissediyordu.

“Evet, düşünürdüm,” dedi Anna. “Ama bu, kabul etmekle aynı şey değil.”

“Anlıyorum,” diyen kont gülümsedi. “Bir düğüm bile, düşesi için çantada keklik diye düşünmemeli.”

Anna, adamın güvenli kollarında, uykuya daldı. Kadının ağırlığını üzerinde hisseden kont, dudaklarını, Anna’nın şakağından çekmeden kucağına aldı ve odasına götürdü. Bir dahaki sefer olmayacak diyen bir kadına göre, her şeyi bitirmek için son derece gönülsüz olduğu aşıkardı.

Bu iyiye işaret, diye düşünen adam, kadının alnını öperek, yatağına yatırdı. Şimdi yapması gereken şey, kadının güvenini kazanıp sırtında taşıdığı yüklerin ne olduğunu öğrenmekti. O bir kahyaydı, Tanrı aşkına, sorumlulukları ne kadar karmaşık olabilirdi ki?



Anna, ertesi sabah, içinde tatlı bir duyguyla uyandı. Yaşadıklarından pişman değildi. En önemlisi içinde bir ümit taşıyordu artık.

Westhaven’la düşman olmadan kendini bu durumdan bir şekilde kurtarabileceği ümidi. Kont dediği şeyleri yapıyordu: Ona zevk veriyordu, hem de en çılgın hayallerinin ötesinde. Öyle bir zevk ki, adamdan ayrıldıktan sonra bile anılarıyla yaşayabileceği gibi. Ayrılmalarının kötü olmamasını umuyordu. Böylece anıları tertemiz kalabilirdi.

Ve o ümidin altında bir yerlerde, mantığa ve görevlere aykırı olsa da, kendine bile itiraf edemediği başka bir ümit yatıyordu: Belki de onu bırakmak zorunda kalmayacağı ümidi, ne bu yazın sonunda, ne başka bir zaman. Onunla evlenemezdi, bunu kabul ediyordu. Ama belki de başka bir seçeneği olurdu.

Anna, doğası gereği akıllı başında bir kadındı. O yüzden, bu soruları başka zamana bırakmaya kendini zorlayarak yataktan kalktı, giyindi ve güne başlamak için hazırlandı. Ama gecenin anıları onu o kadar meşgul ediyordu ki, dantel keplerinden giymeyi unutmuştu.

Morgan’ın eteklerine yapışmış samanları da fark etmeyen Anna, kontun limonatasına şeker koymayı bile neredeyse unuttuyordu. Onu tekrar görmek için heveslenmese de, adamın görüntüsü gözünün önünden gitmiyor, onu tekrar öyle görmek için ölüyordu.

Adam ve kur yapma hakkındaki fikirleri kadının canını sıkıyor da değildi.

Tam o sırada, uşak, “Mektubunuz var, hanımım,” dedi. Yorkshire vadisinin ıssız bir otelinden atılmış olan bu mektup, kadının bütün neşesini kaçırdı.

“Teşekkürler, John,” diyen kadın mektubu alarak, her zamanki sakın haliyle, özel oturma odasına doğru yollandı. Genelde kapısını pek kapatmazdı, zira hizmetçilerin fazla özel hayatı olamazdı ama dindarlık taslayan Bay Stenson’un parmağını bile içeri uzatmasına izin vermezdi.

O yüzden mektubu okumadan önce kapısını kapattı, hatta kilitledi. Sonra koltuğa oturarak cesaretini kırmaya çalışan soğuk şömineye baktı.

Oyalanmanın anlamı olmadığını düşünen kadın, zarfı dikkatlice açtı ve yazılan tek cümleyi okudu:

Dikkatli ol, yerini öğrenebilirler.

Şükürler olsun, sadece tek bir cümle yazıyordu. Anna mektubu birkaç kere okuduktan sonra, hem mektubu, hem zarfı küçük parçalara ayırdı. Sonra bir kağıdın içine sararak gece yakmak üzere şömineye attı.

Dikkatli ol, yerini öğrenebilirler.

Bu sadece bir uyardı. Onların da emin olmadığı belliydi. Yani yerini öğrenebilirlerdi de, öğrenemeyebilirlerdi de. Ayrıca yer neresiydi? Güney İngiltere mi? Londra mı? Mayfair mi? Westhaven'ın evi mi? Olasılıkları düşünen kadın, Londra'ya kadar takip edilmiş olabileceği kanısına vardı. Belki de kahyalık yaptığı ve Morgan'ın da yanında olduğu biliniyordu.

Yine de, sonuç olarak, felaket çok yakındaydı ve yaz sonuna kadar kontla cilveleşme hayalleri suya düşmüştü. Anna araştırma-larını düzenledi ve Morgan'la Manchester'a geçerken başvurduğu ajansın önerdiği üç yeri işaretledi. Bath'daki iş de, Bristol'deki de fena sayılmazdı. Liman şehirleri her zaman daha iyi olasılıklardı.

Anna'nın akli, istem dışı olarak, izlerini kapatmaya çalışan bir insanın-ki gibi mantıklı şekilde düşünmeye başlamıştı. Dadı Fran'den ayrılmak, Morgan'ı yeniden taşınmaya zorlamak ve konttan ayrılmak için acıtsa da, onu bulmaya çalışan kader çok daha fazla acıtacaktı, hem de daha uzun bir süre.

Odasına bakıp, yanında getirdiği eşyalara ve sonradan Londra'da edindiklerine baktı. Onu ele verecek hiçbir şeyi arkasında bırakmamalıydı. Ama bir yerden ayrılırken, yanına fazla şey alamıyordu.

Bunu daha önce iki kere yapmıştı. Morgan'ı da uyarması gerekiyordu. Olayların bu şekilde gelişmesinden o da hiç hoşlanamayacaktı. Ama Anna onu suçlayamazdı. Burada, kontun evinde, ona sağır bir ucube gibi davranılmıyor, diğer hizmetçiler onu koruyordu.

Bu şekilde yaşanmazdı ama Anna düşününce başka bir yol göremiyordu. İngiltere'de saklanacak yer kalmayınca, Amerika'yı değerlendirebilirlerdi. Ama Anna, evden o kadar uzağa gitmekten nefret ederdi.

"Pardon, hanımım," diyen bir ses duyunca Anna irkildi. Uşak John kapıda sırtarak duruyordu. Neyse ki onu çağıran kont değildi. "Öğle yemeğine geliyor musunuz, yoksa tepsi mi getireyim?"

"Şimdi geliyorum," diyen kadın adama gülümsedi. "Bana bir dakika izin ver."

Anna yazma işini tamamlayıp, kağıdı küçük el çantasına koydu. Evdekilerin, ajansa başvuracağından haberleri olmasına gerek yoktu. Ne üzgün olduğunu, ne yakında gideceğini bilmemeliydiler. Westhaven ona ne söz vermiş olursa olsun.

Öğle yemeğini yiyen kadının içini buz kaplamıştı adeta. Kendini çok ümitsiz hissediyordu. Son birkaç aydır, işini başarıyla yapmış, evin çehresini değiştirmişti. Stenson dışında, evde çalışanlar da çok değerli insanlardı. Adam da en azından görevlerini harfiyen yapıyordu. Hepsi dürüst, yalansız dolansız insanlardı. Zaten kendisi gibi biri uzun süre onların içinde kalamazdı.

Anna, masadan kalkarken, "Morgan, bir dakika benimle gelirmisin?" dedi.

Morgan başını salladı. Anna genç kızın koluna girerek, yalnız kalabilecekleri tek yer olan arka bahçeye götürdü. Terasa geldiklerinde Anna, Morgan'ın tam karşısına geçti.

"Büyükkanneden mektup geldi," dedi Anna yavaş bir şekilde.

“Londra’ya kadar izlenmiş olabileceğimiz konusunda beni uyar-
mış. Yola devam etmemiz lazım, Morgan. Hem de çok yakında.”

Morgan, önce büyükannesinden haber geldiği için aydınlan-
mış, sonra da kötü haberi duyunca bulutlanmıştı. Genç kız üzgün
bir şekilde başını salladı.

“Ben de buradan gitmek istemiyorum,” dedi Anna. “Başka
seçeneğimiz olsa gitmezdim ama olmadığınızı biliyorsunuz.”

Morgan kadına baktı. Elini yumruk yapmıştı.

“Savaş,” dedi genç kız dudak hareketleriyle. “Gerçeği söyle.”

“Neyle savaşayım?” dedi Anna. “Kime gerçeği söyleyeyim?
Mahkemeye mi? Mahkemeler yaşlı adamlar tarafından yönetili-
yor, Morgan, ve kanunlar bizi korumuyor. Ayrıca yakalanırsak,
mahkemeye gitme şansımız bile olmaz, biliyorsunuz.”

Morgan yine sessiz bir şekilde, sadece dudak hareketleriyle
konuştu. “Daha değil. Bu kadar çabuk değil.”

Anna içini çekerek, “Aylar oldu,” dedi. “Zaten hemen gitme-
yeceğiz. Lord Hazretleri’nden referans mektubu almam lazım.
Ve de başka bir iş bulmamız gerek.”

“Bensiz git.”

Anna başını sallayarak, “Sensiz gitmem,” dedi. “Bu çok saç-
ma olur.”

“Ayrılalım,” diye ısrar etti Morgan. “Sadece birimize ihtiyaç-
ları var.”

Anna şok olmuş bir şekilde Morgan’a baktı. Genç kız son
cümleyi fısıldamıştı. Neredeyse normal bir konuşma sesiydi bu.

“O kişinin sen olmasına izin veremem,” diyen Anna kıza
sarıldı. Onun konuşmasını engellemek istemiyordu. “Gerekirse
ikimiz birlikte savaşırız.”

“Lord Val’e söyle,” dedi kız. “Konta söyle.”

“Lord Val’e da, konta da güvenemeyiz. Onlar da erkek so-
nuçta. Bilmem fark ettin mi?”

“Fark ettim,” diyen Morgan’ın yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. “Yakışıklı erkekler.”

“Morgan Elizabeth James, kendinden utanmalısın,” dedi Anna gülümseyerek. “Yakışıklı olabilirler ama kanunları değışti remezler. Onlardan kanunları yıkmalarını isteyemeyiz.”

Kafasını Anna’nın omzuna yaslayan Morgan, “Bundan nefret ediyorum,” dedi. Sonra da, ablasının dudaklarını görebilmesi için başını kaldırdı. “Büyükanmemizi özlüyorum.”

“Ben de,” diyen Anna kardeşine sarıldı. “Onu yeniden göreceğiz, sana söz veriyorum.”

Morgan kafasını sallayarak geri çekildi. İki yıldan fazladır bu durumdaydılar. Güya bir şeyler düşünene kadar böyle kaçacaklardı. Ama iki yılda üç iş değıştirmişler, binlerce kilometre yol kat etmişler ve hâlâ bir şeyler düşünememişlerdi. Bu yaşta, Morgan gibi bir kızın – sağır ve dilsiz de olsa – güzel kıyafetler giyip, balolara gitmesi gerekirken, o, yerleri süpürüyor, kovalarla kömür taşıyor, yatak çarşafı değıştiriyordu.

Anna onun gidişini seyretti. Hem kardeşinin, hem kendisinin hissettiğı hayal kırıklığı, taş gibi midesine oturmuştu. İki yıldır evden uzak olmak, zarar vermek isteyen insanları kollamak için arkaya bakmak çok zordu. Bu kadar uzun süreceğini sanmamıştı. Genç kadın kim bilir kaç yıl daha böyle kaçacağını, saklanacağını ve önemsedii insanları arkada bırakacağını düşününce çok kötü oldu.



“KAHYAN SIR SAKLIYOR.”

Dev kendini kütüphanedeki koltuğa attı, çizmelerini çıkarttı ve gerindi. “Üstelik hemşirelik yapmak için de fazla güzel bir kahya.”

“Hemşireler çirkin mi olmalı?” diyen Westhaven, elindeki kalemi bıraktı. Dev, Val’den farklı bir ev arkadaşıydı. Dev kendini saatlerce müzik odasına atıp, kimseye zarar vermeden öylece durmuyordu. Adam evin her yerindeydi. Bir bakmışsım bir kitapla kütüphanede, bir bakmışsın mutfakta aşçı ve Dadı Fran’le flört ediyor. Saatlerce at binse de, kardeşinin işlerine burnunu sokacak vakti buluyordu.

“Hemşireler çirkin olmalı,” diyen adam gözlerini kapattı. “Metresler güzel olmalı. Kahyalar da güzel olmamalı ama senin Bayan Seaton’a bir bak.”

“Ellerini uzak tut.”

“Uzak mı tutayım?” diyen Dev başını kaldırıp kardeşine baktı. “Kahyandan mı?”

“Evet, Dev, ondan uzak dur ve bu bir rica değil.”

“Dükalık havalارına mı girdik?” dedi Dev tekrar gözlerini kapatıp. Ellerini göğsüne koydu. “Emir vermene gerek yok. Ona Windhamlar’ın evinde çalışan biri gibi davranacağım.”

“Devlin St. Just,” diyen Westhaven çizmesini yere vurdu. “Windsor’da her şeyden habersiz bir adamla nişanlı olan kahyanla kırıştırmıyor muydun sen?”

“Aynen öyle,” dedi Dev, gözleri kapalı şekilde başını salladı. “Ve onurumu düşününce o oyuncağı kaldırmak zorunda kaldım.”

“Nasıl bir onur bu? Bir centilmenden neler beklendiğini anlıyorum ama kahyalarla oynaşma kısmını anlayamadım.”

Dev “Geçen gece kitap almak için buraya geldiğimde, sen gayet güzel yapıyordun o işi,” diyerek tek gözünü açtı.

“Anladım.”

“Koltukta,” diye ekledi Dev. “Yani yaptığınız âlemin yerini tam olarak söylemem gerekiyorsa diye dedim.”

“Âlem yapmıyorduk.”

“Tam olarak ne yapıyordun?” diyen Dev kaşlarını çattı. “Onu ısıtmaya mı çalışıyordun, dilinle dişlerini saymaya mı, yoksa ata nasıl binileceğini öğretmeye mi? Bana sevişiyormuşsunuz gibi geldi.”

“Sevişmiyorduk,” diyen kont ayağa kalkıp şömineye doğru gitti. “Ona yakın bir şeydi ama tam olarak o değildi.”

“Sana inanıyorum,” dedi Dev. “Tabii bu her şeyi değiştiriyor.”

“Dev...”

“Gayle...” diyen adam ayağa kalktı ve elini kardeşinin omzuna koydu. “Sana böyle zevkleri çok görecektir değilim. Ama ben seni görebildiysem ki sadece birkaç gündür ayakaltındayım, herkes görebilir.”

Ağabeyinin ne demek istediğini anlayan Westhaven başını salladı.

“Bayan Seaton’la birbirinize ne yaptığınız beni ilgilendirmez ama kapıyı kilitlemeyi unutacak kadar kendini kaybettiysen, işte orası önemli.”

“Unutmadım...” dedi Westhaven yüzünü avuçlayarak. “Evet, unuttum. Ama bu sürekli yaptığımız bir şey değil. Sürekli yap-

mayı da düşünmüyorum. Ama yapacak olursam, bir dahakine kilitlerim.”

“İyi plan,” dedi Dev sırtarak. “Seni böyle salakça konuştu-
rup, herkesin göreceği yerde pantolonunu indirtebiliyorsa, kadı-
na hakkını vermek lazım.”

“Gecenin bir yarısı, kendi kütüphanemde herkesten uzak ola-
bileceğimi düşünmüştüm.”

Dev’in yüzü ciddileşti. “Herhangi bir yerde herkesten uzak
olabileceğini düşünebiliyor musun? Öncelikle, Dük Hazretleri ça-
lışanlarının yarısını satın almış ve diğer yarısını da her an alabilir.
Diğer yönden, son derece gözde bir bekarsın. Senin yerinde olsam,
evim de dahil olmak üzere, hiçbir yerde yalnız kalamayacağımı
düşünürdüm.”

Derin bir nefes alan Westhaven, “Haklısın,” dedi. “Haklı ol-
duğunu biliyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Dikkatli olaca-
ğız, söz.”

“Sen dikkatli ol. Bugün erken saatte, odamın balkonuna çık-
mıştım. Senin kahyayı, sağır Morgan’la hararetli bir tartışmanın
ortasında yakaladım. Bayan Seaton kızı, senin ve Val’in güve-
nilmez insanlar olduğunuz, kanunları çiğneyemeyeceğiniz konu-
sunda uyarıyordu. Bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Bunu takdir ediyorum ama konuşmanın ortasından alınan
birkaç cümleye göre hareket edemem. Bazı kasabalarda halk
içinde baston sallamak bile suç sayılıyor.”

“Hizmetçinin konuşamadığından emin misin?” diye bastırdı
Dev. “Bayan Seaton’un referansları kimlerdi?”

“Mantıklı sorular soruyorsun, tamam ama Bayan Seaton’un
evle ilgili harikalar yarattığını sorgulamazsın herhalde.”

“O konuya diyecek bir şey yok,” dedi Dev. “Ama seninle
kütüphanede buluşuyor aynı zamanda.”

“Şimdi de onunla evlenme mi diyorsun?” diyen Westhaven
espri yapmak istemişti ama sorunun ciddiyetini sonradan fark etti.

“Dün geceye bakılırsa, onunla evlenmek zorunda kalabilirsin,” diye cevabı yapıştırdı Dev. “Diyeceğim şu: Dük Hazretleri öğrenmeden önce, gerçekten kiminle oynadığını bul.”

Bu tartışmadan sonra söylenecek bir şey olmadığını düşünen Westhaven, kütüphaneden çıkarak Anna’yı bulmaya gitti. Onu mutlaka görmeliydi. Kont, genç kadını özel oturma odasında buldu. Anna kalkıp selam veremeden, adam kapıyı arkasından kapatmıştı.

“Keşke bunu yapmasaydın,” diyen adam, kollarını kadına sardı. Anna hemen silkindi.

“Keşke sen de *bunu* yapmasaydın,” diye homurdanırken, onu öpmemesi için yüzünü çevirdi.

“Sana sarılmamı istemiyor musun?” diyen Westhaven, kadını yanağından öptü.

“Kapıyı kapatmanı ve herkesin görebileceği zamanlarda beni rahatsız etmeni istemiyorum,” dedi kadın, dişlerini sıkarak. Kollarını indiren adam, şaşırması şeklinde kadına baktı.

“Neler oluyor?”

“Neler mi oluyor?” diyen kadın, kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Dün gece rahatsız etmemi istiyordun, Anna Seaton. Ayrıca işverenin seninle birkaç dakika özel konuşmak isteyebilir. Dev öğle yemeğinden sonra seni ve Morgan’ı tartışırken gördüğünü söyledi. Seni üzen bir şey mi var? Dün gece bahsettiğin şeyler mi?”

“Bu kadar bilgi için bile size güvenmemeliydim,” diyen Anna kollarını indirdi. Başka bir iş arayacağını biliyorsunuz, Lordum. Söz verdiğiniz referans mektubunu yazdınız mı acaba?”

“Yazdım. Val gelmediği için masama koydum. Yaz sonuna kadar kalacağına dair söz vermiştin. Sözü bu kadar çabuk mu çiğniyorsun, Anna?”

Kadın arkasını dönerek cevabını vermiş oldu.

“Ben hâlâ buradayım.”

“Anna...” diyen kont, kadına arkadan sarıldı. “Senin düşmanın değilim.”

Anna başını sallayıp, arkasını döndü ve yüzünü adamın boğazına gömdü.

“Ben sadece... Üzgünüm.”

“Son derece haklısın,” diye mırıldanan kont, kadının sırtını okşadı. “Sıcak herkesi etkiliyor. Ayrıca ben bütün hafta hasta yatarken, sen hep ayaktaydın.”

Anna ona karşı çıkmadı ama derin bir nefes alarak geri çekildi.

“Seni üzmemek istemedim,” dedi kont gülümseyerek. Tam Anna ona gülümserken kapı açıldı.

Bir anda kapıyı açan Stenson, “Özür dilerim, Lordum,” dedi ve kibirli bir ifadeyle Anna’ya bakarak, kapıyı geri kapattı.

“Of, Tanrım,” diyen kadın kendini koltuğa bıraktı. “Bir bu lazımdı.”

Kont şaşkınlıkla Anna’ya baktı. “Sana dokunmuyordum bile. Aramızda en az yarım metre vardı. Üstelik hatalı olan Stenson’dı. Kapıyı vurması gerekiyordu.”

“Hiçbir zaman çalmaz,” diyen Anna iç geçirdi. “Dokunmuyorduk ama bir kahyayla işverenin baktığı gibi bakmıyorduk birbirimize.”

“Sana *gülümsediğim* için mi?”

“Ben de gülümsüyordum. Bu bir kahyanın gülümsemesi değildi.”

“Sadece bir gülümsemedi.”

“Baş erkek hizmetçiye ihtiyacın var, Westhaven,” diyen Anna kalktı.

“Kahrolası kapıya herhangi bir uşak bakabilir. Neden birini daha besleyeyim?”

“Çünkü baş erkek hizmetçi o soytarıya haddini bildirir, dükün parasındansa sana sadık olur ve diğer çalışanları hizaya sokar.”

“Hakkın var.”

“Ya da sadece Stenson’dan kurtulabilirsin,” dedi kadın. “Veya kardeşin gezerken sürekli onunla gönderebilirsin.”

“Stenson buralarda olduğuna göre, Val da uzakta olamaz.”

“Onu özledim,” dedi Anna. Sonra böyle bir cümle kurduğu için pişman oldu ama bir kere ağzından çıkmıştı.

“Ben de,” dedi Westhaven. “Onun müziğini, pervasızlığını ve esprilerini özledim... Dev neler yapıyor bu arada?”

Anna kapıya doğru gitti ve cevap vermeden önce ardına kadar açtı.

“Gayet iyi,” derken bir yandan da çiçeklere bakıyordu. “Pek fazla uyumuyor ve belli bir düzeni yok.”

“Yakında olur,” dedi kont. “Lord Valentine dönünce bana haber verir misin?”

“Buna gerek yok,” diyen Val odadan içeri girdi. “Ben döndüm ve bu yüzden de son derece mutluyum. Seyahat için fazla sıcak. Üstelik Stenson geceleri yolculuk etmek istemedi. Kendini pek hizmetçi gibi görmüyor bana sorarsan. Ama bir ara berbat bir çizmeyi temizledi.”

“Hey, sen,” diyen Westhaven, kardeşini kendine çekerek sarıldı. “Artık tavşan gibi oradan oraya koşmak yok. Senin müziğin olmadan ne yapacağımızı bilemiyoruz. Moralimizi düzeltmek için yaptığın garip espriler de cabası.”

“Artık gezmeyeceğim,” dedi Val geri adım atıp. “En azından sıcaklar bitene kadar. Aslında Bayan Morgan’ı arıyordum.”

“Mutfakta olabilir,” dedi Anna. “Ya da ahırda kitap okuyordur. Akşam yemekleri geç yendiği için, önceki saatlerde boş oluyor.”

“Val?” diyen kont, kardeşi odadan çıkmadan onu kolundan yakaladı. “Haberin olsun, sen yokken, Dev’e bizimle yaşamasını teklif ettim. Evindeki yardımcısı gitmişti ve burada da yeterince oda var.”

“Devlin burada mı?” diyen Val sırttı. “Tanrı aşkına, bu harika bir fikirmiş, Westhaven. Bu sıcak yüzünden şehirde tıklılıp kalırsak, harika bir arkadaşımız ve bize çok iyi bakan Bayan Seaton varken, hiçbir şey umurumuzda olmaz.”

Sözlerini bitiren Val odadan çıktı. Anna ve kont arkasından gülümseyerek bakıyorlardı.

“Sağ salim geri dönmesi çok iyi,” dedi Westhaven.

“O zaman terasa üç kişilik akşam yemeği hazırlatıyorum,” dedi Anna, tam bir kahya edasıyla.

“Evet, üç kişilik. Bu arada seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum.”

“Akşam yemeği dışında mı?”

“Evet, öyle,” diyen kont kapıya doğru baktı. “Willow Bend için mobilyalar ısmarladım. Ama perde, halı falan da almak lazım. Bu işlerle ilgilenir misin diyecektim.”

“Onları benim ısmarlamamı mı istiyorsunuz? Bunlarla anneniz veya kız kardeşleriniz ilgilenmek istemez mi?”

“Düşes Hazretleri şehirle Morelands arasında mekik dokuyor ve yaz partilerine hazırlanıyor. Kız kardeşlerim bu konuda pek tecrübeli değiller ve de böyle bir işte onlarla çalışacak sabrım yok.”

“Ama Lordum, sonuçta orada onlardan biri yaşayacak. Benim zevkim hiç tanışmadığım bayanlarla uyuşmayabilir.”

“Hiç sanmam,” dedi kont gülümseyerek. “Senininki çok daha iyi.”

“Böyle şeyler söylememelisiniz,” dedi Anna. “Bir centilmene yakışmıyor.”

“Bir ağabey olarak konuştum. Üstelik bu bir gerçek. Ben bile somon rengiyle morun uymayacağını biliyorum. Ama kardeşlerime göre bunda bir sakınca yok. Ayrıca onlar beni canımdan bezdirirler. Oysa senin bir evi yuvaya çevirme konusundaki tecrübe-

lerini ve bunları hiç yardım almadan başardığını biliyorum.”

Anna çenesini yukarı kaldırarak, “Tamam, ben bu görevi üstlenirim,” dedi. “Ama ortaya saçma bir şey çıkarsa karışmam. Ne tarz mobilyalar ısmarladınız?”

“Neden bunu kütüphanede konuşmuyoruz?” diye sordu kont. “Sana liste hazırlar, kabataslak bir şeyler çizerim. Seninle bu konuda tartışırken, bizi bütün hizmetçiler ve kardeşlerim de duymamış olur böylece.”

“Bana aşçıyla konuşmam için birkaç dakika verin. Sonra yanınıza gelirim.”

“Yirmi dakika diyelim.” Kont cümlesini bitirdikten sonra yuvarı odasına doğru yollandı. Stenson’u orada bulacağına emindi.

Kapıyı çalmadan odaya giren kont, adamı tuvalet masasının köşesine asılı kravatını koklarken buldu. “Bay Stenson? Benim odamda ne işiniz var

“Sizin yardımcınızım, Lordum,” diyen adam eğilerek selam verdi. “Sizin odanızda olmam çok doğal.”

“Sen burayı bırak da, Lord Val ve Albay St. Just’la ilgilen.”

“Bay St. Just mı?” diyen adamın ses tonu, *O piç mi?* der gibi çıkmıştı. Dev olsa adamın ağzının payını güzelce verirdi. Westhaven kapı çalmadan içeri girmekle ilgili birkaç uyarıda bulundu ve sonra çıktı.

Kütüphaneye döndüğünde, Willow Bend için seçtiği mobilyaları listelemeye başlamadı. Üst katlardaki bütün oda kilitlerinin değişmesi ve sadece iki set anahtar yapılması için emir yazdı. Biri kendi ve kardeşleri, biri de kahyası için.

Tanrı aşkına, kravatını koklamak da ne oluyordu? Stenson neler karıştırıyordu acaba?

Westhaven, iki saat boyunca Willow Bend hakkında kahyasıyla birlikte ayarlamalar yaparken, Stenson’la ilgili soruyu unuttu. Sonra kardeşleriyle son derece hoş bir akşam yemeği

yiyecek kont, Victor öldüğünden beri birlikte yemek yemediklerini fark etti.

Konyak ve çikolataya geçmek üzereyken, “Siz ikiniz atlarla ilgili olarak bana yardım eder misiniz?” diye sordu Dev.

Kadehini burnunun altında tutan Val, “Eğer ısrar ediyorsan, elbette,” dedi. “Gerçi ta Brighton’dan buraya at binmek, bayağı yorucuydu.”

“Ben katılmak isterim. Hava daha ısınmadan, hafif bir egzersiz Pericles için de iyi olur. Madem yarın erken kalkacağız, o zaman hemen yatmak lazım,” diyen Westhaven ayağa kalktı. “Evet, beyler. Bu arada, Stenson’u meşgul ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçi verilen işlerden hiç memnun olmadı, o ayrı.”

“Gömlüklerim memnun olacak,” dedi Dev.

“Ben de Bay Stenson’u boş bırakmamak için, Brighton’dan buraya kadar olan bütün çamurlara saplandım.”

“Sizin gibi kardeşlerim olduğu için çok şanslıyım,” diyen Westhaven, onları gülümserken bırakıp çıktı.

“Bana doğruyu söyle,” dedi Dev ve sürahiyi küçük kardeşine doğru itti. “Westhaven’a iyi geleceği için ata binmeyi kabul ettin, öyle değil mi? Tıpkı kahyasının ona iyi geldiği gibi.”

Val gülümseyerek bardağıyla oynamaya başladı. “Kısa bir süre için olsa bile, burada olmak, birlikte yaşamak hepimize iyi gelecek. Bu arada gecenin serinliğinde burada fazla mı oturduk ne?” diyen Val ayağa kalktı ve en büyük ağabeyine bakarak, “Ay ışığında dolaşalım mı?” diye sordu.

“Kardeşim,” diye sınıttı Dev, “Seninle ilgili dedikodular duydum.”

“Hiç şüphe yok,” dedi genç adam hemen. “Seninle ilgili söylenenlerin yanında solda sıfır kalır.”

“Ve o dedikodu genellikle doğrudur,” dedi Dev utanmadan. Ahırlara yaklaşmışlardı. “Şimdi neden gecenin bir yarısı burada dolaşıyoruz?”

Val döndü ve ay ışığında dikkatle kardeşine baktı. “Başkaları duyabileceğinden, sana, Bayan Seaton ya da onun Westhaven ile olan durumu hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmamamı hatırlatmak isterim. Dükün onun son metresine neler yaptığını biliyorsun.”

“Elise hakkındakileri duydum. Peki, sen Westhaven ile Bayan Seaton arasındaki durumun farkında mısın?”

“Onunla evlenmeyi düşünüyor,” dedi Val. “Ya da bence öyle. Fakat birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlar.”

“Bence bundan biraz daha fazla,” dedi Dev çenesini kaşıyarak. “Dün gece kütüphanede onlara rastladığımda güya veraset üzerinde çalışıyorlardı.”

“Evet, sorma. Ben de öğleden sonra oturma odasında karşılaştım. Kapı açıktı. Elleri ortadaydı ama birbirlerine bakışları... İnsanın aklına sersem aşıkları getiriyordu.”

“Dük Hazretleri tetikte olacaktır,” diye içini çekti Dev.

“Dük Hazretleri,” diye karşılık verdi Val, “bundan haberdar olmasa iyi olur, eğer Westhaven’ın ilgisini tamamen kaybetmesini istemiyorsan.”

“Gayle bu kadar aptal olamaz fakat kesinlikle son derece inatçı olacaktır.” Dev samimi bir şekilde kolunu Val’in omzuna attı. “Kahretsin, bu çok eğlenceli olacak değil mi? Gerçi Westhaven’ın flörtte çok iyi olduğundan emin değilim. Kızın kalbini dükü şüphelendirmeden kazanması gerekecek. Ve biz de bunu ön koltuktan izleyeceğiz.”

“Şanslıyız,” dedi Val. “Bir şey üzerinde çalışmak, kendini kabul ettirmenin en kolay yoludur değil mi?”

Dev’in yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. “Bu, dünyadaki karasevdaı erkekler arasındaki en yaygın yanlış anlaşılımdır. Ya aşık kadınlar? Onlar da bizi sersemletirler, bilirsin...”



“Bu bir konuşma tüpü,” diye açıkladı Val. Morgan kaşını kaldırarak ona baktı. Val de ona güven verici bir bakışla karşılık verdi. “Birçok hasta Brighton’a deniz havası almaya gelir,” diye devam etti. “Burada bu kadar fazla hastane olmasının nedeni bu. Birkaç doktorla senin duyma problemini görüştüm, aynı zamanda Fairly’ye de haber verdim. Her ne kadar sağırılık üzerine uzman olmasa da, yine de seni muayene etmek istiyor.”

Morgan hissettiklerini bakışlarına yansıtmamaya çalışıyordu fakat sözcüklerle yapamadığını gözleriyle ifade etmeye alışmıştı. Bu adamın ruhunun sevecenliğinden ve cömertliğinden, kendi yetersizliğini kabullenişinden, kız ve erkek kardeşleriyle bu kadar ilgilenmesinden o kadar etkileniyordu ki. Tam da bir ağabeyin olması gerektiği gibiydi – alçakgönüllü, özverili, düşünceli ve şakacı.

“Denememe izin verir misin?” diye sordu tüpü elinde tutarken. Eski tip boynuzdan yapılmış bardaklara benziyordu, konik şeklinde ve bükümlü. Omzundan tutarak Morgan’ı yavaşça çevirdi ve saçını geriye itti. Morgan tüpün küçük ucunun kulağına girdiğini hissetti.

“Selam, Morgan. Beni duyabiliyor musun?”

Ona doğru döndü, ağzı açık kalmıştı.

“Seni duyabiliyorum,” diye fısıldadı, kuşkulu bir şekilde. “Söylediklerini duyabiliyorum. Konuşmaya devam et.” Tüpü kulağına sokabileceği yöne doğru döndü.

“Hadi bir de piyanoyla deneyelim,” diye önerdi Val. Söylediklerini, daha önce duyduklarından çok daha fazlasını duymuştu. Tüpü kullanırken Val’in dudaklarını oynatışını görmemişti. O zaman onu duymuş olmalıydı. Sanki kulağının içi gıdıklanmıştı.

“Bunu hatırlıyorum.”

“Nasıl konuştuğunu hatırlıyorsun,” dedi Val tüpün içine doğru. “Yani sanırım, öyle. Hadi gel, sana bir şeyler çalayım.”

Elini tuttu ve Morgan da onu takip etti. Eve koşarlarken Sör Walter Scott samanlıkta unutulmuştu. Doğruca müzik odasına gidip, kapıyı kapattılar. Val Morgan'ı birahanelerde bulunan oturaklara benzeyen yüksek bir tabureye oturatarak, başını piyanonun kapalı kasanasının üzerine yatırdı. Sonra da tüpü alarak piyanonun dar kısmının üzerine koydu. Tüpü kulağına koymuş gibi yaparak eğildi.

“Böyle bir dene, bakalım.”

Morgan tabureye iyice yerleşerek dikkatlice tüpü kulağına koydu. Val piyanonun başına oturarak Beethoven'dan yumuşak, şiir tarzında bir parça çalmaya başladı.

“Duyabiliyor musun?”

Morgan gözleri parlayarak başını salladı.

“Bir de bunu dinle o zaman,” diyerek aynı besteciden neşeli ve hareketli bir parçaya dönüverdi. Morgan kahkahayı koyuverdi. Bu neşe ve mutluluk sesi Val'i daha da heveslendirmişti. Kulağında tüp, taburenin üzerinde, gözleri kapalı, kendini hayallere kaptırmıştı.

Yanılıyordu. Val, Windham'dan etkilenmemişti. Ona hayrandı. Kendisine müziği ve unutmuş olduğu heyecanı geri getirmişti. Bütün bunlar basit, metal bir tüp ve ince bir düşünceyle olmuştu.



“Yüce Tanrım.” Dev kütüphanenin diğer tarafından Westhaven'a baktı. “Harika çocuğa neler oluyor böyle?”

Westhaven okuduğu mektuptan başını kaldırıp, evin içinde yankılanan müziği dikkatle dinledi.

“O mutlu,” dedi Westhaven, gülümseyerek. “Victor öldüğünden beri onun bu kadar mutlu olduğunu duymamıştım. Özellikle Bay Beethoven'dan uzak dururdu fakat yanılmıyorsam, bu çalıştığı o. Tanrım ...”

Mektupları bırakıp dinlemeye başladı. Val melodileri insanın gözünden yaş getirtecek kadar hassas çalabilirdi. Mükemmel bir müzisyen olabilirdi. Bütün sarhoş şarkılarını, Noel ilahilerini ve halk türkülerini bilirdi. Fakat bu, onun duygu dolu baş repertuarıydı.

Ve kahrolası o kadar iyi çalışıyor ki, diye düşündü Westhaven, etkilenmişti. Kardeşinin yetenekli ve zeki olduğunu bilirdi ancak şu anda onun bir *dahi* olduğunu fark etmişti. Herhangi bir Windham'ın sahip olduğundan çok daha fazlası vardı onda, üstün yetenekliydi.

“Yüce Tanrım, çok iyi.” dedi Dev. “İyiden de öte. Tanrım...”

“Eğer Dük Hazretleri bunu duyabilseydi,” dedi Westhaven, “bir daha asla küçük kardeşimiz hakkında aşağılayıcı bir söz söylemezdi.”

“Hişt!” Dev kaşlarını çatı. “Sadece dinleyelim.”

Val hayat dolu bir canlılıkla parçaları birbirini ardına çalmaya devam ederken, onlar da dinlediler. Bahçede yabancı otları ayırmaya ara vermişler, ahırda ise seyisler yabalarını bırakmışlardı. Yavaş yavaş müzik daha sessiz bir güzelliğe ve daha hassas bir neşeye dönüşmüştü. Akşam güneşi arka bahçelerden batmaya başlayınca, piyano en sonunda sessizliğe bürünmüş fakat bütün ev halkı Val'in neşesinden nasibini almıştı.

Müzik odasında Morgan'ın kendisine gülümseyişini izlerken, Val göğsünde alışılmadık bir duygu hissetti. Doktorların bir hayat kurtardıkları ya da dünyaya getirdikleri zaman hissettikleri tarzda, tek bir insanın içinde var olamayacak kadar büyük bir mutluluk ve alçakgönüllülük gibi bir şey olduğunu düşündü.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Morgan gülümseyerek. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı ve Val de ona karşılık verdi. Bazen sözcüklerin gereksiz olduğu anlar vardır, işte öyle

bir anda ona sarılmışken, Val Tanrı'ya o tüpü almasını sağladı ğı için teşekkür etti. Onu bıraktığında Morgan'ın tüpü kendisine uzattığını gördü.

“Sen de kalsın,” dedi fakat kız başını salladı.

“Alamam,” dedi Morgan.

“O zaman burada bırakalım,” diye önerdi Val. “En azından konuştuğumuzda ya da piyano dinlemek istediğinde kullanırsın.” Kızın onu almak istememesine sadece şaşırarak, tüpü piyanonun üzerine bıraktı. Aslında opera dürbünü gibi konuşma tüplerini de zincire takıp boyunlarında dolaşan Brighton’lu yaşlı kokoşları görünce, ona da bir tane almayı düşünmüştü.

Morgan başını ciddiyetle salladı fakat yine de tüpü piyanonun içine gözden uzak bir yere koydu.

“Kimsenin bilmesini istemiyor musun?” diye sordu Val.

“Henüz değil,” dedi piyanonun kapalı bölümüne bakarak. “Önceden bir kere duymuştum,” derken sesi fısıltıya dönüşmüştü. Val onu duyabilmek için iyice eğildi. “Penines’i geçtik ve burada bir şey değişti.” diyerek sol kulağını işaret etti. “Fakat ertesi sabah tekrar eski haline geldi. Tüpü yarın bir kez daha deneyebilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Val gülümseyerek. “Kulağın yükseklik yüzünden açıldı. Aşağıya inince tekrar kapandı.”

Morgan şaşırarak başını çevirdi.

“Yarın duyamasam bile – bu berbat olasılık karşısında omuzlarını kısıtı – bugün için size teşekkür ederim, Lord Valentine. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım.”

“Şüphesiz bu benim için büyük bir zevkti,” diyerek kıza tatlı bir bakış attı. “Lord Fairly’nin sizi muayene etmesine izin verecek misiniz?”

“Tek bir şartla,” derken omuzlarını daha da kısmıştı. “Tedavi yok. Ve siz de benimle geleceksiniz?”

“Geleceğim. Westhaven adama çok güveniyor ve bu da senin için yeterli olmalı.”

“Hemen olmak zorunda,” dedi Morgan dudağını dişleyerek.

“Birkaç gün içinde onu arayacağım. Zaten bugünlerde sürekli evde.”

Morgan başını sallayarak onun yanından ayrıldı. Gün içindeki neşesi Anna’nın planlarını anımsayarak daha da renklendi. Anna büyükanneden gelen mektubu neredeyse bir hafta önce almıştı ve sıcak bir hafta da olursa çok hoş olacaktı. Morgan, kontun, Anna’nın bu hafifmeşrep ruh haliyle ilgili bir şeyler yapacağını biliyordu. Ve Anna hâlâ huysuzlanıyordu, kadın zaten huysuzluk yapmak için doğmuştu – bazen söylenirdi de. Etrafta hiç kimse yokken Morgan’a sarılırdı ve endişeli görünüp dalgın dalgın bakmadığı zamanlarda da gülümserdi.

Yüce Tanrım! Morgan birden durdu. Anna’ya ne söyleyecekti? Anna’ya ne zaman söyleyecekti? Bir iki gün içinde olmayacağını Morgan biliyordu çünkü gelişme aldatici olabilirdi. Kötü fırtına olduğu zaman duyma yetisi daha iyi hale geliyordu fakat hava düzelinece tekrar eski haline dönüyordu. Aslında duyma yetisini yitirmekten daha kötü olan şey, konuşma yetisini yitirmekti.

Sağır olana dek bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğunu bilmiyordu. Sesinin tonunu ayarlama yetisini kaybetmişti. Ses tonunun normal olduğunu düşünürken fısıldadığını ya da daha kötüsü avaz avaz bağırdığını keşfetmişti. En sonunda vazgeçip konuşmaya korkmuş, sesi dudaklarına, dişlerine ve diline yabancı olmuştu.

Fakat bütün bunlar değişebilir, diye düşündü. Eğer konuşma tüpü yarın da işe yararsa, bütün her şey değişebilirdi.



Anna yatağında doğrulduğunda haftanın iyi geçtiğini düşündü. Yine güzel fakat bunaltıcı bir yaz günüydü ve Willow Bend’in iç

tasarımını bitirmek üzere olduğundan mutluydu. Kont şaşırtıcı bir biçimde, pek de inzivaya çekilmek için yapılmış olan evlere benzemeyen bu sayfeye uygun, hoş ve rahat mobilyalar seçmişti.

Dekorasyon konusunda “Lütfen mor renk kullanmayın,” ya da “Mısır’a özgü desenler olmasın. Kız kardeşlerim bu konuda son derece yaratıcı zaten,” gibi isteklerde bulunmuştu. Anna’nın da hoşuna giden basit, canlı ve rahat düzenlemeleri seviyordu. Hepsisi de temiz, monte edilmesi ve kullanımı kolay parçalardı.

Eğer West Bend’de oturacak diğer kadınları, mesela Westhaven’ın sevdiği kadını, kıskanacak olursa, bu duygusunu bastıracaktı. Büyükannesinin uyarılarını dikkate alarak, içten içe yaptığı şeyi, kendisiyle pazarlık etmeyi bırakacaktı: Acentelerden mektuplar gelene dek West Bend’de çalışmaya devam edeceğim. Buradan gitmek zorunda kalıncaya dek kontun bana gösterdiği ilgiden memnunluk duyacağım. Ne zaman ve nereye gideceğimiz kesinleşene dek Morgan’ı endişelendirmeyeceğim...

Ev işi pervasızca ilerlerken, hayatı, kendisiyle yaptığı bir dizi uygulanamayan pazarlıklara dönüşmüş gibiydi.

Windham erkekleri sabahları erkenden parka giderlerdi. Yanlarına atları Pericles’ı ya da daha genç damızlıklardan ikisini alırlardı. Eve de aç ve genellikle capcanlı dönerlerdi.

Devlin St. Just eve döndüğünde herkese takılırdı. Kont ve Lord Val genelde üstünkörü şakalar yapardı. Fakat Dev işin içine girdiğinde üç kardeş arasında pis sözcük oyunları, şakalar, azarlamalar ya da imalar ortaya çıkıverirdi. Anna’ya göre ise yapılan bu şakalar, eve arada sırada alınan çiçekler gibiydi. Onlar da eve sıcaklık getirerek, sanki boş bir masayı süslüyorlardı.

Yine de, Albay St. Just kendisini hem kont hem de Lord Val’e yabancı olan ihtiyatlı bir bakışla izliyordu. St. Just yarı İrlandalı bir gayrimeşruydü. Bu durum onun için bir yük olabilirdi ama babası bir düğ olduğundan kabul edilmişti.

Kabul edildi, diye düşündü Anna, fakat hoş karşılanmadı. Bu

farklılık diğer kardeşlerinden daha aşağıda olmasına sebebi. Bir nevi yabancı sayıldığından, Anna ona şefkat duymak istiyordu ancak kendisine bakan yeşil gözleri o kadar mesafeliydi ki, tek hissettiği ihtiyatlı olmaktı.

Yine de, kont'u destekleyen, Val'in müziğiyle gurur duyan ve hizmetçiler tarafından sevilen biriydi. Tabağını tertemiz bırakır, utanmadan Dadı Fran'le flört eder ve ara sıra bariton tonda şarkı söylerdi. Kısacası saçmalamaya başladığında hemen odadan çıkan Morgan'a bile çekici gelen bir adamdı.

"Merhaba, tatlım." diyerek Anna'nın oturma odasına giren kont kapıya kapatmak istercesine baktı.

"Günaydın," Anna kendisine rağmen gülümseyerek doğruldu çünkü Windham kardeşlerin en yakışıklısı, vârisi ve onunla evlenmek isteyen adam buradaydı. "Bu güzel günde seni odama getiren şey nedir?"

"Evle ilgili konuşmamız gereken şeyler var." Gülümsemesi gölgelenmişti. "Oturabilir miyim?"

"Çay getirmemi ister misin?" Anna kaşlarını çatı. Onun, birçok nedenden dolayı imkansız olmasına rağmen, yerleşmek istediğinin farkındaydı.

"Hayır, teşekkür ederim." Kont kanepenin ortasına yerleşerek bacak bacak üzerine attı. "Willow Bend projesi nasıl gidiyor?"

"Perdelik kumaşlar, halılar ve aynaların yanı sıra komodinler, tabureler ve bunun gibi ufak parçaları ısmarladım," diye cevapladı Anna. Basit bir konu hakkında konuşmaya başladığına minnettardı. "Seni uyarıyorum. Sana iyi bir paraya mal olacak ama sonuçtan memnun kalacaksın."

"Memnuniyet iyidir. Ne zaman hazır olacak?"

"Çoğu geldi. Kalanı da birkaç gün içinde burada olur. Acelen olduğunun farkındayım."

"Öyle. Sonbaharda sevgili babam tarafından avlanmak için esir edilmeden önce bitirilmesini istiyorum."

“Eğer ava gitmek istemiyorsan, kardeşlerinle bir şeyler ayarlarman iyi olur böylece baban isteğini bildirdiğinde meşgul olursun.”

“Hemen yapacağım.”

“Bize bir kahya bulmayı da hemen halletsen? Stenson’un haşin bir rehberden daha fazlası olmaya ihtiyacı var.”

Kont gülerek ayağa kalkarken başını salladı. “Bana birkaç aday gönder,” dedi. “En önemli vasıfları dükün baştan çıkarmalarına karşı koymak olmalı. Salı günü arka arkaya randevularım olmasına rağmen, gelecek hafta pazartesi ve çarşamba burada olmalıyım. Perşembe günü Willow Bend’e giderken bana eşlik etmeni istiyorum.”

“Ben mi?” Anna ayağa kalkarken hatıralar başına üşüştü. Kont kütüphanede yerde uzanmış şişeden şampanya içerken bir yandan da çıplak kalçasını okşuyordu, kendisine getirdiği tek bir gül... “Bunun makul bir davranış olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki makul,” dedi kont. “Aksi takdirde hangi masanın hangi odaya konacağına ya da hangi perdenin nereye asılması gerektiğini nereden bileceğim?”

“Yazabilirim,” diye önerdi Anna. “Ya da sen yokken oraya gidebilirim.”

“Ben oranın sahibiyim, Anna,” derken kont şaşkınlıkla ona baktı. “Ya senin kararlarına katılmıyorsam? Sorunumuzu çözene dek oraya alternatif günlerde mi gideceğiz?”

Bunun saçma olduğunu kendisi de kabul etti ama yüksek sesle dile getirmede.

“Korkmuyorsun değil mi?” Kaşlarını çattı. “İkinci kere musona yakalanacağız gibi gözüküyor fakat daha iyi hissedecek-sen faytonu alabiliriz.”

“Bakalım hava nasıl olacak. Peki, ortalığı kim toparlıyor?”

“Çalışanlar hallediyor. Biz oraya varmadan işin çoğu yapılmış olacak ama yine de işin bitmiş halini senin görmeni istiyorum.”

“Çok iyi, o zaman perşembe.”

“Ben de sana neden St. Just odadayken sessizleştğini sormak istiyorum.” Sokularak kızın cevabını bekledi.

“Albay benimle özellikle ilgilenmiyor.”

“Senden hoşlanıyor.” Kont uzanarak yanağından öptü. “Belki sana güvenmediğindendir. Dahası beni kıskanıyor çünkü seni önce ben gördüm.”

Anna kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı fakat kont çoktan domuz pastırması, omlet kokusu ve özellikle kardeşlerinin kahkahalarıyla kahvaltı salonuna çekilivermişti.

On Bir

“GÜNAYDIN DÜŞES HAZRETLERİ.”

Anna yüksek sınıfa mensup bir bayanın yaptığı gibi derin bir saygıyla reverans yaptı. “Salonda, kahvaltı salonunda, oturma odasında yoksa kütüphanede mi beklemek istersiniz?”

“Çok güzel bir sabah,” dedi düşes. “Bahçeye ne dersiniz?” Anna gülümseyerek ona karşılık verdi. Birkaç günden beri devam eden berbat bir havadan sonra, sabah güneş açarak günün güzel geçeceğini müjdelemişti. Bahçe çok daha iyi bir seçenektir.

“Size buzlu bir limonata getirebilir miyim?” diye sordu Anna kontun annesinin gölgedeki bir banka kurulduğunu gördüğünde. “Kont ve kardeşleri genellikle at gezintisinden bu saatte dönerler ve doğruca kahvaltı salonuna giderler.”

“Kardeşleri mi?” Düşes bir an durakladı. “Bayan Seaton bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?”

“Tabii ki.” Anna düşesin yanına oturdu. Kadının baharat ve gül karışımından oluşan hoş bir kokusu vardı. Anna’nın hayal ettiği düşesin kokması gerektiği gibi kokmuyordu; çok daha samimi, hoş, içten ve müşfikti.

“Westhaven’in kardeşleri düzenli olarak kahvaltıda ona eşlik mi ediyorlar? Lord Valentine’in burada misafir olduğunu biliyorum ama sen kahvaltı kulübüne St. Just’ı da kattın.”

“Evet,” derken Anna kendini köşeye kısıtılmış hissetti. Kont annesinin St. Just’ın burada yaşadığını bilmesini ister miydi?

“St. Just da buradaki diğer misafir mi?” diye sordu düşes gülere bakarken. Kaşları çatıkken bile hoş bir kadındı: Narin yapılı, altın renkli saçlı ve yeşil gözleri kibar yüz hatlarıyla çevrelenmişti.

“Eğer bu soruları oğlunuza sorarsanız kendimi çok daha rahat hissedeceğim, Düşes Hazretleri,” dedi Anna. Sözlerini şaşkın ve kısa bir sessizlik takip etti. Düşesin çatık kaşları gülümsemeye döndü.

“Onu koruyorsun,” diye yorumladı. “Ya da diğerlerinden birini. Bu takdire şayan bir davranış. Söyleyin bana Bayan Seaton, Westhaven neler yapıyor?”

Anna soruyu dikkatlice düşündü ve dürüstçe cevap verebileceğine karar verdi.

“O, çok çok meşgul bir adam,” dedi Anna. “Dükalıkla ilgili işler çok karışık ve çoğu zamanını ona ayırıyor, fakat işleri kontrol altında tutmaktan memnun.”

“Dük Hazretleri her zaman detayları görmesi gerektiği kadar dikkatle görmez. Westhaven bu konuda çok daha iyi.” Düşes olması gerektiği gibi düküne bağlıydı ve bu düşese yakışır bir takdir, diye düşündü Anna.

“Sağlığı nasıl?”

“Gayet iyi,” derken Anna en azından şu an için dürüst olduğunu düşünüyordu. “Aktif bir erkeğin yiyeceği ve aşçıyı mutlu edecek kadar yemek yiyor.”

“Peki, size iyi davranıyor mu, Bayan Seaton?” Düşes dürüst bakışlarını Anna’ya çevirdi. Soruyu sorarken samimiydi.

“Çok iyi bir patron,” derken Anna biriyle konuşması gerektiğine dair ani, rahatsız edici ve karakterine uymayan bir istek duydu. Düşes yaşlı bir kadının olması gerektiği kadar hoş ve cana

yakındı fakat Anna'da her zaman sekiz çocuk doğuran, kocasının iki ihanetini kabul etmiş ve iki çocuğunu mezara koyan bir kadın izlenimi bırakacaktı. O bir anneydi ve Anna annesini çok, pek çok özlemektedir. Bu sohbet kendisine annesini hatırlatmış ve bunun farkına varması boğazında bir yumru düğümlenmesine sebep olmuştu.

Düşes Anna'nın elini okşadı. "İyi bir patron da bencil, saygısız ve budala olabilir, Bayan Seaton. Oğullarımı severim fakat evin içinde çamurlu ayakkabılarıyla dolaşırlar, hizmetçilerle flört ederler ve çalışanların önünde babalarıyla tartışırlar. Kısacası, onlar da insan ve kusurları var."

"Lord Westhaven'la çalışmak güzel," dedi Anna. "Paramı düzenli ödüyor, ayrıca anlayışlı ve sevecen bir insan."

"Düşes Hazretleri?" Westhaven gülümseyerek onlara doğru geldi. "Sizi burada görmek ne büyük zevk." Eğilerek annesini yanağından öptü ve gizlice Anna'ya göz kırptı. "Yoksa Bayan Seaton'a çarşafı nasıl katlaması gerektiği konusunda nutuk mu çekiyorsunuz?"

"Ashında son günlerde yemeklerini bitirip bitirmediğini soruyordum." Düşes ayağa kalkarak oğlunun uzattığı koluna girdi. Kont Anna'ya gülümseyerek diğer kolunu da ona uzattı. "Bayan Seaton?" Anna bu nazik teklifi kabul ederek kontun diğer koluna girdi.

"Güzel bir şekilde yaşadığını görüyorum, Westhaven. Bu bahar oldukça kilo verdin. Kilo sana yakışmıyor."

"Çalışanlarım bana iyi bakıyor. Eminim Dev ve Val'in de benim misafirperverliğimden hoşnut olduklarını bilmekten memnuniyet duyacaksın. Birazdan burada olurlar. Ahırdan ayrılırken bir at üzerinde tartışıyorlardı."

"Herhangi bir yaygara duymadım." diye belirtti Düşes. "Ciddi bir tartışma olmasa gerek."

“Dev Val’e atlarından biriyle ilgili bir şey yaptırmak istiyor. Val de itiraz ediyor,” diye açıkladı Kont. “Bırakalım da Dev uğraşsın. Düşes Hazretleri ve sevgili kız kardeşlerim nasıllar?”

“Hava çok sıcak olmasına rağmen kızlar Morelands’te olmaktan memnunar. Fakat Fairly’nin balosuna gelebilirler.”

“Neden kahvaltıda bize katılmıyorsun?” dedi Westhaven.

“Memnuniyetle” derken Düşes oğluna sevgiyle gülümsedi. Westhaven’ın yüzündeki ifade annesinininkini yansıtıyordu. Anna kontun annesiyle de çok yakın olmadığını biliyordu, ancak en azından onunla dükle yaptığı gibi mücadele etmemiştir.

“Lordum, Düşes Hazretleri.” Anna kolunu Kontun kolundan çıkarttı. “Bana izin verirseniz mutfağa misafirimiz olduğunu bildireceğim.”

“Lütfen zahmet etmeyin, Bayan Seaton. Oğullarımın burada kalması yeterli bir ikram zaten.” Kont Anna’ya bir bakış attı. Anna da Düşes’in bunu jest olsun diye söylediğinin farkındaydı.

“Senin üzerine titriyor,” diye yorum yaptı Düşes, Anna yanlarından ayrılınca.

“Üçümüzün de üzerine titriyor. Çalışkan bir kahyanın sağlayabileceği her türlü konfora hatta daha fazlasına sahibiz. Biliyor musun benim için kilerde badem ezmesi, Val için çikolata ve Dev için de şekerleme saklıyor. Her odada çiçek var, çarşaf lar lavanta kokuyor, bu sıcakta ev o kadar serinki ve ben bunu nasıl becerdiğini bilemiyorum.”

Düşes basamakta durdu. “Bütün bunları sen kardeşlerini buraya getirmeden önce de yapıyordu, değil mi?”

“Evet, ama şimdi daha çok dikkat ediyor.”

“Keder bizim içimize kapanmamıza sebep olur,” dedi Düşes sessizce. “Ben seni düşünüyorum, Westhaven. Dük Hazretleri’nin mali hesapları yüzüne gözüne bulaştırdığını biliyorum ancak bandan sonra onları temizlemek yaptığın tek iş gibi görünüyor.”

“Hesaplar hâlâ düzelmedi, Düşes Hazretleri. Yönetim bana verildiği zaman durumumuz pek de iyi değildi.”

“Zor durumda mıyız?” diye sordu Düşes dikkatlice.

“Hayır, ama yakınız. Bir şekilde Victor’un yas dönemi bizi eğlence harcamalarından kurtardı. Morelands’teki ev partisi senin balolarınla kıyaslanamaz, Anne.”

“Beni azarladığın zamanlarda bana Anne dersin, Westhaven, fakat bu balonun masrafları Fairly ve damatları tarafından karşılanacak bu yüzden bana kaşlarını çatmana gerek yok.”

“Özürlerimi kabul edin.” Bahçe yolundan gelen kardeşlerinin sesiyle döndüler.

“Selam!” diye seslendi Dev sırtarak. “Ben de gülleri aydınlatan bu ışık nereden geliyor diye düşünüyordum. Günaydın, Düşes Hazretleri.” Eğilerek elini öptükten sonra Val düşesin yanağını öpmesi için geri çekildi.

“Anne,” diyen Val gülümsedi. “Kahvaltıda bize katılacaksın diye bu ikisinin küçük kardeşlerinin yanında hareketlerine dikkat edeceklerini mi sanıyorsun?”

“Katılıyorum çünkü bütün Londra’nın görüp görebileceği en yakışıklı üç erkeğin görüntüsüyle gözlerime bayram yaptıracağım.”

“İltifat ediyor,” dedi Westhaven, “ sorgulamadan önce, hiç şüphesiz.”

Düşes bir kolu Westhaven’in kolunda, diğeri Val’in omzunda eve girdi. Anna’nın buket yaptığı güllerin olduğu tarafa yürüyen Dev gülümseyerek onların gidişlerini izledi.

Ayağını alçak taş duvara dayayarak Anna’ya baktı. “Sizi ne kadar kötü sorguladı?”

“Günaydın, Albay St. Just.” Anna hafifçe reverans yaparak elindeki bahçe makasını duvarın üzerinde duran hasır sepetin içine koydu. “Düşes Hazretleri her zaman çok cana yakın olmuştur.” *Şimdiki arkadaşlığından farklı olarak.* “Bana izin verirseniz?”

“Vermem,” diye cevapladı St. Just. Anna’nın kolunu tutarak tepkisine dikkat çekti. Anna ise soru sorarcasına Dev’in önce eline daha sonra da yüzüne baktı.

“Beni sevmeyebilirsiniz,” dedi Anna, “fakat bana saygı göstermek zorundasınız.”

“Yoksa ne olur, Anna Seaton?” Eğildiğinde Anna onun naneyle karışık kır çiçeği kokan tıraş losyonunun kokusunu aldı. Anna sessiz kalmayı tercih etti. Eğer bir yaygara kopartacak olsa, kontun yanında annesiyle hemen geleceğini biliyordu.

“Siz bir zorba değilsiniz, Albay, sorunuz ne olursa olsun.”

Adam kaşlarını çatarak birkaç adım geriledi.

“Benim canımı sıkıyorsunuz, Bayan Seaton,” dedi sonunda. “Kendimi sizin entrikacı, bencil ve mevkiinize göre fazla havalı olduğunuza inandırmak istiyordum ancak sözleriniz bunları doğrulamıyor.”

Anna şaşkınlıkla ona baktı. “Siz kim oluyorsunuz da bana böyle çirkin bir önyargıyla saldırıyorsunuz? Hiç şüphe yok ki sizin şahsınız böyle bir zihniyete sahip.”

“İşte, görüyor musun?” St. Just gülümsedi. “Demek istediğim buydu. Size yakıştırdıklarına üzölmek yerine, onları bana ustalikle paylayarak geri gönderiyorsunuz. Belki de sizi para yiyici olarak görmeyi diliyorum böylece kardeşimin mal varlığına etik olarak konabilirim.”

“Kardeşinizin mal varlığına konamazsınız,” derken Anna adamın ne kadar boş tehdit savurduğunu görmeye başlamıştı. “Siz başkalarının düşünmesini istediğiniz kadar kötü olamazsınız, efendim.”

“Olabilir,” dedi gülümseyerek, “Değilim fakat siz de başkalarının düşündüğü gibi sadece basit ve fedakâr bir kahya olamayabilirsiniz.”

“Geçmişim sadece beni ilgilendirir. Şimdi benimle bir işi-

niz mi var yoksa nedensiz yere sevimsiz olmaya mı çalışıyorsunuz?”

“İş,” dedi kısaca. “Bayan Seaton, benim homurdanmamdan, derin derin düşünmemden ve yalandan olay çıkartmamdan şüphelenmekte haklısınız. Bunları Dük Hazretleri’nin kafasını bazı düşüncelerden uzak tutmak için yapıyorum. Ben kardeşimin menfaatini istisnasız ya da tereddütsüz savunurum. Eğer sizin herhangi bir şekilde onunla oynadığınızı fark edersem, en büyük düşmanınız olurum.”

Anna hafifçe gülümsedi. “Sizce o kahyasına vermekte olduğunuz gözdağından hoşlanır mı?”

“Anlayışla karşılayabilir,” dedi St. Just. “Söylemek istediğim diğer şey ise eğer kardeşim için önemliyseniz benim için de önemlisinizdir. Eğer hayatında bir yer almana karar verirse, sizi de istisnasız ya da tereddütsüz bir şekilde savunurum.”

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Başında bir sürü bela olan bir kadınsınız, Anna Seaton. Bu çevrede kimse sizin geçmişinizle ilgili bir şey bilmiyor. Sığınacağınız kimse yok. Asil bir bayanın zarafeti ve havasına sahipsiniz ancak para kazanmak için çalışmak zorundasınız. Sizin Morgan’a danıştığınızı gördüm ve sakladığınız bir şeyler olduğunu biliyorum.”

Anna çenesini dikleştirerek ona keskin bir bakış attı. “Herkesin saklayacak bir şeyleri vardır.”

“Seçeneğiniz var, Anna,” dedi St. Just. İsmi şaşılacak derecede kibar söylemişti. “Ya sorunlarınız çözmesi için konta güvenirsiniz ya da onu rahat bırakırsınız. Kendi çatısı altında başkası tarafından kullanılamayacak kadar iyi bir adam o. Bunu bir kez kendi öz babasıyla yaşadı ve aynı şekilde tekrar sizinle yaşamasına dayanamam.”

Anna sepetini kaldırdı ve St. Just’a buz gibi gülümsedi. “Aynı

dük gibi, siz de Westhaven'ın hayatını hiçe sayarak saygısızca ve zorbalıkla, aslında bir adamla nasıl ilgileneceğinizi bilmeyerek, sadece onu sevdiğinizi söyleyerek, her şeye müdahale ediyorsunuz.”

Abartılı bir reveransla adamı selamlayıp, sinirini göstereceğine eteklerini hışırdatarak yürüyüp gitti.

Dev de yüzündeki yapmacık gülümsemeyi silerek kahvaltıya gitti. Yanılmadığını biliyordu. Anna Seaton'un sakladığı bir şeyler vardı ve o da doğruluğunu kabul etmişti.

Fakat yaklaşımı yanlış olmuştu. Westhaven'ın ilgisine maruz kalan bir kadın cesaretle olurdu. Onu tehdit etmemeliydi, zorba kelimesini kullanmasına fırsat vermemeliydi. Neyse ki Düşes Hazretleri'yle kahvaltı ederken bu sorun çözülebilirdi.



“Çok sessizsin,” dedi kont Willow Bend'e doğru yol alırken.

“Sessizim çünkü hâlâ kendimi yatağında, serin çarşaflara uzanmış bir şekilde hayal ediyorum.” Çoğu gece o çarşaflarda onu hayal ediyordu.

“Seni çok mu çalıştırıyorum?” diye sordu kont, göz ucuyla kendisine bakarak.

“Hayır. Sıcaklık insanı yoruyor.”

“Ya kardeşlerim? Dev derli topludur da, Val biraz pasaklı olabilir.”

“Lord Val'in tek suçu her öğlen müzik odasında repertuarına çalışırken birkaç saat Morgan'ı yanında tutması.”

“Val'in ona karşı son derece dürüst olduğuna güvenebilirsiniz.”

“Peki ya sen o kadar dürüst olabilir misin?”

“Bana güvenebilirsiniz,” diye cevapladı kont. “Durmam gerektiğini söylediğinde dururum, bilerek seni asla incitmem, yargılamadan önce dinlerim ve her zaman doğruyu söylerim. Yeterli mi?” Kendisine vereceği bu kadardı ancak Anna onun verdikle-

rinin hayatına giren diğer erkeklerin vermek istediklerinden ne kadar da fazla olduğunu düşündü.

“Yeterli.” Yeterli olmak zorundaydı.

Kont konuyu Willow Bend’deki işlere döndürdü. Evde kasa badan gelen gündelikçilerin oluşturduğu geçici bir personel vardı. Adamlar yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ortam son seferkinden çok farklıydı. Her yer insan, yük kamyonu ve gürültü doluydu.

Genç bir çocuk ahırdan koşup Pericles’ı aldı. Kont ve Anna on kapıya kadar yürüdüler. Kapıya vardıklarında Kont “Burayı kız kardeşimin göreceği gözle görmeni istiyorum. Bir hizmetçi ya da çalışan olarak değil,” dedi. Kapıyı açtı ve girmesi için Anna’ya yol verdi. “Willow Bend’e hoş geldiniz, Bayan Seaton.”

Takdim ediliş şeklinden hoşlanmıştı Anna. Hatta orada insanların buna tanıklık etmiş olmasından daha da hoşlanmıştı. Halıcılar, perdeciler, işçiler ve yardımcılar oradan oraya koşuşturuyor, çekiç sesleri yankılanıyor ve çıraklar malzemeleri bir odadan diğerine taşıyorlardı.

“Lordum!” diye bağırdı kısa boylu, sağlam yapılı bir adam.

“Bay Albertson, sizi görmek bizim için ne büyük bir zevk. Bayan Seaton, benim ustabaşım, Allen Albertson. Bay Albertson, Bayan Seaton buradaki işlerin en son halini onaylayacak kişi.”

“Bayan.” Albertson gülümseyerek selam verdi. “Buradaki işimiz bitti sayılır. Nereden devam edelim, Lordum?”

“Bayan?” Kont Anna’ya döndü. Göstermiş olduğu hürmet yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

“Mutfak,” dedi Anna. “Hem alt hem de üst katların kullanım açısından en önemli odası.”

“Mutfğa, Bay Albertson.” Westhaven adamı selamladıktan sonra Anna’ya kolunu uzattı.

Oda oda bütün evi gezdiler. Bomboş olan raflar fincanlar ve bardaklarla dolmuştu. Anna baharat rafının tezgaha daha da ya-

kınlaştırmış, duvar kenarına bir tezgah daha istetmişti ve duvara paltolar için askı taktırmıştı.

“Ayakkabılığa da ihtiyacın, var,” diye işaret etti Anna. “Çünkü burası ahırlara bahçelere en yakın giriş.”

“Bay Albertson not alın lütfen,” dedi kont.

“Tabii,” diye başını sallarken kadınların istekleri hakkında düşündüklerini gösterircesine gözlerini devirdi.

Evi gezmeye devam ederken takılması gereken bir çift perde, yanlış salona konmuş olan sehpalara ve diğer yatak odasına serilmesi gereken bir halı buldular. Müzik odasına geldiklerinde Anna harpın üzerini örttü ve piyanonun kapağını kapattı.

“Artık gidebilirsiniz, Bay Albertson,” dedi Westhaven son odaya vardıklarında. “Adamlar yakında öğle tatili için ara verecekler, değil mi?”

“Evet. Ağır işleri yapmak için çok sıcak ama ortalık biraz serinleyince geri geleceğiz, Bayan,” diyerek eğilip selam verdi.

“Nezaketten pek anlamayabilir,” dedi kont, “ama dürüst ve işini iyi yapıyor.”

“Çok iyi iş çıkartmışlar,” dedi Anna. “Harika görünüyor.”

“Bunu en sona saklamak istedim,” derken Kont en son yatak odasının kapısını açtı. Burası geceyi geçirdikleri yerdi. Kont onu eşikten geçirirken, Anna kalbinin neredeyse duracağını hissetti.

“Westhaven Kont’unun Suçiçeği Koğuşu,” diye şaka yaptı Anna.

“Beğendin mi?”

Seçtiği yumuşak yeşillerle karışık mavilerle bu odanın daha erkeksi bir oda olmasını istemişti. Döşemelik kumaşlardaki volanlar daha az ve gösterişsizdi. Yatağın üzerindeki tente koyu yeşil kadifeden yapılmış ve yatağın koyu renk tahtasını tamamlamaktaydı. Son olarak da yere serilmiş İran halısı tahta zemini renklendirmekteydi.

“Bir şey söylemedin,” dedi Westhaven. “Umarım değişiklikten memnun kalmışsındır.”

“Memnunum.” Anna gülümsedi. “Bu oda evin hanımı için yapılmamış.”

“Tabii ki, yapılmadı.” diye kabul etti kont. “O odaları önceden görmüştük. Bu odanın yaşadığım değerli hatıraları yansıtmamasını istedim.”

“Westhaven ...” Anna iç çekti. “Çok iyisin.”

“Beğenmene sevindim fakat artık günün geri kalanında seni rahatsız etmeyeceğim. Anna, benim herhangi bir ilerleme kaydetmediğimi düşünmeseydin buraya gelmezdin.”

“Buraya geldim,” dedi Anna sallanan sandalyeye otururken, “evin doğru yerleştirildiğini görmemi istediğin için. Bunu yaptığımıza göre kasabaya geri dönebiliriz.”

“Ve Pericles’ı günün en sıcak zamanında koşturacağız.”

Anna ona bakarak ayağa kalktı. “Atının sağlığını benim ünümün önünde tutma. Sevgili Pericles’ın bizi kasabaya geri götürmesi tek düşündüğüm şey ama burada işimiz bitti.”

“İşimiz, belki.” Kont ona seviyeli davranıyordu. “Ama ilişkimiz değil. Gel.” Elinde tutup cam kenarındaki koltuğa oturttu. Onu yanına çektiğinde ve elini böyle tuttuğunda ona karşı koya-mıyordu.

“Konuş benimle, Anna,” derken diğer elini kızın sırtına koydu. “Birdenbire sessizleştin ve kız kardeşlerimle yaşadığım tecrübeler bana bunun pek de iyi bir şey olmadığını söylüyor.”

“Bana hiç mahremiyet bırakmadın.” Kont bacaklarını uzatarak kalçasını kendisinininkine yasladığından ondan uzaklaşmadı.

“Evimde yaşayan herhangi birinden çok daha fazla mahremiyetin var,” diye çıkıştı kont. “Sadece bana hesap veren, bu evi yöneten ve benimkinin dışında özel oturma odasına sahip olan tek kişisin. Ve – eğilerek elini öptü – beni oyalıyorsun.”

Anna gözlerini kapayarak başını kontun omzuna yasladı.

“Aşkım,” diye mırıldandı kont. “Bana sorunun ne olduğunu söyle. Dev, gözlerinde hüznü olduğunu söylüyor ve ben de artık bunu kabul etmek zorundayım.”

“O.” Anna başını omzundan kaldırdı.

“Birini mi gücendirdi? Dadıyı fazla mı sıkıştırdı? Aşçıyı mı kızdırdı?”

“Beni incitti,” dedi Anna iç çekerek. “Eğer ona diklenirsem, gene yapacak fakat sadece seni korumaya çalışıyor.”

“Dük de aynı bahaneyi kullanırdı. Elise’e rüşvet verirken beni ya da düşesin onaylamadığı biriyle yolu kesiştiğinde de her zaman birilerini koruyordu.”

“St. Just da beni seninle oynamamam konusunda uyararak aynı şeyi yaptı.”

“Gözlerim mutluluktan şaşkınlığa başladı çünkü böyle bir şey yapmadığını biliyorum.” dedi kont. Anna onun verdiği cevap karşısında gülümserken, adam gözlerini daha da şaşkınlıkla yaparak onu güldürdü.

“St. Just daha başka ne dedi?” diye ısrar etti Westhaven, şakalaştıkları o an geçince.

“Bana değer veriyorsun, tabii o da. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum, Westhaven. O anlaşılması zor bir adam.”

“Bana tek kelime etmeden seni aileden sayarak kucak açtı.”

“Bu sevecenliği nedense tüylerimi ürpertiyor.”

“Sırlarla dolu bir hanımefendi olduğunu söyledi. Ben de ak-sini iddia edemeyeceğim.”

“Bir zamanlar hanımefendiydim,” dedi Anna gözlerini kaçırarak. “Şimdi ise hizmetçiyim.”

“Ve teklifimi kabul etmek yerine hizmetçi olarak kalmayı seçiyorsun. Benim servetimi ve öpücüklerimi düşünmek çok küçük düşürücü. Ben sana sulanması gereken çiçeklerden ya da parlatılması gereken gümüşlerden daha az çekici geliyorum.”

“Böyle söyleme!” Anna gözlerini onun gözlerine dikti. Kontun sesindeki kendine güvensizlik onu korkutmuştu. “Sorunun bende olduğuna inanmalısın. Hiçbir kadın senin ilginden şıka yetçi olmaz.”

“Hiçbir kadın mı?” Kontun gülümsemesi küçümseyiciydi. “Guinevere Allen hiç de oralı değildi.”

“O, Vikont’a deli gibi aşık, Vikont da ona,” diye itiraz etti Anna. “Senin bu şekilde düşünmene izin veremem. Son üç yılda cemiyete takdim edilen genç kızların içinden istediğini seçebileceğini biliyorsun.”

“Ne kadar da şanslıyım,” diyen kont doğruldu. “Gerdek gecesinde ve benim ilgimden ödü patlayan bir çocuğu koluma takabilirim. Buna rağmen, onu balo salonunda kurbanlık koyun gibi bırakan ailesine bir şey söylememesi için babamın dalavereleriyle susturulacak. Hiçbir erkek böyle birini eş olarak istemez. Öyle değil mi?” Anna’ya döndü. “Korktuysan ya da aptallaştıysan bir şey söyleyemem.”

“Anlıyorsun,” diyerek Anna yanına yaklaştı. “Sen kurbanlık koyun gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Bilirim,” diye başını salladı kont. “Ayrıca senin hakkında daha fazla bir şey bilemezsem, sonuçtan ben sorumlu olmayacağım, Anna Seaton.” Dudaklarını dudaklarına değdirdi. “İşçiler gitti ve ortalık serinleyene dek de gelmeyecekler. Burada birlikteyiz ve ben bunu değerlendirmek istiyorum.”

“Seninle yatmayacağım,” diyerek Anna başını salladı. “Bu... şey... Ahlaksız bir davranış olur.”

“O zaman ben de seninle yatmayacağım,” diyerek kızı daha tutkulu öptü. “Fakat her ikimizi de mutlu edebilirim. Tanrı aşkına Anna, benimle tartışma.” Kollarını kızın beline doladı. “Mutlu edilmeye en az benim kadar ihtiyacın var ve bizi durduracak hiçbir şey yok.”

“Bizi durduracak kişi benim,” dedi ancak itirazları arasında kendisi de Kontun öpücüklerine karşılık veriyordu.

“O zaman beni daha sonra durdurursun.” Dudakları kızın boynunda gezinirken bir yandan da mantosunu çıkartıyordu. “Hatta çok daha sonra.” Onu daha tutkulu öpmeye başladığında Anna itirazlarını azaltmıştı.

Günlerce kendi kendine fiziksel zevklerin çabuk tükendiğini söylemiş ve kontla paylaştıkları birkaç küçük öpücük, biraz flört ve tarifi imkansız zevki özlemeyeceğine söz vermişti. Ama özlemişti. Hem de çok özlemişti. Baharı bekleyen topraklar, güneşi özleyen çiçekler ya da savaştan bir gece önce ailesini özleyen asker gibi...

“İşte böyle,” demişti Kont, Anna ona sarılınca. “Seni nasıl mutlu edebileceğim dışında, başka bir şey söyleme, Anna.” İtirazlarını sonlandıran, onu kendisinden başkasını isteyemeyecek hale gelinceye dek öptü. Anna da konttan ayrılmak istemiyordu. Ayağa kalkarak vücudunu onunkiye iyice bastırdı. Kont da onu kollarını arasına alarak sıkıca sarıldı. Bütün o kendini kontrol etme güdüsü ve çekingenlik uçup gitmiş, yerini ihtiyaca bırakmıştı. Ona ve onun yakınlığına duyduğu ihtiyaç.

“Giysilerin,” dedi Anna nefes nefese.

“Seninkileri de,” diye fısıldadı kont. Bunu söylerken elbisesinin sırt düğmelerini açmaya başlamıştı. Elbise omuzlarını açıktaki bıraktığında Anna boynunda gezinen öpücüklerin etkisiyle sarhoş gibiydi.

“Bunu seviyorum,” dedi. “Bana bu şekilde dokunmanı.”

“Tıpkı güneş gibisin, çok tatlı ve kadınsı.”

Anna bir yandan öpüşürken bir yandan da onun gömleğini çıkartmaya çalışıyordu fakat başarısız olduğundan içini çekerek biraz uzaklaştı. “Bunu beceremiyorum. Lütfen giysilerini çıkart. Hemen, Westhaven.”

Kont ona *Hiç söylemeyeceksin sanmıştım* bakışı atarak gülümseyip gömleğini başından çekerek çıkarttı. Pantolonunu çıkartırken kaşını kaldırarak Anna'ya baktı. Anna bakışlarını onun bakışlarından ayırmayarak başını salladı. Westhaven onun önünde tamamıyla çıplak kalana dek, kalan giysilerini çıkartmaya devam etti.

“Oh, Tanrım ...” Anna ona bakarken gözleri büyüdü. “Ne kadar da isteklisin.”

Kont önünde dikildi. “Özellikle sen bu kadar giyinikken. Giysilerini çıkart, Anna. Hepsini.”

Anna bunun her ikisi için yeni bir keşif olduğunu bilerek başını salladı. Onun önünde hiç çıplak kalmamıştı, hele hele gün ışığında.

“Kapıyı kilitle,” dedi Anna yutkunarak. Direktifini yerine getirirken kontun yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. Kendisine soyunmasını emrettiğinden Anna da onunla aynı şekilde konuşmuştu.

“Sakin ol, aşkım.” Sesi son derece yumuşaktı. Anna elbisesinin kalçalarından yavaşça aşağıya kaydığını hissetti. Bu sırada Westhaven onu izlemekteydi. Ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkarttıktan sonra Kont yanına geldi.

“Daha iyi,” dedi elini tutarak. “Çok çok daha iyi.”

Anna ona doğru bir adım attıktan sonra durakladı. Kont ise hemen aradaki mesafeyi kapatarak yüzünü göğsüne bastırdı.

“Utandın mı?” derken kontun sesi neşeli çıkıyordu.

“Biz... biz... çok çıplagız,” derken bir kızarıklık göğsünden yüzüne doğru çıkmıştı. Kont eğilerek öpüşürken elleri göğüslerini okşamaya başlamıştı. Başka bir ateş basmasına meydan kalmadan kont onu yatağa taşıdı.

“Burada kal ve utanmayı bırak,” dedi, Anna elleriyle göğüslerini kapatırken. “Son derece şaşkın ve benim yardımuma ih-

tiyacın varmış gibi duruyorsun. Ayrıca şu umursamazlıktan da kurtulman lazım, canım. Birçok erkek seni masumiyetin için değil şu umursamaz tavırların için yatağa atmak ister. Bay Seaton'u bunu fark edemediği için ayıpladım doğrusu."

"Umursamazlığım mı?" Kontun yatağa uzanışını izledi. "Westhaven..."

"Sadece laflıyoruz, Anna," diye azarladı. "Bana seni neyin mutlu ettiğini söyle."

"Beni bu mutlu etmiyor," dedi Anna sertçe. "Bu şekilde değerlendirilmek... Oof!" Kont onu yavaşça yatağa yatırdı.

"Tamam, tamam aşkım." Boynunu öperek konuşmaya devam etti. "Ders vermek için çok sıcak. Gücümüzü korumalıyız."

Anna, yatakta olmanın onun ateşini biraz olsun söndürdüğünü fark etmişti. Sadece yanında yatıp, sertliğini üzerinde hissederek onun arzularıyla baş etmek daha kolaydı. Öpücüklerinin hızı kesildi ve evin sessizliği etrafa çöktü.

"Bir gün," dedi burnunu göğsüne sürterek. "Daha hızlı, hatta daha kaba olmamı isteyeceksin. Çenemi kapamamı söyleyecek, giysilerini parçalayarak çıkarmamı arzulayacak hatta kapıyı kitlemeden bırakacaksın."

"Gerçekten bana böyle bir gün olacağına söz verir misin?" Anna Kont'a daha fazla sokuldu.

"Sana istediğin kadar söz veririm," derken diliyle göğsünün ucunu yaladı ve çenesini dolgun göğüslerinin arasına gömdü. "Sana bütün gece uyumayıp sanki hiç uyanmamışçasına dinç kalkacağımız geceler, olmamız gereken yerlerde olmayıp, yapmamız gerekenleri yapmayıp, sadece şehvet dolu uzun günler geçireceğiz." Başını çevirerek göğsünün ucunu ağzına aldı. O anda Anna'nın aldığı haz dayanılmazdı.

"Evet," diyerek iç geçiren Anna konuşuyor muydu yoksa kelimeli vücudunun bütün parçaları mı söylüyordu emin değildi.

Kont hareketlerinde daha da istekli davranarak parmaklarıyla diğer göğsünün ucunu okşuyordu. O anda gözleri birbirini buldu.

“Acele etme, Anna. Eğer istersen önümüzde uzun saatler var ve benim sana sunacaklarımın sınırı yok.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” derken elleri Kontun saçlarında geziniyordu. “Acele etme?”

“Zaman bizim,” dedi gözleri kapalı. Başım göğüslerine uzatıp uzun süre Anna’ya zevk vermeye devam etti. Göğüsleri son derece hassas ve çıplaklığından o kadar memnunnardı ki, kont özgürce onlarla oynuyordu.

“Westhaven,” diye mırıldandı Anna. Rahatsız olmuştu. “Bu çok fazla.”

“Yeterli değil,” diyerek elini aşağıya doğru kaydırdı. Zamanın kendilerine ait olduğunu hatırlatırcasına ellerini Anna’nın vücudunda gezdirmeye devam etti. Kâh karnının üzerinden göğüs uçlarına uzanıyor, kâh aşağıya inerek o çıldırtıcı noktayı okşuyordu.

“Zayıflıyorsun,” derken eğilip göğüslerini öptü. “Buna bir son ver. Seni sağlıklı olarak istiyorum.”

“Yaz gelince her zaman kilo veririm,” derken Anna onun yatağa yattıkları zamandan çok daha farklı bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. “Suçiçeğinden iz kalmamış,” dedi Anna onun pürüzsüz cildini okşarken.

“İyi bakıldım” – kont ona gülümsedi – “ve eski gücüme kavuştum.” Elleri tekrar aynı noktaya geldiğinde, Anna gerildiğini hissetti. Madem bu adil bir oyundu, kendisi de elini kontun erkekliliğine götürdü.

“Ne kadar süre bu şekilde kalabiliyorsun?” Parmaklarıyla penisinin etrafında daireler çiziyordu.

“Çoğu erkek gençlik çağlarında sık sık sertleşir,” dedi gözlerini kapatarak. “Ben de dahil. Özellikle üniversitede gün içinde

birkaç kez mastürbasyon yapmanın dışında başka şeyler yaptığım da, daha da çabuk sertleşirdi. Daha sıkı kavra, aşkım. İşte öyle.” İcini çekerek geriye yaslandı.

Anna ona verdiği zevkten dolayı, memnun bir şekilde gülümsemişti. “Bütün erkekler de senin kadar şanslı mı?” derken boşta kalan eliyle kontun göğüs uçlarını okşuyordu.

“Ben dünyanın en şanslı adamıyım,” dedi gözleri kapalı. “Diğer kadınlar tarafından kışkırtılacaksın. Hatta sevgili olduğumuzda sevişmekten bacakların çarpılacak.”

“Ciddi ol,” diye azarladı Anna, bir yandan da hafif bir şekilde erkekliğini okşamaya devam ediyordu.

“Ciddi ...” Kont içini çekti. “Tanrım, bu çok iyi... Bir başkasının sertleştiğini görmek pek nadir olduğundan kimin şanslı, kimin şanssız olduğunu söylemek zor. Hepimiz sertleşiriz ancak birkaç tanesi gerçekten bu işi tam anlamıyla yapar.”

“Başka adamları da bu durumda gördün mü?”

“Çoğu erkek bu şekilde uyanır,” dedi. “Yavaş ol, aşkım, yoksa bunu daha fazla koruyamayacağım.” Anna yavaşladı fakat uzanarak diliyle kontun göğüs ucunu ağzına aldı.

“Anna,” Elini uzatarak başını tuttu. Sesinde onu uyaran bir ton vardı.

“Hmmm?” Emmeye devam ederken kontun boğazından bir inilti yükseldi. Ellerinin okşayışıyla kalçalarını sıktı.

“Boşalmak üzereyim.”

“Durayım mı?” Eliyle kontun alnındaki saçları geriye itti. Gözlerini açtığında gözlerinde gördüğü ifadeyle Anna rahatladı.

“Ağzımı senin üzerinde kullanacağım, Anna. Kendi adını unutacak ve benim adımla haykıracaksın; buna bayılacaksın.”

Kaşlarını çattı. Bu tehdidi daha önce de yapmıştı. Hatta bunu düşünerek bir geceyi uykusuz geçirmişti.

Bakışları karşılaştı. “Ya ben de ağzımı senin üzerinde kullanmak istersem?”

“Buraya gel.” Anna’yı yanına çekerek kollarını ona doladı. “Benimle bu şekildeyken, çekinmen gereken hiçbir şey yok. Aletimi ağzına sokmayı çok isterim. Aklına gelen her pozisyonu seninle denemeye bayılırım. Beni yatağa bağlamak, gözlerimi kapatmak ya da penisimi maviye boyamak istersen de itiraz etmem.”

“Neden?”

“Sana güveniyorum.” Sözleri Anna’yı afallatmıştı.

“Güvenmemelisin,” dedi sessizce. Ona doğruyu söylemenin etkisini hissetmiş ve kendisine duyduğu saygıyı bu kelimeyle kaybedip kaybetmediğini merak etmişti.

“Neden güvenmemeliyim?” Ellerini vücudunda dolaştırdığı şekilde soruyu da yavaşça sormuştu.

“Çünkü seni hayal kırıklığına uğratacağım ve sonra sen de utanacak ve kızacaksın, tabii ben de.” Kont ona sıkıca sarılınca göğsüne iyice gömülmüştü.

“Beni yatakta mı hayal kırıklığına uğratacaksın?” diye sordu. Sesi belli belirsiz çıkıyordu.

“Muhtemel orada da.”

“Hâlâ ayrılmanın iyi olacağını düşünüyorsun,” diye kestirdi kont.

“Evet, biliyorum,” dedi Anna sertçe. İşte söylemişti. Olabildiğince dürüst olmuştu.

“Çünkü benimle evlenmeyeceksin ve bu yüzden seni sıkboğaz etmelerime dayanırken erdemli benliğini bırakıyorsun.”

Anna doğruldu ve sahte bir ifadeyle onu süzdü. “Sana tamayla uygun olan konumumdan memnun olmadığımı söylemiyorum ama seninle evlenemem.”

“Evlenemez misin, yoksa evlenmeyecek misin?” diye sordu kont. Gözleri Anna’nın kılere kilitlenmişti.

“Yapamam. Kesinlikle yapamam. Asla.”

Bunları söylerken konta dokunmadan da edemiyordu.

“Eğer seçme şansın olsaydı hangisini seçerdin? İşini mi yoksa diğerini mi?”

“Seni,” dedi ve eğilerek onu öptü. “Bunu yapmakta özgür olsaydım, seni seçerdim.”

Ne evliliği, ne özgürlüğü, ne unvanı ne de güvenliği, onu seçerdi. Öpüşü bu sefer çok daha tatlı, arzulu ve erkeğine derin hisler besleyen bir kadının öpücüğüydü.

Onu seçerdi. Bunu söylemişti. Bu zevki ona vermişti.

Anna ona dalgın dalgın baktı. “Daha önce demiştin ki ...”

“Birçok şey söyledim,” diyerek gülümsedi. Yüzündeki ifade ve gülümsemesi Anna’ya annesine gülümseme şeklini anımsattı.

“Dedin ki ...” Birden çıplaklığından ve onun sertleşmiş organının ortada oluşundan hâlâ utanabildiğini gösterircesine kafasını çevirdi. “Ağzımı üzerinde hissetmek istediğini söylemiştin.”

“Söyledim.” Elleri durmuştu. “İsterim.”

“Bu nasıl yapılıyor?” Kont onun kızardığını görebiliyordu. Yüzüne bakana dek cevap vermedi.

“Sen nasıl yapmak istersen,” dedi kont.

“Göster bana. Bunu seninle yapmak istiyorum.”

“Rahatla,” dedi yatağın bir kenarına uzanarak. “Rahatsız olduğunda dur. Acele etme ve seni ne mutlu ediyorsa onu yap.”

“Ya seni incitirsem?” Anna yanağını onun karnına doğru yaslayarak organını okşamaya başladı. “Öyle bir şey olmaz. Yapacağın tek şey bana sadece zevk verecek.” Saçlarını okşarken Anna derin bir nefes aldı. Burnuna temiz çarşafların ve kontun hari-ka kokusu geldi. Yavaşça organını yalamaya başladığında onun tadını tanımlamaya çalıştı. Kontun elleri saçlarında gezinmeye başladığında rahatlayarak dikkatini yaptığı işe verdi. Organının her tarafını yalarken, mamanın tadına bakan kedi yavrusu gibi diliyle minik darbeler vuruyordu. Kendi vücudu da içinde ya-

nan ateşle birlikte bu darbelerle sarsılıyordu. Organını tamamıyla ağzına aldığı anda ise bu ateşler çılgın bir yangına dönüşmüştü. Tek kelime etmeden kont kalçalarını yavaşça oynatmaya başladı. Onu korkutmak istemiyordu. Dakikalar geçtikçe Anna da ağzının hareketlerini onunkilere nasıl uyduracağını öğrendi. Elleriyle onun ıslak organını kavradığında kontun ağzından memnuniyetini belli eden yumuşak bir inleme yükseldi.

“Bu kadar yeterli, Anna,” diye uyardı kont kısık sesle.

Olay buydu yani, değil mi? Organını elerinden kaydırıp ağzına verdiğinde Anna dudaklarını sıkıca kapatıp daha sert bir şekilde hareket etmeye başladı.

“Oh, Tanrım... Anna... Hayır...” Ağzından dökülen sözcüklerin aksine daha hızla itmeye başlamıştı. Eliyle Anna’nın başını kavrayarak bedenine daha çok bastırıyordu. Sanki organı ağzında atmaktaydı ve Anna ona merhamet göstermeyecekti.

“Hayır...” diye fısıldadığında bedeni aksini istemesine hareket etmekteydi. “Tanrı aşkına...” Başı geride, gözleri kapalı bir şekilde kalçası zevkten kasılmış bir şekilde boşaldı. “Yüce Tanrım... Anna...”

Sessiz bir şekilde ellerini Anna’nın saçlarında gezdirmeye devam ederken “Bana,” diye fısıldadı, “sana güvenmemem gerektiğini söylemiştin.” Anna onun ağzından çıkmasına izin verdiğinde kendi yüzünün yaşlarla ıslandığını fark etti. Kont ona güvenmemeliydi ama tamamen güvenmişti işte. Tecrübesizliğine rağmen bunu sezebiliyordu.

“Buraya gel,” diyerek Anna’yı yatağa, yanına çekti. “Bunu yaptığina inanamıyorum. Bunu sana yaptığımı da inanamıyorum. Bir erkek bir kadının ağzına boşalmamalı. Bu hiç kibar bir davranış değil.”

“Karnına boşalmak çok mu kibar bir davranış?” diye sordu Anna şaşırmış bir şekilde. “Ya da içine boşalmak, ona bir piç doğurtmak?”

“Vaktiyle bir bilge kişi ne demiş,” diyerek kızın burnunu öptü. “Pozisyonlar, farklı şartlar altında aynı kalmayabilir.”

Anna kaşlarını çatmaya devam etti. “Yani sen kuyuya işemek gibi, bir kadının ağızına boşalmayı medeniyetsizlik olarak mı değerlendiriyorsun?”

“Aman Tanrım, erkek kardeşin vardı, değil mi? Durum pek öyle değil. Bu sanki bütün tatlıyı tek başına yemek ya da kralliyet mücevherlerini çalmak gibi bir şey. Sadece ... çok iyi,” dedi. “Çok bencil.”

“Benim için mi?” diye sordu Anna, aklı iyice karışmıştı. “Özür dilerim ama durmak istemedim ve sen bana durmak iste-diğimde durmamı söylemiştin.”

“Aşkım,” diye iç çekti kont. “beni asla bundan daha fazla mutlu edemezdin. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir cömertlikle karşılaşmadım.”

Bu sözler Anna’yı yatıştırmaya yetmişti. Uykuya dalmadan gözlerini kapayıp önce başını hâlâ saçlarını okşamakta olan kontun omzuna gömdü.



Anna uyandığında, onunla kütüphanedeki karşılaşmasından sonraki aynı güzel duyguları hissetti. Açık pencereden gelen hafif bir meltemin esintisiyle kont arkadan sarılmış, Anna da sırtını onun göğsüne yaslamıştı. Bir eliyle Anna’nın göğsünü kavramış, düzenli olarak hafif hafif nefes almaktaydı. Anna da gözlerini kapayarak vücudunu bu zevk dalgasının içine bıraktı. Birkaç dakika sonra başparmağıyla kızın göğüs ucunu sıktı. Anna bunun üzerine içini çekti.

“Acele etme,” dedi kont.

Adam kadının sırtını, göğüslerini ve kalçalarını okşarken Anna bu yatakta geçirdikleri son buluşmalarını düşündü, o zaman da böyle yatarak uykuya dalmışlardı.

Ne kadar boşa geçen bir geceymiş, diye iç geçirdi Anna.

“Uyanıksın,” dedi kont kulak memesini dudaklarının arasına almıştı. “Evet,” diye cevapladı Anna. “Ve buradan kalkıp, güne devam etmeye hiç halim yok.”

“Kalkmak yok,” derken elini bacak arasında gezdirdi. “Ve devam edeceğin tek şey ben ve benim sana borçlu olduğum zevk.”

Anna omzunun üzerinden ona baktı. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Ah, evet borçluyum ve bir centilmen her zaman borcunu öder.”

Anna onun yüzünü göremiyordu ancak sırtını ve kalçalarını okşadığını hissediyordu. “Rahatla, Anna,” diyerek ensesini öptü. “Biraz daha zaman alacak. Sadece bacaklarını aç ve keyfini çıkar.”

Gözlerini kapattı ve ellerinin bir meltem esintisi gibi vücudunu okşayışını hissetti. Nereye, ne kadar ve nasıl dokunması gerektiğini iyi biliyordu. Parmakları arkadan başlayıp organın her iki kenarında dolaşarak kadınlığını keşfediyordu. Kalçalarını yavaş hatta neredeyse durarak okşarken dudakları ensesinde ve omuzlarında dolaşıyordu.

Ona izin vermemeliyim, diye düşündü Anna. Bu öğlen ikisindi, son öğlenleriydi, daha sonra ona gösterdiği tüm güvence ihanet ederek, gösterdiği saygıyı alıp yüzüne geri vurarak burarlardan çekip gidecekti.

“Sırtüstü yat, aşkım.” Kont kulağına fısıldadı. Tembelce bu emre uyarken, kont her şeye baştan başlamıştı. Dudakları göğüslerinden yüzüne, oradan kadınlığına, boynuna ve daha sonra tekrar göğüslerine giderken, dili bir öncekinden daha ısrarcı, daha cüretkar ve daha özenliydi.

“Bacaklarını benim için arala lütfen.” Bir yandan da elleri göğüslerini okşamaktaydı. Ağzı zevkten ıslanmış olan kadınlığının

üzerinde gezinirken, gözlerini açmadı. Diliyle yaratmış olduğu zevk Anna'nın kıvrınmasına sebep oluyordu. Bununla savaşıması imkansızdı. Zaten neden savaşacaktı ki? Elleriyle kontun bacaklarının arasına hapsolmuş başını okşarken değerli, diye düşündü. Bu dakikalar, bu adam, bu duygular... hepsi çok değerli.

“Poponu kaldır,” diyerek yastığı altına yerleştirdi. “Birazdan nedenini anlayacaksın. Senin görevin ise sadece zevk almak. Bana durmamı söyleyebilirsin ancak ben de çok eğleniyor olacağımdan seni duyamayabilirim.” Bu sözler Anna'nın bir kulağından girip diğerinden çıktı çünkü neredeyse uyumak üzereydi ve son derece rahatlamıştı.

Kontun dokunuşları başladığında vücudunda hafif bir elektiriklenme hissetti. Göğüsleri onun ağzını arzuluyor, kalçaları ellerini istiyor ve bütün vücudu tamamıyla onu içinde düşünüyordu. Eğer isteseydi şu anda onunla birlikte olabilirdi.

Hafif aralanmış kalçalarını öptüğünde Anna bilincini yitirdiğini hissetti. Kendisinin bile görmediği şekilde, parlak gün ışığında kendisini her parçasıyla görüyordu.

“Çok güzelsin,” dedi sanki aklını okumuşçasına “ve çok da tatlı.”

Bir sonraki duygu seli, ağzını cinsel organının üzerine koyduğu an, inanılmazdı. Önce onun en gizli noktalarını keşfederken son derece nazikti. Bir dakika kadar kadınlığını emdikten sonra dilini içeri sokarak Anna'yı zevkten çıldırtmaya başladı. Fakat sonra kendini geri çekti ve kızın ağzından boğuk bir inleme çıkmasına sebep veren baskıyı hafifçe uygulamaya başladı.

“Eğer istiyorsan,” diyerek kolunu vücuduna doladı, “bana doğru yaslan, öyle daha iyi hissedersin.”

Kalçalarını hareket ettirerek, tutturduğu ritimle ona verdiği zevkin tadını doyasıya çıkardı. Dakikalar ilerledikçe mutluluk arzuya, arzu da daha sonra ihtiyaca dönüştü.

“Westhaven?” Eğer bir adam kadının ağızına boşalamıyorsa, kadının adamın ağızını kullanarak zevk almasına izin var mı? Ona sormak istedi ancak aklı aldığı zevkten dolayı doğru çalışmıyordu.

“Göğüslerine dokun, tatlım,” diye mırıldandı kont. “Daha iyi hissedersin. İşte böyle.” Uzanıp Anna’nın göğsünün ucunu tuttu. Anna’nın elini onun göğsünün ucuna tutturarak kendi kendisini okşamasını izlemeye başladı.

Bu her ne kadar onun dokunuşlarına benzemese de, elini elinin üzerine koyduğundan bu dokunuşların bir parçasıydı sanki.

“Westhaven,” derken aslında dur demek istiyordu ancak sözcük bir türlü dudaklarından çıkmıyordu. Onun yarattığı duygular, fiziksel çekim... Bütün bunlar içinde arzu dalgaları kabartıyordu.

“Bunun yardımı olur,” dedi ve Anna parmağının içine girdiğini hissetti. İçindeki asabiyete odaklanmasını sağlayacak bir şekilde son derece dikkatli ve belli bir noktadan öteye geçmeye isteksiz olarak hareket etmekteydi. Kaslarıyla bu parmağı sıkıştırdığında kont duraksadı.

“Sen son derece tatlı ve yaramaz bir kızsın,” diyerek ikinci parmağı ekledi ancak derine girmiyordu. Tekrar başını eğerek ağızını Anna’nın ateş gibi yanan organına bastırdı.

“Lütfen, Westhaven, lütfen...” İsteyerek, daha fazla isteyerek organını onun ağızına bastırmaya devam etti. Yalvarmaları kendisini aşmıştı. Elleri kontun saçlarında bütün vücuduyla karşısındaki erkeğe yalvarıyordu.

Birden bütün vücudu titremeye başladı. Kontun onu çıldırtan diliyle bütün vücudu sarsılarak, inlemeler içinde boşaldı. “Westhaven,” derken elleri hâlâ saçlarını okşamaktaydı. Sesi az önce yaşamış olduğu yoğun hazzın etkisiyle fısıltı halinde çıkmıştı.

“Buradayım,” diye mırıldandı kont. Başını karnına yaslamıştı.

“Üzerimi ört,” dedi Anna. Kont çarşafa doğru uzanmıştı.

“Hayır,” dedi Anna başını tutarak. “Üzerime yat. Lütfen.”

Garip bir istek olmasına rağmen Kont kalkarak Anna’nın üzerine yattı.

“Tamamen.”

Kont bacaklarını ayırarak ortasına girdi ve bütün ağırlığını kızın üzerine verdi. Anna rahatlamış bir şekilde iç çekerken nefesleri birbirine karışmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi fısıldayarak. “Her şeye, buna da tabii. Teşekkür ederim.”

On İki

“DÜŞÜNCELERİNİ DUYABİLİYORUM,” DEDİ WESTHAVEN dakikalar sonra.

“Duyduğun,” derken Anna onun yüzünü göremiyordu. “Şey...”

“Şey ne?” diyen kont bütün çekiciliğiyle gülümsedi. “Yasal mı? Evet, diğer gizli zevklerden farklı olarak. Uygun mu? Kcsinlikle değil. Peki ne?”

“Metresinle yaptığın türde bir şey mi?”

“Evet, Anna.” Koluyla başını kaldırarak çatık kaşlarla yüzüne baktı. “Hiç görmediğin bir kadına karşı duyduğun bu ilgi de neyin nesi?”

“Ona değil,” bakışları karşılaştığında Anna’nın yüzü kızardı. “Seninle ilgili. Bu erkeklerin yapmayı sevdiği bir şey mi ya da senin?” Biraz farklı ve daha kabul edilebilir bir soru, diye düşündü kont arkasına yaslanırken.

“Gençken,” derken Anna’nın alnına düşen perçemini geri itti. “Kötü ve yasak olduğundan, tecrübe etmek istediğin bir şey. O türdeki kadınların bir kısmı buna izin verirler. Fakat hayır. Böyle bir şeyi kimseye teklif etmedim. Üniversite çocuklarını eğitmek için oluşturulmuş görünmez bir kadın topluluğu var ve ben onları yoklarım onlar da beni yoklar, fakat bu şekilde değil.”

“O zaman hoşuna gitti?”

“Hoşuma giden şey,” dedi gülümseyerek, “Sana zevk vermiş olmak ve kendini bırakmış olduğunda sana yakın olarak tepkilerini öğrenmek. Bazı kadınlar Anna, senin yaşamış olduğun zevki hayatları boyunca tecrübe edemezler. Sen çok tatlısın ve evet ben bunu seninle yaşamış olmaktan çok memnunum.”

“Benim de hoşuma gitti,” dedi. “Ağzımda zevkin doruğuna ulaşman. Bu... çok... özeldi.”

“Birbirimize güvendik,” dedi Westhaven ilk yıllarını düşünerek. Anna da gözleri kapalı, başını sallayarak onu onayladı.

Sen bana güvendin, diye belirtmek istedi kont. Belki tam olarak değil ama yine de güvendin. Anna’nın bunu ona itiraf etmesini istiyordu ya da en azından kendisine, fakat aynı zamanda bu samimiyeti de kaybetmek istemiyordu. Söylev çekmek yerine, Westhaven onu öpmeye başladı. Ruh hali son derece rahatlatıcıydı.

“Şey... yapmamı ister misin...” diye söze başladığında Westhaven dudaklarıyla dudaklarını kapattı.

“Bunu böyle yapmak istiyorum. Rahatla. Sana sıkıntı vermek istemiyorum.”

Üzerine yattığında vücutları birbirine sıkıca kenetlendi. Kont yüzünü onun boynuna gömdüğünde, Anna kalçalarını aynı uyumla hareket ettirerek onunkilere yapıştırdı.

Birkaç dakika içinde kont zevkin doruğuna yükseldiğini, omuriliğinden sıcak bir alevin geçtiğini hissetti. Bununla savaşımayarak kendini olayın akışına bıraktı. Anna’nın karnına vurduğu bir dizi darbeden sonra titreyerek boşaldı.

“Tanrım, Anna,” diyerek kızın üzerinden kalktı. “Beni baştan çıkartıyorsun.” Çıplak bir biçimde odanın diğer ucundaki ceketini aldı ve cebinden mendilini çıkarttı. Lavaboda ıslattı, mendille önce kendisini sonra da Anna’nın karnına boşalttığı tohumlarını temizledi.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi kont. “Belki de daha fazlası. Başın dertteyse Anna, bana söylemeni isterim.”

“Yardım edemezsin,” derken yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmıyordu.

Kont bir şey söylemeyerek yatağa uzandı ve ellerini başının altına koydu. Ondan hoşlandığını itiraf etmemeliydi – Tanrı aşkı na – bu kız bunu mu duymak istiyordu? Elise’den de hoşlanmıştı ya da Rose’un atı George’dan da. Onu sevmediğini söylemesi kadar ki doğru olmadığından korktuğu buydu, iyi bir şeydi söyledikleri.

Söylenecek şey buydu... Bu halini koruyup aklını Anna’nın başının belada olduğu gerçeğine verdi. Bu bir gelişme, diye düşün-
şündü. Sorumluluktan çıkıp belaya bulaşmıştı. Dev haklıydı ve bu da Westhaven’in Anna’nın kendisini bırakma tehditlerini daha ciddiye alması anlamına geliyordu. Bu genç, tatlı ve nazik kahya kızın başında ne gibi bir bela olabilirdi ki?

Erkek kardeşi olduğunu hatırladı. Eğer bir erkek kardeşin gö-
revi kız kardeşini korumaksa, Anna’nın ihtiyacı varken o yüce ruh neredeydi? Fakat bir koca söz konusuysen, ağabeyin hiçbir hakkı olamazdı.

“Lütfen beni yaşayan bir kocan olmadığına ikna et,” dedi kont.

“Bir kocam yok,” dedi Anna. Kont ona anlamlı bir bakışla kaşını kaldırarak baktı.

“Doğru olan bu,” diye itiraz etti Anna. “Biz sadece yatıyoruz.”

Kontun yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. “Tatlım, biz yatmıyoruz bile.”

“Henüz.” Konta aynı şekilde gülümsedi.

“Mahkûm edilmiş bir suçlu musun?” diye sordu, şaşırtıcı bir biçimde.

“Bildiğim kadarıyla herhangi bir şeyden tutuklanmadım,” dedi Anna. “Sorgulamayı bırak istersen, Westhaven. Ben de senden hoşlanıyorum.”

Anna yatağa oturup dizlerini bağladı. Westhaven onun ağlamamak için kendisini zor tuttuğunu hissetti. Şüphesiz bir kadını gözyaşları içinde bırakacak bir sorgulamaya devam etmenin bir manası yoktu. Uzanıp kızın narin sırtını okşadı.

“Benden hoşlanıyorsun ama beni terk etmek istiyorsun,” Anna başını sallarken kont onun kalbinin kırıldığını hissetti. Ağlamaya başladığında adam zarif bir hareketle onu kendisine doğru çevirip kollarına aldı.



Sandık tekrar toparlandığında, Anna ahırda kontun yanında Pericles’ın getirilmesi bekledi. “Burası çok güzel,” dedi Anna. “Kız kardeşlerinizin rahatı için böyle bir yeri yaptırmışsınız.”

Kont onun sesindeki özlem hatta umutsuzluk dolu tonu duyduğunda Anna’nın bir şekilde erkek kardeşi tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını anladı. Aklı yine Anna’nın başındaki belayı ortaya çıkartmak hakkında önceden kafasında kurgulamış olduğu fikirlere döndü.

“Kız kardeşlerimi severim. Bir ağabey kız kardeşini sevmeli.”

“Buna bütün ağabeyler dahil değil,” dedi Anna ondan bir adım uzaklaşarak. “Bazıları paralarını, içkilerini ya da şehirdeki alışkanlıklarını severler. Kız kardeş olmak bazen bir eş olmaktan farklı değildir.”

“Doğru ağabeyi seçmelisin,” dedi Westhaven gülerek, “ya da doğru kocayı. Burada geçirdiğimiz zamanda çok eğlendim, Anna. Umarım sen de aynı şekilde düşünüyorsundur.”

“Ağladığım zaman bile, seninle burada olmaktan memnundum, Westhaven. Benimle ilgili hiçbir şeye inanmasan da, buna inan.”

Kont bu itirafa şaşırılmış şekilde Anna'yı arabaya bindirdi. Sıcağa rağmen yol boyunca Anna adama çok yakın oturdu. Aslında demek istediği şuydu: *Senden ayrılmak zorunda olduğum için ağladığımda bile seninle burada olmaktan memnundum. En sonunda gitmek için kendimde o gücü bulduğumda, benimle ilgili hiçbir şeye inanmasan da buna inan.*

O sıcak, güzel gün birden uğursuzlaşmıştı ve Kont Anna kendisine dokunmadığında ürperiyordu.



Vikont Fairly'nin şehirdeki evinden ayrıldıktan sonra, Morgan Val'in yanında dikilerek dinledi. Fairly dikkatlice kulaklarını temizleyerek bir mucize yaratmış ve sahip olduğu yaralı dokularının doğal dengeyi bozduğunu söylemişti. Duyma yetisi her zaman zayıf olacaktı. Morgan ise her şeyi duyabildiğinden, onun bir budala olduğunu düşünmüştü.

“Yüksek bir ses,” dedi meraklı bir şekilde, “fakat aynı zamanda tatlı. Senin müziğin gibi. Bütün sesler bir şey söylüyor-muş gibi birlikte hareket ediyor.”

“Haydi parkın içinden yürüyerek eve gidelim,” diye kolunu uzattı Val. “Kuşların cıvıltılarını, suyun şıkırtısını ve çocukların seslerini duyabilirsin. Parktaki seslerin bu kadar neşeli olduğunu hayal bile edemezdim.”

“Çok fazla...” Morgan derin bir nefes alıp yanında yürümeye başladı. “Ben asla iyi bilmediğim bir yere gitmedim çünkü adres soramazdım. Böyle yerlere beni Anna'nın ya da bir başkasının götürmesi gerekiyordu.”

“Artık her şey değişti. Sadece insanlar sana tarif etsin diye birçok kez kaybolabilirsiniz. Kulaklarında ağrı var mı?”

“Vikont'un yaptıklarından dolayı bir ağrı yok ancak içlerinde davul çalınıyormuş gibi sesler var. Yine de sizin sesinizi duymak her şeyin ötesinde çok güzel.”

“Val,” dedi. “Adımı söylediğini duymak istiyorum.”

“Valentine Windham.” Morgan ona gülümsedi. “Müzisyen ve yarı sağır oda hizmetçisinin arkadaşı.”

“Tedavi geçici miymiş? Fairly’ye sordun mu?”

“Evet. Eğer kulaklarıma iyi bakmazsam, aynı duruma gelirlermiş, özellikle karıştırırsam enfeksiyon kapar ve kanama yaparmış. Bana kulak şırıngası ve kartını verdi. Herhangi bir sorum olursa arayacakmışım. Daha önce hiç böyle bir adam gördün mü?”

“Ortak arkadaşımız,” dedi Val. “Ama ben onu tanıdığımda durumlar bu kadar iç açıcı değildi.”

“Babanın karışması da buna dahil, değil mi?”

“Dadı Fran’ın yine çenesi düşmüş.”

“O her zaman konuşuyor. Ben etrafımdaki insanların dudaklarım daha hızlı okumaya başladım. Onlar da benim duymadığımı düşünerek akıllarına gelen her şeyi söyleyiveriyorlar.”

“Nasıl şeyler?” diye sorduğunda Val onun duyan bir insan kadar iyi tonlama yapabildiğini fark etti.

“Uşaklar çok müstehcen konuşuyor,” dedi Morgan. “Dadı Fran ve aşçı da en az onlar kadar kötü.”

“Yokluğunda Düşes Hazretleri hakkında konuşan var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedi Morgan kaşlarını çatarak. “Personel çoğunlukla onların işvereni olduğu için konta karşı çok sadık.”

Morgan iç çekerek konuşmasına devam etti. “Bu geceden itibaren her gece dizlerimin üzerine çöküp bu mutluluğu bana yaşattığı için Tanrı’ya dua edeceğim. Belki günün birinde şarkı da söyleyebilirim.”

“Şarkı söylemeyi seviyor musun?”

“Çok. Eskiden annemle söylerdik. Bazen Anna da bize katılırdı. Fakat o büyümeye başlamıştı ve şarkı söylemek pek de yetenekli olduğu bir dal değildi.”

“Yani ona bağılıydın?” diye sorduğunda Morgan elini onun kolundan çekti. “Morgan,” diye devam etti Val, “Anna seni yanında getirdi ve Westhaven’a senin duymadığımı söyledi ancak Dev ikini bir şey üzerinde hararetle bir şekilde konuşurken gördü.”

Çok geçti. Morgan konuşarak tuzağa düşmüştü. Sağır ve dilsizken kimse onu sorgulayamazdı, söyledikleri ciddiye alınamazdı. Parka geldiklerinde Val dikkatle ona baktı. “Dev Anna’nın sırları olduğunu söylüyor ve ben bunun doğru olmasından korkuyorum. Tabii onlar senin de sırların, değil mi?”

“Bu çok karışık ve açıkçası söylemek bana düşmez,” dedi Morgan yavaşça. “Bu da kimseye duyduğumu söylememen için bir neden.”

“Yalan söylemeyi sevmem, Morgan. Özellikle ağabeyime, çalışanları hakkında.”

“Kont benim duymadığımı ve konuşmadığımı bilerek işe aldı,” diye kendini savundu Morgan. “Bu sırrı benim için saklarsan kont kandırılmamış olur. Eğer bilmek seni rahatlatacaksa, Anna’ya bile duyabildiğimi söylemeyeceğim.”

“Duyabiliyorsun diye seni kıskanacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır.” Morgan başını salladıktan sonra sırtıttı. “Başımı sallayışımı bile duyabiliyorum.” Bunu bir daha tekrarladıktan sonra gülüşü soldu. “Anna ve bana geri dönersek... Geçen iki yılda Anna uzun zamandan beri duymadığım dünyayla benim aramda bir bağ oldu. Senin bildiğinden çok daha fazlasını ona borçluyum. Kendisine bakarken bana da bakmak zorunda kaldı. Beğenmediği seçenekleri tercih etmek zorunda kalmış olabilir. Her durumda da, süreceğinden emin olmadan duyabildiğimi açıklamak istemiyorum.”

“Bu kadarını anlayabiliyorum,” dedi Val. “Sence kendini duyabildiğine ikna etmen ne kadar sürer?”

“Hey, dinle!” Morgan dikkat kesildi. “Kazların sesini duyuyor musun? Ah, ne kadar harika bir ses. Ve çocukların sevinç çılgınlıkları. Oh, Valentine...”

Adımı söyleyiş biçimi neşe, hayranlık ve şükran doluydu. Bu, en sevdiği erkek kardeşi öldüğünden beri ruhunun karanlıkta kalan köşelerini aydınlatmıştı sanki. Onu neşeyle çocuk seslerini dinlerken izlemek, içindeki müziği coşturuyordu. Bir süre güneşte onun yanında oturup sadece parkın, şehrin ve hayatın sesini dinledi.



“Beyler,” dedi Westhaven sabah gezintisinden dönen kardeşlerine. “Yardıma ihtiyacım var.”

Val ve Dev şaşırılmış bir biçimde birbirlerine baktılar.

“Olmuş bil,” dedi Dev.

“Ne istersen,” diye ekledi Val. “Neyi, nerede ve ne zaman istersen.”

Dev ona gülümsedi. “Seni seviyoruz ve hepimiz de Dük Hazretleri’yle bizim aramızda durduğunu biliyoruz. Söyle bakalım.”

“Birilerinin duygularının olduğunu bilmek güzel,” dedi Westhaven gökyüzüne bakarak.

“Hangi konuda yardım istediğini merak ettim,” diye kesti Val, “evde duyulmasını istemediğinden mi bunu burada konuşuyoruz?”

“Çok zekisin,” dedi Westhaven. “Konu Bayan Seaton. O, Dev’in de söylediği şekilde, görüldüğü gibi biri değil. Bana onu yakalamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını çünkü herhangi bir konudan dolayı hüküm giymediğini söyledi ancak taşıdığı sırrı doğası gereği bana açmadı. Olayın sır olarak saklanması gerektiğini ve yakında işten çıkmasının olası olduğunu söyledi.”

Dev bir kaşını kaldırdı. “Sen de bunun ne olduğunu öğrenip ona yol vermeyi düşünüyorsun.”

“O kadar da çabuk değil,” dedi Westhaven, problemleri daha çok yumruklarıyla çözmeyi tercih eden kardeşine. “Evdeki dinlemeden önce, durum değerlendirmesi yapmamızın iyi olacağını düşündüm.”

Kardeşler eve dönünce limonata ve soğuk çaylarını alıp kütüphaneye kapandılar. Bir saatlik bir görüşmeden sonra, objektif görüşlerini, kızı onlara tavsiye eden ajanstan gelen birkaç olguya kadar indirdiler:

Anna Seaton iki yıl önce kuzeyden gelmişti ve bu iş onun üçüncü kahyalığıydı. İlk önce yaşlı bir Yahudi için çalışmış, sonra buraya gelmeden altı ay kadar da varlıklı bir tüccarın evinde kahyalık yapmıştı. Her iki işinde de Morgan onunla birlikte işe alınmıştı. Anna bir erkek ve bir kız kardeşi olduğunu ancak yetim kaldıklarından çiçekçi olan büyükbabası tarafından büyütüldüklerini söylemişti.

“Başarılı bir çiçekçi olmalı,” dedi Dev. “Anna’nın birçok dili konuşabildiğini söylemedin mi? Öğretmenler, özellikle de bayan olanlar pahalıya mal oluyor.”

“Piyona da çalışıyor,” diye hatırladı birden Westhaven. “Bu da, aleti ve ders almak için daha çok para demek oluyor.”

“Düşünüyorum da,” dedi Val yavaşça “Ya Morgan Anna’nın size bahsettiği gibi bir kız kardeş değilse?”

“Olabilir,” dedi Westhaven kaşlarını çatarak. “Birbirlerine pek benzemiyorlar ancak bazı kardeşler benzemeyebilir.”

“İkisinin de kahrkahası aynı,” dedi Val kardeşlerini şaşırtarak. “Ne? Morgan gülebiliyor – o kadar da basit değil.”

“Biliyoruz ama bu fark edilecek garip bir nokta,” derken Westhaven kardeşini bir hizmetçi için fazla savunmacı görmüştü. “Bu bana bir şey hatırlattı. Anna bana ailesinin arabalarının

rıhtımdan yuvarlandığında öldüğünü söylemişti. Sen de bana Morgan'ın bir kazada sırasında soğuk suda kaldığı için sağır olduğunu söylemiştin. Bence parçaları doğru birleştirdin, Val."

Dev, parmağını gözlük camının etrafında dolaştırırken düşünceliydi. "Kuzeye birini yollayıp bize oğlunu araba kazasında kaybetmiş, üç torunu olan varlıklı ve yaşı geçkin bir çiçekçi bulmasını isteyelim. Bu şartlara uyan kaç kişi vardır ki?"

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Westhaven.

"Evet." Dev koltuktan kalkarak gerindi. "Farz edin ki kahyanın gerçek kimliğini bulduk, bir tür şüpheli olduğunu öğrendik, ona suçlamalarda bulunduk vs vs. Bütün bu zahmete zaten ne olduğunu görebildiğimiz bir son için mi katlanıyoruz? Bunu yapmanın daha kolay yolları var."

Westhaven çalışma masasından kalktı. "Bunu yapıyoruz çünkü Dük yakında aynı soruları sormaya başlayacak ve onun metotları ne sağduyulu, ne dikkatli ne de hassastır."

"Bizimkiler olacak mı?" diye sordu Val.

"Tamamen. Olmalıyız yoksa bunca çabanın bir anlamı olmaz. Eğer birileri Anna Seaton'un geçmişini araştırdığımızı öğrenirse, kolaylıkla onun hayatına karışır ve ben de buna izin veremem."

"Çok iyi. Demek ki kimseye sezdirmeden yaşlı bir çiçekçi arayacağız," dedi Dev.

"Karnım zil çalıyor. Kahvaltı etmeden bir şeye başlayamayacağım," dedi Val.

"Hepimizin kahvaltıya ihtiyacı var," dedi Westhaven gülümseyerek. "Mahremiyetimizi tam olarak sağladığımızda bu konu hakkında daha uzun konuşuruz." Kapının kilidini açtı ve kardeşlerini baş başa bırakarak kahvaltı salonuna yöneldi.

"Eee?" diyerek Val umutla ağabeyine baktı. "Kahyanın özel hayatı hakkında bu gizli araştırmayı yapacağız, peki neden?"

“Neden olduğundan hiç bahsetmedi, fark ettin mi?” Dev çenesini kaşıdı. “Zeki adam. Deneyimlerime dayanarak bir tahminde bulunabilirim. Kardeşimizi bir seferinde küçükhanımı kurtarması için cesaretlendirdik, o da şimdi görevi başkasına verip eğlence kısmını kendisine saklıyor.”

“Bunu ortaya çıkartmak için garip bir zaman.”

“Kahyanın senin ağız tadına uygun olduğunu sanmıyorum,” diyerek sırttı Dev. Kolunu Val’in omzuna attı. “Sanırım sen sessiz oda hizmetçisine eğilimlisin – her ne kadar sağır olsa da – seninle müzik odasında oturup piyano çalışımı izliyor, öyle değil mi?”

“Hadi kahvaltı edelim,” diyen Val bir dirsek darbesiyle Dev’i kendinden uzaklaştırdı. Akıllı adamdı. Dük’ün casuslarını alt etmek zordu ancak Morgan’ı Dev’in de kolay kolay atlatılamayacağı konusunda uyarmalıydı.



Bir hafta önce Willow Bend’e yaptıkları geziden beri, Anna kontun kendisini sürekli olarak izlediğini hissediyordu. Kendisini inceliyor fakat ne evlilikten ne de kırsal alana bir gezi yapmaktan bahsediyordu. Gözleri onu izlerken ellerini kendisine saklıyordu.

Kendi kendine aslında bu şekilde olmanın daha iyi olduğunu söylüyordu. Ev işleri rutin bir şekilde ilerlerken, Westhaven mesafesini koruyordu. Üç kardeş erkenden at gezintisine çıkıyor daha sonra da birlikte kahvaltı ediyorlardı. Ondan sonra adam çoğu sabah kendisini Tolliver’le odaya kapatıyor, Val piyanosunu tamir ediyor, Dev de vaktini ya ahırda ya da mezatta geçiriyordu. Ara sıra, üçü bir arada öğle yemeğinde evde oluyorlar; çoğunlukla akşam yemeğinden önce birlikte eğleniyorlardı.

Anna onların bazen yemekten önce bir konyak içmek için, yemekten sonra da birkaç el iskambil oynamak ya da sadece ko-

nuşmak için kütüphanede bir araya geldiklerini fark etmişti. Ancak sevişirlerken bile kapıyı kilitlemeye gerek duymayan kontun birden gizliliğe önem veriyor olması Anna'yı meraklandırmıştı. Muhtemelen dükün öğrenmesini istemedikleri bir şeydi.

Ama bu, hâlâ kendisine acı veriyordu; Westhaven'ın güvendiği biri olmamak, onun kollarında olmamak.

Fakat hayat devam ediyordu. Manchester'daki ajans adayları lokal çevreye aktarana dek Londra'daki adayları henüz yerleştirmediklerini söylemişti. Bath'da en az iki yer açılacaktı fakat onlar da yaşlı bekar centilmenlerin evleri için olacaktı. Geriye kalan seçenekler için umutla bekledi ve John Footman kendisine mektubu getirdiğinde memnun oldu.

Zarfa bir bakış attığında, bir şekilde haberin iyi olmadığını anladı. Kırsal Yorkshire'dan gelen mektup da iyi bir şeye delalet değildi.

Senin için çok endişeleniyorum. Adam imalı sorular sordu ve güneye döndüğünde izlendiğine eminim. Çok dikkatli ol.

Adam sorular soruyor... Aman Tanrım, buna kendisi sebep olmuştu. Ağzının sıklığı ve zalim Kontu Westhaven'la detaylar hakkında konuşma isteksizliği idi neden. Babasının taktiklerini uygulayarak düşünebileceğinden de fazla belaya sebep oluyordu. Anna'nın sabah akşam yaşadığı korku taşarak hiddete dönüştü. Elinde mektup odasından dışarı fırladığında neredeyse Devlin St. Just'la çarpışıyor.

"Nerede o?" diye tısladı.

"Westhaven mı?" St. Just bir adım geriledi ancak elleri Anna'nın kollarındaydı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Bakışları kızın kararlılık dolu gözlerine takıldı.

"Sen mi?" Anna bunu küçümseyerek söylemişti. "Cakan, alayların ve tehditlerinle mi? Yeterince yardımcı oldun zaten. O nerede?"

“Kütüphanede.” Anna hissimla yanından geçerken arkasından baktı.

“Sana mı bozulmuş?” diye sordu Val elinde kurabiyelerle mutfaktan çıkarken.

“Onun yolundan çekilmedim, benim hatam ancak dua etmesi gereken kişi Westhaven.”

“Ön sıralar, değil mi?” diye gülerek Val ona kurabiyeleri uzattı ve birlikte Anna’nın arkasından gittiler.



“Bir dakikanızı rica edebilir miyim, Lordum?” Anna sesinin sakinliğini korumaya çalıştı fakat gözleri farklı bir telden çalışıyordu. Bir bakışta kont yaklaşmakta olan fırtınayı görmüştü.

Çalışma masasında doğruldu. “Tolliver, bize izin verirsen?” Tolliver küçük bir selamlaymayla yanlarından ayrıldı.

“Oturmaz mısın?” dedi kont içten bir sesle. Kapıyı kapatıp kilitledi.

“Özellikle oturmak istemem,” diye geriledi Anna, “ve şu kilidi aç, Gayle Tristan Montmorency Windham.”

Kendi adını söyleme biçiminden kont tuhaf bir ürperme hissetti. Kapıyı kilitlemeyi akıl etmişti. Dönerек sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Anna soğuk, güzel ve çarpıcı bir biçimde sinirliydi.

“Seni gücendirecek ne yaptım?”

“Sen ...” Sinirden konuşamayan Anna elinde buruşturduğu kağıdı ona uzattı. “Benim hakkında araştırma yaptırtmışsın. Size çok teşekkür ederim, Lordum, bana tek kelime etmeden arkamdan böyle işler çevirdiğimize inanamıyorum.”

“Mektupta ne diyor?” diye sordu adam şaşırılmış bir biçimde. Evet, onu araştırtmak istemişti ancak henüz bunu yapacak ağız sıkı bir şahıs bulamamıştı.

“Benim hakkımda sorular soran bir adam olduğunu söylüyor,” derken Anna sesini alçalttı. “Ve şehre dönerken takip edilmiş.”

Kont düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Bana çalışmıyor,” dedi doğrudan. “Ama onu kimin tuttuğunu bildiğime eminim.”

“Bunu sen yapmadın mı?”

“Sana eşlik edecek birini bulma uğraşları içindeydin. Senin durumunda gizliliğin önemli olduğunu ve tam bir güven olmadıkça ilerleme konusundaki isteksizliğinin farkındayım.”

Anna’nın gözlerinden geçen duyguların değişkenliğini görebiliyordu.

Öfkelenmişti çünkü onu izletmek istediğini itiraf etmişti. Dü-rüst olmasına şaşırması ve sonuç olarak bu onu rahatlamıştı.

“Dük Hazretleri,” diye birden patladı Anna. “Burnunu hiç de üzerine vazife olmayan işlere sokuyor.”

“Stenson’u akşam olmadan işten çıkartacağım,” diye onu inandırmaya çalıştı kont. “Babamla da konuşacağım. Sadece tek bir ricam var, Anna.”

Göz ucuyla adama baktı. Hâlâ çok kızgındı ancak ilgiyi de üzerinde tutmaya hevesliydi.

“Döndüğümde burada ol,” dedi gözlerini onun üzerinden ayırmayarak. Anna da sıkıntıyla iç çekerek başını salladı ve gözlerini kaçırdı.

“Burada kal.” Kont yanına gelip sarıldı. Anna da istekli bir şekilde sıkıca karşılık verdi. “Eşyalarını toplama, Morgan’a söyleme ve panikleme. Sadece burada kal ve bana güvenmek için bir çaba göster.”

Sakinleştiğine emin olduğunda, Westhaven kapının kilidini açarak odada kurabiye yiyen kardeşlerini bulmaya gitti. “Siz ikiniz Anna ve Morgan’a göz kulak olun,” diyerek atına atladı ve Anna, Dev ve Val’i bir arada bıraktı.

“Şaka yapmıyorsun, değil mi?” Dev, Anna’ya bir kurabiye uzattı. “Hiçbir şey duymadık ama Dükü parçalarına ayıracasına eminiz. Kimse Westhaven’a, Dük Hazretleri’ne, Düşes Hazretleri’ne hatta Pericles’a bile bir şey yapamaz.”

“Rose yapar.” Val kadehini Anna’ya doğru kaldırdı. “Gel buraya,” diyerek kolunu Anna’nın omzuna attı. “Sana iskambilde nasıl hile yapıldığını öğreteceğiz ve sen de bize ne kaçırdığınızı söyleyebilirsiniz.”

“Ben zaten nasıl hile yapıldığını biliyorum,” dedi Anna elindeki kurabiye ve içeceğe bakarak.

“Bunu artık kahyalık okulunda öğretiyorlar, değil mi?” Dev arkalarından kütüphanenin kapısını kapattı. “O zaman gürültülü birkaç tezahürat öğretiriz. Dikkat et Val ağlayacak. Mendilini hazır etsen iyi olur.”

“Ben ağlamayacağım,” dedi Anna omuzlarını dikleştirdi. Ancak o sırada çıkarttığı garip sesle iki adet mendil üzerine uçtu. Yüzünü Val’in kaslı omzuna çevirirken, Dev elindeki kurabiye ve içeceği kurtardı.



“Anne.” Westhaven eğilerek Düşes’in elini öptü. “Seni daha sık dinlemeliyim.”

“Provokasyon olmadan bir annenin çocuklarından böyle şeyler görmesi çok mutluluk verici,” dedi Düşes.

“Geçen hafta kahvaltıda bana anlatmaya çalışıyordun.” Westhaven eliyle saçlarını geriye itti. “Dük Hazretleri yine birilerinin kuyusunu kazma aşamasında, değil mi?”

“Her zamanki gibi,” dedi Düşes. “Ama ben seni özellikle belirligin bir şey için uyarmıyorum, sadece yanında çalışanlara karşı ihtiyatlı olman gerektiğini düşünüyorum.”

“Kahyamı kastediyorsun, sanırım,” diyerek kaşını kaldırdı

kont. “Bir şekilde yaşlı hergele Anna Seaton’u duymuş ve köpeklerini üzerine salmış.”

“Westhaven,” dedi Düşes buz gibi bir sesle. “Baban hakkında bu şekilde konuşmamalısın.”

“Haklısın. Bu dürtüst bir adam olan yarı üvey kardeşime hakaret olur.”

“Westhaven!” Düşes’in gözleri sinirden çakmak çakmak olmuştu.

“Beni affet, anne,” diyerek eğildi. “Kavgam seninle değil babamla.”

“Pekala,” diyen Dük kapının eşiğinde olduğunu dramatik bir şekilde belli etti. “Fazla uzağa gitmene gerek yok. Sorunun neyse şimdi konuşabilirsin.”

“Anna Seaton’u araştırmışsın ve tabii kesinlikle bu onun güvenliği için, değil mi?”

“Evlen onunla o zaman,” diye karşılık verdi Dük. “Bir koca eşini koruyabilir, özellikle zengin, zeki, unvanlı ve çevresiyle iyi bağlantıları varsa. Annen bana onun bu teklife hayır demeyeceği konusunda garanti verdi.”

“Bunu inkar etmeyecek misin? Bu kirli oyunlarının, sinsî manevralarının ve aptal dalaverelerinin verdiği zararın farkında mısın? Kız kendisi ve kız kardeşi için korkuyor ve sen sanki herkesin kişisel hayatını yönlendiren, Tanrı’nın yolladığı bir elçi gibi onun hayatına damganı vuruyorsun.”

Dükün yüzünün rengi değişmişti.

“On yıldan fazla bir süredir kendisine uyan kahrolası bir eş arayan bir adam için cesur konuşmalar bunlar. Tanrı aşkına Westhaven, sende ne gibi bir bozukluk var? Kadınlara hitap ediyorsun ve eminim aynı şey şu Seaton için de geçerli. Alımlı, uygun ve çocuk doğuracak yaşta. Onu araştırtmayı düşünmeliydim, böylece onu mihraba gitmeye mecbur edecek bir yol bulabilirdim.”

“Bunu zaten denedin,” diye karşılık verdi Westhaven. “Çün kü Gwen Allen nazık biriydi ve senin entrikalarına karşı kinle necek kadar bozulmamıştı. Senin oğlun olmaktan utanıyorum, dahası senin vârisin olmaktan utanıyorum. Beni utandırıyor sun Keşke mirasından yoksun olabilsem çünkü eğer bir yolunu bulamazsam, senin beni reddedeceğin her yolu deneyeceğim.”

“Gayle!” Annesi ayağa fırlamış, yüzünde korkutucu bir ifa de vardı. “Lütfen, Tanrı aşkına, özür dile. Dük Hazretleri Bayan Seaton’u araştırtmadı.”

“Esther...” Dük konuşmaya çalıştı fakat karısının gözleri öfkeli oğullarının üzerindeydi.

“Kesinlikle yapmıştır,” diye patladı Westhaven. “Gwen’e, Elise’e ve Tanrı bilir daha kaç günahsız adaya ve dula yaptığı eski oyunlarını yapmıştır. Bunu duymaktan bıktım artık, Anne, artık bu son.”

“Esther.” Dük yine denedi.

“Sus, Pecy,” dedi Düşes perişan bir sesle, gözleri hâlâ oğlunun üzerindeydi. “Dük Hazretleri Bayan Seaton’u araştırtmadı.” Sustu ve gözlerini indirdi. “Ben yaptım.”

“Esther,” derken Dük taş gibi kanepeye düştü. “Tanrı aşkına, bana yardım et.”



“Londralı birkaç kibar beyefendi için çalışıyor.” Eustace Cheevers işverenini bilgilendirdi. “Adı Benjamin Hazlit ve şehirde yüksek tabaka için oldukça iş yapmış. İşverenlerinin isimlerini asla ifşa etmiyor fakat hepsi de yüksek mevkii sahibi kimseler.”

“Asiller mi?” diye sordu Dük Helmsley.

“Çoğunlukla.” Cheevers başını saldı. “Güneydeki halk kendi aralarında çok ayrılmış. Asiller için çalışan vatandaş, tüccar ya da memurlar için çalışmak istemiyor. Hazlit’in ofisleri tepeler-

de, evi seçkin ve tarzisi de en iyilerden. Evet, muhtemel asiller için.”

“O zaman bu durumda Mayfair’ı düşünebiliriz, değil mi?” Dükün ses tonu herhangi bir aptalın bu sonuca kolaylıkla varabileceğini belirtircesine küçümseyiciydi.

“Çok fazla değil,” dedi Cheevers. “Mayfair’da asalet ve belli bir para akışı var ama çevre o kadar pejmürde değil. Daha paralı, saygın çevreler var.”

Dük şehirde zaman geçirmiş olmalı, diye düşündü Cheevers, yüzündeki saygılı ifadeyi değiştirmeyerek. Fakat bu genç adamın – orta yaşlarda bir genç adam değildi – şehir hayatım tam olarak tanımadığı belliydi. York etrafında söylenen “eğer Helmsley’e çalışacaksan paranı peşin al”dı.

Yaşlı Dük sağken işler böyle değildi. Arazi çiçeklerle doluydu. Kadınlar mutlu ve faturalar zamanında ödenirdi. Şimdi ise bahçelerin çoğu bakımsız ve eskiden değerli tabloların asılı olduğu duvarlar bomboştu. Çitler kırılmış, süs havuzları kurumuş ve iki yıldan beri felçli olan düşesi hiç kimse görmemişti. Torunlarının ise nerede olduğunu bilen yoktu.

“Öğrendiğin şey bu kadar mı?” Helmsley ayağa kalktı, ses tonu küçümseyiciydi. “Bana adamın adını ve zengin müşterileri olan özel bir dedektif olduğundan başka bir şey söylemedin.”

“Devamı dosyada.” Cheevers ayağa kalktı. “Adresi, konuştuğu kişilerin isimleri, ona söylenenler ve dahası. Dikkat çekmek istemediğimden daha fazla bilgi toplayamadım çünkü burada yaşayanların işleri güçleri olmadığından her şeye çok kuşkulu bakıyorlar.”

“Yaptıkları bu.” Helmsley başını sallarken yüzünde şeytani bir ifade belirmişti. Cheevers konta baktı ve adamın ne dolaplar çevirdiğini düşündü. Helmsley yakışıklı sayılabilirdi. Uzun boyu, aristokrat çizgileri içinde tek tük grilerin olduğu gür, siyah

saçları vardı. Cheevers'a göre otuzlarının başındaydı ancak gözlerinin etrafında belirmeye başlayan kırışıklıklarla daha yaşlı duruyordu. Gri gözlerindeki hasis ve tekin olmayan bakışlar onun dalavereci ve zorba olarak değerlendirilmesine sebep oluyordu.

Cheevers en sonunda kendini dışarı atarak adamdan kurtulmuştu. Fakat adamın gizli saklı hesaplarla bir şeylerin peşinde olduğuna emindi.

On Üç

“EEE?”

Dokuzuncu Helmsley Dükü, Wilberforce Hammond James çalışmak için içerideki kapıyı açan adamın yüzüne dikkatlice baktı. Karşılaştığı şey pek de hoş değildi. Hedley Arbuthnot, Baron Stull kadar uzun ancak şişman bir adamdı. Daha kötüsü çok dağınık ve pisti. Boynundaki kravat öğle yemeğinde tavuk yediğini ve şarap içtiğini gösteren lekelerle doluydu. Etrafına yaydığı kokudan Helmsley sürekli çalışmaktan bozulmuş olan bir midesi olduğunu anlamıştı.

Stull ise Helmsley'den on yaş kadar büyüktü. Görünüşüne ve hava atmaya eğilimli olmasına rağmen iki çekici özelliği vardı. İlk olarak araştırma esnasında istediği kadar harcayabilmesi ve ikinci olarak da bir bulldog kadar kararlı olmasıydı.

“Evet, ne var?” derken Helmsley kolundan hayali tüyleri temizliyordu.

“Kızlar nerede?”

“Mayfair,” dedi Helmsley, doğru olmasına dua ederek.

“O zaman buraya getirin,” dedi Stull avın kokusunu alan bir kurt gibi.



“Saatler önce gitti.”

Anna odayı arşınlamayı bırakarak gözlerini en yumuşak kalpli kardeş olarak değerlendirdiği Val’e dikti. Adam duygusal ve zekiymi fakat kız kardeşlerinden öğrendiği üzere hassas kadınlardan uzak duruyordu.

“Kendisini yemeklere beklemememizi söyledi,” dedi Val. “Yemekler diyorum, Anna. Dük Hazretleri’ne gitmiş ya da Pericles’ı koşturmaya götürmüş olabilir.”

“Pericles’ı bu sabah koşuya götürdü. Daha erken saatte,” dedi Anna. “Beni savsaklamazsanız daha memnun olurum.”

“Konağa gidip neyin ne olduğunu öğreneceğim,” dedi Val. “Dük Hazretleri ve Westhaven tartışıklarında bu genellikle bağırış çağırış ve kaba olurdu ancak Anna bir konuda haklıydı, bu kadar uzun sürmemeliydi.”

Val, Dev’e sempatik bir bakış attı fakat kardeşinin araştırma-ya gitmeyeceğini bilirdi. Dev, konağa davet edilmeden gitmezdi ve şimdi Val’in de bu geleneği yıkmaya niyeti yoktu.

Kütüphane kapısı açıldı ve Westhaven içeri girdi. Üçü de şaşırılmıştı.

“Sorun ne?” diye atladı Dev. “Sakın söyleme, Dük Hazretleri galip geldi.”

“Evet, öyle,” diyen Westhaven doğruca viski dolu sürahiye gidip kendine bir içki aldı. Hızlıca onu kafasına diktikten sonra ikincisini doldurdu.

“Westhaven?” Val’in cümlesini tamamlamasını beklemeyen kont Anna’yı karşısına alıp konuşmaya başladı. “Öncelikle,” dedi, “Dük Hazretleri suçsuz. Seni izleyen kişi son derece ünlü ve ağzı sıkı bir kişi olan Benjamin Hazlit. Morelands’e annemin isteği üzerine gitmiş, babamın değil. Her türlü bencil lafı sevgili

babama sarf edene dek bunun farkına varamadım. Ateş püskürdüm, abuk sabuk laflar ettim, bağırdım ve ona dedim ki...”

Westhaven içmeye devam etti.

“Ona onun oğlu ve vârisi olmaktan utanç duyduğumu söyledim.”

“Aman Tanrım.” Val de kendine bir brendi aldı. Dev, Westhaven’a kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. “Yaşlı kurt son sözlerini ciddiye almadı, değil mi?” diye sordu Dev, Anna sessizce dinlerken.

“Umarım,” derken Westhaven Anna’ya tedirgin bir bakış attı. “Aslında bu sözleri söylerken, Düşes Hazretleri Hazlit’in kendi ajanı olduğunu açıkladı ve Dük Hazretleri o esnada kalp krizi geçiriyordu.” Sessizlik içinde üç kardeş babalarını düşünürken, Anna kontu düşünüyordu.

“Yaşıyor mu?” diye sorduğunda üç çift göz kendisine çevrildi.

“Ben ayrıldığımda kendi doktorlarını çağırttırıyordu,” dedi Westhaven. “Ne kadar şikayet ederse etsin Pugh ve Hamilton’a yalnız bırakılmaması ve iyi bakılması konusunda çok sıkı talimatlar verdim.”

“Gerçek olduğuna emin misin?” diye sordu Dev. “Gerçi hiç numara yaptığını görmedim.”

“Ben de,” dedi Val. Gözleri Westhaven’ın yüzündeydi.

“Ne kadar ciddi olduğunu bilmesem de, numara yapmadığına eminim. Ölmek üzere olduğunu düşünmüş olmalı, hâlâ da öyle bir ihtimal var.”

“Ölecek,” diye düzeltti Val. “Hepimiz öleceğiz. Seni numara yapmadığına inandıran sebep ne?”

“Onu huysuz, neşeli, hiddetli hatta duyarlı gördüm,” dedi Westhaven. “Fakat otuz yıllık anılarımda babamızı hiç bugünkü kadar *korkmuş* gördüğümü hatırlamıyorum. Çok sinir bozucu olduğunu söyleyebilirim.

“Onun Bart’la yaptıkları tartışmaları hatırlıyorum,” diye devam etti kont. “Yaşlı adamın ona bu kadar yüklenmesine izin verdiği için Bart’ın da yarı deli olduğunu düşünürdüm. Ondan kurtulmayı şaşırırdım. Sonradan onunla birlikte olmanın insana güven verdiğini keşfettim. O asla geri adım atmaz, yanlış olduğunu kabul ya da itiraf etmez.”

“İstikrarlıydı,” dedi Dev. “Sinir bozucu bir istikrar.”

“O her zamanki düğ,” dedi Westhaven. “Onu asla numara yaparken, kendine güvensiz ve Tanrı vergisi her zaman haklı olma özelliğini yitirmiş bir şekilde göremezsin.”

Val düşünceli bir şekilde içkisinden bir yudum aldı. “Eğer düğ ölürse, sonra ne olacak?”

“Düğ Hazretleri sen çok yaşa,” derken Anna, Westhaven’ın gözlerinin içine baktı. “Akşam yemeğinizi buraya getireceğim. Eminim ondan sonra babanızı görmeye gidebilirsiniz. Düşes Hazretleri’ni de rahatlatmak için yanınızda iyi bir hemşire olan Dadı Fran’i de alabilirsiniz.”

Westhaven Anna’nın parlak fikirleriyle rahatlamış görünerek başını salladı.

O akşam Anna’nın da söylediği gibi üç kardeş babalarını destek olmak için annelerini görmeye gittiler. Val, babalarının durumundaki değişiklikleri takip etmek için evde kalmaya karar verdi. Dev de kız kardeşleri Maggie’yi durumdan haberdar etmeye gitti. Westhaven eve geç döndüğünden, Anna kapıdaki adamı gönderip onu kendi beklemeye başlamıştı. Ayağında terlikler ve üzerinde sabahlığıyla keri girer girmez boynuna sarılmıştı.

“Berbat görünüyor, Anna,” dedi başını kızın boynuna gömdüğünde. “Yaşlanmış görünüyordu, annem de öyle, kızlar da korktu.”

“Sen de korkmuştun,” dedi Anna. “Üzerindekileri çıkart Westhaven, sana bir tepsi hazırlayayım. Akşam pek bir şey ye-

medin ve Düşes Hazretleri beni aklın karışık olduğunda yemek yemeği unuttuğun konusunda uyarmıştı.”

“Başka hangi konularda seni uyardı?” diye sordu kont elindeki şapka ve eldivenleri Anna’ya verirken. Anna orada onun ceketini ve kravatını çıkartmasına yardım etti.

“Yatak kıyafetlerini giymek için çok sıcak,” dedi Anna, “ve çok geç.”

Orada yorgun küçük bir çocuk gibi durduğunda Anna onun kalan giysilerini çıkarttı ve onu kolları arasına alarak yaşadıklarını bir nebze olsun unutturmaya çalıştı.



Anna’nın elinin sıcaklığını hissetmek sanki bütün gün aldığı en iyi haberdirdi.

“Büyükbabam birkaç yıl önce öldü. Onunla bu kadar uzun zaman geçirebildiğim için çok şanslıydım. Çok iyi bir insandı ancak hastalığı sırasında çok acı çekti. Sonunda kurtulduğu iyi oldu. Sırtını büyükanneme dayamıştı.”

“Dük Hazretleri’nin de aynısını yaptığını görüyorum,” dedi kont Anna’nın parmaklarını hafifçe sıkarken.

“O nahoş duyguyu hatırlıyorum,” diye devam etti Anna. “Büyükbabam ilacı aldığına bazen ölü gibi olurdu. Gerçekten ölene dek hep öyle korkuyla bekledim. Öldükten üç hafta sonra büyükannem felç geçirip yatalak oldu.”

“Kötü bir darbe yemiş,” dedi kont.

“Hepimiz aslında,” dedi Anna onu mutfak masasına oturturken. “Bütün ev halkı gergin bir şekilde bekliyorduk fakat bir yandan da umut ediyorduk. Sanki kaybolmuş gibiydik.”

Kont, onun önüne limonatayla birlikte yiyecek bir şeyler koyuşunu izledi. Tavırlarındaki sükûnet ve pratiklik kendisi daha az kaybolmuş hissetmesini sağlıyordu. Konakta ise kız kardeşleri,

annesi, hizmetçiler yani *herkes* onun rehberliğine ihtiyaç duyuyordu.

O yüzden Westhaven bir dizi emirle işleri düzene soktu. İlk bası için hemen konağın sakın bölümünde bir hasta odası hazırlattı. Dadı Fran'i ilaç saatlerinden sorumlu kişi olarak tayin etti. Kız kardeşlerine yakın akrabalarına haber verme görevini verdi. Düşes Hazretleri'ne haber verilmesi gereken diğer öncelikli kişilerin listesini çıkartmasını söyledi. Doktorlarla konuşup durum değerlendirmesi yaptı ve herhangi bir değişikliğin Farly'ye haber verilmesi söylendi. En sonunda etrafında endişeli bir yüz kalmayınca da evinin yolunu tuttu.

Burası evim diye düşündü. Sahip olduğundan, içinde çalışanların parasını ödediğinden ya da kardeşleriyle birlikte yaşadığından değildi bu söylediği. Eviydi çünkü Anna buradaydı, burada kendisini bekliyordu. Kendisinden bir şey beklemeden, sorunlarını çözmesini ya da onunla ilgilenmesini istemeden sadece alı kadar olmayı bekliyordu.

Onu seviyorum, diye düşündü kont, masanın ortasına papatya dolu bir vazo koyarken. Hazırlığı bittiğinde adam ona sarılarak yanağını göğsüne dayadı. “Böylece başındaki dikiş izini görebiliyorum,” dedi Anna. “Seni öldürmediğim için şanslıyım.”

“Kafam sağlamdır,” dedi kont arkasına yaslanarak. “Bunu yemem mi gerekiyor?”

“Eğer yapmazsan seni yine pataklamam gerekir,” dedi Anna sert bir şekilde. “Ve senin üzerinde bir çeşit ahlaki otoritesi olan Pericles'ı de uyaracağım.”

“Benimle otur,” derken kızın söylediklerine gülümsüyordu. Yanına oturduğunda adam kendini daha huzurlu hissetti.

“Doktorlar ne dedi?” diye sordu Anna başı kontun omzunda.

“Tuhaf,” dedi bir sandviç alırken. “Bu soruyu bana hiç kimse sormadı, hatta Düşes Hazretleri bile.”

“Büyük ihtimalle biliyordur, durumun ne kadar ciddi olduğunu kendine bile itiraf etmiyordur. Benim büyükannem de böyleydi. Birbirlerine içgüdüsel olarak bağlıydılar.”

“Birbirlerine aşıktılar,” dedi kont düşünceli bir şekilde. Acha o ve Anna da bu şekilde olabilecekler miydi? Olacaklardı yoksa burada niye kendisiyle otursun, doyursun, kendi ailesi bile yanında değilken arkadaşlık etsindi.

“Kesinlikle öyleydiler,” dedi Anna. “Büyükbabam onun için çiçekler yetiştirirdi. Benim ve Morgan için de yetiştirirdi ama çoğunlukla gelini için ekerdi.”

“Morgan senin kız kardeşin,” derken adam, Anna yanında sessizleşmişti. “Bir akrabalığınız olduğunu biliyordum. Bir kuzenden daha fazla ilgileniyordun.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Seni tanıyorum,” dedi kısaca. “Aynı çatı altında yaşıyoruz. Bu şekilde bir yakınlığı saklamak zordur. Onun güvenliği için beni öldürmeye istekliydin.”

“O benim kız kardeşim.”

“Val tahmin etti,” dedi kont elindeki bir dilim elmayı ısırırken. “Ve sanırım ona biraz aşık.”

“Morgan’a mı?” Anna kaşlarını çatmıştı. “Belki gelip geçici bir hevestir. Morgan onun için bir şeyleri sembolize ediyor, müziğiyle ya da hayattaki seçimleriyle alakalı bir şey. Morgan da ona iyiliğinden dolayı tapıyor ama ben ikisine de güveniyorum.”

“Beethoven’i artık bir çocuk gibi çalmıyor.”

“Sen bunun anlamını benden daha iyi çözersin.” Anna kendisine uzattığı elma dilimini kabul etti. “Son günlerde çok ateşli ve harika çalışıyor.”

“Doğru söyledin,” derken kont düşünceliydi.

“Doktorlarla ilgili sorduğum soruyu atladın,” dedi Anna kontun sırtını okşarken.

“Kesin olarak bir şey söylemiyorlar. Dükün semptomları göğsüne bir at oturmuş gibi, düzgün nefes alamamak, boynunun sol tarafında ve sol kolundaki ağrı gibi kalp krizinin klasik belirtileri. Fakat ağrısı azalmaya başladı. Dük Hazretleri oldukça hareketli biridir. Konuştuğumuz kadar ağrısı yok ve kendisini o kadar da bitkin hissetmiyor. Zaten daha önceden de göğsünde herhangi bir ağrı yoktu. Tam anlamıyla iyileşir ve en az yirmi yıl daha yaşar. Önümüzdeki birkaç hafta kritik. Sadece dinlenecek ve birkaç basit hareket yapabilecek.”

“Ama bu gece ölebileceğini de söylediler. Önceden hiçbir şikayeti olmadığına inanabiliyor musun? Yoksa annene aslında kan kusup kızılık şerbeti içtiğini mi söylüyordu?”

“Dev de aynı şeyi düşündü ve biz de acaba önceden buna benzer şikayetleri var mı acaba diye düşündük. Belki Düşes Hazretleri önceden fark etmiştir.”

Bir şey söyleyeceğini sanmam, sadece yalnız kaldıklarında Dük Hazretleri’yle bunu paylaşacaktır.”

“Bu tarz bir mahremiyetleri olduğunu biliyorum,” dedi kont Anna’ya bakarak. “Bunu da sizinkilerden mi öğrendin?”

“Büyükannem, zaman zaman herkesi odadan dışarı çıkartıp büyükbabamla yalnız kalırdı. Biz de böylece biraz dinlenir, onlar da o esnada baş başa kalırdı.”

“Vedalaşmak için zaman,” elindeki bardağı kadına verdi. “Tanrım, Anna, bugün ona söylediklerimi düşününce ...”

“Özür dileyebilirsin,” dedi Anna. “Bir şeyleri onarmak için en iyi yol bu. O da kendi yaptıklarını düzeltmek için bu yolu kullanıyor.”

Bitkinliğine, korkularına ve suçluluk duygusuna rağmen, kont kadının laflarına güldü. “Sen utanmaz ama pratik bir kızsın Anna Seaton.”

“Badem ezmeni ye,” diye emretti Anna. “Pratik olmayı öğren-

dim. Dük yaşındaki bir adamın yaşıyor olması bir şans, özellikle çevirdiği onca dalavereden sonra. Onun kalp krizi geçirmesine sebep olan şey sen değilsin, Westhaven. Bunun üzerine benimle tartışma.” Eğilip kontu yanağından öptü. “Yemeğe devam et.”

İtiraz etmeden yemeğe devam etti. Bütün yaptıkları konuşmaların ve yediklerinin kendisini rahatlatmış olduğunu hissetti.

“Gelecek hafta yorucu geçecek.”

“Dükün vârisi olarak hayatın yeterince yorucu.”

“Öyle,” diye kabul etti kont. “Ama bunu değiştireceğim, Anna. Nakit akışı yakında düzelecek, toprak sahipleri daha iyi organize olacak, kızlar, annem hatta Dük Hazretleri bile bütçeye göre hareket etmeyi öğrenecek. Yaz sonunda Tolliver’le bu kadar zaman geçirmeme gerek kalmayacak. Babamın da bunu görmesini istiyorum.”

“Onun sana bir şekilde teşekkür etmesini istiyorsun ya da kendinle biraz övünerek bütün bunlara değip değmeyeceğini görmeyi arzuluyorsun.”

“Sanırım,” dedi kont ikinci badem ezmesini yerken. “Bu yaşa gelmiş bir adamın hâlâ babasının onayına ihtiyaç duyması üzücü bir durum.”

“Üzücü olan kafanda bu konuda şüpheler olması,” diyerek olağan bir şekilde tekrar kontun yanağından öptü ve mutfağı toparlamaya başladı.

“Bugünkü kargaşanın içinde, eminim Stenson’u işten çıkarıp yeni kahyayı göreve getirmeyi unuttun.”

“Sterling.” Kont başını salladı. “Evet. unuttum. Sence seçimin doğru mu? Bu arada Stenson’la da konuşmam gerek.”

“Onu konağa gönderelim,” diye önerdi Anna. “Lord Val orada ve Albay St. Just’ın işleri de halledildi.”

“Sanırım sana ismiyle çağırmanı söylemiştir.” Anna ve Dev belki iyi arkadaş olamayacaklardı fakat Anna’nın ses tonunda

Dev'in önceden yol açmış olduğu bir küslük olduğunu sezdi kont.

"Dev, babana benziyor," dedi adamın önündeki tabağı alırken. "Kaba ve bazen içgüdülerini kontrol edemiyor fakat ateşli ve duyarlı bir kalbi var."

"Güzel bir tanımlama. Yabancıların arasında bile içinden geçenini açıkça söyleyebilen bir adam."

"Lord Val bana konuşmayı anlattı," derken masayı silmeye başladı. O sırada kont onun elini tutarak gözlerinin içine baktı. Anna'nın nefesi kesilerek gözleri Kontun gözlerine daldı. "Anna bu geceyi benimle geçirir misin?"



Anna, Westhaven'ın gözlerinde cüret ve gaddarlık karışımı garip bir pırıltı gördü fakat bunun arkasında savunmasız bir ifade de vardı. "Geceyi benimle geçir," demişti. İçinde karmaşık bir anlam taşıyan basit ve dosdoğru söylenmiş sözler.

Gözlerini kapattı ve kendini bu arzusunu bastırmaya çalıştı. *Şimdi değil*, diye düşündü umutsuzca. Daha kendisinin peşine düşenin kim olduğunu ve acilen gitme nedenini tartışmadan olmamalıydı.

"Şey gibi davranacağım," derken Kont Anna'nın bileklerini bıraktı. "Lanet olsun, çok da yorgunum. Belki çok yorgun değilim ama çok..." Sustu ve kaşlarını çatı. "Mantıksız ve zamansız bir istek. Söylediğimi unut."

Anna gözlerini açtı ve artık kendisine bakmadığını gördü. Ayağa kalkıp gerindi. Karşısında elinde örtüyle durmakta olan kıza bir bakış attı.

"Seni gücendirdim," dedi kont. "Sadece istedim ki... Sabah burada olacak mısın?"

Bu soruyu sözcüklere dökmek istemediğini Anna biliyordu.

Sabah kendisiyle birlikte olmasını sormak istemiyordu.

“Burada olacağım.” dedi Anna içinde çığlık çığlığa bağır-makta olan mantığını duymayarak. “Ve istersen yatağında.”

Kont, onun elindeki kurulama bezini alarak başını salladı. Anna tabakları yerleştirirken kendisi de kalanları kuruladı. Böyle zamanlarda kadının sevdiği Gayle Windham oluyordu. Sadece bir kont değil, tamamıyla kıymetli ve sevecen bir adam.

Anna’nın işini bitirmesini bekledikten sonra masadan mumu alıp girmesi için kıza kolunu uzattı. Bu hareketi Anna’nın büyükbabasın-dan kalma asil ve eşi olmayan bir davranıştı. Genç kadın, *Tanrım onunla yaşlanmak ne güzel olurdu*, diye düşünerek koluna girdi.

Odaya girdiklerinde açık balkon kapısından esen ılık mel-tem ve masada yanan tek bir mum son derece erotik bir ortam yaratmıştı ancak hissettikleri sadece bu değildi. Kontun yüzün-deki ifade nihayet babasıyla ortak bir noktada buluşabildiklerini gösterir gibiydi.

Yatağı açarken çarşaflardan gelen lavanta kokusu burnuna çarptı. “Yatağa girin, Lordum.”

“Ya siz Bayan? Hava çok sıcak üzerinizdekileri çıkartın lüt-fen. Söz veriyorum Anna, seni rahatsız etmeyeceğim.”

“Öyle diyorsan, pekâlâ,” diyerek Anna üzerindikileri çıkart-tı. “Kapıyı kilitledin mi?”

“Evet,” diyerek kilidi tekrar kontrol etti ve yatağa girdi.

Her ikisi de sırtüstü uzanmış tavanı seyrediyorken konuşma-ya başladılar. “Yarın seni neler bekliyor?” diye sordu Anna.

“Dük Hazretleri’ni göreceğim. Emirlerini Stenson’a iletce-ğim. Büyük ihtimalle Maggie’yi çağıracağım. Tolliver’c yapma-sı gerekenleri söyleyeceğim.”

Anna onun elini tutarak konuşmaya başladı. “Neden bunları kardeşlerine bir not göndererek iletmiyorsun? Böylece her sabah atınla yaptığın çalışmayı yapabilirsin.”

“Hâlâ sağken babamı görmek yerine mi?” Karanlıkta bile kontun kaşlarını çattığı belli oluyordu.

“Eğer ölürse, Val sana hemen haber verir. Atınla geçirdiğin zamanları seviyorsun. Bazı günler o zamanlarda sadece kendin olabildiğini düşünüyorum ama Pericles sonsuza dek yaşama yacak.”

“Atımın sağlığını mı düşünüyorsun, Anna?”

“Ve kardeşlerinin de bunu görmeye ihtiyacı var. Dük yıkılsa bile, kont ayakta kalacak. Babasının ölümünde bile her saniye orada olacak çünkü Westhaven bu tür acılara karşı o kadar güçlü ki, böyle durumlarda bile sorumluluklarını yerine getirebilecek. Ölüm hepimizi bulacak, evet belki üzücü ama Dük uzun ve güzel bir yaşam sürdü. Arkasından matem tutulsa bile, ölümü doğal akışında olacak ve zamanı geldiğinde seninkisi de.”

Kont içini çekti. Anna’nın ne demek istediğini anlamıştı.

Seni seviyorum, diye düşündü, çünkü bana karşı dürüstsün. Başkaları sahte yardımlar peşindeyken sen bana doğruyu göstermeye çalışıyorsun. Seni seviyorum çünkü bu yatakta benimlesin, beni baştan çıkartıp bir Windham olmaya çalışmak yerine elimi tutuyorsun.

“At binmeye gideceğim.”

“Güzel,” diyerek Kontun alnını öptü. “Şimdi uyu Gayle Tristan Montmorency Windham. Uyandığında burada olacağım. Söz veriyorum.” Kont başını Anna’nın omzuna koyarak kolları arasında sakın bir uykuya daldı. Az sonra Anna onun düzenli soluk alıp verişlerini duydu.

Uyandığında burada olacağım, diye düşündü, fakat ne kadar süre bilemiyorum.

Dük çok hasta olduğundan dedektife acil olarak oradan ayrılması ve kontun güvenilirliğini lekeleyecek herhangi bir bilginin açığa çıkartılmaması onu tutan kişi tarafından söylenmişti.

Anna kollarını geleceğin Morelands Dükü'ne doladı ve gözlerini kaparken onun mutluluğu ve kendi güvenliği için kalpten bir dua etti.



Kontun evinde günler ve geceler normal seyrinde devam etti. Kardeşleriyle yaptığı sabah gezileri rutinleşmişti. Stenson'un ayrılışı herkesi rahatlatmış ve yerine gelen yaşlı Sterling uşaklara çekidüzen vermişti.

Ve geceler...

Kont her sabah güne zinde ve hazır olarak başlıyordu çünkü her gece Anna onunla aynı yataktaydı. Westhaven'ın ona olana ihtiyacı açıktı. Bu ihtiyaçta arzu da vardı ancak asla baştan çıkartmaya çalışmıyordu, çünkü, onun için Anna'nın varlığı hissedebileceği her zevkten daha üstündü. Kont, Anna'nın gece kendisiyle kalmasının sebebinin yakında gidecek olması olduğunu biliyordu. Dük Hazretleri dördüncü günün sonunda göğüs ağrılarından kurtulmuş, bu da herkesi rahatlatmıştı.

Anna'yı uyurken izleyen kont, Dük tam anlamıyla iyileşir iyileşmez, onun gitmek isteyeceğini biliyordu. Buna izin vermezdi. Veremezdi. Hazlit'le geçen hafta görüşmediği için kendi kendine kızıyordu. Bu işi bugün halledecekti.

"Uyanmışsın," dedi Anna gülümseyerek. Kont da ona gülümsedi. Güne bu şekilde, basit bir gülümseyişle başlamak ne kadar hoştu. Kont eğilip Anna'yı öptü.

"Hiç de adil değil," dedi Anna. "Sen çoktan dişlerini fırçalamışsın."

Çarşafa sarılarak yataktan kalktı. Giyinip dişlerini fırçaladı. Aynada kendine bakarken güldü. "Masallardaki cadılara benzemişim. Nasıl oluyor da bu halime gülmüyorsun?"

"O kadar hoş görünüyorsun ki... Neden tekrar yatağa gelmiyorsun?"

“Gün çoktan ağardı, Lordum,” diyerek imalı bir şekilde baktı Anna. “Bu kadar uyumanıza şaşırdım doğrusu.”

“Dev atları Surrey’ye götüreceksin, Val de geç saatlere kadar pı yano başındaydı. Bu sabah at gezintisi yok. Yatağa gel, Anna.”

Bir şey vardı... Sesinde bastıramadığı bir arzu tınısı... ve odanın gri gölgeleri arasında Anna birden kendisini karar verme noktasında hissetti. Yatağa girdiğinde bu sefer, en sonunda, tanı anlamıyla birlikte olabilirlerdi. Bunu aşlığının kokusunu tanıyan bir kadın ya da bebeğini ağlayışından tanıyan bir anne gibi biliyordu.

Ya da gülercek başını sallayabilir ve gün için hazırlanmaya devam edebilirdi.

Yavaşça üzerindekiyi sıyrıp çıplak bir şekilde yatağa döndü.

Geçen günler içinde sevgiliden öte olmuşlardı. Tek bir diş fırçasını paylaşmışlar, kont onun saçlarını taramış ve Anna da onun giyinip soyunmasına yardım etmişti. Günün başında ve sonunda yatağın içinde sarılarak ya da el ele tutuşarak sohbet etmişlerdi.

Ve dakika dakika Anna anılarını biriktirmişti. Bu adam, bu zengin, güçlü, yakışıklı ve bekar adam bir süre daha sevgilisi olacaktı. Bu hayal ettiğinden de öte bir şeydi ve bu adam kendisiyle birkaç anı daha paylaşmak istiyordu.

Kendime yalan söyleyebilirim, diye düşündü fakat artık daha fazla ona yalan söyleyemezdi.

“Hâlâ beni terk etmeyi düşünüyorsun, Anna,” dedi kont yataкта oturarak. “ve sana dürüst bir şekilde söylüyorum. Bulabildiğim her şeyle, onurlu ya da onursuz, bununla savaşaacağım. Gitmeni istemiyorum.”

Bunu ilk defa yüksek sesle dile getirmişti, ancak, Anna uzun zamandan beri, kendisini yatağında istediğini söylemeye çalıştığını hissetti.

“Gitmeni istemiyorum,” dedi daha vahşi bir sesle.

Ben buradayım,” dedi Anna gözleri karşılaştığında. “Şimdi, burada, bu yatakta, seninleyim.”

Kont çapkın bir şekilde gülümsedi. “Aceleye gerek yok değil mi?” diye uyardı.

“Söz veremem,” derken kontu üzerine çekti. “Ve daha fazla söylev de yok.” Gülerek bacaklarını adamın beline doladı. Kont hırlayarak kollarını Anna’nın vücuduna doladı. “Küçük sersem, şimdi seni burada becereceğim.”

“Ben de sana izin vereceğim,” dedi Anna gülümseyerek. “Ama henüz değil.” Ondan kaçmaya çalışırken kont bacağından yakaladı. Çıplak kalçalarını öpüp hafif şaplaklar atarken, Anna onun bu oyuncu yönünü seviyordu.

“Sen de yaramazlık yaptığında ben de sana şaplak atayım mı?” diye sordu Anna.

“Lütfen,” diye mırıldandı dudakları Anna’nın boynundayken. “Beni olabildiğince sert cezalandır. O kadar yaramaz olacağım ki ...”

Konuşma bitmişti. Dili Anna’nın ağzında elleri ise çıplak göğüslerindeydi. Erkekliği kalkmış, sevişmeye son derece hazır-
dı. *Sen benimsin*, dedi içinden. *Ben de senin*. Sesi sanki içinde yankılanıyordu. *Tamamıyla benim*. Erkekliğini iyice Anna’nın kadınlığına bastırmıştı.

Ben seninim, diye düşündü Anna. Kadınlığını onun iyice uyanmış olan erkekliğine sunarak. Bugün, bu dakika, *sen de benimsin*.

“Yavaşla,” dedi adam, dudakları Anna’nın göğüs ucuna yapışmış bir şekilde.

“Söz veremem,” dedi Anna. “İstersem uçabilirim, efendim.” Parmak uçlarını kontun kaslı göğsünde gezdirirken kalçalarıyla onun kasıklarına bastırdı.

“Yüce Tanrım, Anna,” diye fısıldadı kont. “Seninle dikkatli olmak istiyorum ama sen...”

Anna onu o kadar istiyordu ki. Hissetmiş olduğu endişe kendisini yalnızlığa ve umutsuzluğa itiyordu. Onu o kadar arzulu yordu ki. Hissettiğı bu yalnızlığı yok edebilecek tek şey ona duyduğu bu arzuydu.

“Seni içimde hissetmek istiyorum,” dedi Anna elleriyle onun yüzünü okşayarak. “Sonra dikkatli olursun, söz veriyorum. Anna sadece şimdi... Sana ihtiyacım var.”

“Bana acele ettirtme, Anna. Böyle yaparsan sonucunun ne olacağına garanti veremem.” Erkekliğini kadınlığına sürtmeye başlayarak onu bir şekilde rahatlatmaya çalışıyordu. Arada bile rek içine sokmanın kıyısına geliyordu. Bazen kadınlığına bazen de diğer tarafa...”

“Bana eziyet ediyorsun.”

“O zaman bana yardım et, Anna. Beni nasıl istediğini göster.”

Sırlısıklam olmuştu. Kontun durumu da kendisinden farklı değildi. Anna’nın parmakları cinsel organını kavradı ve doğru- dan içine yöneltti ve kontun nereye girdiğini anlayana dek de elini çekmedi.

“Bunu yapmama izin veriyorsun,” gözlerinin içine bakarak konuşuyordu, “Ben zayıf bir adam değilim ve sen de... Oh, Tanrım.” Son sözleri Anna’nın içine girmek üzereyken kaybolmuştu. Nefesini kızın boynunda alıp veriyordu. “Tanrım, o kadar sıkışın ki...”

Vücutlarımız birleşiyor, diye düşündü Anna. Ne kadar farklı ve harika bir duyguydu.

“Westhaven.” Kalçalarını kaldırarak kendisini ona sundu.

“Hayır,” diye gürlledi kont. “Tanrı aşkına, Anna, şu inatçı hayatında bir kez olsun önce kendini düşün. Her şeyi bana bırak.”

Anna onun bu lanet ve sert konuşma şeklini seviyordu. Özellikle onu kendi zevklerinin önünde tutmasına bayılıyordu.

“Bana tutun,” dedi Westhaven. “Bana tutun ve rahatla, Anna. Senin rahatladığını hissedene dek hareket etmeyeceğim.” Başını aşağıya doğru eğerek kadının yanaklarını, göz kapaklarını ve yüzünün her bir noktasını öpmeye başladı. Anna’nın da nefesi düzene girince adama karşılık vermeye başladı. Dudaklarını aşağıya kaydırarak Anna gevşeyene dek bütün vücudunu diliyle yaladı. Hemen arkasından da erkekliğini ileriye doğru itti.

Ve bir direnmeyle karşılaştı.

Kont elini kalçalarının altına soktu, sıkıca sarıldı ve hızla itti. Anna onun vücudu altında ses çıkartmadan hareketsiz kaldı.

“Şimdi çok daha kolay olacak,” diyerek yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. “Canını acıtırksam lütfen söyle.”

Canım yandı, diye düşündü Anna, fakat sadece kısa bir an. Şu anda daha iyi hissediyordu ve içine daha fazla girdikçe çok daha iyi hissediyordu.

“Bunu sevdim,” dedi Anna nefes nefese. “Durma, Westhaven. Bunu gerçekten çok sevdim.”

“Benimle birlikte hareket et, Anna. Zor olan kısmı bitti ve bundan sonrası sadece zevk alacağız. Hadi sen de bana katıl.” Sesindeki şehvet Anna’nın içini titretti. Kalçalarını onunkilere bastırarak aynı ritmi yakalamaya çalıştı. Kont hızlanmayı bırakarak çok daha yavaşladı.

“İşte böyle, Anna. Bu şekilde hareket et ve... Tanrım.”

Kadın çabuk öğreniyordu. Kalçaları kontunkiyle birlikte hareket ederken, dudakları da onun adaleli göğsünü emiyordu.

“Anna...” Adam eliyle sertçe kızın kalçasını kavradı. “Yavaşla... Yoksa hemen... Ah, Tanrım... Durma, aşkım!”

“Sen de, sen de, lütfen devam et, Tanrı aşkına, durma!”

Anna bilerek ritmi arttırmaya çalışırken kont çok daha sert bir şekilde kalçasını kavradı.

“Westhaven, lütfen...” diye yalvardı. “Gayle...” Adını bu

kadar şehvetle söylemesinin onu etkileyeceğini umarak bekledi. Westhaven tempoyu arttırarak bir göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Anna umutsuzca kalçalarını onunkilere bastırarak defalarca adını sayıkladı.

Kont başını kaldırarak eliyle Anna'nın kalçasını sıkıca kavıyordu ve kadın içine sıcak ve ıslak bir şeyin aktığını hissetti. O anda Westhaven yavaşça inleyerek sessizleşti. Birkaç saniye sonra adam Anna'nın kulağına fısıldadı. "Sen, tatlı, tapılası ve muhteşem bir kadınsın."

Yumuşamış olan organını yavaşça Anna'nın kadınlığından çıkarttı. Ondan ayrılışına üzülen Anna hiçbir şey söylemeden yarı kapalı gözlerle izlemeye başladı. Westhaven kendini temizledikten sonra ıslak bir bezle yatağa döndü.

"Bacaklarını ayır, tatlım." O anda itiraz edecek durumda değildi. Tanrım, kendisine yaptıkları inanılmazdı... Islak bez serin ve rahatlatıcıydı; bunu kendisini tekrar uyandırmak için yaptığı'nın farkındaydı.

"Acele etmene hiç gerek yok," diye mırıldandı Anna.

"Yaramaz kız," dedi kont gülerek. "Ama biraz ağrın olacak, sana artık daha fazla badem ezmesi yok."

"Senin olmayacak mı?"

"Bunu düşünürsek – bezi soğuk suya batırmaya devam ettim – kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Adam yatağa çıkarak Anna'yı kollarına aldı. "Bana söylemeyecek misin?"

"İlla duymak zorunda mısın? Pekala, seni seviyorum." Konta yaslanarak kollarını onun bedenine doladı. "Seni öyle çok seviyorum ki... Eğer istemeseydim burada olmazdım. Eğer zorunda olmasaydım gitmezdim. Seni seviyorum, Gayle Windham. Ve büyük ihtimalle her zaman da seveceğim. Şimdi her ikimiz de tamamıyla incindik, değil mi?"

"Ben incinmedim," diye fısıldadı kont, yüzünü kadının boy-

nına gömerek. “Saygı duydum. Kelimelerle anlatılamayacak kadar. Sen beni onurlandırdın, Anna Seaton. Beni inanılmaz derecede onurlandırdın.”

Daha fazlasını söylemeliydi, bunu biliyordu, fakat kalbi yine çarpmaya başlamıştı ve Anna da bunu fark etmiş olmalıydı. Kont onu sıkıca göğsüne bastırdı. Ona sevdiğini söylemeliydi, kesinlikle söylemeliydi ancak konuşamıyordu, hissettiklerini anlatacak kelimeler dudaklarından dökülemiyordu.

“Westhaven?” Anna sırtını okşadı. “İyi misin?”

“Hayır,” dedi kont, sesi şefkat doluydu. Sesi boğazına düğümlenen hıçkırıkla boğuklaşmıştı. “Ben tam olarak iyi değilim. Ben tam bir sersemim.”

Ve bunu her anlamda söylemişti.



“Sana o olduğunu söylüyorum,” diye tısladı Stull. “Ben kızlarımı tanırım, Helmsley, ve bu benim küçük Morgan’ım.”

“Sen küçük Morgan’ını son gördüğünden beri iki yıl geçti,” dedi Helmsley gösterebildiği kadar sabırla. “Kadınlar bu süre zarfında değişirler, hem de kökünden. Ayrıca bu kız o olamaz. Bu kız yanındakiyle bütün parkın duyabileceği şekilde gülüyor, bağırıyor ve konuşuyor. Morgan bunların hiçbirini yapamaz.”

“Bu kız o,” diye ısrar etti Stull. “Onu takip edersek Anna’ma da ulaşacağımıza seninle bahse girerim.”

“Sen bu ateşle tavşan gibi, aslında kesinlikle benim kız kardeşim olmayan, bu kızın peşinden koşarsın. Bir kere Morgan’ın saçının rengi bu kadar açık değil ve boyunun da bu kız kadar uzun olduğunu sanmıyorum.”

“Sen kendin de söyledin,” dedi Stull, “on beş on sekiz yaş arası kadınlar değişirler, tıpkı benim düşündüğüm gibi.”

“O zaman devam et. Madem Morgan olduğuna inanıyorsun, hızlı yürü.”

“Çok sıcak,” dedi Stull isteksiz bir şekilde. “Eğer civarda oturuyorsa, buraya geri gelir. Bu zavallı şehirdeki en iyi havanın olduğu yer bu park. Sıcaktan kavruldum, içecek bir şeyler bulsak?”

“Belki de senin kızları izleyecek birini bulabiliriz. Bende fotoğrafları var.”

“İyi fikir. Sıradan bir adama gözcülük yaptırırken biz aynı düşünce kısmını halledelim. Hanın adı neydi hani şu büyük şeyi gördüğümüz...?”

“Mutlu Domuz,” dedi Helmsley iç çekerek. “Eminim orada keskin bir çift göz bulabiliriz, hatta daha fazlasını.”



Anna için hafta çabuk geçmişti. Dükün hastalığı da bu arada geçmiş ve yüzüne bir gülümseme gelmişti. Westhaven günlerinin çoğunu ailesi, kız kardeşleri ya da erkek kardeşleriyle at gezisin de geçiriyordu.

Fakat geceler... Sevgili olalı iki gece üç sabah geçmişti ve Anna her zamanki gibi evdeki işlerini yürütüyor görünüyordu. Gayle Windham’a dalmış, hisleri onun yataktaki şefkat, şehvet ve neşeyle yüklü anılarıyla alt üst olmuştu. Kont her sevişmenin öncesinde, sırasında ve sonrasında kendisiyle konuşuyordu. Yaptığı her şey Anna’yı hoşnut ediyordu. İçini çekerek kütüphanedeki çiçekleri ayarlamaya çalıştı. Normalde hazırladığı buket kendini gösterirdi. Bu sabah papatyalar ve irisler ise tam tersi davranıyordu. Bir de Westhaven’ın kalçasını kavrayan elini düşünmek problemin diğer bir parçasıydı.

Kapının açıldığını duydu ve Morgan’ın su getirdiğini düşünerek başını çevirmedi.

“İşte bu çekici bir manzara. Bence elbisenin düğmelerini çözmek pek de zor görünmüyor.” Kont elini uzatarak kızı oturduğu

yerden kaldırdı. “Merhaba, aşkım.” Gülümseyerek kızı yanağından öptü. “Beni özledin mi?”

Anna onun kollarına atıldı. “Baban nasıl?” diye sordu her zamanki gibi.

“Gelişme gösteriyor diyebilirim.” Fakat kızın gözlerinde gördüğü isteksizlik karşısında kont duygularını göstermek istemedi. “Hazlit’le karşılaştım.” dedi. Anna göğsünden başını kaldırdı.

“Öyle mi?”

“Hiçbir şey bulamadım,” dedi kont çizmelerini çıkartırken. “Garip bir adam – çok esmer, neredeyse zenciye yakın. Büyükkannesi Yahudi’ymiş. Ayrıca oldukça zengin ve bir çeşit İskoç unvanı taşıdığı söyleniyor.” Çizmelerini koltuğun yanına koyup arkasına yaslandı. “Sana neyin doğru söyleyeyim: Bu adam bilimselliğe varan davranış stratejisi gütmekte. Bir şey söylememesine rağmen bana birkaç gün sonra onu aramamı söyledi. Düşes Hazretleri’ni arayacak ve benim güvenine layık biri olduğumu ondan duyacak.”

“Düşes Hazretleri sana neyi araştırdığını söylemedi mi?” *Kalacak birkaç günüm daha yok*, diye sessizce hayıflandı Anna.

“Bulduklarını henüz rapor etmemiş,” diye açıkladı kont. “Düşes Hazretleri’yle görüşmek istediği zaman babam hastalanmış. Görüşmeyi ileri tarihe atmış ancak annem hemen görüşmek istiyor.”

“Ve sen de bu görüşmeye katılacaksın?”

“Annemi baskı altında tutan biri görünümünde mi olacağım?” diye itiraz etti kont. “Keşke bu kadar kolay olsaydı. Adam bunlara pabuç bırakacak birine benzemiyor.”

“Bakalım Yorkshire’dan ne gibi garip sırlar çıkartacak.”

“Sen Yorkshire’lı mısın?” Tam da Anna’nın eli dudaklarını kaparken sordu adam. “Anna...” Kontun sesi yorgun çıkmış, gözleri ise üzgün bakıyordu.

“Özür dilerim.” Anna gözlerinden yaşlar süzöldüğünü fark ederek arkasını döndü. “Ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda böyle oluyorum.”

“Buraya gel.” Kont elini uzatarak onu kucagına çekti. Uzun süren düşünceli dakikalar boyunca kıza sarılarak sırtını okşadı. “Bir ya da iki gün içinde Hazlit’le görüşeceğim, Anna. Ne bildiğini öğreneceğim ama bunu senden duymayı tercih ederim.”

Anna başını salladı ancak bir şey demedi. Tüm hikayenin ne kadarını söylemeye dayanabileceğini düşünüyordu. Kucagından kalktığında adam onun uzaklaşmasına izin verdi. Birbirlerine dokunmadıklarında düşünebilmek daha kolay oluyordu.

“Bir bölümünü anlatabilirim,” dedi yavaşça. “Ama tamamını değil.”

“Sen düşüncelerini toparlarken ben limonata getireyim. Bana ne kadarını söylemek istiyorsan onu duymaya hazırım.”

İçeceklerle geri geldiğinde, Anna sallanan sandalyede sakın bir yüz ifadesiyle sallanıyordu.

“Çok güzelsin,” dedi limonatayı Anna’ya verirken. “Kendiminkine koyduğum kadar içine şeker attım,” dedikten sonra sevdiği kadın rahat etsin diye kapıyı kilitledi, kendisine güvenmeyen çok sevdiği kadın.

Günler önceki ilk birleşmelerinden sonra Anna sevdiğini bir daha söylememişti ve kont da bakirelik konusunu açmamıştı. Zamanlama asla iyi olmamıştı ve açıklamaların da önem taşıdığından emin değildi. Birçok bekar kahyaya Bayan denirdi ancak buradaki tek gerçek bekaretini vermek için kendisini seçmiş olmasıydı. *Kendisini*.

“Evet, bana ne anlatacaksın?” diyerek arkasına yaslandı kont, Anna’yı rahatlatmaya çalışıyordu. Anna çok güzel ancak yorgun görünüyordu. Kont, geceleri onu uyanık tutuyordu. Genç adam onun yanında iyi uyuyamadığının da farkındaydı. Uykuda süre-

li olarak birbirlerine sarılarak yatıyorlardı. Kont, onun kendisine sadece uykuda güvendiğinin farkındaydı.

“Büyükbabam ölüp, büyükannem hastalanınca,” diye başladı Anna içeceği gözlerini dikerek, “evde işler zorlaştı. Büyükbabam çok iyi ve akıllı bir yöneticiydi. Paramız yeterliydi ve iyi idare edilirdi. Ağabeyim ise iyi bir idareci değildi.”

Westhaven bekledi. Sözler dudaklarından kolay dökülmüyordu.

“Büyükanmem beni Morgan’ı alıp gitmem konusunda teşvik etti, en azından avukatlarla görüşüp ağabeyimi kontrol altına alana dek. Fakat felç geçirdikten sonra çok güçsüzleşmişti.”

“Güneye o zaman geldiniz?” Kont iki genç kızın başlarında bir büyük olmadan seyahat etmesi karşısında kaşlarını çattı. Hele Morgan’ın o zaman çocuktan biraz kabaca olduğu ve tanıdığı çevreden bu kadar uzaklara geldiği düşünülürse, yanında birinin olması gerekliydi.

“Güneye geldik.” diye onayladı Anna. “Büyükanmem eski tanıdıkları vasıtasıyla bana tavsiye mektupları ayarladı ve takma bir isim altında buradaki ajanslara iş başvurularında bulundum.”

“Anna Seaton senin gerçek adın mı?”

“Sayılır. Ben Anna’yım, kız kardeşim de Morgan.”

En azından ona gerçek adıyla hitap ediyor olmak kontu rahatlatmıştı. “İş buldun.”

“Kimsenin istemediği işleri kabul ettim. Yaşlı bir Yahudi beyefendinin evinin idareciliğini üstlendim. O benim şahsi mucizemdi, bu Tanrı’nın aslında beni unutmadığının göstergesiydi.”

“Yaşlı Yahudi size karşı nazik miydi?” Kont bunu sorarken onun aldığı kararlara rağmen kendisiyle paylaşına dek, iffetini koruyabilmesi konusunda daha da rahatlamıştı.

“Bay Glickmann Morgan ve benim birilerinden kaçtığımızı hemen anlamıştı. Geçmişten kalan kötü anıları vardı, Westhaven. Defalarca hapse atılmış, dövülmüş... Her zaman arkayı kolla-

manın, sürekli endişelenmenin ne demek olduğunu iyi biliyordu ve kendisi bizimle deneyimlerini paylaştı. Bize bu şartlar altında yaşamının kurallarını öğretti ve bu kurallar bizi kurtardı.”

“Ve bu kurallardan biri de hiç kimseye güvenmemek değil mi?”

“Sayılır. Ona güvenmiştim, eğer daha fazla yaşayabilseydi, bize daha fazla yardımcı olabilirdi. Fakat hayatı zorluklar içinde geçmişti ve sağlığı kötüleşmişti. Yine de bize hatırı sayılır bir para ve güvenilir insanlar bıraktı. Onlar da tıpkı kendisi gibi bize cennetten gönderilmişti.”

Sessiz kaldığında Westhaven kızın hikayesini değerlendirdi. Zor, dedi kendi kendine, üzücü ve hatta trajik. Yine de ihtimaller kafasını kurcalıyordu: Ya eğer hiç kimsenin istemediği bu iş onları bir seks düşkününün eline düşürseydi? Ya Londra’ya gelmez manastıra kapatılsalardı? Ya da Morgan’ın sağır olması onların hiç iş bulamamasına sebep olsaydı?

“Devam et,” dedi Westhaven kendi hayal gücünün yarattıklarını yarıda keserek. Hikayenin gerisini duymak istiyordu.

“Glickmann sayesinde zengin bir tüccarın evinde iş buldum fakat adamın büyük oğlu pek sağlam bir ayakkabı değildi. O yüzden oradan ayrıldım ve senin evindeki işi buldum. Ajansın seçtiği kadın son dakika şiddetli bir gribe yakalanmıştı. Seni bekletmek yerine diğer uygun adaylarla görüşene dek, tecrübesizliğime ve mertebeme rağmen beni yolladılar.”

“Tanrı’ya şükür seni yollamışlar,” diye mırıldandı kont. Anna’nın kaderi tehditler ve tesadüfler zinciriyle onu buralara getirmişti.

“Ağabeyine ne oldu?” diye sordu kont. “Sanırım çözümden çok sorunun bir bölümünü o oluşturuyor.”

“Evet,” diye verdiği sert karşılık kontun şüphelerini doğruluyordu.

“Geri kalanını bana anlatmayacak mısın?”

“Anlatamam. Büyükanmem bana sessiz kalmam için söz verdirdi. Aile ismimizin bir skandala karışmasını istemiyordu.” Kont sırf aile ismini korumak adına onların bu kadar tehlikeye atılmasına içinden küfür etti.

“Anna,” diyerek kıza doğru eğildi. “Ne kadar şanslı olduğun konusunda en ufak bir fikrin bile yok – sen ve Morgan kötü adamların eline düşüp, seks kölesi olabilirdiniz. Bu da seni yavaş yavaş öldürürdü, Anna. Büyükannenin sizi güneye göndermesini sadece yaşlı bir kadının çaresizlik neticesinde vermiş olduğu bir karar olarak görüyorum.”

“Öyleydi,” dedi kadın. “Biliyorum, Westhaven. O kadınları gördüm. Giydikleri o şatafatlı kıyafetler içinde gözlerindeki hayat ışığı ölmüş gibi bakıyorlar.”

Eğer bu kadarını görebildiyse, diye düşündü Westhaven, bu iyi bir şeydi.

“Sana yardım edeyim,” dedi kont kızın elini tutarak, “hazır olduğunda, hikayenin geri kalanını dinleyeceğim, Anna. Şu anda benim yanımda güvendesin ve önemli olan da bu.”

Anna, kontun koluna girdi fakat genç adam hâlâ onun güvenmek konusundaki kararsızlığını hissediyordu. Merdivenleri çıkmasına yardım ederken kontun, onun aklındakileri şehvetle silmekten başka düşüncesi yoktu.

Her seferinde birlikte olduklarında, kont ona yeni heyecanlar tattırıyor, yeni dokunuşlar ve yeni pozisyonlar öğretiyordu. Bu gece Anna’yı dizlerinin üzerinde tutarak arkasından ta derinlerine kadar girmişti. Yaşadığı şehvet sınıra geldiğinde artık daha fazla dayanamayarak yanağını kadının sırtına dayayarak boşalmıştı. Rahatlamanın verdiği rehavetle Başı Anna’nın üzerinde çenesini yanağına sürterek sordu. “İyi misin?”

“Sanki kemiklerimi hissetmiyorum,” diye mırıldandı Anna. “Ama bunu seviyorum.”

“Neyi?” diye sordu kont başı kadının boynunda.

“Sonrasında bana sarılıp yatmanı.”

“Bu konuda nadir bulunan bir insanım çünkü bu yatakta benim utanmaz oyunlarıma eşlik eden bir insan daha var ve sen bana güveniyorsun,” diyerek kızı ensesinden öptü. Daha sonra kalkıp ellerini ve erkeklik organını yıkadı. Yatağa geldiğinde kaşları çatıktı.

“Bana güveniyorsun ama sadece bu konuda. Seni zevk alacağım ve aldığım her pozisyona sokmama izin veriyorsun.”

Anna ona doğru dönerek baktı. “Bana bu yatakta sana güvenmemem için herhangi bir neden vermedin. Seninleyken kendimi güvende hissediyorum.”

“Buna inanma. Benden, yaratabileceğim şiddetten ve bencilikten uzak kalırsan güvende olabileceğine inanabilirsin.”

Sesindeki yenilgi ve vazgeçiş Anna’nın bunun son geceleri olduğuna neredeyse sevinmesine yol açacaktı. Sabah erkek kardeşleriyle at gezisine çıktığında, Anna da kız kardeşini alarak Manchester’a doğru yola çıkacaktı. Bu son gecede onun kollarında uyuyacak, ona son kez sarılacak, kokusunu son kez içine çekecekti. Yarın bu saatlerde çok çok uzakta olacaktı.

Yapılması çok kolay, dayanması ise çok zor olan bir karardı.

On Dört

“LORDUM! LORDUM! UYANIN!”

Kapının önündeki bağırışlarla Westhaven uykusundan uyanmaya çalışırken, Anna da bir yandan omzundan onu sarsıyordu.

“Gayle,” diye tısladı. “Gayle Tristan Montmorency Windham!” Tam bir yumruk koluna inerken adam onu yakalayarak öptü.

“Lütfen! Kalkmalısınız!” Sterling’in sesi neredeyse ağlamaklı geliyordu fakat kont sadece kendisine “Dük Hazretleri” diye hitap edilirse bu dakikadan itibaren rahat bir soluk alacağını farkındaydı.

Üzerine bir şeyler geçirmek için uzandığında “Çarşafın altına gir,” diye gülerek Anna’ya emretti. Aklının küçük bir köşesi, babasının ölümünü haber aldığı anda yalnız olmadığına şükretti.

“Evet, Sterling,” diye kapıyı açtığında bir Dük kadar ihtişamlı görünüyordu.

“Bir haber, Lordum,” diyerek eğildi Sterling, “Lord Amery’den. Yeni satın aldığınız evde yangın çıkmış.”

Dük Hazretleri değilmiş, diye rahatladı kont. Dük Hazretleri değil, henüz değil.

Fakat yangın Willow Bend’de çıkmıştı.

“Pericles’ı hazırlayın,” diye emretti kont. “Yanınıza bolca su alın. Kardeşlerime haber verin. Val konakta, Dev de Maggie’de. Bu arada Dük ve Düşes Hazretleri bundan haberdar olmayacak, Sterling.” Dev’in Maggie’de olmasını umuyordu. Eski arkadaşlarıyla bir yerlerde de takılmış olabilirdi. Douglas’ın notuna bir göz attı.

Ben bu satırları yazarken Willow Bend’in ahırları alevler içinde. Herhangi bir can kaybı yok. Durum düzelene dek buradayım. Amery.

Westhaven’ın kafasından milyonlarca soru geçiyordu: Yangın nasıl başlamıştı? Amery nasıl rastlamıştı? Yangın eve sıçramış mıydı? Kahrolası yangın neden şimdi çıkmıştı?...”

“Ne olmuş?” diye sordu Anna üzerine bir şeyler geçirirken.

“Willow Bend’de yangın çıkmış. Amery’nin notuna göre sadece ahırlarda. Oraya gidiyorum.”

“Ben de seninle geliyorum.”

Yatağa oturarak kızı kendisine doğru çekti. “Buna gerek yok.”

“Yangında insanlar yaralanabilir. Yardım edebilirim ve yalnız gitmeni istemiyorum.”

Kont da oraya tek başına gitmek istemiyordu. Onunla Willow Bend’de güzel anıları vardı ve doğru söylüyordu. Eğer oraya tıbbi bir yardım götürmezse, yangında yaralanmış olan kişilere yardım edemezdi.

“Lütfen,” dedi Anna ona sarılarak. “Gitmek istiyorum.”

Eğilerek başını bir süreliğine onun yumuşak göğsüne bastırdı. İkiye ayrılmıştı. Aslında Anna’yı bundan uzak tutmalıydı ancak onu herhangi bir durumda burada bırakmak zor geliyordu.

“Çabuk giyin,” dedi poposuna vurarak. “Yedek kıyafetler de al. Yangın pis iştir.”

Anna başını salladı ve koridorun boş olduğuna emin olarak

dışarıya sıyrıldı. O sırada Westhaven saatin on iki kez vurduğunu duydu.



“En azından şimdi nerede olduklarına eminiz,” dedi Helmsley, kahvaltıda domuz pastırmasını yerken.

“Evet, öyle,” dedi Stull yağlı dudaklarını yalayarak. “Fakat kim kontun yangın yerine kahyasını getireceğini düşünür ki?”

“Belki de bir kahyadan çok daha fazlasıdır,” dedi Helmsley. Stull önünden kemikleri alınan köpek gibi kızgın bir ifadeyle ona baktı.

“Olmasa iyi olur, Helmsley,” dedi Baron burnundan soluyarak. “Kullanılmış mallara para vermem ve eğer yolunu şaşırdıysa, şaşırmamış olmayı dileyecek.”

Helmsley sakinliğini koruyarak bilmem kaçınıcı kez bu acınası durumu Stull’la paylaştığına pişman oldu. Ancak gerçekten başka seçeneği var mıydı? Bir adamın paraya ihtiyacı vardır ve bir centilmenin de bunu kazanmak için işe.

Aslında Londra’da geçirdikleri zaman oldukça verimli olmuştu. İş bulma ajanslarını kontrol etmek Cheevers’in fikriydi, diğerleri o esnada parkı gözetleyecekti. Helmsley, kız kardeşlerinin fotoğraflarını alıp turlamaya başladı. Üçüncü ajans durumu akılda kalan Anna’yı hemen tanıdı: Genç fakat deneyimsiz, kesinlikle son derece terbiyeli. Dük unvanı taşıyacak olan bir vârisin evine yerleştirilmiş ve orada çok güzel çalışıyordu.

Stull hüsrana uğradığında çok tehlikeli olabildiğinden çok güzel olmamasını, ümit etti Helmsley. Dün akşam kız kardeşinin bakışlarından yakaladığı kadarıyla Anna’nın kontun yanında rahat olduğunu fakat çok da samimi olmadıklarını anladı. Kontun ilgisinin bu kadarla sınırlı olmasını onun selameti için umut etti.

Ve Morgan, başka bir yerde saklanmış olmalıydı, geçinmek

için belki de Anna'nın bütün kazancını tüketiyordu. Ajans para karşılığı tabii ki, bilgi vermişti – Lord Hazretleri Surrey'deki yeni evi için bu kahyayı tutmuştu.

Stull'un planı Kontu Willow Bend'e çekerek Anna'yı kaçırmaktı. Anna ellerinde olunca Morgan'ın yerini bulmak kolaydı. Bu da tıpkı Stull'un diğer fikirleri gibi hantalcaydı – ve şimdi de bu yüzden Kral'ın adamları tarafından aranan kundakçılar olmuşlardı ki endişelenmemek elde değildi.

Kundakçılık, sadece ahırlar yansa bile, idam suçuydu. Asılmasalar bile tutuklanacaklardı. Helmsley kız kardeşlerinin neden bu kadar inatçı, kurnaz ve garip olmaları gerektiğini milyon kez düşünmüştü fakat görünen o ki yakında her ikisinden de kurtulacaktı.

Stull, aç gözlü yaratık, her ikisini de istemişti ve Helmsley de bu şekilde kız kardeşler için iyi ve kendisi için de daha kolay olacağını kabul etmişti. Aksi takdirde onlardan biriyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Stull ağzını peçetesiyle sildikten sonra, birasını kafasına dikip üst üste geçirdi. “Diyorum ki şu parkı gözetleyenleri kontrol edelim, belki Westhaven'ın kasabadaki evini bilen bir tanıdıkları vardır. Eninde sonunda kahya pazara gitmek zorunda ya da izin günüdür. Böylece Anna'mı kaçıırız ve kontun da ruhu duymaz.”

“Harika bir fikir,” diye kabul etti Helmsley ayağa kalkarken. Aslında bu kendi alternatif fikriydi ancak Stull başkalarının fikrine fazla dikkat eden biri değildi.

Stull zevkle ellerini ovuşturdu. “Sonra da akşam eğlencelerine katılmadan önce günün en sıcak saatinde yatarız, ne dersin?”

“Olağanüstü,” diye gülümsedi Helmsley. Londra'daki en iyi genelevlere alınmıyorlardı çünkü unvanları olmasına rağmen kendileri, ne paraları ne de fiziksel çekicilikleri olan gerçek asilzadelerin karikatürleri gibiydiler.

Şansı yaver giderse, yakında kız kardeşlerini ele geçirecek ve kuzeye giderken cepleri Stull'un altınlarıyla dolu olacaktı. Böylece en sonunda bir adamın tüketebileceği azami miktarda alkolü tüketerek hayatta zevk içinde yaşayacaktı.



“Size söyledim, adamım, kuş burada değil.” Kirli görünüşlü kısa boylu adam sözcüklerin üzerine basa basa söyledi.

“Burada olmak zorunda.” Helmsley umutsuzca ellerini açtı. “Evin ön ve arkasına gözetlemesi için adamlar koymadın mı?”

“Adam değil kadın,” dedi kısa boylu adam. “Kadınlar daha ucuza geliyor, daha güvenilir, bira içmiyorlar ve sıkılınca da ortadan kaybolmuyorlar.”

“Yani dört günden beri,” diye devam etti Helmsley, “seninkiler mekânı bir kez bile terk etmediler, öyle mi?”

“Bir dakikalığına bile. Kız yok, en azından sizin resimdeki gibi. Hizmetçiler, çamaşırcılar geldi, gitti ancak sizin gösterdiğiniz kız gibi birini hiç görmedik. Şimdi benim param nerede, dostum?”

“Stull!” Helmsley bağırarak yandaki oturma odasına daldı. “Adam parasını istiyor.”

Stull kaşlarını çatarak gözden kayboldu. Geri döndüğünde elinde kadife bir çanta vardı. Çok geç, Helmsley Westhaven'ın evini izlemek için tuttukları ahmağın o anda kadife çantayı da kurnazca gözden kaçırmadığını fark etti.

“İşte paran.” Stull dikkatlice hesaplayarak adamın avucuna parayı bıraktı. “Şimdi defol git. O burada ve biz de bunu biliyoruz. Senin işin bize onun ne zaman gittiğini söylemek.”

“Ağır ol bakalım,” dedi adam alaycı bir şekilde gülerek. “Gelecek dört gün için de para ödeyeceksin, dostum, bir haftalığına anlaşmıştık hatırlarsan.”

Stull yavaş yavaş bir avuç dolusu parayı daha saymaya başladı.

“Teşekkürlerimle,” diye güldü adam dişsiz ağzıyla. “Eğer kuşu görürsem, bir çocukla haber yollarım.”

Adam gidince Helmsley rahatlamıştı.

“Onu bulacağız,” dedi Stull. “Saygın bir işi var. Eninde sonunda burnunu kontun evinden çıkartınca onu yakalayıp gideceğiz. Hadi Helmsley, gidip biraz eğlenelim. Belki benim için gidip Wee Betty’yi ikna edersin?”

Helmsley, bikkın bir şekilde gülümseyerek şapkasını ve eldivenlerini aldı. Tıpkı Liverpool’da yaptığı gibi, Anna, burada da onları faka bastırmıştı. Eğer iki seneyi daha İngiltere’yi turlayıp, kötü bira içerek, Stull’un dolduruşuyla ucuz fahişelerle yatmaya devam ederse, lanetlenmiş demekti.

Anna bunu ona yazmıştı ve Helmsley de onun sözünü tuttuğunu görüyordu. Ya kaçacak ya da ölecekti. Her iki durumda da sonuç kendisi için aynıydı: Hem başında bulunan, hem de Anna’nın yarattığı belalardan kurtulacaktı.

On Beş

“SANA SÖYLÜYORUM, ARTIK EVE GİTME ZAMANIMIZ GELDİ,” dedi Helmsley dördüncü kez.

“Bu kadar yaklaşmışken değil,” diye tısladı Stull. “Parktakiler Morgan’a benzeyen kızı yine görmüşler ve onu Mayfair’a kadar izlemişler, kontun evinden sadece birkaç cadde uzaktaymış. Sana söylüyorum, her ikisini birden bulduk.”

“Morgan sağır ve dilsiz,” diye bağırdı Helmsley. “Hiçbir sağır ve dilsiz Mayfair’daki o güzel evlerde çalışamaz. Tanrı aşkına, asiller için kapıda duran adam bile yakışıklı olmak zorundadır!”

Stull ona somurtarak baktı. “Kız kardeşlerini bulmamı istemediğini düşünmeye başladım. Benim himayemde her türlü ihtiyaçlarının karşılanacağını bilmene rağmen onları Londra’da başıboş bırakmayı tercih ediyorsun. Tam avucumuza düşmek üzerelerken, sen çekip gitmeyi düşünüyorsun. Sen nasıl bir ağabeysin, Helmsley?”

Tabii ki berbat bir ağabeydi. Bu sorunun Stull’dan gelmesi komikti. Ama aptal bir ağabey değildi, özellikle borçlarından kurtulabilmesi için Anna ve Morgan’ı bulup Stull’a vermeli ve ellerindekilerle geçinmelerini sağlamalıydı. Gelen para neredeyse günlük harcamalarına yetiyordu. Peki Anna, ne yaptığını öğ-

rendiğinde gerçekten orada olmak istiyor muydu? Morgan göz yaşlarına boğulduğunda? İhanetinin boyutunu öğrendiklerinde”

“Bana söylemediğin nedir, Helmsley?” Stull kavgacı bir mahlisine bürünmüştü. “Yaşlı adam öldüğünde, beni bu işe soktum, şimdi sakın dönüş yapmayı düşünme. Hâkime o kadar çabuk pıderim ki, Lordlar bile seni koruyamaz.”

Köpeklerle uyursan, derdi Büyükbaba, pirelerle kalkarsın.

“Ben senin gibi değilim, Stull” Helmsley can sıkıntısıyla kendini sandalyeye bıraktı. “Ben sana bu yolculukta yük ve masraf olmaktan başka bir işe yaramıyorum.” Yüzünde sahte utanma ifadesiyle Stull’un gözleriyle doğru zamanda bağlatıyı kurmuş ve baronun hantal beyninin kokuyu aldığını fark etmişti.

“Parkı ve kontun evini gözetleyen adamları sen buldun,” diye devam etti Helmsley. “Yangını çıkartarak Westhaven’ı şehir dışına yönlendirmek senin aklına geldi, ben sadece oturup bunları seyrederken, bütün bu senaryo için parayı sen harcadın.”

“Sensiz bir süre idare edebilirim sanırım,” dedi Stull. “Eğer kuzeye dönmek istersen, burada işleri halleder ve kızları bulunca da sana haber verirdim. Bu şekilde daha iyi olabilir.”

Önceki düşünceleri aklına gelince domuzları hatırlatan gözleri kısıldı.

“Beni hâkime gammazlamayı düşünmüyorsun değil mi, Helmsley? Büyükbabanın mirasının ve kız kardeşlerinin çeyizinin içine eden sensin. Beni yarı yolda bırakırsan bunu hatırlamayacağımı mı sandın?”

“Çok iyi biliyorum, Stull.” Helmsley başını salladı. “Benim pis işlerimi biliyorsun ve ben de seninkileri. Her ikimiz de menfaatimizin nerede kesiştiğinin farkındayız.”

“Doğru söylüyorsun,” diye kafa salladı Stull. “Şimdi neden aşağıya inip öğle yemeği yemiyoruz? Bugün gidemezsin, yaşlı

adam. Hem hava çok sıcak hem de dün akşam tanıştığımız Fransız kızlara veda etmen lazım.”

“Bu geceyi şehirde geçirebilirim,” diye kabul etti Helmsley. “Sabah ilk iş olarak kuzeye gider ve bu meseleyi tamamıyla sizin marifetli ellerinize bırakabilirim.”

“En iyisi.” Stull başını salladı. “Kızları yakalayınca haber gönderirim.”



“Kaçaklar döndü,” dedi Dev gülerek, Anna ve kont arka kapıdan girerken. Westhaven, elini uzatarak kardeşiyle kucaklaştı. Kardeşinin omzunun üzerinden bakan Dev, gülümseyerek kafasını sallayan Anna’ya şaşkın bir bakış attı.

“Geri dönmek güzel,” dedi Westhaven. “Buralara göz kulak olduğun için teşekkürler, bu arada Amery ve diğer komşular selamlarını gönderdiler. Yangın araştırılırken Heathgate bizi birkaç günlüğüne ağırladı. Çok misafirperver biriymiş. Bu arada bir şeyler yesek?”

“Siz üzerinizi değiştirirken ben de öğle yemeğinizi terasa hazırlayayım,” dedi Anna.

“Bize katılır mısın?” diyerek kont elini Anna’nın omzuna koydu. Gözleri kontunkilerle karşılaştığında Anna onun rica ettiğini anladı. Başını sallayıp mutfığa giderken onu ahmaklığından dolayı azarlamamak için kendini zor tuttu. Willodale’de Heathgate Markisi’nin misafiri olmuştu. Orada saygı görmüştü kontun... nesi olarak? Arkadaşı? Nişanlısı? Onun... Hiçbir şeyi. Ama kesinlikle kahyası olarak değil. Son görüşmeleri olduğunu düşünerek Anna şu birkaç günde yaşadıkları masala izin vermişti.

Gece, kont odasına gelerek gizlice yatağına girmiş ve onu kollarının arasına alarak uyuyana dek konuşmuşlardı. Morelands’te

büyürken yaşadıklarını, ağabeyi Bart'tan son kez ayrılışını ve ikinci torun olarak duyduğu şüphelerini anlatmıştı.

Anna da ona büyükbabasının himayesinde güvenli bir şekilde büyümenin nasıl bir şey olduğunu, dönümlerce çiçeklerle dolu arazileri, sıcak evleri ve çalışanları anlattı. Ama çoğunlukla Anna dinlemişti. Karanlıkta kulağa gelen hoş, erkeksi ve melodik sesini dinlemişti. Çıplak teninde onu sahiplenmişçesine dolaşan elini dinlemişti. Kendi vücuduna gün geçtikçe daha tanıdık gelen, hem onu korumak hem de etkilemek için kullandığı vücudunu dinlemişti.

Hayatında önem verdikleri için savaşan aklını ve mantığını dinlemiş, en sonunda onun kendisine güvenmesi için sessizce yalvaran kalbini duyabilmişti.



“İşte nihayet bizim kuşumuz ortaya çıktı,” dedi küçük kirli adam kendinden de kirli duran küçük bir çocuğa.

“O şişko züppeye gördüğümüzü söyleyecek miyiz?” diye sordu çocuk, elinde çiçek sepeti bulunan güzel kadına bakarak.

“Söyleyeceğim, ama bugün değil. İyi para ödüyor, bu gece onu çağırıp bu iş için havanın çok sıcak olduğunu filan bahane ederek biraz daha para kopartacağım, anlaşıldı mı?”

“Tamam.” Çocuk adamın aslında mantıksız olan bahanesine karşı sırtarak nöbet yerine döndü. “Kız yeniden dışarı çıkarsa haberim olsun ve yarın sabah ilk ışıkla beraber görev yerine gelmeyi unutma.”



“Siz de Düşes Hazretleri'yle aynı eleman bulma ajansını kullanıyorsunuz,” diye söze başladı Hazlit, gözleri kontun gözlerindeki cesur ifadeyle karşılaştı.

“Bu noktadan yola çıkarak kahyanızın iki sene önce yanında getirdiği referansların kopyalarını buldum. Hepsi de York ve civarında yaşayan saygın, yaşlı bayanlardan gelmiş. Bunun üzerine ben de kuzeye gittim.”

“Kuzeye gittiniz,” diye tekrarladı kont arkasından ne geleceğini duymaya ihtiyaç ve korku duyarak.

“Başvurusunda,” diye devam etti Hazlit, “Bayan Seaton’un kahya olarak ya da bir çiçekçide çalışmak istemiş olması dikkatimi çekti. Garip bir istek ancak bu benim için bir çıkış noktası oluşturdu. “Çizimleri York’da bulunan bir arkadaşşıma gönderdim ve akabinde cevaplar gelmeye başladı.”

“Hangi çizimler?”

“Bayan Seaton sık sık parka gidiyormuş, birçok Londralı’nın yazın yaptığı gibi,” dedi Hazlit. Bir dosya içinden Anna Seaton’un karakalemle çizilmiş bir resmini çıkarttı.

“Fena değil,” dedi kont kaşları çatık. Hazlit sadece Anna’nın güzelliğini değil, cesaretini, tatlılığını ve kararlılığını da görmüştü. Hâlâ Hazlit’in bunu kadın fark etmeden çizdiğini düşünüyordu.

“O sizin takdiriniz.” Hazlit’in yüz ifadesindeki sert çizgiler yumuşamıştı.

“Rica ederim.” Kont çizimi bir kenara bırakarak tüm dikkatini Hazlit’e verdi. “Ne gibi cevaplar edindiniz?”

“Bazı cevaplar,” dedi Hazlit tedbirli bir şekilde. “Hepsi değil. Ne York ne de Londra’da hakkında herhangi bir suç duyurusu yok ancak ağabeyi onu arıyor. Esas ismi Anna Seaton James; araba kazasında ölen Vaughn Hammond James ve Elva James. Aynı kazada kız kardeşi Morgan Elizabeth James duyma yetisini kaybetmiş. Vâris, Hammond James, tek oğul ve Ouse’un kuzeybatısında kalan aile mülkü Rosecroft’u yönetmekte.”

“Bir kont torunu,” diye mırıldandı Westhaven. “Peki, Anna niye kaçmış?”

“En iyi arkadaşım ve ben parçaları birleştirdiğimiz kadarıyla yaşlı kont geçinmeleri için gerekli olan parayı vâris alıp kaçmasın diye bloke ettirmiş ancak adam bazı kişilerle anlaşma yaparak parayı ele geçirmeyi kafasına koymuş.”

“Uyanık bir adamsınız,” dedi kont, Hazlit’in önüne uzattığı kağıtları incelerken. “Aman Tanrım... Bu Yorkshire standartlarına göre hiç de azımsanacak bir miras değil.”

“Benim tahminim, bu sadece bir tahmin, Anna büyükbabasının malvarlığının şu anki kont tarafından kötü yönetildiğinin farkında ve ağabeyine bunu kanıtlama yanlısına düştü. Sonra küçük kız kardeş Morgan sömürülmeye çok elverişli. Bir adam kız kardeşlerinden çalmaya teşebbüs ediyorsa vicdan azabı duymadan daha beterini de yapar.”

Olabilecek en kötü şeyleri söylediniz, Bay Hazlit,” dedi kont. “Gerçi daha kötüsünü aklım almıyor. Bunu çözmek için herhangi bir nasihatınız var mı?”

“Onları gözünüzün önünden ayırmayın,” dedi Hazlit. “Unvanı olan bir ağabeyin yaptığı kaçırma sayılmaz. Birini ele geçirdiği an yapılabilecek hiçbir şey kalmaz. Hiçbir şey.”

“Onları evlendirebilir mi?”

“Tabii ki. Morgan için bu çok kolay, zaten sağır olduğu için aciz; evlilik de bir kadın için kârlı bir iş olarak kabul edilir.”

“Erkekler tarafından,” diye yanıtladı kont ince bir alayla. “Pekala, teşekkürler Hazlit. Bayanların yanımdan ayrılmayacağına ve her şeyin iyi olacağına emin olabilirsiniz.”

Hazlit ayağa kalktı ve kontun kendisine uzattığı eli sıktı. “Şimdilik en iyisi, kızı güvendiğiniz ve Helmsley’yi idare edecek biriyle evlendirin. Böylece iş kendiliğinden çözülür.”

“Siz evli değilsiniz değil mi, Bay Hazlit?”

“Evli statüsünden pek hoşlanmıyorum,” dedi Hazlit, gülüşü küçük bir erkek çocuğununkine benziyordu. “Bekar olmak daha eğlenceli.”

“Hepimiz aynı şeyi söyleriz,” dedi kont, Hazlit’i kapıdan geçirirken. “Unvan beklentisi içinde olan bazılarımız özellikle bekar olmayı tercih ederler tabii olabildiğince.” Hazlit’in kara gözlerinde bir parıltı yandı ve söndü – Pişmanlık? Sempati? – Kont bunu göremeden Hazlit başını çevirmişti bile.

“İyi günler, Lordum,” dedi Hazlit, gözü masanın üzerindeki büyük bukete takıldı, “ve değerli varlıklarınızı korumada size iyi şanslar.”

Kont çalışmalarına döndü, Val’e uygun olur olmaz eve dönmesi için bir not gönderdi. Ayrıca Heathgate’e misafirperverliği için teşekkür etti. Gerçi Hazlit’in bütün bunlardan haberi vardı. Westhaven’ın da içinde Anna’nın daha verebileceği cevaplar olduğuna dair bir his vardı. Uzun bir süre oturup limonatasını yudumlarken, Willow Bend’e çağırdıkları anda Anna Seaton’u – Anna James – nasıl en iyi şekilde koruyabileceğini düşünüyordu.



Hava kararmaya başladığında, Westhaven her iki kardeşinin de akşam yemeğine gelmiş olmasına memnun olmuştu. Val; müzik notaları, kıyafetleri ve atıyla geri gelerek dükün fazlasıyla iyileştiği konusunda ısrarcıydı.

Dev, Surrey’deki yangın konusunda konuşmakta ısrarcıydı ancak kont onları yemek sonrası ahırları gezmeye çağırınca bu ısrarından vazgeçti. Evden uzaklaşıp oraya vardıklarında Kont Hazlit’in kendisine söylediklerini anlattı ve kardeşlerinden Anna ve Morgan’a göz kulak olmakta yardımcı olmalarını istedi.

“Fakat onları her dakika göz hapsinde bulunduramazsın,” diye itiraz etti Dev. “İkisi de akıllı kızlar ve sonunda bir şeyler çevirdiğimizi anlayacaklar.”

“Ben bu gece Anna’yla konuşacağım,” dedi kont. “Sebebini

anlayacak ya da onu kendim Morelands'e götüreceğim ve benimle evlenene dek onu orada tutacağım.”

Val anlamlı bir şekilde Dev'e baktı. Westhaven içini çekti “Anna'yı bu konuda zorlamak istemiyorum ancak daha sonra karşılaşacaklarının yanında bunun en kötü zorlama olacağını da anlamasını istiyorum.”

“Bunu idrak etmene sevindim,” dedi Dev. “En kötü ihtimalle onu korumaya ihtiyacı olduğu yönünde ikna edersin. Neyse ki Morgan bize karşı gelmez.”

“Buna fazla güvenme,” dedi Val. “Piyanomuz özlememe rağmen, gidiyorum Westhaven. Ben kendimi sanatıma adarken, sen Anna'yı ikna etmeye çalış.”

“Kahretsin.” Dev genç kardeşinin ayrılışını izlerken, Konta gülümsedi. “Ben Zevk Evi'ndeki fahişelerle düşüp kalkmak yerine burada kalarak her şeye katlanırım. Hangimiz daha haklı sence?”

“Hiçbiriniz,” diye gülümsedi kont. “Düşünürsek şu anda en önemli şeyin Dük Hazretleri olduğunu itiraf etmeliyim.”

Devlin ona meraklı bir bakış fırlattı ve karanlığın içinde kaybolurken birileriyle fısıldaştığını duydu.



“Bu kısa bir özet, Sayın Kont Hazretleri.” Hazlit kütüphanedeki mumların ışığı altında adamın yüzüne baktı. Güzel bir odaydı. Daha önceki gelişlerinde de adam eve iyi bakıldığını fark etmişti. Çiçek buketleri taze, mobilyalar cilalı, camlar pırıl pırıldı ve ortada zerre kadar toz görünmüyordu.

“Saatin geç olduğunun farkındayım, Hazlit,” dedi kont. “Sana bir içki ikram edebilir miyim?”

“Evet, alayım.” Hazlit'in bu teklifi kabul etmesinin bir nedeni sunulan içkinin kişinin karakterinin bir göstergesi olması, diğer

bir neden ise kontun bu teklifinin onu kandırmaya çalışmasından değil, kibarlığından ileri gelmesiydi.

“Viski mi, konyak mı?”

“Hangisi varsa,” diye yanıtladı adam. “Sanırım aynı konuyu tartışacağız.”

“Öyle,” dedi kont, Hazlit’in eline hatırı sayılır dolulukta bir bardak tuttururken. “Sağlığına.”

“Sizin de.” Adam tedbirli bir şekilde içerken durdu. “Çok güzel ama tadı pek tanıdık gelmedi.”

“Özel mahsul olduğunu söylüyor.”

Hazlit başını salladı. Bu özel mahsulü, daha önce de tatmıştı ancak bunu bir müşteriden diğer müşteriye itiraf edecek değildi. “Teşekkürlerimi sunarım. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Oturalım mı?” Kont önlerinde duran uzun, rahat görünümlü kanepeye adamı buyur etti. Hazlit bir köşeye büzülürken kont da elinde içkisiyle sallanan sandalyeye geçti. “Evimin her iki yönden de izlendiğinin farkındayım. Dün atıma iyi geceler demek için ahıra gittiğimde çok ilginç bir konuşmaya şahit oldum. Benim kim olduğumu bilmeyen bir sokak çocuğuyla sohbet ettik.”

Hazlit başını merakla salladı. Bakışları konta kilitlenmişti.

“Daha da önemlisi,” diye devam etti kont, “evlerimden birinin Kuzeyli oldukları belli son derece şişman iki adam tarafından izlettirildiğini öğrendim.” İçkisinden bir yudum almak için durakladı. “Kısa zaman önce Willow Bend isimli mütevazı bir yer satın almıştım. Geçen hafta orada bir yangın çıktı. Şans eseri tanıdıklar yangını görüp haber verdiler. Neyse ki ahırlar dışında hasar gören bir yer olmadı. Bu iki adamı izleyecek bir takipçi tuttum ve ahırlarım yanmadan bir gün önce içlerinden birinin Surrey’den ayrılmadan önce gaz yağı aldığını öğrendim.”

“Bu adamların Bayan Seaton’un peşinde olduğundan şüpheleniyor olmalısınız,” dedi Hazlit.

Kontun gözleri Hazlit'inkilerle karşılaştı. "Birinin ağabeyi olduğunu düşünüyorum, Kont. İri yanı biri mi?"

"Değil." Hazlit cebinden küçük bir kağıt çıkarttı. "Kaleminiz var mı?"

Kont yazı masasına gidip mürekkep, kalem ve kurutucu çıkarttı. Hazlit de içkisini alıp yazı masasına geldi. Kont onu seyrederken bir adamın resmini çizmeye başladı. "Bu, Helmsley," diyerek kağıdı yırttı ve başka bir kağıda başka bir resim çizmeye başladı. "Bu adam da kötü yaşam şartlarından dolayı normalden daha büyük duran ve Helmsley ile birlikte sizin kahyanızın peşinde olan adam."

"Yaşı Anna'dan büyük mü?"

"Evet, ama yine de bu sizin bahsettiğiniz son derece şişman olan adam değil."

"Gaz yağını alan adamın resmini bulabilir misin?"

"Evet. Aynı zamanda kuzeye geri gidip şişman adamı soruşturabilirim."

"Bu zaman alır." Kont arkasına yaslandı. Düşünceleri içinde kaybolmuş görünüyordu. "Sence Anna'nın büyükannesi seyahat edebilir mi?"

"Kocasını öldüğünden beri ortalarda pek görünmemiş," diye cevapladı Hazlit. "Bu sağlığının iyi olmadığını gösterir ya da gerçekten hapis tutuluyor olabilir."

Kontun ani bakışıyla bu yorumun aklına bir şeyler getirdiğini anladı. "Eğer biz Anna'nın ağabeyini burada, yani Londra'da tutamazsak, ben senin kuzeye gidip onun nerede yaşadığını öğrenmeni istiyorum. Sanırım Anna'nın iyiliğini tehdit eden tek kişi o ve aynı zamanda büyükannenin refahı da onun ellerinde."

"Peki ya şişman adam?" diyerek doğruldu Hazlit. "Onun da kasabada olduğunu biliyoruz ve Bayan Seaton'u pusuda beklemekte."

“Fakat neyi bekliyor?” dedi Kont. “Bir ağabeyin kasabaya gelip kız kardeşlerini geri alma hakkı, olabilir mi?”

“İyi bir soru,” dedi Hazlit. “Ben gideyim, belki yarın iyi haberlerle geri dönerim.”

“Teşekkürlerimi sunarım,” diyerek kont misafirine yolu gösterdi. Bir süre daha kütüphanede oturarak soğuk çayını yudumladı. Daha sonra Anna yanına geldiğinde ayağa kalkarak onu kollarına aldı.

“Geç oldu,” diyen Anna kontun kollarına atılıp onun kendisini yanaklarından öpmesine izin verdi. “Ve dudakların da soğuk.”

“O zaman ısıt,” derken kont gülerek Anna’yı tekrar öptü. “Soğuk çayımla viskimi yeni bitirdim ve şimdi seninle konuşmak istediğim bir şeyler var.”

“Ne hakkında?”

“Güvenliğin hakkında,” diyerek onu koltuğa oturttu. “Sana son kez söylüyorum, Anna. Yardım etmeme izin ver. İçimden bir ses eğer şimdi sana yardım etmezsem, daha sonra çok geç olacağımı söylüyor.”

“Neden şimdi?” diye sorarken Anna, kontun gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu.

“Bonservisin,” dedi kont. “Bir keresinde Val’den istemişsin ve o da sana vermiş hatta bir tane de Morgan için istemişsin.”

“Eğer elimde değilse bonservisin bana bir faydası yok.”

“Anna, bana söylemelisin.”

“Konumuz bu değil. Neden problemlerimi kendim çözmek zorunda olduğumu kabul etmiyorsun?”

Kollarını kıza dolayarak onu kendine doğru çekti. “Ailemle daha fazla ilgilenmem gerektiğini söyleyen sen değil miydin? İş konularında erkek kardeşlerimden yardım almamı? Annem ve kız kardeşlerime daha fazla sorumluluk vermemi?”

“Evet,” diyerek Anna burnunu kontun omzuna yasladı. “Anna ben Morelands Dükü’nün vârisi değilim. Ben sadece basit bir kahyayım ve problemlerim de yalnızca beni ilgilendirir.”

“Denedim,” dedi kont onu alnından öperek. “Senin güvenimi kazanmayı defalarca denedim ama beceremedim.”

“Evet.”

“O zaman bana başka bir seçme şansı bırakmadım. Yarından itibaren seni ve kız kardeşini korumak için kendi önlemlerime başvuracağım.”

Anna sadece başını sallamakla yetindi. Söylemediği şeylerin ne olduğunu merak etmek en iyisiydi. “Benimle yatağa geliyor musun?”

“Tabii ki.”

Birbirlerini soyarlarken, hatta büyük yumuşak yatakta sarmaş dolaş yatarken bile hiç konuşmadılar. Birbirlerini öpüp okşanmaya başladıklarında kont Anna’ya onu sevdiğini ve onu korumak adına hayatını bile ortaya koyacağını söyledi. Anna da, ona, onu daima seveceğini ve kendisiyle yaşadıklarını bir daha asla kimseyle yaşayamayacağını söyledi.

Ve sonra konta veda etti.



Ertesi gün aynı bilindik, rutin işlerle başladı. Kont kardeşleriyle parkta at gezisine çıktı. Anna da aşçıyla haftalık pazar alışverişine gitti. İki kadın alışagelmiş şekilde yanlarına iki uşağı da alırlardı. Anna’ya sezdirmeden kont bu iki uşağı sadece paketleri taşımak için değil, orada Anna’yı korumak için bulunduklarını söyledi.

Kont ve kardeşleri evden uzaklaştıktan sonra, kont son gelişmeleri hemen onlarla paylaştı. “Birilerinin onun peşinde olduğu artık kesinleştiğine göre, Anna’nın yalnız kalmaması şart oldu.”

“Şimdi nerede?” diye sordu Dev, atının dizginlerini çekerek.

“Pazarda, yanında onu gözden kaçırmamalarını tembihlediğim iki uşak var.”

“Eve pazar yolundan dönelim,” diye önerdi Dev. “İçimde garip bir his var.”

Val ve kontun yüz ifadesi birden değişti. Dev’in içgüdüleri ya da büyükannesinden geçen İrlandalı hisleri söz konusu olduğunda, bunları göz ardı etmek aptallık olurdu.

Caddelerden tırıs giderken, kalabalık sıcakla birlikte gittikçe yok oluyor gibiydi. Buna rağmen pazar yeri oldukça hareketliydi. Kadınlar, adamlar ve çocuklar bir tezgahdan diğerine giderek alışveriş yapıyorlardı.

“Dağılalım,” dedi kont. Atının dizginlerini bir çocuğa verdi ve eline de parayı sıkıştırdı. “Atı gezdir, evlat.”

Val ve Dev kalabalığı yararak ilerlerken kont ense tüylerinin kalktığını hissetti. Ya haberler asılsızsa ve adamlar hemen harekete geçmeye karar verdiyse? Ya o burada Anna’yı ararken o çoktan kaçırılmışsa? Ya Anna bugün kaçıp onun hayatından çıkmayı tercih ettiyse?

Sol tarafındaki kargaşa kontun dikkatini çekmişti. Baktığında kalabalığın ortasında yanında oldukça şişman bir adamla dükümekte olan Anna’yı gördü.

“Sessizce benimle gel, Anna,” dedi şişman adam. “Sana karşı nazik olacağım ve artık hizmetçi gibi yaşamana gerek kalmayacak. Hadi kızım, beni görevlileri çağırmak zorunda bırakma.”

Anna ise sadece orada duruyordu. Dimdik duruşundan direnmekte olduğu belliydi.

“Morgan’ı da alırsız,” diye devam etti adam planını mutlu bir şekilde anlatarak, “ve bir hafta içinde de York’a döneriz. Büyükkanneni tekrar görmekten mutlu olursun, değil mi?”

Morgan’ın adını duymak Anna’yı canlandırmıştı sanki. Ba-

kışları alev alevdi. Westhaven'ı gördüğünde insanın içine oturan bir bakış gönderdi: *Kız kardeşimi koru.*

“Morgan benimle değil,” dedi Anna buz gibi bir sesle. “Ya beni alırsın ya da avucunu yalarsın, Stull. Hemen şimdi York’a gidersek seninle sessizce gelirim, yoksa...”

“Yoksa,” diye sırttı Stull, “ne yaparsın, hiçbir şey. İyisin ve yakalandın, Anna James, ve kız kardeşini de bulacağız, hiç şüphesiz. Ya da...”

Kont kalabalığın arasından sıyrılıp şişman adamın elini Anna’nın belinden çekti. “Ya da toz ol, serseri.”

Stull ters ters konta baktı. “Size ne anlattığımı bilmiyorum, beyefendi” – bir amca edasıyla konuşmaya çalışıyordu – “ya da size ne söz verdiğini, fakat ellerinizi karımın üzerinden çekip huzur içinde Yorkshire’daki evimize dönmemize izin vereceğiniz için teşekkür edeceğim.”

Kont homurdanarak kolunu Anna’nın omzuna attı. “Ben burada olduğum sürece sen onun kocası olamazsın. Nedensiz yere bir kadını taciz ediyorsun ve ona berbat bir şekilde davranıyorsun. Bu kadın bana çalışıyor ve benim korumam altında. Onu bırakacaksın.”

“Bırakmak mı?” Stull dişlerini gıcırdattı. “Bütün ülkeyi onu bulup eve götürmek için dolaştıktan sonra bırakmak mı? Ve zavallı kız kardeşini de kendisiyle birlikte oradan oraya sürüklerken mi? Hem de kendisinin nişan akdimize uygun davranmadığını gözlerimle gördükten sonra mı?”

Kont, Dev ve Val’in yanlarında bir polis memuruyla gelmesine dek onun bağırmasına izin verdi. “Bayım,” dedi kont herkesin kanını donduran buz gibi bir sesle. “Ortada böyle bir akit yok ve sizin bu bayanla hiçbir aile bağımız yok. Arabulucularla ya da kundakçılarla hiç işim olmaz.” Başıyla adamı her iki kolundan tutan Val ve Dev’e işaret etti. “Bu adamın kundakçılıktan tutuk-

lanmasını istiyorum, Memur Bey. Ayrıca bayan da kendisinden şikayetçi olacaktır. Hapse atıldıktan sonra bunları haliyeceğiz.”

“Yürü bakalım,” diye Stull’a emretti polis memuru. “Kont Hazretleri’nin sözleri benim için emirdir. Sorun çıkartmadan benimle gelin, aksi takdirde şişman kışınıza Kral’ın adaletli tekmesini yersiniz.”

Kalabalık gülerken Dev ve Val nazik bir şekilde polisin gözetiminde tutukluya eskortluk etti. Kont da kolunda Anna’yla kafalarda daha fazla soru yaratarak orayı terk etti.

“Gel.” Ata önce Anna’yı bindirdi, daha sonra da kendisi arkasına geçti. Anna sessizdi. Kontun da bir atın sırtında tartışacak hali yoktu. Arka bahçede elinde sepetle yürüyen Morgan’ı görene dek sessizlik içinde at koşturdular.

“Morgan!” diyerek kendini attan aşağıya atan Anna koşup kız kardeşine sarıldı. “Oh, Tanrım şükürler olsun güvendesin!”

Morgan ablasının omzunun üzerinden konta şaşkın bir bakış attı.

Kız kardeşlerin sarılışını izleyen kont “Pazarda Stull’a rastladık,” diye açıkladı. “Sözde nişanlısını almaya gelmiş. Buna izin vermem için delirmiş olmam lazım.”

“Tanrı’ya şükür!” dedi Morgan sessiz ama net bir şekilde. Anna birkaç adım gerileyerek gözlerini kırıştırdı.

“Morgan?” Kız kardeşini yakından incelemeye başladı. “Az önce ‘Tanrı’ya şükür’ mü dedin?”

“Evet.” Morgan kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. “Dedim.”

“Duyabiliyor ve konuşabiliyorsun,” diyen Kont şaşırmıştı “Ne zamandan beri sağır numarası yapıyorsun?”

“Willow Bend’e gittiğinden beri, Anna.” Anlayışlı olması için yalvaran gözlerle ablasına baktı. “Lord Val beni Lord Fairly’ye götürdü. O bir doktor, hem de gerçek bir doktor ve bana yardımcı oldu. Sana söylemek istedim ancak belki tekrar duyamam diye

korktum, fakat günler oldu ve harika şeyler duydum... Hatta olağanüstü...”

“Senin için çok mutluyum.” Anna onu kendisine doğru çekti. “O kadar mutluyum ki, lütfen, lütfen benimle konuşmaya devam et.”

“Seni seviyorum,” dedi Morgan. “Bunu senelerdir o kadar çok söylemek istedim ki. Sen sağır bir kız kardeşin sahip olabileceği en iyi ablasın.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Anna; gözleri yaşarmıştı. “Ve bu da sağır bir kız kardeşi olan ablaya verilebilecek en güzel hediye.”

“Her ikiniz de buraya gelin bakalım.” Kont her ikisine de kolunu uzattı. “Bu gelişme her ne kadar sevindirici olsa da başımızda hâlâ bir bela var. “Eve vardıktan sonra kızları kütüphaneye sokup limonata ikram etti ve Morgan’la Anna’nın birbirlerine sorgulayıcı gözlerle baktıkları durumlarını kendilerine izah etti.

O anda Anna gülümseyerek ona baktı. “Oh, Westhaven kız kardeşim duyabiliyor! Bu girdiğim her zahmete değer, biliyor musun? Eğer ben ve Morgan York’tan kaçmasaydık, bu doktoru asla göremeyecekti. Eğer konuşup duyabiliyorsan...”

“Bana yetersiz diyemezler,” diye sıırıttı Morgan.

“Eğer...” Anna’nın gülüşü gölgelendi ve tereddüt içinde konta baktı. “Stull ve Helmsley yetkilileri sağır numarası yaptığını inandırmazlarsa, bu gerçekten çok garip olur.”

Kont kaşlarını çatı. “Bu konu üzerine kafa yoracağına, Stull’un bahsettiği şu nişan işini bana anlat. Gerçek mi?”

“Evet,” konta bakarken gülüşü solmuştu. “Çok gerçek. Aslında iki sözleşme var. Biri ağabeyime ödeyeceği para karşılığı onunla evlenmem, diğeri de eğer ben evlenmezsem aynı şartlarda benim yerime Morgan’ın onunla evlenmesi.”

“Demek ağabeyiniz sizi o domuza sattı. Şimdi işin aslı anlaşıldı. Ve sen de bu oyuna dahil olmak istemedin.”

“Morgan benimle gelmek zorundaydı,” diye ekledi Anna, “ya da ben onunla. Hangi kız kardeşle evlenirse evlensin, diğer kıza da bir ev sağlamaya söz verdi. Ancak onunla evlensem bile, onu Morgan’dan uzak tutamayacağıma eminim.”

“Aynı zamanda ahlaksız biri, öyle mi?”

“Evlenmeye talip olanları reddetmeyecektim,” dedi Anna çenesini dikleştirerek, “çünkü zevk düşkünlüğü onurlu bir davranışmış gibi gösterebiliyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Büyükannem on iki yaşında bir bulaşıkçı kızı işe almıştı,” dedi Anna yorgun bir sesle. “Kız Stull’un piçini doğururken neredeyse ölüyordu. Bebek yaşamadı. Kız kimsesizdi. Stull onu ağına düşürene dek uğraştı, sonra da bir kenara fırlatıp attı.”

“Kim bu adam?” Kont kendisini kızların koruyucusu olarak görüyordu, en azından kafasında.

“Hedley Arbuthnot, Sekizinci Baron Stull,” dedi Anna. “Benim nişanlım.”

“Bu konuda o kadar emin olma,” dedi kont kaşlarını çatarak. “Öncelikle o anlaşmaları görmek istiyorum. Şartlı bir nişanlılığın uygulanabilir olduğunu sanmıyorum. İkinci olarak şantaj olayı var.” Cevaplanması gereken birçok soru vardı ve bu sorulardan bazıları Helmsley, kız kardeşlerinin adına bu anlaşmaları uygulayabilir miydi? Morgan reşit olmasa bile bunu yapabilir miydi? Peki, ortada bu sorunlar varken kendi himayesi kabul edilebilir miydi?

Kont Morgan’a baktı. “Kardeşlerim sana eve kadar eşlik edecekler. Stull senin nerede olduğunu, duyabildiğini ve konuşabildiğini de bilmiyor. Bunu bu şekilde sürdürmemiz bizim avantajımız olacak.”

“Sen de” – dönerek Anna’ya keskin bir bakış attı – “lanet valizini toplayıp burada beni bekleyeceksin ve bir yere de kaçma-

yacaksın. Söz ver yoksa bütün adamlarımı buradan İsrail'e kadar seni izlemeleri için üzerine salarım.”

“Söz veriyorum,” dedi Anna sessizce, dönerek Morgan’a son bir kez sarıldı.

Sessiz bir şekilde kütüphaneden çıktıktan sonra kont kendisine bir viski doldurdu. “Bana söylemediği nedir?” diyerek Morgan’a döndü.

“Size ne anlattı bilmiyorum ki.”

“Çok az şey söyledi.” Viskisini bir dikişte bitirdi. “Gizli tutması gerektiğini ve benim ona yardım edemeyeceğimi. Yüce Tanrım.”

“Doğru söylemiş. Büyükanmem her ikimize de durumumuzun üçümüz arasında sır olarak kalması gerektiği konusunda söz verirdi. Şu ana kadar da Anna ve ben bunu kimseye söylemedik.”

Kont Morgan’ın saçlarını okşadı. “Nasıl oldu da Anna öyle iğrenç bir adamla evlenmek zorunda bırakılabildi?”

“Çok zekice ayarlandı,” diyerek içini çekti Morgan. “Helm-sley, büyükanmem ve beni bir akraba ziyaretine gönderdi ve sonra Anna’yı kenara çekerek eğer anlaşmayı imzalamazsa benim sakat ve yetersiz olduğumu açıklayacağını söyledi. Aynı şekilde bana da eğer imzalamazsam büyükanmemi yastıkla boğacağını söyledi. Anna bunu bilmiyor, ben de yapar mıydı bilemiyorum ...”

“Yapabilirdi. Ağabeyiniz ciğeri beş para etmez biri. Ve kumara düşkün, yanılıyor muyum?”

“Evet, kumara düşkündür. İki yıl önce bu yüzden haciz geldi.”

“O zaman büyük ihtimalle büyükannenize de bazı hikayeler anlatmıştır,” dedi kont elindeki boş bardağa bakarak. “Sence şu anda Anna’yı ne mutlu eder?”

“Evde olmak,” dedi Morgan. “Büyükanmemizin güvende olduğunu bilmek, büyükbabamızın bahçelerini görmek, benim güvende olduğumu bilmek. Sürekli arkamıza bakmamak ve olmadığımız kişiler gibi olmaktan vazgeçmek.”

“Ya sen Morgan, sen ne istersin?”

“Anna’nın mutlu olmasını,” dedi Morgan gözlerini kırıştıtarak. “O, o kadar tatlı, sevecen ve mutluydu ki... Büyükbabamız sağken. Ama son iki yıldır güvende olmam için öyle ağır işlerde çalıştı ki... Mutlu, özgür ve güvende olmayı bu yüzden fazlasıyla hak ediyor...” Ağlamaktan söylemek istediklerini daha fazla söyleyememişti. Kont, cebinden çıkarttığı mendili Morgan’a vererek onu kolları arasına aldı.

“Bütün bunları hak ediyor,” diyerek omzuna vurdu. “Elde edecek de, Morgan. Sana söz veriyorum. Ne istiyorsa sahip olacak.”

Bir saatten az bir zaman sonra Val ve Dev kütüphanede yanına geldiğinde Morgan eşyalarını toparlamakla meşgulken, Anna hâlâ toparlanamamıştı. Kont bildiklerini anlattı ve hâkimin Stull’un kefaletini iki gün kadar daha ertelediğini öğrenince sevindi.

“Böylece Morgan’ı düşese götürmemiz için zamanımız olur,” diyerek Val’e baktı. “Eğer itirazın yoksa?”

“İtiraz etmek bana düşmez,” dedi Val dudaklarını büzerek. “Fakat yardımcı olabilirim. Morgan, Düşes’i biraz pohpohlar ve o da onları Hazlit’e takip ettirdiğine pişman olur. Böylece Düşes Hazretleri günahının cezasını çeker ve aynı anda Dük Hazretleri de çıldırır.”

“Senin için problem olmaz mı?” diye sordu Dev.

“Nasıl?” Val kaşlarını çekti.

“Peki, Morgan her yanına geldiğinde diline nasıl hâkim olacaksın?”

“Dilimden bahsediyoruz, Dev, aletimden değil. İkisinin de olmadığını düşünen bir toplulukta hem sağır hem de dilsizi oynama cesaretin varsa, onun yanında olan kişi de o şekilde davranır.”

Dev, yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya çalışan konta baktı.

“Her ikiniz de onların yanında Morgan’a sahip çıkacaksınız,” dedi Westhaven. “Şimdi burada kalıp Anna’ya göz kulak olmanızı istiyorum.”

“Ona güvenmiyor musun?” diye sordu Dev.

“Kaçmayacağına söz verdi fakat onun için tek tehdidin Stull olduğunu sanmıyorum. Kendi öz ağabeyi, Stull’la birlikte onu bu senaryoya soktu ve Stull’un Anna’yı alması bir tek onun işine yarayacak. Peki, Helmsley nerede ve bu senaryoda rolü ne?”

“Güzel soru?” diye devam etti Dev. “Git Dük Hazretleri’ni ziyaret et ve bayanları bizim yetenekli ellerimize bırak.”

Val başını salladı. “Dük Hazretleri başı beladaki bayanı onun evine emanet ettiğin için koltukları kabaracak.”

Kont, bunun iyi bir nokta olduğunu fark ederek başını salladı. Morgan’ı onlara yollayacaktı çünkü evleri kaleye yakındı ve güvenilirildi. Ayrıca çevredeki yabancıları ayırt edebilen bir dolu hizmetkarı vardı.

Yukarı çıktığında Anna’yı çay içerken buldu. Lanet olası valiz görünürlerde yoktu.

“Morelands’teki eve gidiyorum,” diye bilgi verdi kont. “Morgan’ın güvenliğini sağlaması için Dük ve Düşes Hazretleri’yle görüşeceğim. Senin de kendi adına hareket etmeni istiyorum, eğer istediğin buysa.”

“Benim de onunla gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Anna, bakışları kontunkilere kilitlenmişti.

“İstemiyorum,” dedi kont. “Stull onun burada olup olmadığından bile habersizken, annemle babama Morgan’ın güvende olmasını sağlamalarını isteyeceğim. Ayrıca düşmanı yakalamak üzere olduğumu ve seni de güvende tutmalarını isteyeceğim.”

“Stull senin düşmanın değil,” dedi Anna bakışlarını yere indirerek. “O olmasaydı, ağabeyim başkasını bulurdu.”

“Buna pek emin değilim, Anna.” Kont, onun oturduğu sandalyenin seviyesine kadar eğildi. “York’daki insanlar buradakilere göre daha dar kafalı. Tahminim büyükbabanın mirasını elinden almak için ağabeyinle işbirliği yapan birkaç gönüllü vardı ve sizi iğrenç adamlarla evlendirmek için hasta büyükannenizi pazarlığa zorladılar.”

“Bu ne kadar dobra bir konuşma,” dedi Anna.

“Kızgınım, Anna,” diye ayağa kalktı kont. “Diplomasinin beni aşmasından korkuyorum.”

“Bana kızgın mısınız?”

“Ah, isterdim, seni kucağıma yatırıp ellerim acıyana dek bir temiz dövmek isterdim.”

“Üzgünüm.”

“Sana kızgın değilim,” dedi kont. “Ancak ağabeyin ve arkadaşının açıklayacak çok fazla şeyi var.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattım.”

“Senin için endişeleniyorum,” dedi kont yorgun bir sesle. “O kadar ki, babamın sağlayacağı her türlü yardımı kabul etmeye razıyım. Sadece bir şey var, Anna?”

Bakışları karşılaştığında, Anna, en kötüsünü duymaya kendini hazırlamıştı: Eşyalarını topla ve gözümün önünden yok ol.

“Geri döndüğümde burada ol,” dedi kont buz gibi bir sesle. “Ve şu işi hallettikten sonra seninle uzun bir konuşma yapacağız.”

Anna başını salladı.

Kont, onun itiraz etmesini bekledi fakat ilk defa olarak Anna’nın onunla mücadele edecek hali kalmamış gibiydi. Kont, başka bir şey söylemesine fırsat vermenden hızla topukları üzerinde dönüp odadan çıktı.

On Altı

“YARDIMA İHTİYACIM VAR,” DERKEN WESTHAVEN babasının bakışlarıyla karşılaştı. Dük, arka terasta çay içerek güneşli öğlenin tadını çıkartıyordu. Son derece sağlıklı bir adamı tavrıyla oğluna baktı.

“Bu aralar moda herhalde,” dedi dük. “Annen yardımsız etimi çiğnememe bile izin vermiyor. En iyisi otur, seni görmek için zorla kalktığımı görüp beni azarlamasın.”

“İyi yapıyor,” dedi Kont, babasının tepkisine karşılık gülümseyerek.

Dük gözlerini devirdi. “Bana öfkelendiğinde kaç kez seni yatıştırmaya teşebbüs etti? Çay?”

“Birkaç kereden fazla,” dedi Kont. “Seni kaybetmek istemiyor, bu yüzden ona karşı sabırlı olmalısın. Evet, bir fincan çay hiç de fena olmaz.”

“Sabır!” diye homurdandı dük. Oğluna bir fincan çay doldurdu. “Bu kadın beni ne kadar zorlayacağını biliyor. Ama sen buraya bunları dinlemeye gelmedin. Benden ne türlü bir yardım istiyorsun?”

“Emin değilim,” dedi Westhaven, fincanı alarak. “Bu yardım bir kadın, hatta iki kadın için.”

“Tanrı’ya şükür ki, küçük bir iyilikmiş,” diye gülümsedi dük. “Devam et. Asla düşündüğün kadar kötü olamaz ve birkaç aksilik de çıkabilir.”

Babasının sözleri Westhaven’ın omuzlarından büyük bir yük kaldırmıştı. Artık nefes alabiliyordu. Kısaca Anna ve Morgan’ın durumu hakkında bilgi verdi ve Morgan’ı saklama isteğini anlattı.

“Tabii ki gelebilir.” Dük kaşını çatı. “Helmsley’nin torunu? Sanırım şöyle evlenmişti... Bellefontate’nin kız kardeşi, teyzesi ya da kuzeni. Annen bilir. Onu buraya getir. Kızlar onu eğlendirir, iyi vakit geçirirler.”

“Evden ayrılamaz,” diye uyardı Westhaven. “Morelands’e kapalı bir arabayla getireceğim.”

“Senin şarlatanlar izin verene dek kasabadan ayrılmıyorum,” dedi dük. “Bu yaşlı kemikler iyi olmadan bir yere gitmek yok.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu kont. Nedense bu soruyu daha önceki soruşlarından daha farklı sormuştu.

“Ölümlülük,” dedi dük, “düşüncesi bile korku verici. Sen ölmenin, sevdiklerini geride bırakmanın berbat bir şey olduğunu sanıyorsun. Ancak ölümün bir çeşit rahatlama olduğu ben görebiliyorum. Bir noktada bu sadece ölüm değil, bir tür barış.”

Babasının dürüstlüğüne ve tepkisinin derinliğine şaşırmıştı. Babasını sanki yıllardır dinlememişti.

“Şimdi, senin Bayan Seaton’a gelelim,” diye devam etti dük. “Haklısın; nişan akitleri eleştiriye açıktır çünkü vasilik hükümleri Kral’ın iradesindedir. Alternatif olarak kızın parasını koruyan ayrı bir vasilik hükmü olabilir.”

“Zannetmem,” dedi kont. “York’da hazırlanmış ve her şey Helmsley’nin ellerine bırakılmıştır.”

“Fakat kız kardeşlerini almak için en azından vasilik kağıtlarını yanında getirmiş olması gerekir. Her ikisinin de on sekiz

yaşını geçmiş olduğunu söylüyorsun fakat vekaletname kızını yirmi beş ya da otuz yaşına gelip evlenene dek paranın kontrolünü ona vermiş olabilir.”

“Bunu Anna’ya sorabilirim ama daha önce sana sormak istediğim başka bir şey var.”

Dük, çayının şekerini karıştırırken Westhaven söze nasıl başlayacağını bulmaya çalışıyordu. “Hazlit Anna’yı onunla evlenerek koruyabileceğimi söyledi. Sen ve Düşes Hazretleri bunu kabul edebilir misiniz?”

“Bunu annene soracağım,” dedi dük, “ama bana ve anneme göre cevap aynı: Biz oğullarımızın seçimlerine güveniriz. Eğer Anna Seaton senin tercihinse, onu memnuniyetle ailenize kabul ederiz. Annen, benim babamın seçimi değildi ve senin Anna’ndan da daha yüksek mevkide değildi.”

“O zaman onu kabul edeceksiniz.”

“Biz ederiz de ya Gayle?”

Bart’ın ölümünden beri babası bu ismi ağzına almamıştı. Westhaven onun gözlerini kaçırdığını gördü.

“Sen terbiyeli bir adamsın,” diye devam etti dük, “hatta çok terbiyelisin, biliyorum, biliyorum,” diyerek elini salladı. “Bense kaçmak için her türlü imkanımı kullanırım. Sen ise benim tam zıddımsın. Sana verilen her türlü sorumluluğu yerine getirirsin. Sadece o kadınla zorunda olduğun için ya da sorumlu olduğunu hissettiğin için evlenme. Eğer sen onsuz o da sensiz bir gelecek düşünemiyorsa evlen.”

“Sen bana aşık olduğum için evlenmemi söylüyorsun,” diye tamamladı Westhaven.

“Evet, öyle ve böyle düşündüğümü de annene söyle çünkü bu aralar onun şefkatine çok ihtiyaç duyuyorum. Belki de bu sana verebileceğim tek iyi tavsiye.”

“Tek iyi tavsiye mi? Dev’in atlarımla ilgilenmesine izin

vermemi söyleyen sen değil miydin? Ya da kanal projesini öneren?”

“Bir kör bile bunu yapabiliirdi. Aslında bunu bana hatırlatan da kardeşim Tony’ydi.”

“Şu nişan ya da vekâlet anlaşmalarıyla ilgilenmeyeceğim eğer Morgan’a göz kulak olursan.”

“Oldu bil,” dedi dük ayağa kalkarken. “Gitmeden önce anne ne bir görün.”

“Tamam,” diyerek öne doğru bir adım atıp babasına sarıldı. Şaşırtıcıydı ama dük de ona sarıldı.

“St. Just’a selamlarımı ilet.” Dük, sevimli bir şekilde gülümsedi. “Ona bu kadar sık ortadan kaybolmamasını söyle.”

“Val’le bu akşam gelecekler. İsteklerini ileteceğim.”

Dük, vârisinin konaktan ayrılmasını izlerken hemen arkasından Düşes’in odaya girmesine şaşırmadı. “Dinlenmeliydin. Umarım Westhaven doğru düzgün davranmaya başladı.”

Dük, kolunu karısının omzuna doladı. “Oh, öyle mi? Nasıl?”

“İçeri girdi ve beni öptü ve ‘Dük Hazretleri aşk için evlenmemi söyledi’ dedi ve çıktı. Normal halinden çok farklıydı.” Düşes kaşlarını çatı. “İyi misin, Percy?”

“Bu çocuk sözünde duruyor,” diyerek gülümsedi dük. “Daha iyi hissediyorum, Esther, Westhaven’ı iyi yetiştirmişiz. Görevlerini iyi biliyor, sorumluluk sahibi ve iyi bir dük olacak.”

Düşes kocasını yanağından öptü. “İyi bir evlat ve dahası iyi bir baba olacak.”



“Bu noktadan sonra,” dedi kont, “siz benim misafirlerimsiniz, kontun torunu ve kız kardeşi, her zerresine kadar leydi.”

“Bir leydi senin çatın altında yanında refakatçi olmadan kalmaz.”

“Tabii ki, ama senin durumun farklı. Morgan konakta güven de, sen de benim yanımda.”

Anna kütüphanedeki kanepeden kalktı. “Ya beni güvende tutamazsan? Ya nişan akdi gerçekse? Ya ben bu anlaşmaya uymasam ve lanet baron Morgan’la evlenme hakkına sahip olursa?”

“Sana Morgan’ın anlaşmasının geçerli olmadığını söyleyebilirim,” dedi kont. “Kendisi imzalamış ve rüşünü ispatlamamış bir kişi olarak, gerekli durumlar haricinde bağlayıcı anlaşmalar yapamaz. Eş durumu bağlayıcı faktör olarak sayılsa bile, yasal olarak bu anlaşmayı reddedebilir.”

“Emin misin?”

“Kesin olarak eminim,” dedi Westhaven. “Anna, ben üniversitede hukuk okudum ve bu tarz anlaşmaları didik didik ederek inceledim. Morgan, Stull’la evlenmeye zorlanamaz.”

“Teşekkürler,” diyen Anna arkasına yaslandı. “Çabaların için çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Kont, sallanan koltuğu kanepenin karşısına çekti. “Henüz konuşmadığımız şeyler var.”

Anna konuşmalarını hatırladı. Kont ona uzun bir konuşma yapacaklarını söylemişti. “Dinliyorum,” dedi Anna.

“Yanlış bir noktaya gidiyoruz,” diye içini çekti adam, “bence artık inadi bırakıp benimle evlenmenin zamanı geldi.”

“*Seninle evlenmek mi?*” Anna şok olmuş bir ses tonuyla cümleyi tekrar etti. Bu beklediği bir sonuç değildi ve bu şekilde olursa diğer sonuçlardan daha beter olacaktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Eğer seninle evlenirsem,” diye mantıklı bir ses tonuyla devam etti kont, “Stull’un yapabileceği en kötü şey seni sözünü tutmamakla suçlamak olur. Zaten onu ve ağabeyinin yapacağı herhangi bir oyunu engellemenin en iyi yolu bu.”

“Eğer dava açarsa, bu seni bir skandalın ortasında bırakır.”

“Windham ailesi Stull’un saçma sapan suçlamalarına karşı durabilir. Evlen benimle Anna, sorunların son bulsun.”

Anna, karşısında rahatça oturan adama dikkatle baktı. Evlen benimle, Anna, sorunların son bulsun... Onunla evlen, diye düşündü acı acı, ve sorunların esas o zaman başlasın. Asla sevdiğini söylememişti, ne ağabeyini ne de onun iğrenç arkadaşı onu böyle aşağılamamıştı. Bir düşes olmak için yetiştirilmemişti ve bağlı olduğu cemiyet kendisinden aşağı biriyle evlendiğini ona asla ve asla unutturmayacaktı.

“Onur duydum,” dedi Anna gözlerini kucağındaki ellerine dikerek, “fakat meselelerin kendiliğinden çözülmesini bekleyemez miyiz?”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Westhaven. “İnat, inat, inat.” Ayağa kalkıp gülümsedi. “Fakat bu kadar inatçı olmasan, şu anda Stull’la evlenmiş olurdun. Sana en geniş misafir odasını vereceğim. Seni yatağına götüreyim, Anna.”

Eşyalarının odaya taşındığının farkında değildi ve Kontun ona uzattığı kola sersemlemiş bir şekilde girdi. Yorgundu; kemikleri ağrıyordu ve duygusal olarak çökmüştü. Gün olaylı geçmiş, gerginlik ve rahatlamayı aynı anda yaşamıştı.

“Sen benim misafirimsin,” dedi kont odadaki mumları yakarken. “Sana iyi uykular diliyorum ve tekrar bu işin eninde sonunda çözüleceği konusunda sana söz veriyorum. Teklifimi düşün. Belki sabah bana bir cevap verirsin.” Eğilerek Anna’yı yatağına oturmuş bir vaziyette bırakarak odadan çıktı.

Başkasına evlenme sözü verdiğini öğrendiğinden beri, kont ona sevgili olarak dokunmamıştı. Ona misafirperverliğini, evlenmek için ismini önermiş ama dokunamamıştı.

Sorumlulukları olan bir adamdı ve vârise ihtiyacı vardı. Kadın ona çok çekici geliyordu. Bir ya da iki çocuğu olabilirdi. Uykuya dalmadan önce Anna’nın aklından geçen son şey kontu en korktuğu şeyden kurtarabileceğiydi: Seçilmiş bir eş.



Holün birçok kapı ötesinde kont, yatağında çıplak yatarak yalnızlığına lanet okuyup Anna'yı ve onu ikna edemeyişini düşünüyordu. *Her şeyi bırak ve benimle evlen?* Bu ne biçim bir evlenme teklifiydi? Aşağıya inip onu yatağa getirmek için içinde dayanılmaz bir istek duydu fakat onun aynı şekilde hissetmediğini biliyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı karanlıkta, "hayatımın kalanını onsuz düşünemiyorum fakat bu duygunun karşılıklı olmadığından da eminim."

Kapının hafifçe vurulmasıyla Anna'nın odasına gelmiş olma ihtimalini düşünmek kalbini yerinden oynatmıştı sanki. Sabahlığını üzerine geçirip kapıyı açtığı anda Dev'in gülümseyen yüzünü görmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Kapından sızan ışığı görünce Stull'un serbest bırakıldığını bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Sanırım birkaç gün daha sabretmek zorunda kalacağız."

"Hâkim kasabadan gitmek zorunda ve savunmaları da dosyada öylece bırakacak," dedi Dev. "Birisi gidip sevgili baronun kefaletini ödedi."

"İçeri gir," diyen kont birkaç mum daha yaktı. "Sence kefaleti kim ödedi?"

"Riley Whitford olabilir," dedi Dev.

"Adamı tanıyor musun?" diyen kont kanepeye oturdu.

"Yarımadadan ayrılırken düzmece yarış tertipleme olayına karışmıştı," diyerek Dev odaya girdi. "Zeki adam, her zaman hareketlerinin sonucundan, tereyağından kıl çeker gibi sıyrılmayı biliyor."

"Evimi gözaltında tutan oydu," dedi kont sert bir sesle. "Odayı arşınlamayı bırak ve Düşes Hazretleri'nin senin hakkındaki fikrini bozmayarak orada sessizce otur."

“Nasıl böyle yanlış yönlendirilmiş?” dedi Dev, gözlerini devirerek. “Anna’yla ne yapacaksın?”

“Defalarca teklif ettim.” diyerek içini çekti kont. “Son seferinde beni resmen savsakladı.”

“İşler yolunda değil de ondan,” diye hatırlattı Dev.

“Ve evlilik her şeyi yoluna sokacak. Benimle evli olunca ağabeyinin saçmalıklarıyla uğraşmayacak, ne o ne de Morgan. Büyükannesi güvende olacak ve Stull da sadece kötü bir anı olarak kalacak.”

“İkinizin durumu biraz garip,” diye başladı Dev. “O kadar korumacısın ki, onun durumunu net olarak düşünemiyorsun. Evlenmeyi düşündüğün kız dükün kızı değil hatta bir markizin kardeşi bile değil. Sosyal açıdan senin seviyende değil; çeyizi yok, hatta olması gerektiği kadar da genç değil.”

“Genç?” diye itiraz etti kont. “Demek istediğin on yerine beş çocuk yapabileceğim mi?”

“Senin başarılı olmak gibi bir zorunluluğun var,” dedi Dev, etkili bir konuşma tarzı vardı. “Anna bunu biliyor.”

“Başarılı olmak kimin umurunda,” diye sertçe yanıtladı kont. “Aşıksam, evlenmem konusunda Dük’ün izni hatta ısrarı var.”

“Onu sevdiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Dev, alçak sesle.

“*Tabii ki onu seviyorum,*” diye gürlledi Westhaven. “Yoksa onun güvende olması için niye bu kadar çabalayayım? Neden saymadığım kadar çok ona evlenme teklifi yapmış olayım? Yardım istemek için neden Dük Hazretleri’ne gideyim? Ya da milletin uyuduğu ya da diğer yatak faaliyetleriyle eğlenirken ben gecenin bu saatinde seninle tartışayım?”

Dev ayağa kalktı ve kardeşine sempatiyle baktı. “Eğer onu seviyorsan, işin kolay.”

“Kolay, değil mi?” Kont kardeşine dik dik baktı.

“Eğer onu seviyorsan, ne kadar zor ya da mantıksız olursa

olsun senden ne istiyorsa yap. Herhalde sen kendin için neyin iyi olduğunu ondan daha iyi bilirsin.”

Westhaven birdenbire oturdu. “Onu zorlayabileceğimi mi ima ediyorsun?”

“Yapabileceğini biliyorsun, Gayle. Sana müteşekkir, yalnız ve ölesiye aşık.”

“Sen kötü bir adamsın, Devlin St. Just,” diye içini çekti kont “Hatta zalim.”

“Gerçeği duymayı hak ediyorsun.”

“Anna da öyle söylemişti. Bana düşünecek çok şey verdin ve hiçbirisi de iç açıcı değil.”

“Peki, o şekilde de düşünebilirsin.” Dev güldü ve kapıya yöneldi. “Onunla şimdi evlenirsen, şimdi üzülürsün. Şimdi evlenmezsen, evlenene kadar üzülürsün ve daha sonra yine evlenirsin.”

“Mesaj alınmıştır. İyi geceler, St. Just. Sabah atla gezmeye var mısın?”

“Asla kaçırmam.” Dev güldü ve ağabeyini kapıda kaşları çatık bir şekilde bırakarak odasına çıktı.

Kahretsin ki, Dev haklıydı. Westhaven’ın yerinde olsaydı Dük Hazretleri Anna’yla evlenirdi. Onunla tartışır, taciz eder, ta ki isteğini kabul ettirene dek. Oldukça çekici bir fikirdi, belki de onu hamile bırakmalıydı, ya da ilgiye boğarak evlenmeli ve Stull’u paketlemeliydi.

Fakat zaten ağabeyi seçenekleri elinden almaya çalışmıştı ve Dük Hazretleri de onun seçeneklerini elinden almak istemişti. Bu, sevdiğin insana gösterilecek saygın bir davranış değildi.

O zaman... Onun problemlerini çözecek, evinde barındıracak ve gitmek isterse de gönderecekti, eğer istediği buysa.

Fakat bu lanet olası dürüstlüğü, onu o yapan aşkla karışık dürüstlüğü cehennemi içinde hissetmesine yol açıyordu.



“Umarım iyi uyumuşsundur?” diye sordu kont kibarca.

“Evet, tabii,” diye yalan söyledi Anna. “Ya sen?”

“Hayır, uyumadım,” dedi kont dudaklarını peçetesiyle sile-
rek. “Bugün yaptığım at gezintisi daha doğru düşünmemi sağla-
dı. “Umarım bugün buradan ayrılmıyorsundur.”

“Hayır, gitmiyorum.” Anna, fincanının üzerinden kontu bak-
tı. Bugün her zamankinden daha fazla kont gibi görünüyordu. Ne
sesinde ne de gözlerinde en ufak bir ilgi ve mizah kırıntısı vardı.

“Stull kefaleti ödemiş,” dedi Westhaven. “Tekrar seni rahat-
sız etmesine izin vermeyeceğim.”

“Tamam.” Kont, elini uzatarak Anna’nın kolunu tuttu. “Bu-
rada güvendesin ve o seni hiçbir şey yapmaya zorlayamaz. Eve
dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, ama sonra ne olacak? Vazgeçene kadar sadece burada
oturup bekleyemem. Ya da hiç vazgeçmez. İki sene oldu ve beni
ele geçirebilmek için hatırı sayılır bir meblağ harcadı.”

“Onu kundakçılıktan tutuklattıracağım,” diye hatırlattı kont.
“Londra’dan kendi isteğiyle ayrılacak ya da baronluk unvanın-
dan vazgeçecek. Sen de, eğer nişan akdini uygulamaya kalkarsa,
onu saldırı suçundan tutuklatırabilirsin.”

“Aslında bir kere yaptım,” dedi Anna. “Dün gece uykuya
dalmadan önce olayın ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım, fakat iki
seneden fazla bir süre önce imzalamıştım ve ağabeyim belgeyi
tek başıma okumama izin vermemişti.”

“Ağabeyinle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kız kardeşle-
rim ve annem hiçbir şeyi okumadan imzalanmaması gerektiğini
çok iyi bilirler.”

“Sen iyi bir ağabey, onlar da iyi birer kız kardeş.”

“Stull’un Morgan’la evlenmesine izin vererek iyi bir kız kar-
deş mi olacaksın?”

“Hayır,” diyerek başını salladı Anna, “fakat o adamla evlenmeyi reddederek Helmsley’c zor da olsa iyi bir kız kardeş olmaya çalıştım.”

Kont, tostuyla bıçağını masaya bıraktı. “Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin vardı, Anna: Stull’la evlenebilirdin ve Stull her ikinizi zevklerini tatmin için kullanabilirdi ve Morgan’ı seni kontrol etmek için kullanırdı. Diğer bir alternatif de Stull’la evlenip Morgan’ı ağabeyine bırakırdın ve o da Stull’un arkasından Morgan’ı satışa çıkartırdı. Tabii bütün bu seçenekler olasılık dışı.”

Tostuna yağ sürerken sesi soğuk ve kontrollü çıkıyordu. “Üçüncü bir seçenek yarattın ve bu şartlar altında yapabileceğin en iyi şey de o görünüyor.”

“Öyleydi,” derken Anna, bu kadar kısa özetlediği için ona müteşekkirdi. Fakat neden hâlâ bu kadar uzak görünüyordu?

“Benimle karşılaşana dek,” diye devam etti kont. “Böylece dördüncü bir alternatifin oldu.”

“Büyükanneme verdiğim sözü bozabilirdim,” diye ayağa kalktı Anna. “Böylece bana gülme şansını kaçıırırdın ve ben de Stull’un sevecen kollarına atılırdım.”

Kont sessizce oturuyordu. “Bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“Evet,” dedi Anna, neredeyse ağlamak üzereydi. “Eğer evlenseydik...” sözünü tamamlamadı.

“Anlaşılan güne pek iyi başladık,” diyerek içeri girdi Dev.

“Kapa çeneni.” Kont demliği ona uzattı. “Ve lütfen sabahın bu kadar erken saatinde tavsiyelerde bulunma, Dev. Anna’yı sarsılmış görmek hoşuma gitmiyor.”

“Ben de.” St. Just kendine bir fincan çay alıp, kaşlarını çatı. “Seni de sarsılmış görmeyi istemiyorum. Bugün için planın ne?”

“Tolliver’le buluşmam ve aynı zamanda Hazlit’e de bize uğramasını söylemem gerekiyor. Anna için terzi göndermesini isteyeceğim. Peki ya sen?”

“Ordudan eski arkadaşlarla buluşacağım. Öğlen de geri dönüp yemekte Anna’ya eşlik edeceğim.”

“Teşekkür ederim,” diyerek ayağa kalktı kont. “Ona söyler misin?”

Dev, başını hayır anlamında salladı. “Kendin söyle.”



Sabah uzadıkça uzuyordu. Anna, ne yavaşça kapısını vurup ona limonatayla badem ezmesi getirmiş, ne de çiçeklerini sulamıştı. Sadece çalışmış, çok daha fazla çalışmıştı. Tolliver’i öğle yemeğinden önce başından savmıştı. Bir saat içinde de Hazlit’in aramış olmasına sevinmişti.

“Öğle yemeğinde bana katıl,” diye önerdi kont. “Bu sıcakta mutfağım pek de çekici değil fakat burada nasıl yaşayacağımızı biliyoruz.”

“Bu nazik teklifinizi kabul edeceğim,” dedi Hazlit. “Oldukça hafif olan kahvaltımı yapalı çok oldu zaten.”

Hazlit’le öğle yemeği yerken Dük Hazretleri’yle yaptığı görüşmeyi ve Morgan’ı konakta nasıl gizlediğini anlattı. “İyi hareket,” dedi Hazlit. “Mesajınızı aldığımda, etrafta Stull hakkında araştırma yaptım.”

“Oh, öyle mi?”

“Kötü bir aktör,” dedi Hazlit. “Alt tabaka genelevlere takılıp genç kızları elde etmeye çalışıyor ve senin evinde casusluk yapması için adam tutuyor.”

Zavallı Anna’m.

Hazlit, Stull’un yüksek meblağda lamba yağı alıcısı olarak tanındığını anlattı. Yanındaki uzun boylu adamın ise kim olduğu

bilinmiyordu. Hazlit, Anna'yı kaçırmak için ikinci bir teşebbüsle bulunabileceklerini hatırlattı.

“Neden baron eşyalarını toplayıp evine gitmiyor?”

Hazlit'in bakışları düşünceliydi. “Bu ana kadar kundaklama kanıtlarının hepsi tesadüf eseri idi. Suçlamalar kati değil. Geçerli olduğunu düşündüğü bir nişan akdi, yanında Helmsley ve bolca da parası var. Anna'yı istiyor hem de pek çok. Onu, bana, kay-bından ders alıp kendine çocuk doğuracak bir inek bulacak kadar akıllı biri olarak tanıtmadınız.”

“Ve Anna o inek olmak zorunda,” diye mırıldandı kont. “Burada böylece oturup o geri zekalıların bir sonraki hamlesini bek-lemekten nefret ediyorum.”

“Onlar da bir şey yapamamaktan nefret ediyorlardır. Kendi-nizi yasal bir manevraya hazırlasanız iyi olur.”

“Ne çeşit bir manevra?”

“Kaçırma suçlamasına karşı, Anna tarafından verilen söze itaatsizlik ve Helmsley'nin evlilik talebi.”

“Onunla benim evlenme talebi mi? Tanrı aşkına neden?”

“Eğer Helmsley senin Stull'dan daha yağlı bir kapı olduğunu anlarsa, kılıcını indirecektir.”

Diğer yanda Anna ve Dev terastaydılar ve Anna Dev'in söy-lediği bir şeye gülümsüyordu. Dev'in gülümsemesi ise biraz flört eder gibi arzuluydu.

“Bunun şüpheli bir soru olduğunu umalım,” diyerek ayağa kalktı Hazlit. “Eğer Stull onu sizin evinizde kaçırmaya kalkarsa, o zaman adam kaçırma suçlamasında bulunabilirsiniz ve bu da işin sonu olur. Eğer Anna o adamla evlenmezse bu kıtanın her-hangi bir noktasındaki mahkemede bunu doğrulayabilir.”

“Eski kontun mal varlığının durumu nedir?” diye sordu kont candan dışarı bakarak. Hazlit hatırı sayılır bir meblağ telaffuz etti.

Kont, camdan Anna ve Dev'in ögle yemeklerini yerken gülüşmelerini izledi. "Eğer Helmsley böyle kumar oynamaya devam ederse, kötüye kullanmaktan suçlu olur mu?"

"Büyük ihtimal, evet."

"O zaman Helmsley'nin mirası kötüye kullandığını ispat etmeliyim," dedi kont "ve baronun kaçırma girişimlerini. Sonra Anna güvende olur ancak beş parasız kalır."

"Beş parasız değil. El sürülemeyen bir güvence fonu var. Büyükanesi mirası olabildiğince koruma altına almış."

"En azından bazı güzel haberler de var." Döndüğünde Dev ve Anna'nın eve doğru geldiklerini gördü. "Ne kadar bıraktığını biliyor musun?" Hazlit'in söylediği meblağ bir hanımefendinin hayatının sonuna kadar saygın bir şekilde yaşamasına yetecek kadardı.

Hazlit toparlanmaya başlamıştı. "Eğer başka bir şey yoksa, ailem ve çocuklarıma biraz vakit ayırmak istiyorum. Dikkat çekecek bir gelişme olursa, sizi haberdar ederim, Kont Hazretleri."

"Haberlerinizi bekliyorum," dedi kont misafirini kapıya kadar yolcu ederken. "Fakat sabır benim pek de sahip olmadığım bir özellik."

Kont kütüphaneye döndüğünde hemen arkasından Dev girdi. Arkasından da Anna.

"O da kimdi?"

"Kim kimdi?"

"Senin yanında pencereden bizi izleyen yakışıklı şeytan," dedi Dev.

"Benjamin Hazlit. Bizim özel dedektifimiz." Dönüp Anna'ya baktı. "Benimle evlenmen gerektiğini düşünüyör."

"Neden o evlenmiyor? Bence manastıra kapanmalıyım."

"İşte bu," dedi Dev, "affedilmez bir ziyan olur."

“Katılıyorum,” dedi Kont yorgun bir şekilde gülümseyerek “Hazlit baronun seni tekrar taciz etmesine ya da ağabeyinin kaçırılma suçlaması yapmasına kadar beklememizi önerdi.”

Anna, oturup ellerini kucağında birleştirdi. “Bir adam kendi karısını kaçıramayacağına göre, seninle evlenmem için daha parlak bir neden bulmamız gerekiyor.”

“Kulağa mantıklı geliyor. Sanırım etkilenmedin.”

“Etkilenmedim.” Anna birden ayağa kalktı. “Ve terziyi bura ya çağırarak ne yapmaya çalışıyorsun, Westhaven?”

“Elbiseye ihtiyacın olduğunu düşündüm,” dedi kont. “Grimsi, kahverengi ya da gri-kahve elbiselerin dışında. En azından buradaki modayla ilgilenecek biraz eğlenebilirsin. Sana kafanı dağıtmanı öneriyorum. Sence ne yapmaya çalışıyorum?”

“Oh,” diyerek yerine oturdu Anna.

“Atlarımı kontrole gidiyorum, belki birkaçını dışarı çıkartırım,” diyerek Dev kapıya yöneldi.

“Bu sıcakta mı?”

“Kısa bir gezinti,” diyerek selam verdi ve Anna’yla kontu kütüphanede yalnız bıraktı.



Neden beni görmezden geliyorsun? diye düşündü Anna sessizce. Fakat neden olduğunu biliyordu: Westhaven ona aşık olduğu bir misafir gibi değil, sadece misafiri gibi davranıyordu.

Bütün konuşmalarında, Anna, kont için endişelendiğini fark etti. Onu hayal kırıklığına uğratmış olmaktan, olayların sonuçlarından ve bir düşeste olması gerekenlerine sahip olamamaktan dolayı endişeliydi. Geriye bakıp değerlendirme yaptığında, kendisi için ise son derece az endişelendiğini fark etti.

Kont kaşlarını çatmış ona bakmaktaydı. “Anna, belki biraz dinlenmelisin?”

“Huysuzlanan bir çocuk gibi mi? Evet, sanırım iyi olur. Ya sen?”

Westhaven bu soruya gülümsedi. Baştan çıkartıcı sırtışı kadının kalbini ısıttı. *Dün gece seni özledim*, diye düşündü Anna. Gülümseyişin yerini kaş çatışı alınca söyleyememişti.

“Zengin bir kadın olduğunu biliyor musun?” diye sordu adam.

“Ben ne?” Anna şaşkınlıkla oturdu. “Kibarlık yapıyorsun, Westhaven.”

“Yorgunsun. Arkana yaslan da bu durumunu konuşalım.”

“Durumumu mu?” Anna onun gözlerindeki ciddi bakıştan hoşlanmamıştı.

“Zenginsin,” diye tekrarladı kont. Ona büyükannesinin kendisi için ayırmış olduğu güvence sigortasından bahsetti. “İstediğin her şeyi yapabilirsin, Anna James ve mali durumun göz önüne alındığında kimseyle evlenmeye de ihtiyacın yok.”

“Peki, neden kendi paramı kullanmama izin yok?” diye hayıflandı kadın. “İki yıldan beri fazladan bir iğne alacak param olmadı ve sen adıma yatırılmış binlerce pound olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, sadece onları talep etmeni bekliyorlar.”

“Büyükkannem neden bana bundan bahsetmedi?”

“Sen oradan ayrıldığında büyük ihtimalle bundan haberi yoktu. Siz güneye geldiğinizde iyi değildi ve ağabeyiniz de bundan hiç bahsetmedi. Ya da size ulaşmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Bunu kendisine sorman lazım.”

“Tabii ki ağabeyim bana kendime ait param olduğunu söylemedi. Lanet olsun.”

“Evet, tabii ki. Ona ve Baron Lardbucket’e lanet olsun. Hâlâ dinlenmeye ihtiyacın var gibi duruyorsun.”

“Uyumaya ihtiyacım var,” diye içini çekti Anna ikisinin ke-

netlenmiş olan ellerine bakarak. Aslında uykudan daha başka şeye ihtiyacı vardı ama Kont, hiç o havada değil görünüyordu. İçinden ona da lanet okudu.

“Seni burada bırakıyorum, o zaman,” dedi Anna. Ağlamamak için çenesini dikleştirdi.

“Akşam yemeğinde görüşürüz. Dev ve Val de burada olacak.”

Anna başını sallayarak gitti.

O gittikten sonra kont kafasında bir değerlendirme yaptı. Parasız olduğunu düşünürken evlenme teklifini kabul etmeyen Anna, şimdi oldukça varlıklı olduğunu öğrenince kendisiyle evlenmek için hangi bahaneyi bulacağını merak etmeden geçemiyordu.



Anna, bütün öğleni uyuyarak geçirdiğinden tazelenmiş bir şekil de akşam yemeğine katıldı. Üç kardeş de akşam yemeği için son derece çekici görünüyordu.

“Paranla ne yapacaksın, Anna?” diye sordu Dev. “Bence en mantıklı cevap şu: At al.”

“Senin çiftliğini satın alabilir. Sonra da daha fazla at,” dedi Val.

“Kız kardeşim ve büyükanneme bakacağım,” dedi Anna. “Başka şeyler önemli değil. Sadece çiçek yetiştirebileceğim bir yerde yaşamak istiyorum.”

“Kuzeye geri mi döneceksin?” diye sordu Val.

“Bilmiyorum. Büyükannemin bütün arkadaşları orada. Benim de en iyi anılarımdır.”

“Ama aynı zamanda bazı can sıkıcı anılar,” diye atladı kont.

“Evet, son derece can sıkıcı anılar. Uygun bir iklimde çiçek yetiştirmenin iyi olacağını düşünmüşümdür ancak ‘Kuzey’in onlara daha çok ihtiyacı var gibi görünüyor.”

“Ticari olarak mı yetiştireceksin?” diye sordu Dev.

“Kısacası bilemiyorum.” derken bakışları kontla karşılaştı. “İşler düzelene dek belki. Öncelikle büyükannem ve Morgan’la ilgili sorunların çözülmesi gerekli. Beyler, sizi içkileriniz ve purolarınızla baş başa bırakayım.”

“Şu puro içme alışkanlığını bir türlü anlayamadım,” dedi kont, kardeşlerine bakarak. “Belki son bir içki içmek için sonradan bize katılırsın, Anna?”

Teşekkür ederim ama hayır. Sohbetiniz çok keyifli ama gözlerim kapanıyor,” diyerek ayağa kalktı kadın.

“Sana eşlik edeyim,” diyerek kont ona kolunu uzattı. Anna bunu kabul ederken bu küçük dokunuşla bile suçluluk dolu bir zevk hissetti.

Kimsenin duyamayacağı bir uzaklığa geldiklerinde kont kaşlarını çatarak ona baktı. “Canını sıkın bir şeyler mi var?”

“Hayır, sadece çok yorgunum.”

“Hakkın da var,” diyerek elini okşadı. Bu okşayışla Anna çılgınlık atmamak için kendini zor tuttu ama yatak odasına varana dek kendine hâkim olmaya karar verdi.

Kont mumları yakarken Anna, kollarını bağlayıp onu izledi.

“Bu hep böyle mi olacak, Westhaven?”

“Pardon, anlayamadım.”

“Birdenbire kız kardeşin mi oldum?” diye sordu Anna. “Ya da bir yabancı? Ya da kibarca ağırılanması gereken bir misafir?”

“Kız kardeşim olamazsın, tabii ki.” Ona döndüğünde yüzünde sert bir ifade vardı. “Fakat benim himayem altındasın, Anna, misafir olarak. Ayrıca, bana sürekli olarak iyi niyetimi hoş karşılamadığını söyleyen bir kadınsın. Bu durumda sana iyi olmayan bir niyetle yaklaşmam.”

“Neden olmasın?” diye sordu Anna ağırbaşlılığını korumaya çalışarak. “Önceden çok istekliydin.”

“Seninle flört ediyordum,” dedi kont, “ve hata yaptığımı kabul ediyorum. Fakat şartlarımız şimdi farklı.”

“Çünkü büyükbabam bir kont?”

“Bu bir fark yaratır, Anna. Ya da yaratmalı. Ama daha fazlası, yakın gelecekte tekrar kaçırılabilirsin ve ağabeyin de mirası kötüye kullanmaktan suçlu.”

“Bunu ispatlayamazsın,” dedi kadın. Bunu söylerken Westhaven’ın bezmişliğinden çok geri çekilmesini hissetmişti.

Kont, çekingenlikle Anna’ya yaklaşarak saçını kulağının arkasına attı. “Yorgunsun, hayatın bir hengame, seni sıkboğaz ederken centilmence davranmak çok zor. Yeterince günah işledik ve şimdi hatalarımı tekrarlamak istemiyorum.”

“Yani benimle sevişmek,” Anna sırtını döndü. “centilmenlikten uzak oluyor, öyle mi?”

Anna’yı kendine doğru çevirip gözlerinin içine baktı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Pijamalarını giy,” dedi kont. “Sana papatya çayı getireceğim ve sonrada kafadaki soruları çözeceğiz.”

Adam çıktıktan sonra Anna, artık kendisini arzulamayan bir adam tarafından hoşnut edilmeye çalışıldığını bilmenin kalp kırıklığıyla uzunca bir süre odanın ortasında kaldı. Kontu arzuluyordu, fakat arzu etme ve bir adamın geleceğini yok etmeye gönüllü olma farklı şeylerdi.

Hâlâ, onu özlemek kendisini çok yaralıyordu. Adam ise aynı şekilde hissetmiyordu. Anna, onun dürüst teklifini reddederek hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu ve şimdi ise kendisiyle işi bitmişti.

“Yatmaya hazırsın,” dedi kont, elinde tepsiyle içeriye girdiğinde. “Saçın hâlâ toplu. Senin için taramamı ister misin?”

Anna, onun şefkat dolu dokunuşlarını hissederek saçlarını taramasına izin verdi. Sert ses tonuyla gün içinde olanları anlat-

tıktan sonra kadının yanına uzanarak sırtını ovdu. Uykuya dalarken sırtında elinin sıcaklığı, boynunda ılık nefesini hissetmek Anna'yı tanımlanamaz duygulara itiyordu.

Sabah, daha önceleri uyandığı saatten çok daha geç uyandı. Ortada kontun dün gece geç saatte yapmış olduğu ziyaretin izi yoktu.

Sonraki günlerde de Anna bol bol uyudu. İştahsızdı ve her şeye kolaylıkla ağlıyordu. Val'in müziğine, Morgan'ın kendisine gönderdiği notlara, müzik odasında Beethoven dinleyen garip renkli kedinin oturuş şekline ağlıyordu. Hatta çiçekler istediği gibi ayarlanmadığında ya da Westhaven gece kendisine sarıldığında bile ağlıyordu.

O kadar çok ağlamıştı ki, Westhaven bunu babasına bile söyledi.

"Büyük ihtimalle yetiştirilme tarzı." Dük omzunu silktilti. "Daha önceden ağlayamıyorsa, şimdi bolca ağlayacaktır."

"Fazla yemek de yemiyor. Yani gördüğüm kadarıyla."

"Sevgili annen de çok ağlardı. Bütün yumuşak kalpliliğine rağmen duygusal bir kadın değildi ancak her mutlu olayın arkasından ağlar ve uyurdu."

"Anlıyorum." Kont gülümsedi. Demek annesiyle babasının da böyle özel anları vardı.

"Ve annen en çok emzirirken duygusal olurdu. Fazlasıyla üstüne titrenilmesini isterdi. Eğer bu kadın senin çocuğunu taşıyorsa Westhaven, bu olaya farklı bir yaklaşım getirir."

"Evet, öyle."

"İki tane evlilik dışı çocuğum olduğu için gurur duymuyorum." Dük kaşlarını çatı. "Hele benim zamanımda bu işlere normal bir şeymiş gibi bakılmazdı. Şimdi insanlar çok sabırlı değil."

"Evet, ama evlilik dışı bir çocuğum olsun istemem."

“Aferin sana,” dedi dük hafif bir gülümsemeyle. “Çocuğunun annesi inanacağın ve güveneceğin biri olmalı. Gerçi işler bazen bizim kontrolümüz dışında geliyor.”

Kont, Anna’dan çocuk sahip olma fikrini hayal ederken dükün dediklerini zar zor duydu. İliklerine kadar bunun doğru olduğunu hissedebiliyordu. Harika bir anne olurdu, kendisi de iyi bir baba.

Baba.

Bu sihirli sözcük kontun kendi babasına yönelmesine yol açtı.

“Hiç korkmadın mı?” diye sordu. “On çocuk, üç farklı kadından, hem de bir dük olduğun halde?”

“Dük olmakla pek alakam yoktu,” diye homurdandı yaşlı adam. “İlk zamanlarda, tabii. Fakat çocuklar adamı yola koymayı iyi beceriyorlar. Çocuklar ve anneleri. Soruna cevap olarak şunu diyebilirim: Başlangıçta bilinçsizdim fakat sonra Devlin doğdu ve ben çocukluğumun sona erdiğini hissettim. O etapta pek de iyimser değildim, Westhaven. Sınıfımızın çoğunluğu sonu gelmeyen çocukluğumuzu Tanrı vergisi bir hak olarak görür. Ne şanslıyım ki annenle tanıştım ve o bana nasıl olmam gerektiğini öğretti.”

“Ama çocuk sahibi olmaya devam ettin. Babalık bu kadar sık kucakladığın için gözünü korkutmuş olamaz.”

“Aptal çocuk,” diye takıldı dük. “Kucakladığım annendi. Hatta duymak seni korkutuyor olsa bile, hâlâ da öyle.”

“Hayır,” dedi Westhaven gülümseyerek.

Dükün gülümseyişi soldu. “Aslında çocuklarla fazla bir seçeneğin yok, Westhaven. Onları bu dünyaya getirirsin ve elinden gelenin en iyisini yaparsın. Şanslıysan düştüğünde elinden tutarlar, aksi durumda yine uğraşan sen olursun. Gwen Hollister – ya da Allen’e bak. Uğraştı ve Rose harika bir çocuk oldu.”

“Evet, hem de çok. Arada sırada bunu annesine de söyle.”

Westhaven sohbeti diğer kardeşlerine kaydırarak babasının onlarla ilgili anlattığı hikayeleri dinledi. Dük Hazretleri, şu kalp rahatsızlığından günden güne kurtulmaktaydı.

Ayrıldıktan sonra yol boyunca babasıyla konuştuklarını düşündü. Kafası baba olma ihtimaline takılmıştı. Eve vardığında kütüphaneye geçip takvimi eline aldı ve günleri saymaya başladı. Dadı Fran’i dükün evinden getirttikten sonra, Anna’nın sağlığını izlemesini emredecekti. Hesaplamalarına göre Anna’nın doğurgan olduğu zaman tedbirli davranmamıştı fakat kadınlar gizemli yaratıklardı ve olasılığı önlemek için hiç önlem almamıştı.

Gerçek, yüzüne hızlı tren gibi çarpmıştı. Olanları hep ağabeyine ve Stull’a bağlamıştı ve asla farklı bir açıdan bakmayı düşünmemişti. Kütüphanede tek başına uzunca bir süre oturdu ve kendi çocuğunu taşıyan Anna’yı ve onu sevmenin ne demek olduğunu düşündü.



Aynı anda Anna da yatakta oturmuş artık burada olmayacak olmanın ne kadar garip bir his olduğunu düşünüyordu. Kont ve kardeşlerinin bakımıyla ilgilenmek çok zevkliydi, onlar da zaten buna çok yatkındı.

Ama kendisi buna bu kadar yatkın değildi. Hele son zamanlarda hiç. Son birkaç akşamdır kont oda hizmetçisi gibi ona hizmet etmiş, saçlarını taramış, çay getirmiş, uyuyana dek sohbet etmişti. Kont, ona karşı fiziksel olarak da çok dikkatli davranıyordu. Anna, onun sevgiyle yaklaştığını düşünmek istiyordu ancak dokunuşlarında herhangi bir arzu yoktu. Kadın ise saklayamadığı bir sevgiyle ona sarılmaktaydı. Öyle zamanlarda kont onu rahatlatmaya çalışıyor ancak hareketleri herhangi bir teklif içermiyordu.

Onu kaybediyordu. Birçok kez onu terk etmeye karar vermiş fakat yapamamıştı. Belki de böylesi her ikisi için en iyisiydi. En iyisi belki ama daha kolayı değildi.



“İzleniyorum,” dedi Helmsley, birasından büyük bir yudum alarak. Tanrım, bira dünyanın en güzel içkisiydi.

“Sen caddelerde az bulunan, iyi giyimli bir centilmensin,” dedi Stull. “Bence dikkat çekmen çok normal. Neden seni uyku tutmayan ve benim parama bağlı yaşamak zorunda bırakan eski Londra kasabasına dönmek istediğini anlamıyorum.”

Helmsley gözlerini devirdi. “Çünkü takip ediliyorum. İri yarı, esmer, sert görünüşlü bir adam sürekli peşimde.”

“Ne kadar zamandır izleniyorsun?”

“Birkaç gündür. Atımın nalıyla ilgili bir sorunu olduğundan yavaş hareket ediyorum.”

“Tabii, eminim öyledir,” diye parladı Stull. “Bir şeyler çeviriyorsun, Helmsley, umarım karşı karşıya gelmeyiz.”

“Hiçbir şey çevirdiğim yok.” Helmsley içini çekti. “Sana daha fazla yük olmaktan başka. Şimdiye dek neden kız kardeşlerimi ele geçirmedik?”

Stull boş bardağını birayla doldurduktan sonra anlatmaya başladı. Konuşmalardan Helmsley, Stull’un Morgan’ın yerini belirlediğini, Anna’yı da son dakikada Westhaven’a kaptırdığını öğrendi.

Helmsley, izlendiğini fark ettiğinde aklına bir fikir geldi: Ölü bir Anna, diri Anna’dan daha fazla işine gelirdi. Zor olan Stull’la evlenmeden önce ölmeli ya da en azından ölmüş görünmeliydi yoksa sahip olduğu bütün para baronun eline geçecekti.

Tabii ki, Anna’ya sahte bir ölüm ayarlamalarını teklif edebilirdi ancak iki yıldan beri Stull’la uğraşmak tadını kaçırmıştı.

Anna ortadan kalkınca, Stull'u yatıştırmak için Morgan'ı kullanabilirdi. Stull için bir kaza ayarlamak kolaydı – yemeğe katılan zehir iyi bir çözüm gibi görünüyordu – sonra Stull'un dul karısı olarak Morgan Baron'un mirasının büyük bir payını alırdı.

Bu harika ve düzgün plan için kendisini tebrik etti. Fakat bunun için Londra'da kalması gerekliydi. Kumar daha kazanılıyordu, kiralık katil kolay bulunurdu ve Stull da kolaylıkla kontrol edilebilirdi.

“Peki, sevgili Anna'yı nasıl ele geçirmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Helmsley. “Pazarda onu ele geçirme planı pek iyi gitmedi.”

“Hah,” diye homurdandı Stull. “O Tanrı'nın cezası Westhaven itibarını kullanarak kundaklama suçundan beni tutuklattırdı. Tabii ki suçlamalar düştü. Plan kızı kolayca ele geçirmek. Söz konusu çiçekler olunca iş kolay. Günde birkaç kez arka bahçeye çıkıyor. İşte o zaman onu kaçıracağız.”

“Bu kadar kolay yani?”

“Evet, bu kadar kolay.” Baron başını salladı. “Onu pazarda ele geçirmeye çalışmak kötü bir fikirdi. Etrafta çok insan vardı. Hem bu sefer hazırlıklıyım.”

“Bu ne demek?” Helmsley sesinin tonunu normal tutmaya çalıştı.

“Eğer o kahrolası Kont kargaşa çıkarmaya çalışırsa – Stull peçetesiyle dudaklarını sildi – nişan akdini gözüne sokacağım. Ayrıca senin vasilik kağıtlarını da göstereceğim.”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Helmsley sessizce, oysaki düşünmüştü. “Neden sadece bir avukatla kağıtları göndermiyorsun? Eğer gerçek bir centilmense, dediğin gibi, Anna'yı hemen gönderir ve yakınlardaysa Morgan'ı da yanına katar.”

“Sen unvanının avantajlarını bilmiyorsun, Helmsley.” Stull eğildi. “Kağıtları göstereceğim ama kontun avukatlarının onla-

rı ortadan kaldırmasına izin vermem. Ayrıca bunların çözülmesi haftalar sürer ve ben gelinimi beklemekten yoruldum.”

“Eminim, öylesindir,” derken Helmsley, Stull’un da borçlarını ödemesini beklemekten sıkılmıştı. “Planın bana mantıklı geldi. O zaman neyi bekliyoruz?”

Baron yüzünde çirkin bir sırıtişla baktı. “Anna’nın gidip kahrolası çiçeklerini almasını bekliyoruz.”

On Yedi

“NEDEN SURAT ASIYORSUN?” DİYE SORDU VAL, her sabah kont ve Bay Tolliver için hazırlanan limonatadan alırken.

“Hazlit’ten gelen not,” diyen kont gelen pusulayı kardeşine uzattı. Tolliver bugünkü izinliydi. “Helmsley’in izini sürmek için kuzeye doğru yola çıktı. Adamı kasabadan bir günlük uzaklıkta atını beklerken buldu. Sonra adam kasabaya geri dönerek Stull’la buluştu.”

“Senin alçaklar yeniden buluştu yani,” dedi Val kağıdı okurken. “Zamanında fark edilmeseydi bütün araziyi yakacaklardı. Bu idamlık bir suç, Westhaven ve cezalarını çekmeden ortadan toz olacaklar.”

“Suçlamalar askıda ve birini yakalarsak hemen arkadaşını gammazlayacak gibi geliyor.”

“Stull henüz Helmsley’nin adını vermedi,” dedi Val.

“Kundaklama suçlaması henüz karara bağlanmadı da ondan,” dedi kont. “Bu arada Bayan Morgan nasıl?”

“Keyfi fazlasıyla yerinde. Annemiz, babamız, kız kardeşlerimizle çok sıkı fıkı.”

“Uşakları da unutmamak lazım,” diye tahmin yürüttü kont.

“Bahçıvanlar, kat hizmetçileri, kapı görevlileri,” diye ekledi Val başını sallayarak. “Herkesi büyülemiş.”

“Daha kötü de olabilirdi,” dedi kont, bahçede çiçekleri buda-
yan Anna’ya bakarak. “Sen büyülenebilir ve bir düzineden fazla
kez evlenme teklifi edip reddedilebilirdin. Üçüncü ve dördüncü
reddediliş biraz alçaltıcı ancak sonrakilere alışyorsun. Ya da
alışmaya çalışyorsun.”

“Tanrım,” dedi Val şaşırarak. “Bu raddeye geldiğinizi bilmi-
yordum. Bu kadına neler oluyor?”

“Hiçbir şey, sadece birbirimize uygun olmadığımızı düşünü-
yor. Bu yüzden onu rahat bıraktım.”

“Onu her gece ziyaret etmenin dışında?”

“Evet,” derken gözleri bahçeye takılı kalmıştı. “Benden hoş-
landığından buna izin veriyor. Kendisini yalnız hissediyor, Val,
ama emin ol ben bu yalnızlıktan faydalanmıyorum çünkü beni
öpmeye bile çalışmıyor. Onun gözündeki çekiciliğimi kaybet-
tim.”

“Peki bunu onunla konuştun mu?”

“Evet,” dedi kont solgun bir gülümsemeyle. “Nasıl devam
etmemiz konusunda bana açıklama yaptı. Onu manevi olarak ra-
hatlatmamı istiyor, sadece bu. Ben de bunu yapabilirim.”

Rahatlatma, üzerine titreme ve kucaklama.

“Sen benden daha iyi bir adamsın,” diye güldü Val.

“Daha iyi değil,” diyerek kont başını salladı. “Sadece...
Orada neler oluyor?” İki iri yarı adam bahçe duvarında atlamış
Anna’nın başına çuval geçiriyorlardı. Kont, iki erkek kardeşi ve
iki uşak yetişip kurtardıklarında kız umutsuzca mücadele etmek-
teydi.

İri yarı adamlardan birini duvara yapıştıran St. Just silahını
çekmiş diğerini de etkisiz hale getirmişti. “Kıpırdarsan vururum,
pislik.”

O sırada kapıdan içeri Baron Stull girdi. “Adamlarını geri
çek, Westhaven.”

“Stull.” Kont yüzünü ekşitti. “Arazime izinsiz girdin. Ya çık git ya da seni adam kaçırmak suçundan tutuklattırırım.”

“Ben kimseyi kaçırmadım,” diye homurdandı Stull. “Eğer bu bayanın benim nişanlı olduğum konusunda bir kanıt istiyorsan buyur, al.” Kontun eline kurdeleli bir belge uzattı. Val ileri atılarak belgeyi alıp uşağa uzattı.

“Bunu Dük Hazretleri’ne götür,” diye emretti kont. “Acil olduğunu ve ne kadar geçerli olduğunu öğrenmek istediğimi söyle.”

“Demek buradasın.” Helmsley Kontu içeri girdiğinde Westhaven Anna’nın gerildiğini hissetti. “Buna hiç gerek yoktu. Anna, benimle gel. Bu adama da senin ağabeyin ve büyükbabamız tarafından atanmış vasin olduğumu söyle. Büyükannemiz seni ve Morgan’ı çok özledi.”

“Sen asla benim vasim olmadın,” dedi Anna. “Büyükbaba öldüğünde reşittim. Benim paramı kontrol edebilirsin ama yasal olarak beni asla kontrol edemezsin.”

“Bayan seninle gelmeyecek gibi görünüyor,” dedi kont. “O zaman şimdilik gidebilirsiniz.”

“Şimdilik, Lordum,” dedi Helmsley. “Acelec olmaya gerek yok. Ben de yanımda kanıtlarımı getirdim. Büyükbabanın şartlarını Anna kendisi okusun,” dedikten sonra cebinden kurdeleyle bağlanmış bir tomar kağıt çıkardı. Anna, ileriye çıkıp kağıtları alırken kont, Helmsley’in sağ elinin cebinde olduğunu fark etti.

“Dur Anna, yapma!”

Ancak geç kalmıştı. Anna uzandığında Helmsley diğer eliyle onu yakalayıp sırtına silahı dayadı.

“Bu kadar yeter!” Helmsley Anna’yı sıkıca kendi vücuduna bastırduğunda kağıtlar taş zemine yayıldı. “Stull, gel haydi. Nişanlımı aldık ve gitme vakti geldi. Westhaven hâkimi aramakta serbestsin ama biz fazlasıyla yol almış olacağız. Bizim sözümüze

karşı senin sözün suç duyurunda pek etkili olmayacak, özellikle eşine karşı tanıklık eden bir kadın söz konusu olunca.” Bir adım gerileyerek Anna’yı kendisiyle kontun arasına soktu.

İlk silah sesini hemen ikincisi takip ettiğinde Anna ağabeyine doğru eğildi ancak Westhaven’ın kollarına düştü.

“Vurulдум.” Helmsley’nin eli belindeki silaha gitti. “Seni piç kurusu!” diye bağırdı Helmsley, St. Just’a. “Beni vurdun!”

“Vurdum.” Silah hâlâ St. Just’ın elindeydi. “Her açıdan tam bir piç kurusu olduğumdan, seni devirmekten hiç çekinmem. Sevdiğim birini koruyorum, anladın mı? Bu tarz bir savunma dünyanın her yerinde geçerlidir.”

“Val ...” Kontun sesi telaşlıydı. “Garner’ı ya da Hamilton’u çağır. Bana lanet olası doktoru bulsunlar. Anna’nın kanaması var.”

“Git.” Dev, Val’e işaret etti. “Uşak John ve ben, yetkililer buraya gelene dek bu dördüyle ilgileniriz.”



Anna, kontun göğsüne yaslanmış ayakta zor duruyordu. Kont, Dadı Fran’e bağıırken Anna, omzundan bütün vücuduna yayılan bir acı ve sonradan kendi kanı olduğunu fark ettiği yapışkan bir sıvı sızıyordu.

“Acıyor,” dedi Anna.

“Biliyorum,” dedi kont kısık bir sesle. “Acıdığını biliyorum, sevgilim, birazdan halledeceğiz. Sadece biraz bekle.”

Sevgilim, diye düşündü Anna. Şimdi bana sevgilim diyor ama bu da canımı acıtıyor.

“İyi olacağım,” diyen Anna’nın aslında acısı hız kazanmıştı. “Ama yapma...”

“Neyi yapmayayım?” Anna’yı kütüphanedeki kanepeye yatırırken Dadı Fran hemen arkasından içeri daldı.

“Gitme,” dedi Anna, acıyla gözlerini kırıştıtarak.

“Merak etme seni bırakmayacağım, Anna. Sabit dur ki, yarana bakabilelim.”

“Konuş benimle,” dedi Anna. Kontun yaraya yapışmış olan elbisesini kesmeye çalışması acısını daha da arttırıyordu.

“Ne hakkında konuşayım?” Sesi pek de sakın çıkmıyordu. Anna, kanamanın daha da arttığını hissedebiliyordu.

“Ne olursa, bayılmak istemiyorum.”

O anda gözleri kapanırken, kontun küfür ettiğini duydu.



“Temiz kıyafetler,” diye emretti kont, kendisine katlanmış kare bir bez uzatan Dadı’ya. “Anna, bu bezle yarana bastıracağım ve bu canını yakacak.”

Anna yüzü bembeyaz, gözleri kapalı bir şekilde başını salladı. Kont, bezi önce hafifçe daha sonra daha sert bir şekilde yaraya bastırdı. Anna irkildi ancak bir şey söylemedi. Kont da bez kanı iyice emene dek bastırdıktan sonra bir ikincisini diğerinin üzerine koydu.

“Antiseptiğimiz var mı?”

“Var,” diye cevapladı Dadı Fran. “Ve bir şişe de brandimiz.” Gergin geçen dakikalar boyunca sessiz kalan kadın sonunda “Kanaması fazla değil,” dedi. “Siz de baksanız iyi olur.”

“Karar vermek için erken,” dedi kont, “kanamanın durmasını bekleyelim. Daha sonra temizleriz.”

Doktor geldiğinde – Dr. Garner – Anna’nın yarası artık kanamıyordu. Omzu güzelce temizlenmiş ancak üzeri kapatılmamıştı.

“Ciddi bir yara,” dedi doktor. “Omzunu sıyırmış. Birkaç santim aşağı ya da yukarı kaymış olsaydı akciğere ya da boyuna girerdi. Barut iyice temizlenmiş görünüyor. Şanslısınız, Bayan

Jones, ama bir süre kendinize dikkat etmeniz gerekiyor.”

Yarayı sargı beziyle kapattı ve kaybettiği kan için bol bol kırmızı et yemesini söyledi. Sonra da kontu kenara çekerek yaranın mikrop kapmaması için uyarıda bulundu. “Aferin,” dedi doktor. “Sizinle gurur duydum, müdahaleniz çok yerinde olmuş. Hastamız henüz seyahat edecek durumda değil. Sessizliğe ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bu şekilde yaralanan hastaların psikolojik olarak iyileşmesi de zor olur.”

“Peki ya doğurganlığı?” Doktor yavaşça içini çekti. “Genç ve güçlü biri. Bana çok fazla etkilenecek gibi gelmiyor ancak doğurganlık bizim elimizde olan bir şey değil, Lordum. Tek yapmanız gereken bekleyip dua etmek.”

Doktor ayrıldığında, Stull ve Helmsley’nin tutuklandığı haberi geldi. Evde her şey yerli yerine oturduğunda akşam olmuştu. Kont, Anna’yı görmek için odasına gitti.

“Ben onunla kalırım, Dadı,” dedi kont, yaşlı kadını elinden tutup kalkmasına yardım ederek. “Git kendine bir fincan çay al. Biraz bahçeye çık.”

“Fark etmez, çay sadece sinirleri yatıştırmaya yarar.”

Westhaven, kaşları çatık, yastıklara uzanmış olan hastasına baktı. “Seni böyle görmekten nefret ediyorum.”

“Ben de olanlardan pek hoşnut değilim,” dedi Anna. “Tam olarak ne oldu?”

“Ağabeyin seni zorla kaçırmaya teşebbüs etti,” dedi kont, dadının yerine otururken. “St. Just silahıyla onu durdurdu ama o esnada ağabeyinin sana doğrulttuğu silahı ateş aldı.”

“Yani beni ağabeyimin mi vurduğunu söylüyorsun?”

“Evet, ama bilerek yaptığını söyleyemem.”

“Nasıl bulundu?”

“Vuruldu,” dedi kont. “İyi bir doktor olduğunu düşündüğüm Doktor Hamilton’a gönderdim ama yine de bir uzmana görünmesi iyi olur.”

“Yaralı ve hapiste, öyle mi?”

“St. Just’ın sahip olduğu küçük, hoş bir evde tıbbi bakım altında ve kapıda silahlı adamlarla Kraliyet’in misafirperverliğinden yararlanıyor. O asalet unvanına sahip biri ve bakımı ona göre yapılacaktır.”

Aslında bu Helmsley’nin hak ettiğinden fazlaydı.

“Anna.” Kont, şefkatle kızın saçlarını okşadı. “Bana izin ver.”

Bakışları karşılaştığında Anna kaşlarını çatmasına rağmen kont durmadı. “İşleri senin için halletmeme izin ver. Ağabeyinle ilgileneceğim ve son olarak yapılacak bir şey var mı diye bakacağım. Eğer istersen, büyükannene haber verip onu güneye getireceğim. Bunu düke ait arabayla kolay bir şekilde yaptırabilirim, söz veriyorum.”

“Lütfen, yap,” derken Anna, sel gibi akan gözyaşlarını sildi. “Çok teşekkür ederim.”

“Anna.” Westhaven eğilerek yanağını okşadı. “Ağla, sevgilim.”

Anna, kolunu uzatarak kontun boynuna sarıldı. Daha fazla hareket edemediğinden gözyaşları saçlarının arasından akarak kontun yanağını ıslatıyordu. Kont da ona sıkıca sarılarak gözyaşlarını dudaklarıyla kuruturken “Senin için yapacaklarıma izin vermen lazım. Tek istediğim bir an önce iyileşmen. Ama şimdilik sana verebileceğim tek şey mendil,” dedi gülümseyerek.

Cebinden çıkardığı mendili Anna’ya vermeden önce gözyaşlarını kendi elleriyle kuruttu. “Ayrıca sana Sezar okumayı, iskambilde seni yenmeyi, seninle evi dekore etmeyi ya da iyileşmeni hızlandıracak her şeyi yapmayı istiyorum.”

“İlaçlarımı kendim almak isterim,” dedi Anna, kederli bir şekilde.

“Belki bir şeyler yemek istersin? Tereyağı ve reçelli tost ya da biraz çorba?”

“Tost ve tereyağı, biraz da buzlu çay, lütfen.”

“Benim için bir zevk,” dedi kont odadan çıkarken. O gidinece Anna yokluğunu şiddetle hissetti. Dadı Fran çok tatlıydı ancak hastayı rahatlatmak için pek az şey yapıyordu. Kont, tost ve tereyağı, bir fincan soğuk çay, bir parça badem ezmesi ve içinde papatyaların olduğu küçük vazanın bulunduğu bir tepsiyle içeri girdi.

“Bana çiçek getirmişsin,” diyerek gülümsedi Anna. Sanki asırlardır bu kadar içten gülümsememişti.

“Bir uzman tarafından eğitildim,” diye gülümsedi kont. Yemeğini bitirip iskambilde galip gelene dek Anna’nın yanında oturdu. Akşam olmak üzereyken Val’dan onun için hafif, rahat uyumasını sağlayacak bir şeyler çalmasını rica etti. Gece uyanıldığında da ona tuvalete kadar eşlik etti ve tekrar uykuya dalana dek elini tuttu. Ertesi sabah Dadı Fran kendisini odadan kovaladı fakat öğlen olmadan tekrar Anna’nın yanına geldi.

Doktor Garner yarayı kontrol etmek için geldiğinde, kont oda da kalıp pansumanın nasıl yapılacağını öğrendi. Geçen son üç günde hep onun yanında kalmıştı. En sonunda Anna bahçede oturacak ve kendi kendine yürüyecek kadar iyi olduğunu söyledi.

Beşinci günde düşes Morgan’la birlikte geldi. Anna ve Morgan arka bahçede gevezelik yaparken, düşes oğlunu bir kenara çekip ona bazı acı gerçekleri hatırlattı.

Anna, kontun torunuydu ve yaranın enfeksiyon kapma riski her geçen gün azalıyordu.

Morgan kız kardeşini özlemişti.

Kontun evlenme teklifi birçok kez reddedilmişti.

Kont tek başına değildi, iki bekar erkek kardeşi de kendisiyle kalıyordu.

Bir şeyler yapılmalıydı, diye sözünü bitirdi düşes, kullandığı *bir şeyler* kelimesi kontu tanıdık gelmişti.

“Bana birkaç gün daha ver,” dedi kont. “Anna hâlâ rahatsız, kısa bir yolculuk bile sakıncalı olabilir.”

“Anlıyorum,” dedi düşes, “yaşayacak güzel bir yeri hak ediyor ancak ne yapacak?”

“Bunu konuştuk, biraz daha konuşacağız. Onu yarından sonraki gün, çay saatinden sonra taşımayı planlıyorum.”

“Morgan çok sevinecek.” Düşes ayağa kalktı. “Doğru olmanı yapıyorsun.” Kont, annesinin doğru söylediğini bilerek başını salladı. Anna’nın kendi hayatına devam etmesine izin vermesinin zamanı gelmişti. Artık kendi zevki için anıları canlandırmaya çalışmaya bir son vermeliydi.

İyileşme süreci iyiydi. Bazen okuyarak ama çoğunlukla konuşarak birlikte saatler geçirmişlerdi. Anna uyurken ya da bahçede vakit geçirirken kont birbirlerine uygunlukları üzerine çalışmıştı. Daha sonra Anna’nın Yorkshire’daki Rosecroft arazisi ve ağabeyinin bir vârisi olmaması hakkında konuşmuşlardı. Bir seferinde de Morelands ve onun güzelliği hakkında sohbet etmişlerdi. Kont, Willow Bend’deki ahırları tekrar düzenleyişini öve öve göklere çıkartmıştı.

Bütün bu sohbetler Anna’yı ağlatmıştı. O gibi durumlarda kont ona mendilini, ağlaması için omzunu sunarken, arkasından neşelenmesi için de kendisine çiçekler vermişti. Ancak her ikisi de hâlâ sorunun ne olduğunu konuşmamışlardı.



“Annem seninle konuştu mu?” diye sordu kont. Terasta güneşin tadını çıkartan Anna’ya, kont, yakaları kalkık gömleği ve yeleğiyle oldukça yakışıklı gelmişti.

“Önce dır dır konuşmaya başladı sonra düzeldi,” dedi Anna. “Dükün emriyle çabucak ve olaysız bir şekilde iyileştim.”

“Eğer işler yolunda giderse, büyükannen en geç gelecek haf-

ta burada olacak.” Westhaven, ona yakın olmak için koltuğun koluna oturdu. “Artık çok solgun görünmediğini düşünüyorum.”

“Kendimi çok halsiz de hissetmiyorum. İki seneden fazla bir süredir güneşin altında bu kadar çok oturmamıştım, Westhaven. Bu, bir asilzadenin ten rengi için kötü olabilir ama biz kuzeyde güneşe hasret yaşıyoruz.”

“Tekrar oraya dönecek misin?”

“Gitmek istemiyorum. Rosecroft’u ağabeyimin ihmal ettiği bakımsız halini değil, büyükbabamın zamanındaki gibi hatırlamak istiyorum.”

“Ağabeyini sormuyorsun?” dedi Westhaven, elini tutarak.

“Hasta numarası yaptığını sanıyorum.”

“İyi değil, Anna. Yarası kötüydü.”

“Ya Stull?”

“Kefaletle gözaltında. Mahkeme tarihini bekliyor. Ben kendi adıma arazime izinsiz girdiği için suçlamada bulundum. Senin adına da taciz ve komplo kurma suçlamalarında bulunduk.”

“Herhangi birinden yargılanabilecek mi sence?”

Kont, gülümsediğinde yüzünde şeytani bir ifade belirdi. “Suçlamaların sonucu ne olur bilemiyorum ancak bu hem manevi tazminatı hem de suçu kapsıyor.”

“Manevi tazminat mı?” Anna, kaşlarını çattı.

“Kanunun cezalandırdığı kişisel bir haksızlık,” diye açıkladı kont. “Tıpkı, iftira ve lekeleme gibi yani.”

“Demek istediğin suçlamaların haricinde ona şahsi olarak da dava açabileceğim mi?”

“Çoktan açtın bile,” dedi kont. “Dük Hazretleri’nin tavsiyesi üzerine, tabii.”

“Neden kanunlarla bu işi hemen çözüp adamı içeri tıktırmak yerine böyle bir şey yaptım?”

“Manevi tazminat davaları genelde para cezalarıyla sonuç-

landırılır. Sen yeterli paran olduğunu düşünebilirsin, ancak, bu durum Morgan hatta büyükannen için geçerli olmayabilir.”

“Anlıyorum. Senin kararlarına güveniyorum, Westhaven. Ne gerekiyorsa yap.”

“Yapacağım,” diyerek Anna’nın ellerini avuçları arasına aldı. “Konuşmamız gereken bir şey daha var, Anna.”

“Öyle mi?” derken Anna, birbirine kenetlenmiş ellerini seyreliyordu.

“Büyükannen, üç bekar erkekle kaldığını öğrenince mahcup olacaktır. Ayrıca annem de Morgan’ın senin için endişelendiğini söyledi.”

“Morgan daha dün beni ziyarete geldi ve büyükannem de benim iyi olmam dışında hiçbir şeyi umursamaz.”

“Anna...” Bakışları karşılaştı. “Bundan sonra iyileşme dönemi annemin gözetiminde geçirmek üzere, yarından sonraki gün konağa taşınman için gerekli olan ayarlamaları yaptım.”

“Westhaven...” Kont, ayağa kalktığı anda Anna yanına geldi. “Gayle? İstedğin bu mu?” İlk adını kullanması karşısında şaşırarak kontun yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi.

“Olması gereken bu, Anna.” Ellerini cebine sokmuş olan kont ona dokunmuyordu. “Sen iyi yetişmiş bir bayan, ben de şöhreti olan bekar bir erkeğim. Eğer sana eşlik eden biri olmadan benim çatım altında yaşadığın duyulursa, bütün geleceğin mahvolur.”

Stull ve Helmsley’nin İngiltere’nin dört bir yanında ensemde olmaları daha mahvedici değil miydi?

“Seni özleyeceğim,” derken Anna, gözyaşlarını görmesin diye arkasını döndü. Tanrı biliyor ya, kontla ilişkiye girdiğinden beri ağlama duvarına dönmüştü. “Seni çok, çok, çok özleyeceğim.”

“Aşkım,” diyerek kont arkasından sarıldı. “Bunun için ağlamamalısın. Üstesinden geleceksin, ben de tabii ve en iyisi bu.” Anna, evet anlamında başını salladı ancak konttan uzaklaşmak için her-

hangi bir hamle yapmadı. Kont da, yarası izin verdiği sürece onu kendisine olabildiğince yakın tutarak sarılmaya devam etti.



Val, kütüphanedeki çekmeceleri zarf açacağını bulmak için didiklerken, birden kaşlarını çatarak Dev'e baktı.

"Birilerini mi dikizliyorsun?" Pencerenin önünde dikilen Dev'in yanına geldi.

"Ön sıradaki yerimin keyfini çıkartıyorum," diye yanıtladı Dev sert sert bakarak. "Ağabeyimizi anlamıyorum, Valentine. Bu kadını hayatını verecek kadar çok seviyor fakat aynı zamanda elinden kayıp gitmesine de izin veriyor. Aynı şey Anna için de geçerli."

"Stratejik bir hamle olabilir," dedi Val, Anna'nın, Westhaven'ın omzunda ağlamasını izlerken. Çift yan durmasına rağmen Westhaven'ın dudaklarını Anna'nın şakağına bastırışı ve yüzündeki ifade görülebiliyordu.

"Geriye çekil." Val, Dev'in koluna yapışarak pencereden uzaklaştırdı. "Bunu görmemeliydik."

"Ama gördük," dedi Dev. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Burnumuzu sokmayacağız," dedi Val. "Biz düğ değiliz, Devlin. Westhaven'ın, Anna'yla olan ilişkisine yeniden ama doğru dürüst başlayacağına eminim."

"Peki ama beklemeye ne gerek var?" diye bastırdı Dev. "Birbirlerini seviyorlar. Bu arada Anna'nın son günlerde neden bu kadar ağladığına dair bazı şüphelerim var. Senden yaşça büyüğüm ve düşesin son birkaç hamileliğini hatırlıyorum."

"Birbirlerini seviyorlar," dedi Val, "bu açıkça belli, fakat Anna bir kahya olarak değil, varlıklı genç bir kadın olarak tanınmayı hak ediyor. Her yerde Dük Hazretleri'nin kulağı olduğundan, şu hamilelik saçmalıklarını duymak istemiyorum."

“Westhaven’ın onuru sağduyusunun ne yapacağını belirler,” dedi Dev. “Anna daha sonra değil, şimdi tanınmak istiyor.”

“O zaman niye onu reddedip duruyor?” diye sordu Val, haklı olarak. “Onu kazanmak için gösterdiği çaba rahatsızlık vermeye başladı, şahsen hiç tasvip etmediğim bir durum.”

“Bilemiyorum,” diyen Dev, çenesini kaşıyarak pencereden dışarı baktı. “Bütün bunlar çok anlamsız ve ben Dük Hazretleri’nin ne önerdiğini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Katılıyorum.” Val, içini çekerek çalışma masasının çekme-cesini gürültüyle kapattı. “Westhaven’ın üzerinde durmadığı şey, aslında tek anlamlı olan şey.”



İki günden daha az bir sürede kont ve Anna sürekli olarak birbirlerinin yanındaydılar. Arka bahçede, kütüphane kanepesinde ya da kahvaltıda diz dize oturdular. Dev ve Val yemeklerde onlara katıldığında kendilerine biraz daha çekidüzen verdiler fakat ellerinin ve vücutlarının ifade edemediklerini gözleriyle anlatıyorlardı. Anna, hâlâ üst katta uyuyor ve kont da her günün sonunda ona katılıyordu.

Kont, ayna karşısında saçlarını tararken “Val ve Dev’e yarın konağa giderken sana eşlik etmelerini söyledim, Anna,” dedi.

“Anlıyorum. İşlerin var.”

“Evet. Sanırım annemin misafirperverliğinden memnun kalacaksın, kız kardeşlerim de seni sevecektir.”

“Morgan onlara tapıyor. Birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlar. Zaten Morgan çok yalnızdı.”

“Ya sen, Anna, yalnız hissedecek misin?”

Bakışları aynada karşılaştığında kont, Anna’nın gözlerindeki açlığı gördü. Kendi eşiyle birlikte olma isteğinden duyulan açlık.

“Şimdi de yalnızım, Westhaven,” diyerek ayağa kalktı ve ona döndü. “Umutsuzca yalnızım, senin için.” Dudaklarını kontun dudaklarına bastırdı. Haftalardır ilk kez öpüşüyorlardı. Kont, kısa süreyle de olsa kollarını ona dolamışken, geri çekilen ilk kendisi oldu.

“Anna, pişman olacağız.”

“Eğer yapmazsak pişman olacağız.” Anna’nın yüzünde anlaşılmayan bir ifade vardı. “Anlıyorum, Westhaven. Yarın gitmek zorundayım ve bu bir anlamda rahatlık ama ...”

“Ama ne?” Kont, yüzündeki ifadeyi doğal tutmaya çalışıyordu ancak nefes alıp veriş hızlanmıştı. Ne demek istiyordu, ondan ayrılmak rahatlamak anlamına mı geliyordu?

“Ama son kez birbirimize zevk vermek için bu gecemiz var,” dedi Anna, perişan bir ses tonuyla. “Nasıl geçirdiğimiz neyi değiştirir ki?”

Kont da kendisine günlerdir aynı soruyu soruyordu ve kendisine onur, saygı hatta sevgiyle alakalı cevaplar veriyordu ancak hiçbirisi de Anna’nın gözlerinde gördüğü saf acıyla bağdaşmıyordu.

“Senden faydalanmak istemiyorum,” dedi kont. “Tekrar olmaz, Anna.”

“O zaman izin ver de ben senden faydalanayım,” diye yalvarırdı sessizce. “Lütfen, Westhaven. Bir daha istemeyeceğim.”

Beni arzuluyor, diye düşündü Westhaven. Bu her zaman aralarındaki tek gerçek olmuştu. En içten dileğini paylaşmak istiyordu. Bunu reddedemezdi.

“Gel,” diyerek Anna’yı yatağın yanına götürdü. Omzundaki yaraya dikkat ederek yavaşça onu soydu. Anna sırt üstü yatağa uzandığında kont da soyundu ve yanına gelmeden önce odanın kapısını kilitledi.

“Dikkatli olacağız, Anna.” Üzerine uzandığında Anna, onun uyanmış erkekliğini hissetti. “Sen yaralısın ve ben bunu bilerek üzerine gidemem.”

“Dikkatli olacağız,” diye kabul etti Anna. Eliyle kontun organını kavrayarak okşamaya başladı. “Çok dikkatli olacağız.”

Kont, vücudunun yükünü kollarına vererek dudaklarıyla Anna’ninkileri örttü. Vücutları büyük bir açlıkla birbirine yapışmıştı.

“Westhaven, lütfen bu sefer yavaşlama.”

“Yavaş değil ama dikkatli.”

“Tanrı aşkına, ikisi de değil.”

Kont, elleriyle Anna’nın başının üzerinde duran ellerini hapsetti. “Dikkatli,” diye ısrar etti. “Ölçülü.”

Yavaşça içine girerek konuşmaya devam etti. “Tedbirli.” Bir kere abandı. “Düzenli.” Tekrar abandı. “Fakat ateşli,” diye fısıldadı. “Sert... derin...”

“Oh, Tanrım, Gayle...” Anna’nın vücudu sarsılmaya başladığında kont söz verdiği gibi olabildiğince sert, hızlı ve ateşli bir şekilde onu tatmin etti. Anna, yüzünü kontun omzuna gömmüş ağzından yükselmeye çalışan zevk çığlıklarını zorlukla bastırıyordu. Sonunda “Tanrım, Tanrım,” diyerek boşaldı.

Kont ise henüz boşalmamıştı ama, yüzünde zafer kazanmış bir komutan edasıyla Anna’ya gülümsedi. “Omuzun nasıl?”

“Şu anda aklına bu mu geliyor? Gayet iyi.”

“Memnun kaldın mı?” Kont parmaklarını onunkilere geçirdi. “İstediğin bu muydu?”

“İhtiyacım olan buydu,” dedi Anna yavaşça. Kont, son derece dikkatli bir şekilde içine girdi. “Bu kesinlikle ve fazlasıyla ihtiyacım olan şeydi.”

“Anna... Yarın buradan giderken...?”

“Evet?” Anna gözlerini kapatmıştı. Yüzündeki ifadeyi çözmek imkansızdı. Kont, yanağını onun yanağına dayayarak ona olabildiğince yakın olmaya çalıştı.

“Yarın sen giderken, ben burada olmayacağım, bu da işin bir parçası.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Seni düşünüyor olacağım, sen de beni ve bu yaşadıklarımızı. Bu... Bu iyiydi, aklıma gelen tek kelime. Eğlenceli, harika, güzel, bir şekilde bunlardan daha fazla olamayan bir şey ve ben nasıl hissettiğimi bilmeni istedim.”

“Oh, sen.” Anna, onun göğsüne kıvrıldığında gözünden yaşlar boşalıyordu. “Gayle Tristan Montmorency Windham. Kendinden utanmalısın: Beni söylediklerinle ağılattın.”

Kont, zevkten haykırana kadar pişmanlıklarını hatta sevgisini unutabilmesi için Anna’yla sevişirken gözyaşlarını öpücükleriyle kuruttu. Tek istediği onunla geçirdiği bu son anlarda uyku onları yenene dek hissettiklerinin keyfini çıkartmasıydı. Anna yanında çıplak yatarken, kont, güneşin doğuşuna saatler olmasına rağmen gitmesi gerektiğini biliyordu.

“Gitme.” Anna, gözlerini açmış kendisine bakıyordu. “Uzun süre ayrı kalacağız, Westhaven. Bırak kalan zamanı biraz daha uzatalım.”

Yatağa geri dönüp Anna’ya arkadan sarıldı. Bu gece aşk dolu bir gece olarak kontun kafasına kazınmıştı, Anna’nın da aynı şekilde hatırlayacağını umdu.

Daha sonra Anna’yla son kez yavaş ve sevgi dolu bir şekilde sevişti ve şafağın sökmesiyle birlikte yanından ayrıldı.



Ertesi sabah Anna geç saatlere kadar uyudu ve kontun gün içinde Willow Bend’de olmamasını bir lütuf olarak değerlendirdi. Val ve Dev at gezintisinde olduklarından kahvaltıyı tek başına yaptı. Omuzu sızladığından, toparlanması düşündüğünden daha uzun sürecekti. Fakat ondan önce arka verandaya çağırılmıştı.

“Sağlıklı görünüyorsun,” dedi Dev. “Eğer yaralandığımı bilmesem, mükemmel görüldüğünü düşünürdüm.”

“Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedi Anna. “Dün gece güzel uyudum. Haftalardır ilk defa.”

“Şey” – Val uzanıp limonatanın bulunduğu sürahiyi aldı – “ben pek iyi uyuyamadım. Gök gürültüsüne ihtiyacımız var.”

“Morgan hâlâ gök gürültüsünden korkuyor mu?”

“Evet,” diye yanıtladı Val. “Gök gürültüsünü ailenizin öldüğü günle özdeşleştiriyor. Arabada sıkışıp kaldığında bütün öğlen gök gürlemiş. Özdeşleştirmeleri hâlâ biraz rahatsızlık verici ancak kulakları fiziksel olarak sağlam.” Dev ve Anna birbirlerine şaşkınlık içinde baktılar fakat Val yemeğine odaklanmıştı.

Dev, bakışlarını tabağına çevirdi. “Anna, dükün konağına gitmeye hazır mısın?”

“Olabilirdi,” dedi Anna, biftek, gözündeki çekiciliğini birden kaybetmişti.

“Senin için kesmemi ister misin?” diye sordu Dev, tabağındaki eti işaret ederek. “Ben de bir vakitler attan düştüğümde kolumu incitmiştim. Ne kadar rahatsızlık verici olduğunu iyi bilirim.”

“Sanırım tam olarak iştahım açılmadı. Hem kendimi çok yorgun hissediyorum. Siz iki centilmen bana biraz müsaade ederseniz, yola çıkmadan önce biraz dinlenmek istiyorum.” Onlar daha ayağa kalkmadan Anna gitmişti bile. Dev ve Val kaşlarını çatmış, şaşkınlık içindeydiler.

“Ona eşlik e leceğimizi söyledik zaten,” dedi Dev. “Fakat bence bu durum aşktan da öte.”

“Westhaven, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor. Ön sıralardaki yerimin nasibini fazlasıyla aldım, Dev. Trajedi asla ilgi alanım olmamıştır.”

“Al benden de o kadar.”



Anna, kontu bir hafta göremedi.

Zaman, terziden gelen yeni elbiseleri denemek, kontun kız kardeşlerini tanımaya çalışmak ve büyükannesiyile konuşmakla geçmişti. Büyükannesi Anna'nın tahmin ettiğinden çok daha iyi durumdaydı.

“İyi bir yıl geçirdim,” dedi büyükanne, “özellikle felcin etkilerinin çoğu ortadan kalktı. Daha iyi olmama rağmen yine de bu Helmsley için yeterli olmadı. Evden ayrılmama izin vermedi.”

“Evdeki kahyalara şükürler olsun.”

“Ve genç kontlara da şükürler olsun,” dedi yaşlı kadın. “Ara-bayla seyahat etmek harikaydı, Anna. Peki, şu senin genç adamlar ne zaman tanışacağım?”

“Öyle söyleme,” diyerek başını salladı Anna. “O benim patronum ve kendisi bir centilmen. O ve kardeşleri bana yardım etti, o kadar.”

“Yakışıklı adam,” dedi büyükanne masumca.

“Karşılaştınız mı?”

“Morgan dün beni parka götürdüğünde o ve erkek kardeşiyle karşılaştık. İki yakışıklı şeytan. Benim zamanımda böyle adamlar pek bekar kalmazdı.”

“Zaman senin zamanın değil, büyükanne,” diyerek gülümse-di Anna, “ama sen bir dul olduğundan deneyebilirsin.”

“Sevgili büyükbaban tekrar evlenmeme izin vermişti, biliyorsun. O zaman ona bir daha asla sevemeyeceğimi söylemiştim ve asla da onu sevdiğim gibi kimseyi sevemem.”

“Fakat?” Anna, meraklı gözlerle büyükannesinin konuşmasını bekledi.

“Fakat o beni kendimden daha iyi tanırdı. Hayat kısa, Anna James fakat yalnız olduğun sürece kısa ya da uzun olabilir. Sanırım bu da erkek kardeşinin problemlerinin bir parçası.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yorkshire’da çok yalnız. Yaşlı bir adam tarafından büyütülen tek erkek çok yalnızdır. Bu yüzden erkek çocukları genç yaşlarda okula gönderilirler. Bütün o haşarılar bir arada tutulur ve onlar da bir şekilde birbirlerini eğitirler.”

“Westhaven, on dört yaşına gelene dek okula gönderilmemiş,” dedi Anna. “O ve kardeşleri oldukça kibar.”

“Kibar, yakışıklı, iyi yetiştirilmiş, asil. Tanrı aşkına, nesini beğenmedin?” derken büyükanne tatlı tabağındaki badem ezme-lerinin tadına bakıyordu.

“Peki, sana onu beğendiğimi ve senden iki yüz kilometre uzakta onunla aynı çatı altında yaşayacağımı söylesem ne dersin? Torununun çocuklarını ne zaman göreceksin? Ne zaman böyle bir seyahati tekrar yapabileceksin?”

“Sevgili kızım.” diyerek büyükannesi Anna’ya baktı. “Yılın çoğu zamanı Yorkshire soğuk, sessiz ve kasvetli. Çiçek yetiştirmek ve aile kurmak için uygun olmayan bir yer. Çok uzun zaman önce büyükbaban ve ben Devon’a taşınmalıydık. Şimdi sen de aynı durumdasın.”

Bir parça badem ezmesini ağzına atan Anna, büyükannesine cesaretle gülümsedi. Sonra da tabağa bakarak ağlamaya başladı ve odadan kaçtı.



“Anna.” Westhaven, her iki elini de tutarak yanağından öpmek için eğildi. “Nasılsın? İyi ama biraz yorgun görünüyorsun.”

“Büyükanнем beni yoruyor,” derken gülüşü gergindi. “Seni tekrar görmek güzel.”

“Sana pek iyi haberler getiremedim.”

“Ağabeyim mi?”

Kont, başını üzüntüyle salladı. “Dün gece öldü ama öl-

meden önce sana bir hediye bıraktı,” dedikten sonra Anna’yı pencere kenarındaki koltuğa oturttu. “Stull ve kendisinin birlikte planladıkları kaçırma, kundaklama, zimmete para geçirme gibi daha birçok suçu işlediklerini yazdığı bir itirafname bırakmış. Eğer kaçmazsa, Stull büyük ihtimalle ya asılacak ya da hapse tıklılacak çünkü itirafnameler tartışmasız en büyük kanıttır.”

“Ağabeyim ölmüş. Üzgün olmam gerek ama hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Dev, onunla biraz zaman geçirdi. Seni para için öldürmeye çalıştığını sanıyordu ancak ağabeyin, ısrarla silahın kazayla ateş aldığını söylemiş.”

“Ya Dev? Hakkındaki suçlamalar düşecek mi?”

“St. Just’ı düşünme sen. Aile şöhretin zan altında. Rosecroft’tan ayrılmak zorunda kalabilirsiniz.”

“Dev, yarımada yaklaşık on sekiz yıldır görev yaptı,” dedi Anna. “O iki zanlıyı adalete teslim edecekken onların yanlış davranışları yüzünden başına bunlar geldi. Rosecroft’u ona veriyorum. Büyükanne daha yeni bana oranın çiçek yetiştirmeye uygun bir yer olmadığını söyledi, fakat sessiz ve huzur dolu bir yermiş. Atlar orayı sevebilir.”

“Peki, sen nerede yaşayacaksın? Ailenin isteklerini yerine getirip Yorkshire’a gideceğini düşünüyordum.”

“Ailem.” Anna’nın dudakları kasılmıştı. “Morgan bulunduğu her yeri seviyor. Büyükanne de birden kuzeyin kışlarından yorulur oldu. Ben ise her ikisinin ortasındayım.”

“Ama buna rağmen senin bile yaşayacak bir yerin olmalı.”

“Willow Bend’i bana satar mısın?” Kendisi de kont kadar sorduğu bu soruya şaşırmıştı.

Sana orayı hediye ederim, demek istedi kont ama bu çok uygunsuz bir teklif olurdu.

“Tabii ki, eğer gerçekten istiyorsan. Ahırlar tamir edildi ve ev de taşınılmaya uygun bir durumda.”

“Bu çok hoşuma gider,” dedi Anna. “Oradaki komşuları da çok seviyorum. Sera ve limonluk yapacak kadar da büyük.”

“Kağıtları hazırlaması için avukatımı arayayım, ancak Anna...?”

“Evet?”

“Orayı sana verebileceğimi biliyorsun.”

Anna elini salladı. “Çok cömertsin ama teşekkürler. Bana St. Just’ın kötü durumda olmadığını söyle. Bir adamın canını almış olmak bir asker için bile atlatılması güç bir olay.”

“O başının çaresine bakar, Anna. Val ve ben onunla ilgileniriz. Ağabeyinin seni kaçırmasına izin veremezdi. Öyle söylemese de adam seni öldürmeye kalktı ve asla ne kadar ciddi olduğunu öğrenemeyeceğiz.”

“Dev biliyordu” – Anna kaşlarını çatı – “ben de doğruyu söylemediğini biliyorum. Hem ahlaki hem de zihinsel anlamda normal olduğu söylenemez. Bana o kadar kötü davrandı ki, ölmüş olmasına seviniyorum.”

“Kendini kötü hissetme. Ben de çeşitli nedenlerden dolayı Victor’un ölmüş olduğuna memnunum.” Kont, Anna’ya sarılmak istedi ama Anna o havada değildi. “Bahçeye geri dönecek misin?”

“Evet.” diyerek gülümsedi ancak kont, bu gülümsemenin mutluluktan çok bir rahatlama belirtisi olduğunu fark etti. Evden yeterince uzakta olduklarını bilerek kont durdu ve Anna’ya yakından baktı.

“Yeteri kadar uyumuyorsun,” dedi. Gerçi kendisi de uyuyamıyordu. “Ve zayıflamışsın gibi bir halin var. Sakın bana sıcaktan olduğunu söyleme, Anna.”

“Sen de zayıflamış görünüyorsun.”

Seni deli gibi özlüyorum.

“Ailem sana iyi davranıyor mu?” diye sordu kont, yavaş yavaş yürürken.

“Harika insanlar, Westhaven. Eğer öyle davranmayacaklarını bilseydin zaten beni buraya göndermezdin. Özellikle babanı çok sevdim.”

“Öyle mi? Morelands Dükü’nü mü?”

“Belki de bana o yönünü fazla göstermemiştir. Benim tanıdığım hoş, yaşlı bir beyefendi. Bana, sen ve kardeşlerin hakkındaki komik hikayeler anlatıyor. Kız kardeşim ve büyükannemle flört ediyor, karısına tapıyor ve seninle inanılmaz derecede gurur duyuyor. Bence onunla daha fazla zaman geçirmelisin. Bart ve Victor hakkındaki her şeyi biliyor. Senelerdir rekabetçi ve eleştirici olmuş, aslında tek istediği, bütün çocuklarının mutlu olmasınıymış.”

“Rekabetçi mi? Bunu düşünmemiştim.”

“Şey, bence düşünmelisin. Erkek kardeşlerin var, oğulları olmasından farklı değil herhalde.”

Bana söyle, Anna, diye geçirdi içinden. Bana, oğlum, bizim oğlumuz, kızımız, bebeğimiz ya da geleceğimiz olabileceğini söyle.

“Willow Bend’e en erken ne zaman taşınabilirim?” diye sordu gülümseyerek.

“Yarın,” dedi kont. “Ben satış sözleşmesini hazırlatırım. Orada olduğunu bilmek beni mutlu eder.”

“Windhamlar’ın misafirperverliğinden yeterince faydalandım,” dedi Anna. “Morgan ve büyükannenin de kendi evlerine yerleşmek isteyeceklerine eminim.”

“Anna.” Kont, Anna’nın bir an önce Surrey’den taşınıp kendi hayatını sürdürmek istediğinin farkındaydı.

“Gerçekten nasılsın?”

“İdare ediyorum. Bazen uyandığımda, nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Günün kalanında seni limonlukta göreceğimi ya da parkta Pericles’ı gezdirdiğini düşünüyorum. Sonra da artık evinin kahyası olmadığının farkına varıyorum. Artık senin hiçbir şeyin değilim. Yani gelecek boş ve sıkıcı. Neyle doldurabilirim? Çiçekler?”

Gülümsemişti ancak bu o kadar acı bir gülümsemeydi ki, kont, dayanamayarak Anna’yı göğsüne çekti.

“Neye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, Anna James, sadece bana haber ver.”

Anna hiçbir şey demedi.

“Sadece haber veriyorsun, Anna James,” diye emretti kont sertçe.

“Söz veriyorum. Eğer bir zorlukla karşılaşsam, sana haber vereceğim.”

Kont, o sert ruh halinden çıkıp kolunu Anna’ya uzattı. Sessizlik içinde dükün onları terastan izlediğini fark etmeden yürümeye devam ettiler. Düşes ona katıldığında, dük onun beline sarıldı.

“Esther, sanırım tamamıyla iyileştim.”

“Bu çok şaşırtıcı,” diye yanıtladı karısı. “Ne tıbbi bir bilgin ne de doğaüstü güçlerin var. Nasıl bu kaniya vardın?”

“Doğru, ancak, birbirine bu kadar uygun iki kişiyi görünce sağlığımın tekrar düzeldiğini hissettim.”

“Bu ikisi mi?” diyerek düşes Bayan James’le ona eşlik eden Westhaven’ı gösterdi.

“Geçen akşam Devlin ve Valentine benimle bir şey paylaştılar. İlk defa olarak üçümüz bir konu hakkında hemfikir olduk.”

“Zamanı gelmişti.”

“Karşırsam rahatsız olmazsın, değil mi?”

“Ben onları kucaklamaya hazırım,” dedi düşes. “Kızın hamile olduğundan şüpheleniyorum ama onun bundan haberi bile yok.”

“St. Just da aynı şeyi düşünüyor ve Val’le bana ne yapmayı düşündüğümü sordular.”

“Bir şeyler düşünmüşsündür, Percy. Sana güveniyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“İyileştğini gösteren ikinci ipucu ne?”

“Yukarı odamıza çıkalım tatlım, ben orada sana detaylı bir şekilde anlattırım.”



“Buraya düşesimin arzusuyla geldim,” dedi Morelands Dükü.

“Dük Hazretleri buraya istediği zaman gelebilir. Eminim Morgan ve büyükannem burada olmadıkları için üzülecekler çünkü sizi özlediler.”

“Yakında tekrar görüşürüz.”

“Düşesin nasıl olduğunu anlatırken bir parça daha kek almaz mısınız?”

“Ona gözümün bebeği gibi bakıyorum,” dedi dük Anna’ya göz kırparak. “Gerçekten çok iyi, kızlar da öyle. Ancak aynı şeyi Westhaven için söyleyemeyeceğim. Bu oğlan resmen sürünüyor. Erkek kardeşlerine de kötü örnek oluyor. Onu tekrar konağa çağıracağım.”

“Sürünüyor mu?”

“Resmen. Evinde düzen diye bir şey yok. Yaşlı Fran her şeyi canının istediği yere koymuş, bulmak imkansız. Tolliver evden ayrılmak istiyor, St. Just tekrar içmeye başladı ve Valentine bunları görmemek için kendini müzik odasına kapattı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Kont nasıl peki?”

“Yemek yemeği unutuyor,” diye iç geçirdi dük. “Benden miras aldığı bir alışkanlık. Her gün ata biniyor neyse ki, yoksa sürekli iş, iş ve daha fazla iş. Her şeyi didik didik ediyor. Bu sözümü unutma, bundan sonra kalp krizi geçiren o olacak.”

“Dük Hazretleri,” dedi Anna, ciddi ciddi. “Yapabileceğiniz bir şeyler yok mu? Düşündüğünüzden fazla saygı duyuyor size.”

“Konuştum,” diyen dük bir parça kek daha aldı. “Ama burnumu sokmam çünkü ben dersimi aldım. Westhaven da kendisinininkini alacak. Sen oradayken daha iyi idare ediyor gibi görünüyordu ama sorun değil. İdare edecektir. Pekala” – dük ayağa kalktı – “düşesim senin nasıl olduğunu bilmek ister, nasılsın?”

Bir baba edasıyla Anna’ya baktı.

“İyiyim,” diyen Anna, biraz daha yavaş ayağa kalktı.

“Bayılmıyorsun, değil mi? Bana çok anlamsız geliyor zaten. Tanrı kadının rahmine çocuk yerleştiriyor ve kadın bütün canlılığını kaybediyor. Bütün o ağlamaları ve uyumaları anlıyorum ama gerisi... Hiç benim katlanabileceğim türden değil, oğullarım için de aynı şey geçerli.”

“Ben iyiyim,” diye tekrarladı Anna, ancak kulaklarında ziller çalmaya başlamıştı.

Dük uzanıp onu alnından öptü. “Bunu duyduğuma sevindim, canım,” dedi elini okşayarak. “Westhaven da bunu duyduğuna mutlu olacak, sanırım.”

“Westhaven?”

“O bir kont,” dedi dük. “Biraz ciddi olsa da, yakışıklı bir adam. Annesine benzemiş. Bana sorarsan yalnız. Sanırım görüyorsunuz?”

“Evet,” diyerek Anna, misafirini kapıya kadar geçirdi. “İyi yolculuklar, Dük Hazretleri. Ailenize sevgilerimi iletin.”

Dük başını salladı ve gülümseyerek uğrayacağı diğer yere doğru yola çıktı.



“Aslında pek de iyi idare edemiyor,” diyerek dük başını salladı.

“Annen beni sana gönderecek kadar endişeli, Westhaven.”

“Solgun mu görünüyordu?”

“Onun durumundaki kadınlar önce böyle görünür ama sonra çiçek gibi açılırlar. Saçları, tenleri, gözleri... Ama o açılmıyor, yemek yemeyi kesmiş ve çok yorgun görünüyor.”

“Bana haber vermene çok sevindim,” dedi kont, kaşlarını çatarak, “ama ne yapabileceğimi bilmiyorum. Yardımımı istemiyor.”

Dük bir parça daha badem ezmesi alarak ayağa kalktı. “Duru-mundan haberdar olduğuna emin değilim, oğlum. Annesiz büyü-müş; büyük ihtimalle değersiz bir ağabeyi kaybetmenin gergin-liği yüzünden olduğunu düşünüyor. Bebeğin altı aylık olmadan ona açık açık söylemelisin.”

“Altı aylık,” diye tekrarladı dük. “Neredeyse Bart kadar. O sekiz aylık bir mucize.”

“O ne?” Kont, hâlâ babasının söylediklerinin Anna’yla alaka-lı olduğunu sanmıştı.

“Sekiz aylık mucize,” dedi dük bilmişçe. “Herhangi bir ba-baya sor, bebeğin doğması dokuz ay on gündür. Bazen ilk bebek-lerde süre uzayabilir. Fakat Bart biraz erkenci, Düşes Hazretleri heyecanını gizleyemediğinden.”

“Düşes Hazretleri ne...?” Babasının sözlerini anladığında kont kulaklarının kızardığını anladı.

“Evliliğin temel kaidesi,” dedi dük neşeli neşeli. “Ne? On çocuğun sadece benim hatam mı olduğunu düşünüyorsun? Daha öğrenecek çok şeyin var, oğlum. Çok şey. Şimdi...” Eli kapının kolunda durdu. “Yeni kahyan ne zaman işe başlıyor.”

“Yeni kahyam mı?”

“Evet, annen soruyor ve kadını tanımak istiyor. Yaşlı Fran’in uşaklara eziyet etmesine daha fazla izin veremezsin.”

“Daha kimseyi bulamadım.”

“Çabuk olsan iyi olur,” dedi dük etrafına bakarak. “Ev çekiciliğini yitiriyor, Westhaven. Eğer yakın gelecekte flört etmeye devam edeceksen, evini düzgün tutmalısın.”

“Bunu aklımda tutacağım,” diyerek babasını kapıya kadar geçirdi. “Ziyaretin için teşekkürler.” Babası onu kucakladığında kont da şaşırdı.

“Benim için zevkti. Sevgili annen büyük ihtimalle benim dayanılmaz varlığımdan bir iki saatliğine uzak kaldığı için rahatlamıştır. Kendi hayrın için de o yaşlı kadını mutfaktan uzak tut.”

“İltifatlarını kendisine iletirim,” dedi kont gülerek, bir yandan da babasının yaşının üçte birindeki bir erkeğin sahip olduğu enerjiyle ön kapıya gidişini seyretti.”

“Giden bizim saygıdeğer efendimiz değil miydi?” diye sordu Dev.

“Öyle. Eğer evde olduğunu bilseydim, onu bekletirdim.”

“Önemli bir şey var mı?”

“Anna iyi değilmiş,” dedi kont.

“Oh!” Dev, kaşını kaldırdı. “Kütüphaneye gel, kardeşim, ve bana olanları anlat. Dük Anna’ya gitmiş ve onu kötü bir halde mi bulmuş?”

“Sağlığı kötü. Yorgun, solgun, zayıflamış...”

“Senin gibi.” Dev, limonatasından bir yudum aldı.

“Ben meşgulüm. Tıpkı senin Fairly’nin ahırlarıyla meşgul olduğun gibi.”

“Ve kısraklarıyla,” diye sırttı Dev. “Onlar kadar tatlılarını görmedim, Westhaven. Peki, dük Anna’ya kuluçkada yatan tavuk misali görüntüsü olduğunu söylemiş mi?”

“Sen ne anlarsın ki?”

“Ben atlara doğum yaptırıyorum,” diye hatırlattı Dev. “Ben dişi bir atın ne zaman hamile kaldığını söyleyebilirim çünkü gözlerinde o hülyalı ve gizemli bakış vardır. Sakin, aynı zamanda

kendinden hoşnut olur. Bence sen de bu olayı sezebiliyorsun, Westhaven.”

“Sanırım, evet,” dedi Westhaven. “Bana limonata sürahisini uzat.” Dev, ağabeyinin limonatasına viski koyuşunu izledi.

“Geçen hafta sana söz verdim,” dedi Dev, yavaşça, “en az on sene senin uçmana izin vermeyeceğim.”

“Bir daha olmaz zaten. Ayrıca, bir kokteyl insanı alemci yapmaz.”

“Çok asilce,” dedi Dev. “Yeğenimin bir piç olmayacağını nasıl garanti edeceksin, Westhaven? Eğer doğru dürüst adımlar atmazsan, vâris olarak ya da olmayarak senin yerini alacağım.”

Kont, bir dikişte içkisini bitirdi. “Sorun söylediğin üzere benim doğru adım atmak istemem değil. Sorun, bu doğru adımı atma sırasının Anna’da olması.”

On Sekiz

DEV, KARDEŞİNE BAKARAK, “BAYANLARIN DA EVLİLİK TEKLİF edebileceğini bilmiyordum. Bu teklifin, reddedilme riskine rağmen yağız delikanlılar tarafından yapıldığını sanıyordum.”

“Biz bu konuda öncü olduk galiba,” diyen adam, bardağın kenarıyla oynayarak devam etti. “İlk beş teklifi ben yaptım, şimdi sıra onda.”

“Sanırım bir ara bana bu gizemi açıklamalısın. Çünkü, zavalı bekar hayatımın bir devresinde buna son vermeyi düşünüyorum,” dedi Dev ve içkisinden kocaman bir yudum aldı.

Kont, yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Unvanım ve zenginliğim için Anna’ya benimle evlenmesi gerektiğini söyledim.”

“Bu, birçok kadını ikna etmeye yetecektir. Sadece senin istediğin kadın hariç.”

“Aynen öyle. O yüzden sonraki seferde ona benimle evlenirse zevkten yüzünün kızaracağını söyledim.”

“Sırf bu sebepten ben seninle evlenirdim,” dedi Dev. “Ya da ne biliyim... eğer... Neyse iyi bir sebepmiş.”

“Eğer bir erkeksen öyle ama konu Anna olunca, mantığım devre dışı kalıyor. O yüzden tekrar teklif ettim. Bu sefer, onu

dertlerinden kurtarabileceğimi söyledim. Ama yine başarılı olmadım.”

“Hımm, kötü şans,” diyen Dev, içkisini yudumladı. “Artık derdi yok çünkü.”

“Dert yaratacak bir erkek kardeşi veya ailesi de yok. Tetiği çektiğin için daha önce teşekkür etmediysem şimdi etmek istiyorum, Devlin. Helmsley tam bir utanç kaynağıydı.”

“Aslında eline nişan almıştım. Senin silahınla daha önce hiç ateş etmemiştim. Anna’yla Morgan’dan özür diledim. Onlar da beni rahatlatmaya çalıştılar.”

“Sana rahatlamamı emrediyorum. Helmsley’den bir şey olmayacağını Anna kendisi söyledi bana. Kız kardeşlerinden birini Stull’a sattığını düşünebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Dev. “Bu açıdan bakınca insan rahatlıyor. Neyse senin evlilik tekliflerine dönelim. Gittikçe heyecanlı bir hal alıyor.”

“Evet, gaflarımı anlatmaya devam edeyim,” dedi kont. “Hepsi suya düşerse, benimle yasal nedenlerle evlenmek zorunda kalır diye düşündüm. Adam kaçırma suçunun düşmesi için mesela. Sonuçta kaçırılma teşebbüsünü engelleyemedim. Stull’un silahlarına engel olmak için benimle evlenebilirdi. Birbiri ardına bu kadar saçma teklifte bulunduğum için insanların etkileneceğini düşünüyorum.”

“Saçma teklif mi? Bence poponun üzerine düşmüşsün.”

“Aynen öyle oldu, hatta kılıcımın üzerine düştüm. Birer tane daha içelim mi?”

“Sadece bir tane daha,” dedi Dev. Limonatalara bolca şeker atmayı unutmadı. “Bu harika bir yaz içeceği. Biraz nane istiyor gibi geldi.”

“Bence daha uzun bir bardak istiyor.”

“Demek bu kadar evlilik teklifi yeter diyorsun?”

“Kesinlikle. Aslında ödülü kazandıracak esas nedeni öne sürmeyi unuttum tekliflerimde.”

“O nedir?”

“O beni seviyor,” diyen kont gülümsedi. “Kalan hayatını bensiz geçirmeyi göze alamaz.”

“Evet, bu bir sebep,” dedi Dev. “Ben de bunu düşünemedim. O yüzden ileride mutlaka hatırlamalıyım. Sence Anna düşünebilir mi?”

Kont, “Düşünmesi için dua ediyorum,” dedi içeceğinden uzunca bir yudum aldı. O beni davet etmediği sürece, herhangi bir girişimde bulunamam şu anda.”

“Neden olmasın? Elinde, özel izinle atına atla ve diktatörlük yap biraz. Bu yaklaşımı denemedin daha önce. Hatta benim adımlı koy bu yaklaşıma. Devlin St. Just yedi numaralı evlilik teklifi.”

“Korkarım biraz abartıyorsun, Dev.”

“Birazcık. Ama en azından acılarımı gömmeye çalışan ben değilim. Söyle bakalım, kardeşlerin en iyisi ben değil miyim?”

“Hem de en iyisi,” diyen kont gülümsedi. “Üstelik, yedi numaralı seçeneği deneyemem, zira, yedi numara hanımefendinin ağabeyi tarafından denendi. Sanırım diktatörlük olayına pek sıcak bakmıyor Anna.”

“Evet, adam öldüğüne göre, bu yaklaşımı sevmediğimizi söyleyebiliriz. Evet, sırada ne var?”

“Beklemek. Er ya da geç Anna salim kafayla düşünecek ve umarım onu kimin hamile bıraktığını hatırlayacak.”

Dev bardağını kaldırdı. “Bunun için içilir,” dedi. “Bu arada küçük kardeşimiz nerede?”

Val, onları duymuş gibi, yüzü asık bir şekilde kapıdan içeri girdi. Gözü sürahideydi.

Dev Val’in içeceğini verirken, “Hem iyi hem de kötü haberi-

miz var,” dedi. “İyi haber, Tanrıya şükürler olsun ki, tekrar amca olacağız. Kötü haber ise, Westhaven’ın çocuğu bana çekerek, ailenin meşru olmayan tarafında yer alacak.”

“Bu nasıl kötü haber oluyor?” diye sordu Val.

Dev, gülümsedi, “İşte kardeşlerin en iyisi,” dedi.

“Kesinlikle,” diyen Westhaven hepsine birer içecek daha doldurdu.



Westhaven’ın şansına, Anna’nın notu iki gün daha gelmemişti. Kont, Dev ve Val yirmi yıl boyunca bu kadar içmemeye yemin ettiler.

Westhaven

Zor durumda kaldığımda yardımını isteyeceğime dair söz verdiğim için yazıyorum. Durum o kadar acil değil. Sana Willow Bend’de katılacağım. Ailene, St. Just’a ve özellikle Lord Valentine’e saygılar,

Anna James

Not: Yakında badem ezmeniz bitecek. Bay Detlow’ın tatlı dükkanı, gelecek pazartesi siparişini bekliyor olacak.

Westhaven, disiplinli bir adam olarak, notu aldıktan sonra yirmi dakika içinde Pericles’ın hazırlanmasını emretti, aşçıya badem ezmelerini hatırlattı, Anna için hazırladığı paketi aldı ve hemen yola çıktı. Pericles yolları kat ederken, onun da aklından milyonlarca olasılık geçiyordu.

Anna bebeği kaybetmiş olabilirdi. Mali durumunu yanlış değerlendirip, orayı almaktan vazgeçmiş olabilirdi. Belki de kuzeye dönerdi. Belki de evlenmek için zavallı bir delikanlı bul-

muştı, ya da komşular ona samimi davranmıyordu. Ev çürümüş olabilirdi. Ya da ahırlar yine yanmıştı.

Adam, dar patıkaya girdiğinde, boşuna endişelendiğini fark etti. Anna, notta durumun acil olmadığını yazmıştı. O, sadece kadının çağrısına karşılık veriyordu. Ne daha azı, ne daha fazlası. Atla yavaş yavaş ilerlese de, kalbi dörtlüğe gitmeye kararlıydı.

“Westhaven?” diyen Anna, adamı dışarıda karşıladı. Bahçeyle uğraştığı belliydi. Elbisesi kahverengi ya da gri değil, yeşil, beyaz ve lavanta rengi karışımıydı. Başına yumuşak hasır bir şapka takmıştı. Eldivenlerinde gerçek Surrey çamuru vardı.

“Çok çabuk geldin,” diyen kadın gülümsüyordu.

Atını seyise teslim eden kont, ihtiyatlı bir şekilde gülümsemişti. Anna biraz zayıflamış gibiydi. Burnunun üstünde çiller vardı. Onun gülüşü de tedbirliydi.

“Ata binmek için harika bir gün,” dedi Westhaven. “Sorunun acil olmadığını söyleyen de, ertelemeğin yararsız olduğunu düşündüm.”

“Geldiğin için teşekkür ederim. Ne alırsın? Limonata? Elma suyu?”

Adam etrafa bakarak, “Limonata,” dedi. “Burayı yuva yapma konusunda hiç gecikmemişsin.”

“Şanslıyım,” dedi Anna. “Çok sıcak oldu ama sonunda biraz yağmur yağdı ve çiçekleri ekebildim. Heathgate, Amery ve Greymoor bir sürü fide gönderdiler.”

Gönderirlerdi tabii, alçak herifler.

“Ben de biraz getirdim. Muhtemelen şu anda ahırdadırlar.”

“Bana bitki mi getirdin?” diyen Anna’nın gözleri sanki dünyayı vermişler gibi parlamıştı.

“Büyükannen Rosecroft’tan gönderdi. Sadece yola dayanıklı olan şeyler; yaban süseni, Hollanda çiçeği gibi.”

“Bana büyükbabamın çiçeklerini mi getirdin?” diyen Anna,

durdu ve adamın koluna dokundu. “Oh, Westhaven.” Adam, kadının eline baktı ve hoş bir şeyler söylemeye çalıştı.

“Onun çiçekleri olursa, kendini evinde gibi hissedersin diye düşündüm.”

“Ah, sen,” diyen Anna, adama sarıldı. Basit ve arkadaş canlısı bir sarılma olsa da, kont içinde bir ümit ışığı hissetti. Yürürlerken adamın kolunu tutmaya devam eden Anna, ona öyle bir sokuluyordu ki, Westhaven kadının nefis kokusunu içine çekebiliyordu.

Ön terasa giderlerken, “Eee, söylesene Anna, karşılaştığın zorluk nedir?” dedi adam.

“Bu konuya geleceğiz. Ama önce senin susuzluğunu gidereyim. Ailen nasıl, anlatsana.”

Ön kapıya geldiklerinde, kont duraladı. Anna’nın büyükannesiyle kız kardeşi büyük ihtimalle içerde onlara katılacaklardı. “Benimle gel,” diyerek kadının elini tuttu ve onu ilk yakınlaştıkları ırmağın yanına götürdü. Genç kadın ağacın gölgesine bir bank yerleştirmişti. Otururken, Anna’yı da yanına çekti.

“Kendi kendime sakince seni dinleyeceğime söz verdim ama Anna, senin için çok endişelendim. Haftalardır süren sessizlikten sonra bana iki cümlelik bir mesaj gönderiyor ve bir problemden bahsediyorsun. Ne yazık ki sabırsız biriyim. Sorun ne? Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir süre sessizlik oldu.

“Ben hamileyim,” dedi Anna sessizce. “Yani senin çocuğuna. Benim... Benim bir bebeğim olacak.” Adam, gözlerini aşağı indirmiş, kadının sözlerindeki gerçeği algılamaya çalışıyordu. Anna ona baktı.

Baba olacaktı. Çocuğunun annesi de Anna olacaktı.

Tanrıya şükürler olsun.

“Bunun garip bir durum olduğunu biliyorum,” dedi kadın.

“Sana söylemeden yapamazdım. Bunu sana borçluyum. Çocuğun meşru olup olmamasını sana bırakıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Anladığını pek sanmıyorum,” dedi Anna. “Westhaven, çocuğumuzun babasız olmasını istemiyorum, o yüzden sana evlenme teklif ediyorum. Bazı yönlerden birbirimize uyuyoruz. Ama düşes olarak bir başkasını seçersen, anlayışla karşılarım. Hatta bir keresinde böyle yapmanı ben söylemiştim. O yüzden anlarım.”

Bir sessizlik daha oldu. Adam, mutluluğunu dünyaya haykırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Geri çevirmek zorundayım,” dedi adam. “Bana bahsettiğin şeyin farkındayım. Ben de soyumda babasız bir çocuk olmasını istemem.”

“Geri çevirmek mi zorundasın?” diye tekrar etti Anna. Ses tonunda ve gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Hayal kırıklığı ve *incinmişlik*. Mutluluktan uçmak üzereyken bile adam buna üzül-müştü. Başka üzüldüğü şey de hiç şaşırmamasıydı.

“Evet, geri çevirmek zorundayım,” dedi kont. “Çünkü insan evlilik teklifini, o kişi hayatında olmadan yaşayamayacaksa kabul etmeli diye düşünüyorum. Onu seviyor ve her yönden yakın hissediyorsa.”

Anna, kaşlarını çatı.

“Seni seviyorum, Westhaven,” diye hatırlattı kadın. “Sana bunu söylemiştim.”

“Bunu bana bir kere söyledin.”

Anna, elini kaldırdı. “Esas zorluğu anladım. Sen beni sevmiyorsun. Sanırım işin doğrusu bu.”

“Ben sana dürüst davranmadım,” diyen kont, kadını düzeltti. Onun kalkıp gitmesinden korkuyordu.

“Bir bayanla ters düşmek pahasına bile olsa, bir konuyla il-

gili sağlam durmalıyım. Şimdi yanlışımı düzeltme şansım var,” diyen kont, banktan yere indi. Anna’nın sağ elini ellerinin arasına aldı ve diz üstü çöktü.

Kadına bakarak, “Seni seviyorum,” dedi. “Seni seviyorum ve kalan hayatımı sensiz geçirebileceğimi sanmıyorum. Umarım sen de aynı hisleri besliyorsundur. Ancak öyleyse evlilik teklifini kabul edebilir ya da benimkini kabul etmene izin verebilirim.”

“Beni seviyor musun?”

“Evet, Tanrı aşkına,” diyen adam ayağa kalkıp, pantolonunu silkeledi. “Yoksa odan yirmi metre ötemdeyken, kanlı pençelerimi senden uzak tutar mıydım? Hiç istemediğim halde babama gidip onun tavsiyelerini ister miydım? Seni sevmesem gitmene izin verecek kadar aptal ve kör olabilir miydım? Tanrı aşkına, tabii ki seni seviyorum.”

“Westhaven,” diyen Anna, uzanıp adamın saçlarını okşadı. “Bağırıyorsun ve bunu isteyerek yapıyorsun.”

“Düşesim olmasını istediğim kadına yalan söyleyecek değilim.”

İşte adamın bu lafı kadını inanılmaz etkilemişti. Ona şömine sopasıyla vurduğu günden beri, ona karşı dürüst olmuştu. Haysuz, kaba, talepkar ama dürüst. Ve şu anda da dürüsttü.

“Seni seviyorum, Anna,” diyen kontun sesi titriyordu. “Seni seviyorum. Senin karım, düşesim ve çocuklarımla annesi olmanı istiyorum.”

Kadın adamın çenesini okşarken, kont onun gözlerinde, kendi neşesini, hayat ona bu kadar güzel bir hediye verdiği için duyduğu minnettarlığı ve ona dört elle sarılarak gitmesine asla izin vermeyeceğinin azmini gördü.

Adamın dürüstlüğüne ağırlığı çok fazlaymış gibi Anna ona yaslandı. “Sen çok kötü bir adamsın. Elbette seninle evlenirim, elbette seni seviyorum ve hayatımın kalanını seninle geçirmek

istiyorum. Ama beni ağlattın. O yüzden hemen mendilini ver.”

“Mendilime değil, kollarıma ihtiyacın var,” diyen adam güldü ve kadını kendine çekti. Alnını alnına bastırarak, ona sıkıca sarıldı. “Söyle, Anna. İngiltere Kralı adına, yoksa sana mendil yok.”

Kont, kadına gülümsüyor, güzel bir günde okuldan kaçmış bir öğrenci gibi sırıtıyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Anna. Sonra daha yüksek sesle, “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, Gayle Windham ve düşesin olmaktan gurur duyacağım.”

“Peki ya karım?” diyen adam kadını kucağında döndürdü. “Karım, düşesim ve çocuklarımmın annesi olacak mısın?”

“İnanılmaz büyük bir neşeyle senin karın, düşesin ve bütün çocuklarının annesi olacağım. Şimdi lütfen beni yere indir ve deli gibi öp. Seni öyle çok özledim ki!”

“İşte mendilim,” diyen adam, Anna’yı banka oturttu ve kollarıyla kadını sardı. “Ve kalbim. Tabii bu sırayla değil.”

Ve sonra sözlerini bitiren adam, eğildi ve kadını deli gibi öptü.

Epilog

WESTHAVEN KONTESİ ANNA WINDHAM, ONU EN ÇOK MUTLU eden şeylerin keyfini çıkarıyordu: Huzur, günün sonundaki sessizlik ve kocaman yataklarında kocasına eşlik etmeyi ummak.

“Bekleyebilirim, Anna,” dedi adam, ama söylediği pek doğru değil, yeşil gözleri sıcak ve endişeliydi. “Sadece birkaç ay oldu. Bundan emin olmalısın,” diyen kont durmuş, yatağa uzanan kadına bakıyordu.

“Bana o kadar uzun geldi ki!” dedi Anna. “Vârisin bir kere olsun erken uyudu. Hadi, buraya gel.” Adam, kadının sözleri biter bitmez, pijamasını çıkarttı ve tüm sıcaklığıyla kadının üzerine uzandı.

“Seni özledim, kocacığım.”

“Buradayım. Her zaman da burada olacağım ama bunu aceleyle getirmeyelim. Çocuk doğurdun, bana veliahtımı verdin ve bana söz...”

Kadın onu öperek susturdu. Ve kendisini öpmesini bekledi. Ama kont çok inatçıydı.

“Anna, dikkatli olacağım. Ağırdan alacağız ama bana söyle...”

Bacaklarını kocasının beline dolayan kadın, kendini adamın erkeğine doğru ittirdi.

Ağırdan almak mı? Kocasını neler saçmıyordu?

“İyi olacağız,” diye fısıldadı Anna. Sonra adamın kulağını dudaklarının arasına alarak, “İyiden de iyi,” dedi.

Ucu bucağı olmayan bir derinliğe dalarlarken, gerçekten çok iyidiler, iyiden de çok, çok daha iyi.